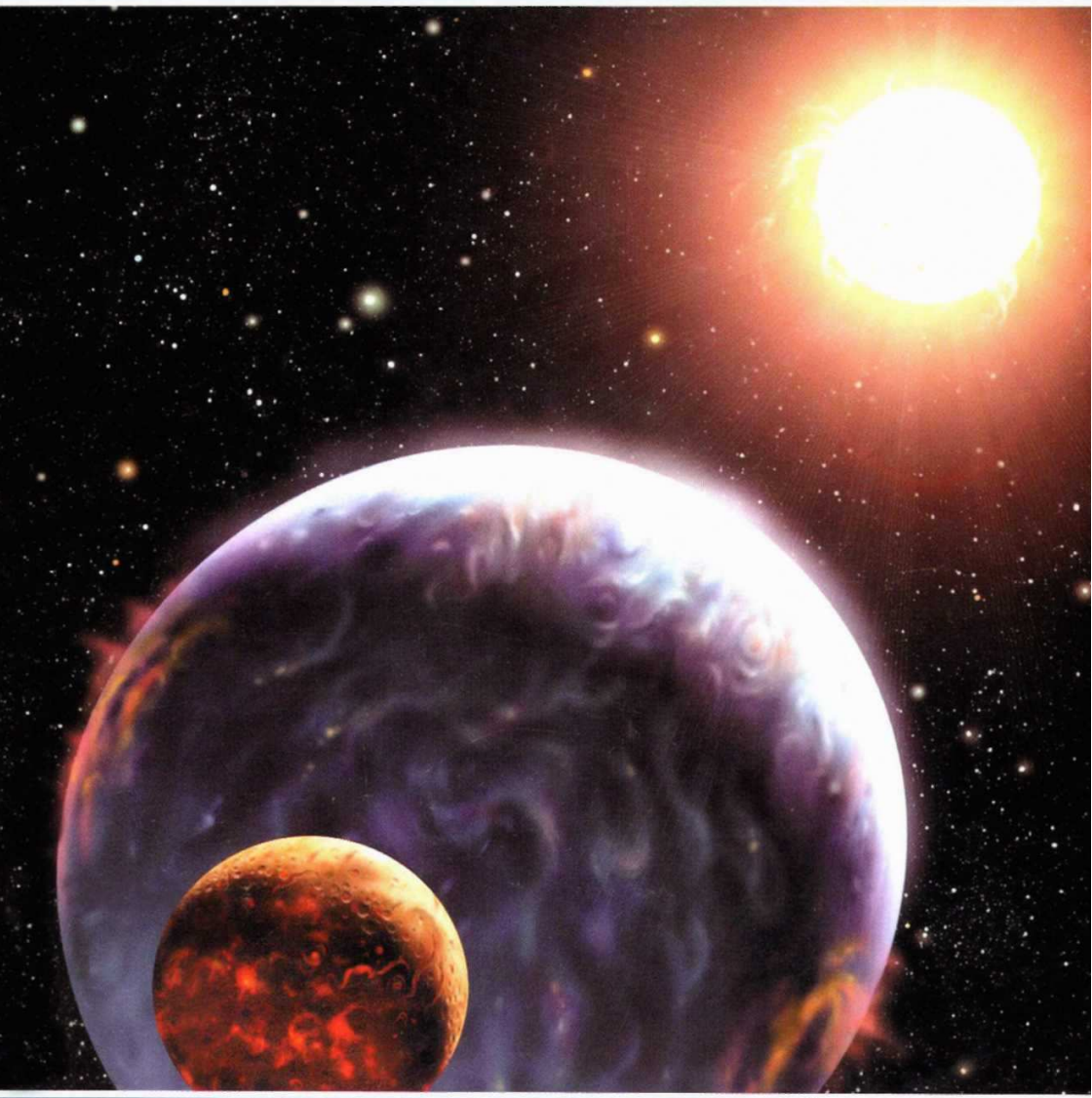
JACK McDEVITT

PLÁŽ NEKONEČNO

Jsme sami.

To je verdikt po staletích pátrání po mimozemské inteligenci a průzkumu kosmu. Jediné živé bytosti ve vesmíru se nacházejí na Devíti světech osídlených pozemšťany a v kosmických lodích, které je spojují. Žádný život se nepodařilo najít. Žádné inteligentní mimozemšťany, žádné cizí ekologické systémy, žádné úžasné civilizace. Dokonce ani amébu, lišejník, bakterii. Vesmír je sterilní jako laboratoř, jež byla použita pouze jednou.

Alespoň to tak vypadá, dokud doktorka Kim Brandywineová nezačne pátrat po tom, co se stalo s její sestrou (a klonem) Emily, která – po poslední neúspěšné pilotované výpravě s cílem najít mimozemskou inteligenci – zmizela spolu se čtyřmi dalšími, z nichž jeden byl slavný válečný hrdina. Nebyli však tím jediným, co zmizelo: stejný osud potkal celé městečko, zničené dosud neobjasněnou explozí.

S pomocí několika nejasných indicií – včetně modelu kosmické lodě, jež nikdy neexistovala – Kim zjistí, že letové záznamy *Lovce* byly zfalšovány. Tam venku, ve tmě mezi hvězdami, se něco stalo. Někdo byl zavražděn – a něco přivezeno zpět. Něco, co po sobě v noci dosud zanechává přízračné stopy.

Kim je připravena zajít jakkoli daleko, aby vypátrala pravdu, i kdyby to mělo znamenat ztrátu kariéry u Majáku, nejkolosálnějšího – a nejkontroverznějšího – ze všech projektů SETI. I kdyby to mělo znamenat, že ukradne kosmickou loď. I kdyby to mělo znamenat vzdát se své jediné lásky.

Kim se chystá odkrýt odpověď na nejstarší otázku lidstva.

A odpověď se jí bude líbit ještě méně, než tuší.

NÁVRAT®

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych obzvlášť poděkovat těm, kteří laskavě dovolili, aby jejich fiktivní alter ega byla v závěrečných kapitolách uvržena do zoufalé situace. Také jsem zavázán Galenu Hallovi a Brianu Coleovi za připomínky k prvním verzím rukopisu, majoru ve výslužbě Jimu Clarkovi z U.S. Air Force a Johnu Goffovi za rady v technické oblasti, Lorně Sharpové ze siouxské rezervace u Ďáblova jezera v Severní Dakotě, Christopheru Schellingovi z HarperCollins a Sue Wargové za redaktorskou pomoc, své ženě a domácí redaktorce Maureen, která to všechno bere s humorem. A Jimu Karasovi, který mne jako první upozornil na jezero Agassiz.

Pláž
Nekonečno

Jack McDevitt

NÁVRAT®

INFINITY BEACH

© Copyright by Jack McDevitt – 2000
Published by agreement with the autor and the autor's agents, Ralph M. Vicinanza, Ltd.
© Cover art by David Hardy / via Thomas Schlűck Agency – 2006
© Translation by Petr Kotrle – 2005
© for the Czech edition by Radomír Suchánek – 2006

ISBN 80-7174-640-1

Pětce z Brunswicku:

Tedu Bartonovi
Johnu Goffovi
Jacku Krausovi
Ronu Peifferovi
a Georgei Tindleovi

Neodhalili tajemství života úplně,
ale vědí, že má něco společného s obědem.

PODĚKOVÁNÍ

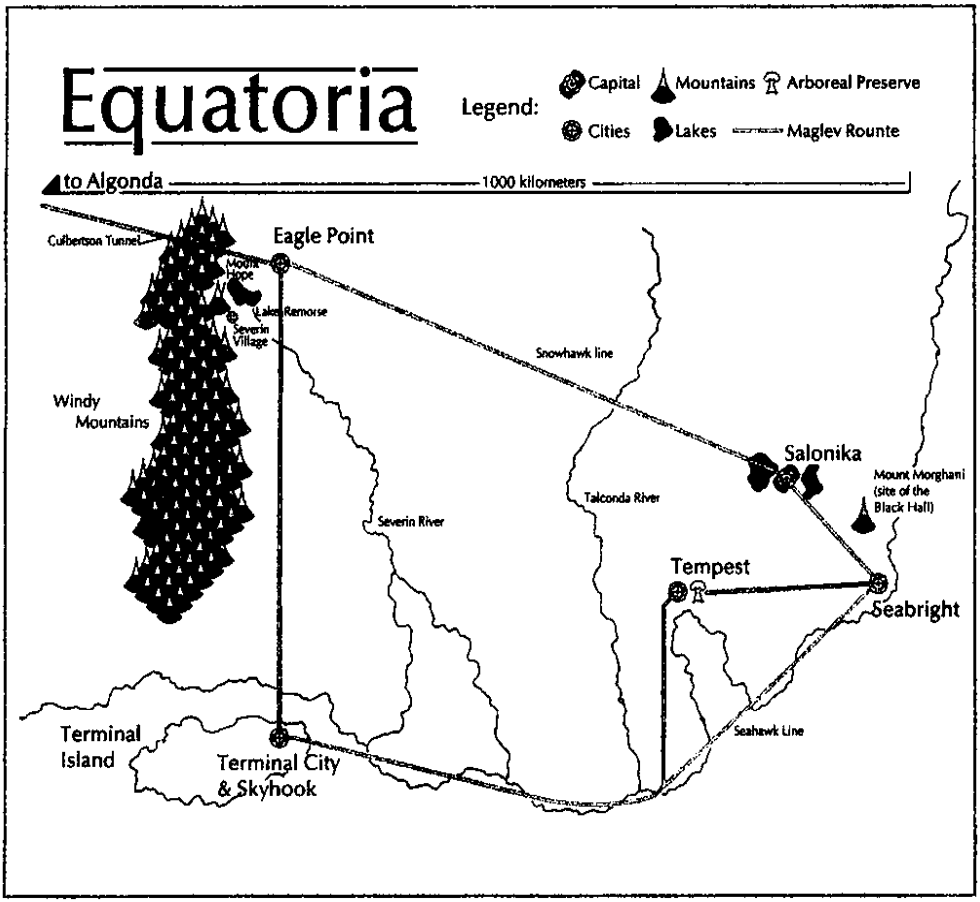
Autor by chtěl poděkovat za rady a pomoc Jeffreymu Hallovi z Lowellovy observatoře, Jimmymu Durdenovi, koronerovi okrsku Glynn v Georgii, mému agentu a příteli Ralphu Vicinanzovi, mému synovi Chrisi McDevittovi za to, že vymyslel FAULS, spisovatelům Waltu Cuirleovi a Brianu A. Hopkinsovi za připomínky k prvním verzím rukopisu. Díky patří rovněž Willu Jenkinsovi/Murraymu Leinsterovi za „První kontakt“ a jiné úžasné výpady do říše představivosti, Caitlin Blasdellové, mé redaktorce ve vydavatelství HarperPrism, Rebecce Springerové a samozřejmě Maureen.

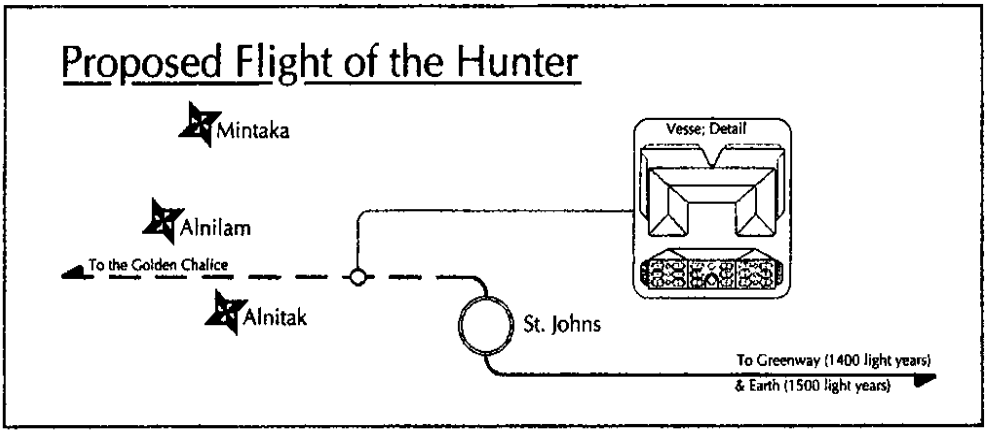
Odjakživa stojíme na pláži, která se otevírá do nekonečného moře. To moře nám kyne, ale dlouhé věky jsme byli odkázáni na to, abychom se po něm jenom rozhlíželi s pomocí dalekohledů a své představivosti. Postupem času jsme se naučili stavět vahadlové čluny a dopluli jsme k několika bariérovým ostrovům. Dnes máme konečně k dispozici opravdový čtyřstěžník, loď, s níž se dostaneme za všechny obzory, které mohou existovat.

CHÁLID ALNIRI, „Pláž Nekonečno“, projev ve Wesleyovském institutu

Dlouho jsme věděli, že ke kontaktu může dřív nebo později dojít, možná k němu bude muset dojit. Věděli jsme, že až se to stane, změní to všechno: naši techniku, naše chápání toho, kým jsme, a naše představy o tom, co je vesmír. Jedenáct set let jsme čekali, že ten blesk může přijít, a pohrávali si s myšlenkou, co to pro nás může znamenat. Představovali jsme si, že existuji jiní inteligentní tvorové, a představovali jsme si je buď jako děsivé, nebo jako hodně, buď neskutečně cizí, nebo pozoruhodně povědomé, představovali jsme si je jako bohy, rezervované a lhostejné. Říkám si, že ten blesk možná každou chvíli udeří. A ty a já budeme na místě dopadu.

SOLLY HOBBS KIM BRANDYWINEOVÉ při příležitosti návštěvy Alnitaku

Illustrations by James P. Beery

Vysvětlivky k mapě

EQUATORIA – EKVATORIE

Legenda: Capital – hlavni město; **Mountains** – hory; **Arboreal Preserve** – přírodní rezervace; **Cities** – města; **Lakes** – jezera; **Maglev Rounte** – trasa magnetického vlaku; **to Algoda 1 000 kilometers** – do Algody 1 000 km. **Eagle Point** – Eagle Point; **Culbertson Tunnel** – Culbertsonův tunel; **Windy Mountains** – Větrné hory; **Mount Hope** – hora Naděje; **Lake Remorse** – jezero Lítosti; **Severin Village** – Severin; **Severin River** – řeka Severin; **Snowhawk line** – trasa Sněžného orla; **Talconda River** – řeka Talconda; **Salonika** – Salonika; **Tempest** – Tempest; **Mount Morghani (site of the Black Hall)** – Mount Morghani (Černá síň); **Seabright** – Seabright; **Seahawk Line** – trasa Mořského orla; **Terminal Island** – Terminálový ostrov; **Terminal City & Skyhook** – Terminal City & Orbitální výtah. **Proposed Flight of the Hunter** – Plánovaný let Lovce – **Mintaka** – Mintaka; **Alnilam** – Alnilam; **To the Golden Chalice** – směr Zlatý kalich; **Alnitak** – Alnitak; **St. Johns** – St. Johns; **Vesse; Detail** – Plavidlo; detail; **To Greenway (1 400 light years) & Earth (1 500 light years)** – směr Greenway (1 400 světelných let) & Země (1 500 světelných let).

Pokud není uvedeno jinak, data jsou podle greenwayského kalendáře, jehož rok 1 odpovídá prvnímu přistání na planetě v roce 2411 společné éry. Jeden rok má na Greenwayi téměř stejnou délku jako na Zemi, což je jeden z důvodů, proč byla tato planeta vybrána k terraformaci.

Prolog

3. dubna 573

Zakrvácený Kane stál ve dveřích. „Nedělej to.“

„…nemám na vybranou…“ zavolal za ním Tripley. V tutéž chvíli se jeho aero odlepilo od parkovací plochy. „Zkus pro ni udělat, co se dá.“

Jak se obával, obrazovka radaru ty parchanty neukázala. Ale viděl jejich tajemného společníka, zjevení, které plulo měsíčním svitem. Mířilo k severozápadu, k hoře Naděje. Musel se spokojit s předpokladem, že je doprovází. Dělá jim ochranku.

Vesnice zůstala za ním a on se ocitl nad jezerem. Přešel na manuální řízení, vystoupal až do patnácti set metrů a vymáčkl ze stroje, co se dalo, což nebylo mnoho. Aero klepalo a skřípalo, ale vytáhl z něho dvě stě padesát kilometrů. Ke svému úžasu zjistil, že to *dohání*.

Bylo to vůbec možné? Nebo ta *věc* zpomalila, aby ho přilákala?

Bezmračnou oblohou pluly tři měsíce Greenwaye v první čtvrti. Ozařovaly vzdálené štíty hor, studené, tmavé jezero, přehradní hráz a prchající oblak.

Co to vlastně bylo?

Smrštilo se to do útvaru, jenž připomínal kouli, která za sebou táhla dlouhé, mlhavé úponky. Jako kometa, jiná než všechny, jež kolem planety propluly. Smrtící, nadmíru mocná a chladně elegantní, rýsující se na pozadí sněhem pokrytých vrcholků hor.

Ale odezva radaru byla čím dál hlasitější. Skutečně to dohánělo.

Byly to první okamžiky ticha od chvíle, kdy se všechno zhroutilo. Poslouchal hvízdání větru a bzučení elektroniky a zoufale toužil po tom, aby se mohl vrátit a všechno změnit.

Kometě podobný útvar před ním se pohyboval čím dál pomaleji. A začínal se rozplývat. Tripley přibrzdil.

Věděl, že loď poletí dál rovně. Musel se zasmát, že o ní tak uvažuje. *Loď*, která není vidět, která se neukáže na radaru, která se může ztratit ve vesmíru, aniž by se musela obávat nalezení.

A v tom byla potíž. Pokud se nemohl řídit podle oblaku, nemohl loď sledovat. A aby přežil, musel oblak zabít. Ksakru, jak se mohlo stát, že se situace tak zoufale vymkla?

Zabij ten oblak.

Bylo to svinstvo vůbec živé?

Prolétli nad severozápadním břehem. Dole ležel tmavý les, vepředu se tyčily Šedé hory. Oblak se otočil a postavil se mu.

Díval se, jak se rozprostírá do noci, otevírá se mu, rozvírá se do jakéhosi *květu*, čeká na něho. Uvnitř byla vlákna prozářená světlem měsíců a těmito vlákny něco vytrvale pulsovalo, živiny nebo nějaká životní síla.

Krátce zaváhal, na okamžik dostal strach, ale potom znovu zrychlil na maximum, odhodlaný buď toho parchanta zabít, nebo sám zemřít.

Uzavřel ventilaci. Zkontroloval okna a dveře. Nechtěl, aby se něco z toho dostalo do kabiny.

Noc byla plná lítosti. V každém klíčovém okamžiku se rozhodl špatně. Jeho vinou zahynuli lidé a bůhví co vlastně vypustil na svět. Možná přišla vhodná chvíle, aby začal s nápravou.

Vítr burácel na krátkých křídlech a ta bytost se vznášela v měsíčním svitu. Čekala. Viděl přes její závoje souhvězdí.

Bylo to nevysvětlitelně krásné, ta směs mlhy a svitu hvězd pohybující se s větrem. Namířil si to přímo doprostřed toho útvaru. Chtěl jím proletět, otočit se, rozervat jej znovu a pokračovat v cupování, dokud jej nerozmetá po obloze.

A až to udělá, vrátí se na základní kurs prchající lodě. *Musel* existovat nějaký způsob, jak ji sestřelit. Avšak jedno po druhém.

Zabzučení komunikátoru ho upozornilo, že někdo se s ním chce spojit. *Kane.*

Zjevení se dalo do pohybu, snažilo se uhnout. Tripley ucítil vlnu radosti. Mělo to z něho strach. *Nic takového, hajzle.* Upravil kurs, aby oblak zůstal v pomyslném záměrném kříži.

Zabzučení se ozvalo znovu.

Věděl, co by Kane řekl. *Je mrtvá. Nech to být.* Ale teď už bylo příliš pozdě na zdravý rozum. To přece Kane říkal už od začátku: Používej zdravý rozum. Ale bylo těžké se zorientovat, vědět, co by měl člověk udělat –

Tripley si dodal odvahy. Nevěděl, co může čekat. Oblak řídl, když se k němu blížil, jenže mohla to být iluze, stejně jako se zdá, že se mlha rozpouští, když se do ní člověk vrhne.

„Promiň," řekl, ani nevěděl komu. A potom se vnořil do oblaku. Proletěl jím. Před sebou měl čisté, nezastřené světlo hvězd.

Podíval se zpátky a uviděl, že udělal uprostřed díru. Oblak se trhal a rozplýval.

Strhl řízení prudce doprava a otočil se, aby oblakem prolétl podruhé. Již věřil, že mu nemůže ublížit. Zdálo se, že jeho elastičnost je pryč. Mlel z posledního.

Prorážel jej znovu a znovu z různých úhlů, odvrhoval jeho cáry do noci. Chuť pomsty mu stoupla do hlavy.

To bylo za Joši.

A tohle –

Všechno přestalo fungovat. Magnetické motory, které doposud tiše předly, zakvílely a ztichly.

Osvětlení přístrojů na palubní desce zhaslo. A najednou byl jediným zvukem šepot větru.

Aero padalo nocí.

Bojoval s řízením, zoufale se snažil nahodit motory, a přitom se díval, jak se mu stromy řítí vstříc. Nad ním, hned proti Chloubě, největšímu měsíci planety, se oblak snažil znovu se zformovat. A v těch posledních okamžicích, kdy ho svíraly strach a zoufalství, explodovalo na svazích hory Naděje oslnivě bílé světlo. Druhé slunce. Díval se, jak se rozpíná, jak pohlcuje svět.

Naposledy pocítil uspokojení. *Určitě* to byla loď. Ti, kteří tu věc ovládali, alespoň byli mrtví.

A pak na tom přestalo záležet.

1

Silvestr 599

Dnes již patrně můžeme bez obav vyslovit domněnku, že vznik života na Zemi byl jedinečnou událostí. Někteří jistě namítnou, že jsme přece navštívili jen několik tisíc z miliard planet obíhajících ladně zakřivenými koridory, kterým jsme kdysi říkali biozóny. Jenomže až příliš mnohokrát se stalo, že jsme stanuli na teplé pláži a rozhlédli se přes moře, nad nímž nepoletuji žádni rackové, moře, které nevyvrhuje lastury, rostliny ani řasy. Jsou to poklidná moře lemovaná skalami a pískem.

Vesmír začal postupně připomínat úžasnou, avšak sterilní divočinu, oceán, který se nemůže pochlubit žádným vlídným pobřežím, žádnými plachtami, žádnými stopami, že tady před námi někdo byl. A my, ať chceme nebo nechceme, se musíme v šedém světle těchto nesmírných vzdáleností rozechvět. Proto možná děláme z obřích mezihvězdných lodí muzea, nebo je prodáváme na náhradní díly. Proto jsme se začali stahovat, proto je dnes z Devíti světů ve skutečnosti šest, proto se hranice hroutí, proto se vracíme domů na svůj ostrov.

Konečně se vracíme na Zemi. Do lesů naší nevinnosti. Na břehy noci. Tam, kde nemusíme poslouchat vítr od moře.

Sbohem, Kentaure. Sbohem všechno, čím jsme mohli být.

ELIO KARDI, „Břehy noci“, *Poutníci*, 571

„Nova vybuchne za tři minuty.“

Dr. Kimberly Brandywineová se rozhlédla po přibližně tuctu tváří v tiskovém středisku. Ze zadní části místnosti na ni mířily objektivy, které zásobovaly zpravodajstvím o události agenturní sítě. Za sebou měla promítnuté vlastní slogany. Stálo na nich: AHOJ, VESMÍRE, ŤUKY ŤUK a JE TAM NĚKDO?

Na stěnách bylo rozvěšeno několik plochých obrazovek ukazujících techniky skloněné nad terminály na palubě *Trentu.* Byly to týmy, které novu zažehnou, ale záběry byly čtrnáct hodin staré – tak dlouho trvalo, než hyperkomový signál dorazil.

Všichni přítomní byli mladí a atraktivní, v některých případech snad s výjimkou očí. Bez ohledu na to, jak byli vitální a plní elánu, jejich skutečný věk většinou prozradily oči. S přibývajícími léty postupně ztvrdly, jako by trochu ztratily hloubku a bystrost. Kim bylo pětatřicet, měla nádhernou tvář a vlasy barvy havraních křídel. Za starých časů by pro ni posílali lodě. Dnes byla jen jedna z davu.

„Příčinou skutečnosti, že jsme za celou tu dobu nikoho nenalezli,“ říkal právě zástupce Seabrightské komunikační společnosti, „může být jedině to, že není koho hledat. Anebo jestli je, jsou tak daleko, že to nemá význam.“

Odpověděla standardním způsobem: zpochybnila velké ticho a připomněla, že ani po osmi stoletích se lidem nepodařilo probádat více než několik tisíc hvězdných soustav. „Ale možná máte pravdu,“ připustila. „Možná skutečně *jsme* sami. Pravda je taková, že to nevíme. Proto to budeme dál zkoušet.“

Kim již dávno došla k závěru, že ten muž má pravdu. Zatím nenašli ve vesmíru ani amébu. Na počátku kosmického věku se krátce spekulovalo o tom, že by život mohl být v mořích Europy. Nebo v mracích Jupitera. Dokonce se našel úlomek meteoritu, který údajně

obsahoval důkaz o existenci bakterií na Marsu. Od té doby jsme víc mimozemského života nenašli.

Hlásily se další ruce.

„Poslední otázka," řekla.

Nechala ji Canonu Woodbridgeovi, vědeckému poradci Velké republikové rady. Byl vysoký a tmavý a měl husté vousy. Vypadal až ďábelsky, ale byl to milý satan, který nechtěl nikom ublížit. „Kim," řekl, „proč podle vás máme takový strach, že bychom mohli být sami? Proč tolik toužíme po tom, abychom někde ve vesmíru našli svůj odraz?" Zalétl pohledem k obrazovkám, na nichž technici pokračovali ve skoro až obřadných aktivitách.

Jak to mohla vědět? „Nemám ponětí, Canone," odvětila.

„Ale jste zapojena do projektu Maják. A vaše sestra zasvětila život témuž cíli."

„Možná to máme v genech." Emily, která byla ve skutečnosti její klon, zmizela v době, kdy jí bylo sedm. Kim se na krátko odmlčela a pokusila se vymyslet nějakou hlubokomyslnou odpověď, něco o lidské touze komunikovat a objevovat nové. Pak řekla: „Jestli tam skutečně nic není, jestli je vesmír *skutečné* prázdný, nebo alespoň toto jeho část, mnozí z nás by měli pocit, že ta cesta nemá smysl." Ale bylo za tím víc než jen to a ona to věděla. Nějaká hluboká touha nebýt *sám.* Ale když se to pokusila vyjádřit slovy, začala tápat, vzdala to a raději se podívala na hodinky.

Minuta do silvestrovské půlnoci dvou set jedenáctého roku republiky a šestistého roku od Marquandova přistání. Jedna minuta do exploze.

„Jak jsme na tom s časem?" zeptal se jeden novinář. „Pokračují podle plánu?"

„Ano," odvětila Kim. „Alespoň v deset ráno to tak bylo." Hyperkomunikačnímu signálu z *Trentu* trvalo čtrnáct hodin a několik minut, než překonal 580 světelných let od

místa exploze. „Myslím, že můžeme očekávat novu každým okamžikem.“

Aktivovala obrazovku vysoko na stěně, jež ukazovala cílovou hvězdu. Alfa Maxim byla jasná hvězda třídy AO. S výraznými vodíkovými čárami. Povrchová teplota – 11 000 °C. Šedesátkrát vyšší svítivost než Hélios. Pět planet, všechny bez života. Jako všechny ostatní známé planety, s výjimkou těch několika, které podstoupily terraformaci.

Bude to první z šesti nov. Všechny vzplanou v prostoru o objemu, který měřil zhruba pět set krychlových světelných let. A budou odpáleny v intervalu šedesáti dnů. Bude to demonstrace, která jednoduše bude muset upoutat pozornost každého, kdo se dívá. Základní poselství vyslané ke hvězdám: *Jsme tady.*

Ale ona se domnívala, jako skoro všichni, že velké ticho bude trvat dál.

Žijeme na březích noci,
na okraji věčného moře.

Projekt se jmenoval Maják. Jeho sponzorem byl zaměstnavatel Kim, Seabrightský institut. Ale i tam, mezi lidmi, kteří projekt prosadili a léta pracovali na jeho uskutečnění, převládal hluboký pesimismus. Možná to vyplývalo z vědomí, že v době, kdy by mohla přijít odpověď, budou již stejně všichni po smrti. Jenže rovněž bylo možné, a ona tomu z celého srdce věřila, že to pramenilo z pocitu, že se jedná o závěrečné gesto, spíš sbohem než seriózní pokus o navázání komunikace.

Emily, která tomu velkému hledání zasvětila život, by se za ni musela stydět. Je to jen důkaz, jak málo ve skutečnosti záleží na DNA, pomyslela si Kim.

Trent se nacházel ve vzdálenosti pěti astronomických jednotek od cíle. Byla to stará nákladní loď, která byla pro

projekt Maják speciálně přebudována. Posádka a technici měli bezprostředně po detonaci přestoupit do jiného plavidla, které je přenese do hyperprostoru, kde budou v bezpečí. *Trent* zůstane na místě, aby přinášel data o nově, dokud jej exploze neumlčí.

Kim stiskla tlačítko. Uprostřed místnosti se objevil počítačem vytvořený obraz LK6, upravené staré dopravní lodě. LK6 byla naložena antihmotou uzavřenou v magnetické bublině. Pohybovala se hyperprostorem a v několika vteřinách se měla vynořit v jádru hvězdy. Pokud všechno proběhne přesně tak, jak má, nastalá exploze způsobí destabilizaci hvězdy a, pokud se teorie potvrdí, zažehne první umělou novu.

Hodiny v pravém dolním rohu ukazovaly čas a stopky odměřovaly zbývající vteřiny, poslední vteřiny století a zároveň poslední vteřiny před vynořením LK6.

Kim se dívala, jak se číslice blíží k nulám. Naskočil rok 600. Ve vzdálenosti 580 světelných roků stará loď přenesla sebe a svůj náklad do srdce hvězdy.

Zaměstnanci institutu, kteří postávali venku, začali tleskat. V tiskovém středisku vládla zvláštní, skoro až chmurná nálada. Maxim byl starší než Hélios, a všeobecně vládl pocit, že ukončení jeho existence je svým způsobem něco *špatného.*

„Dámy a pánové," promluvila Kim, „záběry budou zítra. Předáme vám je na tiskové konferenci." Poděkovala jim a odstoupila od řečnického pultu. Lidé se začali trousit ven.

Woodbridge zůstal a rozhlížel se z okna po areálu institutu. Na zemi ležela docela tenká vrstva sněhu. Počkal, až k němu Kim přijde. „Tak mě napadá, jestli je to dobrý nápad, vybubnovávat svou přítomnost, když nevíme, koho máme za sousedy." Měl na sobě tmavě hnědou róbu přepásanou stříbrnou šerpou. Jeho oči, zelené jako hladina moře, byly zamyšlené.

„Ta otázka je na místě, Canone," řekla, „ale bytosti, které by měly dost inteligence, aby byly schopné mezihvězdných letů, by sotva začaly jen tak střílet po cizincích."

„Těžko říct." Pokrčil rameny. „Jestliže se ve svých odhadech mýlíme, mohli bychom za to draze zaplatit." Zvedl oči k čisté, jasné obloze. „Je evidentní, že Ten, kdo vymyslel vesmír, chtěl, aby jeho děti byly daleko od sebe."

Oblékli si bundy a vyšli na terasu. Noc byla chladná.

Seabright byl jen několik set kilometrů na sever od rovníku, ale Greenway, navzdory zeleni ve svém jménu, nebyla nijak zvlášť teplá planeta. Většina její populace se soustředila v rovníkových zeměpisných šířkách.

Na severním konci terasy, stranou od budovy, bylo instalováno několik dalekohledů. U jednoho stála technička a bavila se s nějakou holčičkou. Dalekohled byl otočen k jihovýchodu, kde byla Alfa Maxim jen jednou z mnoha zářících teček.

Dívka se jmenovala Lyra. Byla to dcera techničky, asi desetiletá, a mohla klidně očekávat, že se dožije věku dvou set let.

„Zajímalo by mě, jestli si myslí, že tu novu uvidí," pravil Woodbridge.

Kim ustoupila stranou. „Tak se jí zeptejte."

Když to udělal, Lyra vykouzlila na tváři neurčitě pohrdavý úsměv, jaké děti používají, když se jim zdá, že je dospělí mají za hlupáky. „Kdepak, Canone," odvětila. Na její matce bylo vidět, že má z dcery radost. „Nedožiju se toho, až se změní."

Ani její děti, pomyslela si Kim. Světlo bylo tak strašně *pomalé.*

Woodbridge se otočil zpátky k ní. „Kim, mohl bych se vás zeptat na něco osobního?"

„Samozřejmě."

„Víte vůbec, co se stalo Emily?“

Byla to zvláštní otázka. Jako by spadla z čistého nebe. Ale když se nad tím zamyslela, uvědomila si, že možná tak nečekaná nebyla. Emily by tady dnes chtěla být. Woodbridge ji znal a věděl to. „Ne,“ odpověděla. „Nastoupila do taxíku a do hotelu už nedojela. To je všechno, co vím.“ Podívala se někam za řadu dalekohledů. Lyřina matka usoudila, že na delší postávání venku je už chladno, a strkala holčičku dovnitř. „Nikdy jsme nedostali žádnou zprávu.“

Woodbridge pokýval hlavou. „Člověk si dokáže jen těžko představit, jak se něco takového může stát.“ Žili ve společnosti, která prakticky neznala zločinnost.

„Vím. Pro rodinu to bylo kruté.“ Vyhrnula si límec, aby jí noční vzduch nemohl na krk. „Podporovala by Maják, ale neměla by s ním trpělivost.“

„Proč?“

„Je to běh na příliš dlouhou trať. Snažíme se vědeckým způsobem říct ahoj, jenomže odpověď nikdo nečeká dřív než za tisíc let. V nejlepším případě. Emily by chtěla mít výsledky ještě dnes v noci.“

„A vy?“

„Jak to myslíte?“

„Jak se na to celé díváte? Nechce se mi věřit, že vy byste byla s Majákem spokojená.“

Zvedla oči k obloze. *Úplně prázdná, kam až oko dohlédne.* „Canone,“ promluvila, „ráda bych znala pravdu. Ale není to něco, co by pro mě byla nejdůležitější věc v životě.“ *Nejsem sestra.*

„Já mám v podstatě stejný názor. Ale musím přiznat, že bych byl raději, kdybychom byli sami. Bylo by to tak mnohem bezpečnější.“

Kim přikývla. „Proč jste se ptal?“ řekla po chvíli. „Na sestru.“

„Vlastně jen tak. Jste jí hrozně podobná. A obě jste namočené do stejného podniku. Jak jsem tam dnes večer byl a poslouchal vás, skoro jsem měl pocit, jako by se vrátila.“

Kim si zavolala taxi a vyjela na střechu. Zatímco čekala, podívala se, jestli má nějakou poštu, a našla zprávu od Sollyho: *Zítra, nezapomeň!*

Solly byl jeden z pilotů institutu a stejně jako ona byl fanda do potápění. Před několika dny si naplánovali, že spolu sestoupí k vraku *Caledonianu.* Dohodli se na podvečer, až dorazí zprávy z *Trentu,* všichni to náležitě oslaví a novináři se rozejdou sepsat své články.

Kim už vrak jednou navštívila. *Caledonian* byla rybářská jachta, která ležela v hloubce dvaceti sáhů u ostrova Capelo, na straně obrácené k moři. Líbil se jí ten pocit bezčasovosti, který v ní potopená loď probouzela, pocit, že žije současně v různých dobách. Měla to být relaxace po dlouhých hodinách v institutu a zvýšeném úsilí několika posledních týdnů.

Taxík přistál. Nastoupila, pak se náramkem dotkla čtečky a řekla autopilotovi, aby ji zavezl domů. Stroj se vznesl, zatočil východním směrem a nabral rychlost. Jak odlétala, zaslechla ještě bečivý klakson, poslední pozdrav od někoho, kdo slavil buď výbuch, nebo nový rok. Pak už plula nad lesem a rozlehlým parkem. Na severu zářily věže Seabrightu. Parky vystřídala písečná pláž a taxík zatočil nad moře.

Greenway byla převážně vodní planeta. Ekvatorie byla její jediný kontinent. Seabright se nacházel na jeho východním pobřeží. Kontinent měl v nejširším místě jen něco málo přes sedm set kilometrů. Oceán, který se rozprostíral přes celou planetu, neměl žádné jméno.

Taxík klouzal nízko nad hladinou. Přeletěl Bagbyho zátoku a hotbalová hřiště na Odtrženém ostrově. Průliv nechal za sebou, minul několik jachet a začal se blížit ke Korbeeho ostrovu, dvoukilometrovému pásu pevniny, jenž byl tak úzký, že z mnoha jeho domů se otevíral výhled na oceán jak zepředu, tak zezadu.

Dům, v němž bydlela Kim, byl podobný většině ostatních v oblasti – skromný jednopatrový domek s chráněnou terasou v přízemí. Rohy byly zaoblené, aby lépe vzdorovaly síle větrů, jež prakticky neustále vanuly od oceánu.

Taxík klesl na její přistávací plošinu, jež se nacházela za domem na vyvýšeném místě, aby na ni nedosáhl příliv. Vystoupila a na okamžik zůstala unaveně stát venku. Poslouchala zvuky moře. Zdálo se, že zbytek ostrova je ponořený do tmy a do ticha, s výjimkou Dickensonových, kteří ještě slavili nový rok. Viděla táborák na pláži. Děti.

Měla za sebou velice dlouhý den, a tak byla ráda, že je doma. Zároveň však tušila, že její únava není důsledkem nějakých šestnácti hodin, které uběhly od chvíle, kdy ráno odešla z domova; vyplývala spíš z vědomí, že došla na konec něčeho důležitého. Projekt Maják byl odstartován a informování o jeho výsledcích bude úkolem někoho jiného. Ona se vrátí k obvyklým povinnostem souvisejícím se sháněním peněz pro institut. Mizerná kariéra pro astrofyzika. Jistě, ve svém oboru nebyla žádná hvězda, zato měla neoddiskutovatelný talent k přesvědčování lidí, aby poskytli štědré příspěvky. K čertu.

Vykročila k domu a taxík se vznesl. Světla se rozsvítila. Dveře se jí otevřely. *„Dobrý večer, Kim,“* přivítal ji Shepard. *„Jak vidím, program se vydařil.“* Shepard byl domácí jednotka UI.

„Všechno v pořádku, Shepe. Pokud víme, vše jde podle plánu.“ Jako všechny UI, Shepard teoreticky neměl vlastní

vědomí. Všechno byla simulace. Věda zatím nedokázala vytvořit opravdovou umělou inteligenci a v současné době se mělo za to, že je to nemožné. Ale člověk nikdy nevěděl přesně, kde simulace končí. „Aktuální zprávy budeme mít samozřejmě až za dalších dvanáct hodin."

„Měla jsi několik telefonátů," řekl jí Shepard. *„Většinou blahopřejných."* Vypočítal jí seznam jmen. Byli to přátelé, kolegové a několik příbuzných.

„A našel se alespoň jeden, který *nebyl* blahopřejný?"

„Hm, tenhle tě také pochválil. Ale nebyl to důvod, proč volal. Byl to Sheyel Tolliver."

Sheyel? To bylo jméno z dávné minulosti. Sheyel byl profesor historie na univerzitě, kterou navštěvovala. Věnoval se jí, přestože jejím hlavním oborem byla fyzika. Byla tenkrát trochu bezradná. Rodiče jí zahynuli při nehodě aera, první, ke které v Seabrightu došlo po pěti letech. Stalo se to, když byla ve druhém ročníku. Sheyel pro ni dělal mnohem víc, než musel, vždy si pro ni udělal čas, když si chtěla promluvit, podporoval ji a povzbuzoval a nakonec ji přesvědčil, aby si začala věřit. Ale to bylo před patnácti lety. „Řekl, o co mu jde?"

„Jenom to, že s tebou chce mluvit. Myslím, že mu nebylo dobře."

„Kde je?"

„V Tempestu." Tři sta kilometrů.

Měla radost, že si na ni vzpomněl. Ale nechápala, proč se jí ozývá po tolika letech. „To je vážně zvláštní," řekla.

„Žádal, abys mu zavolala hned, jak se vrátíš domů."

Podívala se na telefon. Bylo po jedné v noci. „Zavolám mu ráno."

„Kim, vyjádřil se velice jasně."

„Bude to muset počkat. Určitě nechce, abych ho vzbudila uprostřed noci." Zašla do kuchyně a udělala si

kávu. Dvacet minut si povídala s UI o nepodstatných věcech, a pak se rozhodla jít spát.

Osprchovala se, zhasla, stoupla si k oknu a chvíli se dívala na vlny. Ta část oblohy, na níž byla Alfa Maxim, se otočila nad střechu, kam neviděla. U ohně na pláži už zřejmě nikdo nebyl, ale ještě úplně nevyhasl. Dívala se, jak jiskry vyletují do noci.

„*To je krása,*“ promluvil Shepard.

Ucítila někde uvnitř bodnutí, jenže nedokázala říct, kde přesně to bylo. Odliv ještě neskončil, takže moře bylo klidné. Skoro by dokázala uvěřit, že oceán tam dnes v noci není, odešel do tmy spolu s Emily.

Bylo velice těžké v takovou zvláštní noc nemyslet na sestru. V poslední den, kdy byly spolu, dováděly v příboji. Měly nafukovacího mořského koníka a Kim z něho schválně padala. *Pomoc, Emily.* A ta krásná žena, jejíž podobu měla jednou zdědit, do omrzení předstírala, že je překvapená, a s mohutným cákáním ji spěchala zachránit. Kim byla neskutečně šťastná, že jednoho dne z ní *bude* Emily. Měli dost fotografií Emily v sedmi letech, nad nimiž maminka pokaždé vrtěla hlavou a říkala: „Kohopak to tu máme, není to Kim?“ přestože moc dobře věděla, kdo na těch obrázcích je.

Na konci toho odpoledne jí Emily oznámila, že odlétá na patnáct měsíců pryč. Pro dítě věčnost. Kim se zlobila. Když pak letěly taxíkem zpátky domů, nechtěla se s ní bavit.

O několik měsíců později odcházela do školy, když si ji maminka posadila na klín a řekla jí, že se něco stalo, zatím nevědí přesně co, ale –

Nikdo ji nedokázal najít. Emily se vrátila na Greenway dřív, než bylo v plánu, a měla dorazit domů. Sjela z Orbitálního Přístavu do Terminal City a nasedla do taxíku ještě s jednou ženou, že poletí do hotelu. Tam se ale nikdy neohlásila. A nikdo nevěděl, co se stalo.

Někdo kráčel po pláži. Žena se psem. Přestože byla zima. Kim se za nimi dívala, dokud nezmizeli za záhybem u mělčiny. Pláž byla znovu prázdná. „Máš pravdu, Shepe, je to krása.“

Vytáhla si nové pyžamo, které bylo samozřejmě napojené na Shepardovy systémy a bylo schopno poskytnout pestrou paletu pocitů. Závěsy zašustily, jak se do nich opřel nenadálý závan větru, a Kim si vlezla do postele. Shepard zhasl. *„Budeš chtít nějaký program, Kim?“* zeptal se.

„Ano, prosím.“

„Mám něco vybrat já?“ Obvykle to nechávala na něm. Bylo to tak víc vzrušující. „Ano.“

„Dobrou noc, Kim,“ řekl.

Cyrus měl na tváři omluvný výraz. *„Kim,“* řekl, *„navedení na dráhu není možné. To znamená, že program je nepoužitelný.“* V tlumeném světle štábu mise byl neskutečně krásný.

„Tím pádem nejste schopni náklad odpálit.“

„Přesně tak.“

Zalétla pohledem k Alfě Maxim na obrazovkách. *„Na přepsání programu nemáme čas.“* Přikývl. *„Mise je* v *hajzlu.“*

„Možná že ještě ne,“ namítla. *„Můžeme zkusit improvizovat.“*

„Kim, oba dobře víme, že to nejde.“ Vytřeštil oči. *„Navrhuji, abychom ukončili akci a pokusili se využít –“*

„Cyrusi –“

„Miluju tě, Kim. Co je nám po tom, zda ta hvězda vybuchne, nebo ne?“

Shepard ji probudil v sedm. Pomerančový džus a toast už na ni čekaly. „*Znáš ho,*“ poznamenal, „*není to spolehlivý velitel.*“

„Já vím,“ řekla.

„*Chceš, abych –?*“

Džus byl skvělý. „Nech program tak, jak je,“ přerušila ho. „*Jak si přeješ, Kim.*“ Shep si ji dobíral. „*Abych nezapomněl, máš telefon. Profesor Tolliver.*“

V sedm ráno? „Přepni mi to.“

Sheyel Tolliver zestárnul. Zdálo se, že ho opustily síly. Obličej měl sinalý odstín. Kdysi černé vousy zešedivěly. Ale když ji uviděl, usmál se. „Kim,“ začal, „omlouvám se, že ti volám tak časně. Chtěl jsem tě zastihnout, než odjedeš do práce.“

„Ráda vás zase slyším, pane profesore. Dlouho jsme spolu nemluvili.“

„To je pravda.“ Seděl v bohatě vyřezávaném křesle s pažními opěrkami v podobě dračích spárů, obložený několika polštářky. „Včera v noci jsem tě viděl. Byla jsi skvělá.“ Kim se objevila ve většině zpravodajství. „Měl bych ti poblahopřát. Vypracovala ses.“

Dala mu najevo, že to není práce podle jejích představ. „Není to zrovna obor, který bych si vybrala.“

„Ano,“ uznal. Vypadal, že není ve své kůži. „Člověk nikdy neví, jak se věci vyvinou. Jestli si dobře vzpomínám, chtěla jsi být astronomka.“

„Astrofyzička.“

„Ale za přednášecím pultem ti to docela jde. Napadlo mě, že by z tebe mohla být dobrá historička.“

„Díky. Vážím si toho.“

Sheyel posmutněl, zachmuřil se. „Chtěl bych si s tebou promluvit o něčem vážnějším a chci, abys mě vyslechla.“

„Proč bych to neměla udělat?“

„Počkej s otázkami několik minut, Kim. Nejdřív bych se tě chtěl zeptat na projekt Maják. Máš na něj nějaký vliv?“

„Vůbec žádný,“ řekla. „Dělám jim jenom tiskovou mluvčí.“

Pokýval hlavou. „To je škoda.“

„Proč?“

Velice pečlivě si promyslel, co odpoví. „Chtěl bych, aby ho zastavili.“

Vytřeštila na něho oči. „Proč?“ Našlo se několik skupin odpůrců, kteří tvrdili, že odpalovat hvězdy je naprosto nemorální, přestože se to nedotýká žádného ekosystému. Ale nechtělo se jí věřit, že by se právě k *nim* přiřadil i její realistický starý učitel.

Sheyel si upravil polštářky. „Kim, nepovažuji za rozumné upozorňovat na naši přítomnost, když nevíme, kdo tam může být.“

Okamžitě v jejích očích spadl o několik pater níž. Takový sentiment dokázala přijmout od někoho, jako byl Woodbridge, kdo o vědě nikdy neuvažoval jinak než jako o cestě k lepší technice. Ale Sheyel byl úplně jiný případ.

„Skutečně si myslím, že veškeré obavy v tomhle směru jsou nepodložené, pane profesore.“

Přitiskl si ukazováček k bradě. „Spojuje nás něco, o čem možná ani nevíš, Kim. Joši byla moje pravnučka.“

„Joši –?“

„– Amara.“

Kim se zatajil dech. Joši Amara byla ta druhá žena z taxíku, kterým odletěla Emily. Kromě toho se účastnila spolu s její sestrou posledního letu *Lovce.*

Obě ženy se s *Lovcem* vrátily z dalšího bezúspěšného pátrání po mimozemském životě, tentokrát zkráceném technickou závadou. Sjely výtahem do Terminal City, kde si rezervovaly pokoj v hotelu Royal Palms. Vzaly si taxík a pak se po nich slehla zem.

„Máte pravdu," přiznala Kim. „To jsem nevěděla."

Sáhl stranou, zvedl hrnek a upil z něho. Do vzduchu se vznesl věchýtek páry. „Vzpomínám si, jak mě napadlo, když jsem tě poprvé uviděl, že se moc podobáš Emily. Ale tenkrát jsi byla mladá. Dnes jste stejné. Snad ti nebude vadit, když se na to zeptám – jsi klon?"

„Ano," odpověděla Kim. „Je nás několik rozptýlených v rozpětí čtyř generací." Kromě drobných odlišností ve výrazech a účesech byly k nerozeznání. „Takže vy jste Emily znal?"

„Setkal jsem se s ní jen jednou. Před odletem, na večírku na rozloučenou. Joši mě pozvala. Tvoje sestra byla skvělá žena. Pravda, připadala mi trochu *posedlá.* Ale to byla Joši taky."

„To jsme asi všichni, pane profesore," řekla Kim. „Alespoň všichni, které stojí za to znát."

„V tom s tebou musím souhlasit." Dlouhou dobu si ji prohlížel. „Kolik toho víš o tom posledním letu *Lovce*?"

Po pravdě řečeno, ne mnoho. Kim netušila, že by měla něco vědět. Emily toužila najít mimozemský život. Pokud možno *inteligentní* mimozemský život. A kromě Kim už nebylo mnoho dalších věcí, na kterých by jí záleželo. Měla za sebou dvě manželství s muži, kteří jednoduše nestáli o nepřítomnou manželku. Absolvovala s *Lovcem* mnoho výprav, často delších než rok. Nenašli nic, a ona se pokaždé vrátila přesvědčená, že příště to bude jinak. „Nedostali se daleko. Měli nějaké potíže s motorem a vrátili se." Nevěděla, co má říct. Co od ní chtěl slyšet?

Usmál se tak, že si znovu připadala jako studentka. Bylo možné, aby to bylo tak dávno, co je dirigoval při zpěvu pracovních písní éry terraformace Greenwaye, které se tenkrát věnovali? Jeho třída se kolébala při „Žulovém Johnovi" nebo při „Mé kosti uložte do hlubokého modrého moře".

„Myslím, že to není všechno," řekl. „Domnívám se, že něco našli."

„*Něco? Něco* jakého druhu?"

„To, co hledali."

Kdyby to byl někdo jiný, jednoduše by si našla způsob, jak rozhovor ukončit. „Jestli skutečně něco našli, pane profesore, zapomněli se o tom po návratu zmínit."

„Já vím," řekl. „Nechali si to pro sebe."

„Proč by to dělali?" Snažila se nasadit co nejracionálnější tón.

„Nevím. Třeba je vyděsilo, co našli."

Vyděsilo? Kapitánem lodi byl Markis Kane. Válečný hrdina, jemuž bylo vyhrazeno celé jedno křídlo v Památníku Slavné trojky. Zahynul před několika lety, když se snažil zachránit děti při lesním požáru v Severní Americe. „Tomu se dá sotva uvěřit," namítla.

„Přesto si myslím, že se to stalo."

Na *Lovci* byli jenom čtyři lidé. Kane, Emily, Joši. A Kile Tripley, prezident Tripleyovy nadace, která výpravy sponzorovala. Také zmizel, a to bylo zvláštní. Tripley i Kane žili v Severinském údolí v západní hornaté oblasti Ekvatorie. Tři dny po návratu *Lovce* z expedice a po zmizení obou žen roztrhla dosud neobjasněná exploze východní úbočí hory Naděje, srovnala se zemí vesnici Severin a zabila tři sta lidí. Tripleye se už nikdy nepodařilo najít. Předpokládalo se, že zůstal pohřben pod sutinami.

Většina odborníků z institutu měla za to, že se jednalo o meteor, ale nikdy se nepodařilo najít žádnou stopu, kterou by po sobě těleso zanechalo. Odhadovalo se, že výbuch měl sílu přibližně odpovídající malé jaderné bombě.

„Všechno to spolu souvisí," prohlásil Tolliver. „Výprava *Lovce*, zmizení i ten výbuch."

Fámy na toto téma žily svým životem již léta. Bylo to oblíbené téma vyznavačů teorií spiknutí. A možná na tom

něco bylo. Ale neexistoval jediný důkaz, a jí bylo nepříjemné mluvit se Sheyelem Tolliverem o hoře Naděje. Bylo jí smutno, když viděla, že se z jejího učitele stal jeden z těch, kdo rádi věří na zastírací manévry a návštěvníky z jiných světů.

Kolem incidentu se vyrojila spousta nejrůznějších šílených teorií. Někteří prohlašovali, že na zem dopadla miniaturní černá díra. Propátrávali deníky a záznamy lodí a letadel z druhé strany Greenwaye, aby našli nějaké důkazy, že díra vyšla z oceánu. Podobně jako badatelé o tisíc let dřív, po události nad Tunguzkou. Nakonec se ukázalo, že pod zataženou oblohou skutečně došlo k výtrysku vody, takže historka získala důvěryhodnost. I když všichni věděli, že žádná miniaturní černá díra nemůže existovat.

Jiní byli přesvědčeni, že se jednalo o vládní experiment, který se vymkl kontrole. Podle jedněch experiment souvisel s výzkumem cestování časem, podle druhých zase s přenosem hmoty. A mnozí další si mysleli, že došlo k explozi mimozemské lodi z antihmoty, jejíž posádka se pokusila o přistání.

„Kim," řekl, „kolik toho víš o Kilu Tripleyovi?"

„Vím, že to byl bohatý nezávislý nadšenec, který si chtěl udělat jméno. Tripley dělal výkonného ředitele společnosti Interstellar, která se specializovala na údržbu a opravy skokových motorů používaných k přenášení kosmických lodí do hyperprostoru a zase ven."

„Byl to umíněný člověk, ale jinak to v tom oboru snad ani nešlo," pokračoval Tolliver. „Nečetla jsi náhodou Korkelův životopis?"

Nečetla.

„Jasně v něm napsal, že Tripleyovi by nestačilo, kdyby někde ulovil jen tak nějakou bakterii. Chtěl objevit inteligentní bytosti. *Civilizaci*. To byl hlavní smysl nadace – hlavní smysl jeho života."

Stejně jako v případě Emily.

Jedním z nejsmutnějších míst na Devíti světech byl opuštěný komplex radioteleskopu na odvrácené straně zemského měsíce, který byl postaven výhradně proto, aby pátral po rádiových signálech umělého původu. Přestože byl univerzálnější než všechno, co se v tomto směru dělalo dřív, po více než půl druhém století marného pátrání přestal pracovat pro program SETI a začal se využívat k jiným účelům. Nyní již nefungoval, zůstal tam jen jako připomínka jednoho ztraceného snu. *Jsme sami.*

Nikdy se žádný signál nepodařilo zachytit. Neobjevil se ani náznak, že by nějaká civilizace vytvářela Dysonovy sféry. Nepřiletěla žádná návštěva odjinud. Dal se z toho vyvodit jediný závěr.

Bezmocně rozhodila rukama a přemýšlela, jak rozhovor co nejšetrněji ukončit. „Pane profesore –“

„Vždyť víš, že se jmenuji *Sheyel*, Kim. A kdysi jsme si tykali.“

„Sheyele, jsem ochotná přistoupit na všechno, co řekneš, protože to říkáš ty. Ale připomíná mi to –“

„– že je nebezpečné přikládat zdroji příliš velkou důvěru při posuzování pádnosti argumentů. Po tomto rozhovoru si mne samozřejmě můžeš zařadit mezi nespolehlivé zdroje.“

„Uvažuji o tom,“ přiznala. „Určitě víš něco, co jsi mi zatím neřekl.“

„Máš pravdu.“ Znovu si upravil polštáře. „*Lovec* odletěl ze St. Johns 12. února roku 573.“ St. Johns byl základnou v systému Cynex, poslední studnou před skokem do neznáma. „Měli namířeno do Zlatého kalichu v mlhovině Buben. Spousta starých žlutých hvězd. První zastávkou měla být –“ sklopil hlavu k něčemu, co neviděla, „– QCY449187, hvězda třídy G. Ale tak daleko už se samozřejmě nedostali.“

„Měli problém se skokovými motory,“ řekla Kim.

„Ano, tak to stojí v záznamech. Vynořili se z hyperprostoru uprostřed prázdnoty, udělali provizorní opravy a vydali se na zpáteční cestu.

Ale nevrátili se do St. Johns. Kane usoudil, že v St. Johns by problém nevyřešili. Proto se vrátili až do Orbitálního Přístavu. Dorazili 13. března. Byla to ironie, že právě *Lovce*, jehož majitel zbohatl z opravování a údržby skokových motorů, postihla taková porucha. Ale přesto –“

Teď to přijde.

„Dobře,“ řekla Kim tónem, který naznačoval, že na tom všem neshledává nic zvláštního.

Sheyel vytáhl další fotografii. Mohli na ní vidět Joši, Tripleye a Emily ve skafandrech Tripleyovy nadace. Joši měla výrazné lícní kosti a fascinující černé oči. Bílý šátek zdůrazňoval, jak je mladá. Kim si na šátku všimla monogramu a zeptala se na něj.

„Je to půlměsíc,“ vysvětloval Sheyel. Bylo mu vidět na očích, že vzpomíná. „Měla ráda půlměsíce. Sbírala je. Nosila je jako šperky a monogramy.

Ale o to teď nejde. Asi hodinu po přistání v Orbitálním Přístavu mi Joši *zavolala.*“

Kim zpozorněla. „Co řekla?“

„Dědo, narazili jsme na zlato.“

„Na *zlato*?“

„Přesně tak. Řekla, že mi zatím nemůže říct víc, ale že se ozve. Požádala mě, abych si to nechal pro sebe.“

„Sheyele –“

„Může to znamenat jen jedinou věc.“

Kim se snažila zamaskovat zklamání. „Možná že mluvila o tom, že se zamilovala.“

„Řekla ‚my‘.“

„Mluvil jsi o tom s Kanem?“

„Samozřejmě. Tvrdil, že se nic zvláštního nestalo. Řekl mi, že je nešťastný ze zmizení ostatních tří během několika dní po návratu, ale že nemá tušení, co se s nimi stalo.“

Dlouho si ho prohlížela. „Sheyele,“ promluvila nakonec, „nevím, co si představuješ, že s tím udělám.“

„Dobře.“ Jeho výraz nedal nic znát. „Rozumím.“

„Abych byla upřímná, neslyšela jsem vůbec nic, co by mě přesvědčilo, že se jim podařil kontakt. *To* jsi chtěl naznačit, ne?“

„Vážím si času, který sis pro mě udělala, Kim.“ Pohnul se, aby spojení ukončil.

„Počkej,“ zastavila ho. „Oba jsme při této události někoho ztratili. Je to bolestivé. O to víc, že nevíme, co se stalo.

Mou matku to pronásledovalo až do smrti.“ Zhluboka se nadechla. Věděla, že to bude dobrá příležitost k rozloučení. „Je tu ještě něco, co jsi mi zatím neřekl?“

Dlouho ji pozoroval. „Zmínila ses o kontaktu. Myslím si, že s sebou něco přivezli.“

Rozhovor se již dostal do tak exotických poloh, že ji nemohlo nic překvapit. Ale v tomto případě nechybělo mnoho. „Jaké *něco?*“

„Nevím.“ Oči mu těkaly; vypadalo to, jako by nedokázaly zaostřit. „Přečti si, co se potom dělo v Severinském údolí. Ještě několik let po výbuchu se hlásili lidé s tvrzeními, že v lesích něco zahlédli. Světla, přízraky. Koně a psi byli neklidní.“

Kim z něho byla rozpačitá a on si toho všiml. „Proto lidé opustili město,“ pokračoval naléhavým tónem. *„Odešli.“*

„Opustili je proto, že výbuch způsobil oslabení přehradní hráze. Oprava by byla příliš drahá, a tak úřady podporovaly všechny, kteří se chtěli odstěhovat. Ti lidé stejně měli hořké vzpomínky.“

„Přehradu strhli proto, že všichni odjížděli," namítl Sheyel. „Já jsem tam byl, Kim. Něco se tam potuluje."

Poslouchala, jak místností cirkulují vzdušné proudy. „A *viděl* jsi něco, Sheyele?"

„*Cítil* jsem to. Zajeď se tam podívat sama. Až po setmění. Udělej alespoň *to*. Nic víc po tobě nechci."

„Sheyele –"

„Ale nejezdi sama."

2

Možná se nikdy nedozvíme, co se na hoře Naděje opravdu stalo. Ti, kteří tvrdí, že se oné dubnové noci na jejích svazích strašlivě vymkl z kontroly nějaký tajný vládní projekt, musejí vysvětlit, jak je možné, aby vláda, pro niž je charakteristické, že nic neutají, dokázala toto tajemství udržet pod pokličkou tolik let. Teorie, že oblast zasáhla miniaturní černá díra, se zdá být stejně neobhájitelná, dokud někdo nedokáže, že takový exotický objekt může alespoň existovat. Pokud jde o vysvětlení postavené na antihmotě, komisi se ani po vyčerpávajícím šetření nepodařilo najít žádný myslitelný zdroj. Přinejmenším prozatím se zdá, že případ hory Naděje není možné uspokojivě vysvětlit.

Zpráva konciliární komise, 3. března 584

Vypadalo to tak, jako kdyby se Kim a skupina lidí, kterou měla na starost – směs komentátorů, sponzorů a politických hlavounů – vznášely v prázdnu relativně blízko Alfy Maxim. Seděly ve čtyřech řadách křesel. Někteří usrkávali kávu nebo ovocný džus, ale jeden nebo dva se tlačili dozadu, jako by se báli, že spadnou. Záře hvězdy byla ztlumená. Její zdánlivá velikost byla dvojnásobkem velikosti Helia v poledne.

Hodiny umístěné mezi hvězdami odměřovaly čas do zažehnutí.

Kim seděla vzadu a komentovala, co se děje. „Zbývají dvě minuty do okamžiku, kdy LK6 skočí do jádra hvězdy. Až to udělá, pokusí se zmaterializovat v oblasti, kde se již nachází hmota značné hustoty.“ Canon Woodbridge, který seděl vepředu, se díval a telefonoval přitom.

„To by samo o sobě stačilo k vyvolání obrovské exploze. Ale LK6 je naložena antihmotou. Reakce bude dostatečná, aby hvězdu destabilizovala.“

Technik po jejím boku jí dal znamení, že operace stále běží podle plánu.

„Dostali jsme hlášení z *McCollumové*, že poslední členové posádky opustili palubu *Trentu* a modul se začal vzdalovat.“

Jeden z přihlížejících chtěl vědět, jaké je bezpečnostní riziko. Jak dlouho bude trvat, než *Trent* zasáhne tlaková vlna?

„Lidem nehrozí naprosto žádné nebezpečí. Budou pryč mnohem dřív, než na místo, kde se nacházeli předtím, dorazí první projevy vznikající novy. *Trent* mimochodem nezničí tlaková vlna. Světlo tam dorazí dřív, a to bude úplně stačit.“

Požádali ji, zda by to mohla vysvětlit. „Nova vyzáří obrovské množství fotonů. Představte si to jako téměř pevnou zeď, která se pohybuje rychlostí světla.“ Na hodinách naskočila řada nul. „Nálož je na místě,“ řekla.

„Kim.“ Byla to zástupkyně společnosti, která téměř rutinně pojišťovala aktivity institutu. „Jak dlouho bude trvat, než uvidíme, jak se to projeví?“

„To je neprobádaná oblast, Ann. Abych byla upřímná, nemáme tušení.“

Mezi přítomnými se našli skeptici, kteří se domnívali, že institut přecenil své možnosti, že prostě není v lidských silách vyvolat explozi hvězdy. Věděla, že někteří by měli radost, kdyby se akce nezdařila. Někteří neměli rádi institut,

některým nebyl po chuti ředitel, jiným se zase jednoduše nezamlouvala představa, že lidé mají takovou moc. K této skupině patřil i Woodbridge. Kim ale dobře věděla, že navzdory poznámkám, jež měl minulou noc, vyplývaly jeho pravé pochybnosti z hluboce zakořeněné nedůvěry k lidské přirozenosti.

Minuty ubíhaly a stále se nic nedělo. Zaslechla, jak něco spadlo na neviditelnou podlahu. Diváci začali být neklidní. Zkušenost jim říkala, že výbuch má nastat v okamžiku, kdy se zmáčkne spoušť.

První známky neklidu se ukázaly v čase přibližně nula plus osmnáct minut. Kolem rovníkové oblasti Alfy Maxim se objevily zářivé čáry. Chromosféra začala viditelně vřít. Z povrchu hvězdy tryskaly fontány světla.

V čase nula plus dvacet dvě minuty se hvězda začala viditelně rozpínat. Probíhalo to pomalu: vypadalo to jako balonek, který se postupně plní vodou. Obrovské slapové síly začaly drtit kulový tvar, zplošťovat jej, narušovat jej a působit nepředstavitelné otřesy hmoty.

V čase dvacet šest minut a jedenáct vteřin hvězda explodovala.

Často bylo možné poměrně dobře odhadnout věk člověka podle tělesných charakteristik, jež jeho rodiče zvolili. V různých dobách byly v módě různé tóny pleti, tělesné proporce nebo barvy vlasů. Vnímání krásy se měnilo: v jednom období byly ženy zpravidla dobře vyvinuté, s těžištěm několik centimetrů před sebou, jak jednou poznamenal Solly Hobbs, jiné období upřednostňovalo ženy vychrtlé, chlapecké. Mužské postavy kolísaly mezi hrdinskými a štíhlými. Poslední trendy chápaly robustnost jako projev špatného vkusu. Muži narození v posledních několika letech budou vypadat jako generace baletních tanečníků.

V osmdesátých letech rodiče obou pohlaví volili klasické proporce, podlouhlou bradu, oči daleko od sebe a rovný nos. Většina dospívajících dívek vypadala, jako kdyby sestoupily z podstavců na Akropoli. Kim pocházela ze staršího období, kdy letěl skřítkovský vzhled. Snažila se to kompenzovat otevřeným, seriózním vystupováním a vyhýbáním se tomu, aby nakláněla hlavu na stranu a mile se usmívala. Nosila takový účes, který zakrýval její mírně elfí uši.

Solomon Hobbs byl dítětem doby, která přála bicepsům a ramenům, byť je nechal poněkud zakrnět. Solly byl jedním ze čtyř kosmických pilotů, jejichž služeb institut využíval. Kim se s ním však seznámila nikoliv oficiální cestou, nýbrž prostřednictvím společného zájmu o potápění. Když Kim vstoupila mezi Rytíře moře, Solly již byl členem.

Měl průzračné modré oči a věčně rozcuchané hnědé vlasy a vyzařoval bezstarostnou bodrost, která ostře kontrastovala s kulturou, jež se domnívala, že zábava je dosti vážná věc, něco, co člověk dělá, aby si uchoval žádoucí psychickou vyrovnanost.

Když se v sále rozsvítilo a hosté odešli, Kim si vzala taxík, který ji dopravil na začátek Sollyho mola. Sestup k vraku *Caledonianu* měl být jejich přivítáním nového roku. Těšili se na něj už několik týdnů, jenomže když teď se studeným větrem v plachtách objížděli ostrov Capelo, Kim začala Sollymu popisovat rozhovor se Sheyelem. Nebylo jí to příjemné, poněvadž její bývalý učitel z toho vycházel jako blázen. Přesto cítila potřebu mluvit o tom. Když skončila, Solly se jí klidným hlasem zeptal, nakolik Tolliverovi věří.

„Kdyby ses mě zeptal ještě před dvěma dny –“ řekla.

„Lidé ztrácejí kontakt s realitou, jak stárnou.“ Solly přimhouřil oči před sluncem. Plachta se nadýmala a klesala. „To se stává.“

Poslouchali zvuky moře.

„Skoro mám pocit, jako bych měla vůči Emily povinnost *něco* udělat.“

„Emily by ti řekla, abys to pustila z hlavy.“

Kim se rozesmála. Bylo to zvláštní. Emily rozhodně neskočila po každém výstředním nápadu, jenže měla v sobě něco, co chtělo proniknout za hranice obyčejného fyzického vesmíru. Kdyby si mohla vybrat mezi světlem a tmou, vždy by si zvolila noc. „Ne,“ řekla. „Emily by chtěla, abych *něco* udělala. Ne abych to jen tak nechala plavat.“

„Třeba aby ses zajela podívat do Severinu?“

Protáhla obličej. „Já vím. Je to pitomost, i když na to člověk jenom pomyslí.“

Solly pokrčil rameny. „Co třeba pojmout to jako dovolenou?“

„Budu se mu muset ještě ozvat. Sheyelovi. Nemám dobrý pocit z toho, jak jsme se rozloučili.“

„A přitom mu nechceš zavolat a říct mu –“

„Přesně tak. Že se mi nechtělo potloukat se po lesích.“

Oba se rozesmáli. Vítr je zkropil vodní tříští.

„Solly, jednoduše mu řeknu, že jsem neměla čas tam zajet. Že se tam podívám, jakmile to půjde.“

„Netvrdila jsi mi jen tak náhodou, že ten chlap byl dobrý učitel?“

„Jo. Byl dobrej.“

„A chceš mu říct, žes neměla čas podívat se na něco, o co tě požádal? Žes měla moc práce? Přestože to souvisí s tvou sestrou?“

„Solly, opravdu do toho nechci zabřednout.“

„Tak to nedělej.“ Jeho senzory zachytily vrak. Stočil kurs maličko doleva. „Budeme na místě,“ oznámil.

„Co moje pověst, když se rozkřikne, že jsem jela hledat přízraky?“

„Kim, proč ho jednoduše neposlechneš? Stejně oba víme, že nebudeš klidně spát, dokud to neuděláš. Do Severinu je to přece jen několik hodin. Udělej to. Co že tam má být? Strašidlo?“

„Nevyjádřil se konkrétně. ‚Něco se tam potuluje’.“

„To může znamenat cokoli.“

„Podle mě to myslel tak, že to poznám, až to uvidím.“

„Zkus to. Když se nic nestane, můžeš mu alespoň říct, žes tam byla.“

Solly spustil kotvu a oba se převlékli do potápěčských kombinéz. Kim si pečlivě složila oblečení na palandu v kabině, potom si vyndala stříbrné náušnice a položila je na halenku. Byli to delfíni, dostala je před léty od jednoho milence, na kterého by jinak brzy zapomněla. Když pak seděli na palubě, natahovali si ploutve a nastavovali termostaty, vrátili se k předchozímu rozhovoru. Kim věděla, že z potápění nic nebude, dokud se ta věc s Tolliverem nevyřeší.

„Takže ty si myslíš, že bych to pro něho měla udělat,“ nadhodila.

„Myslím, že bys to měla udělat sama pro sebe.“ Nasadil si masku, upravil ji, připojil měnič a zhluboka se nadechl. „Jestli chceš, pojedu tam s tebou.“

„Ty bys vážně jel?“

„Pár týdnů na mě nevychází žádná služba. Mám spoustu volného času, takže kdybys to chtěla udělat, můžu.“

Chtěla to udělat. „Tak fajn,“ řekla. „Pozítří bych měla mít přednášku pro Společnost relevantních. To je středa. A příští sobotu mám sponzorskou akci v Orbitálním Přístavu.“

„Co máš příští sobotu?“

„Křest *Královny hvězd.* Tento víkend by to možná šlo.“

„Raději se ani nebudu ptát, co je to Společnost relevantních.“

„Jsou *důležití.*“

Solly se ušklíbl. „To je oběd?“

„Ano.“

„Proč čekat až do víkendu? Eagle Point je výletní místo. Bude levnější zaskočit si tam teď. Co kdybychom odjeli ve středu odpoledne? Až budeš hotová s tou Společnosti důležitých –?“

„– relevantních.“

„Prašť jak uhoď.“

„Vypadá to, jako by tě to náhle začalo hrozně zajímat.“

„Noc v Severinském údolí ve společnosti krásné ženy? Proč by mě to nemělo zajímat?“

Její vztah se Sollym byl čistě platonický. Když se poznali, byl ještě ženatý, takže se z nich stali přátelé, než se z nich mohli stát milenci. Měla ho ráda od první chvíle. Když poté se ženou neobnovili manželskou smlouvu a zůstal volný, uvažovala, že by dala najevo romantický zájem. Ale zdálo se jí, že Solly se zdráhá. Prohlásil, že je to nejlepší způsob, jak mezi nimi rozevřít propast. Přemýšlela, jestli je za tím nějaké tajemství, nějaká jiná žena, nebo jestli to opravdu myslel tak, jak to řekl. Nakonec jim uspořádání jejich vztahu začalo připadat přirozené.

„Použila jsem ráno VR,“ řekla, „po rozhovoru se Sheyelem.“ Nasadila si na záda měnič a napojila jej. „Hodinu jsem si prohlížela severinské lesy. Jsou to jenom lesy.“

„*Být* tam je něco jiného,“ prohlásil Solly. Pod lodí proběhla vlna a rozkolébala ji. Solly si namočil masku do vody a nasadil si ji. „A co Kane? Co se s ním stalo?“

„Po tom incidentu s *Lovcem* odešel do výslužby. Myslím, že se stáhl do ústraní. Zatím jsem si ho nevzala moc do parády.“

„*Aha.*“

„Jaké *aha?* Co tím chceš říct?“

„Tak do parády? Takže nás to nakonec zajímá?“

Obrátila oči v sloup. „Jsem jen zvědavá. Zůstal v Severinu až do evakuace. Do doby, než strhli přehradu. Potom se přestěhoval do Terminal City a později odletěl pryč. Nakonec se usadil na Zemi v Kanadě. Myslím, že žil ze své renty.“

„Žije dodnes?“

„Zemřel před několika lety, když se snažil zachránit nějaké děti. Při lesním požáru.“

Solly si natáhl ploutve. „A vyprávěl to pořád stejně?“

„Paranoici, kteří v tom viděli spiknutí, mu nedali chvíli pokoj. To je patrně důvod, proč opustil Greenway. Ale je to tak: tvrdil, že během *Lovcovy* expedice se nic zvláštního nestalo. Odletěli. Začali mít problémy s motorem. Vrátili se. Nemá ponětí, kam se poděly ženy. Má za to, že Tripley zahynul při výbuchu.“

„Na hoře Naděje.“

„Ano.“

Solly sklouzl do vody a jeho hlas se jí ozval ve sluchátkách. „Ale *je* tu jeden člověk, se kterým by sis mohla zkusit promluvit.“

Dívala se, jak začíná klesat, a pak vlezla za ním. „Koho tím myslíš?“

„Benton Tripley. Kilův syn. Má kancelář v Orbitálním Přístavu. Co kdybys ho zkusila navštívit, až tam příští víkend budeš? Třeba se od něho něco dozvíš.“

„Já nevím.“ Vklouzla pod hladinu a několikrát se nadechla, aby se ujistila, že měnič funguje tak, jak má. Vzduch byl voňavý a chladivý. Když byla spokojená, vydala se dolů. „Myslím, že se spokojím s tím, že se porozhlédnu v těch lesích a nechám to být.“

Slunečních paprsků rychle ubývalo. Kolem se mihla dlouhá ryba v barvách duhy. Oceány na Greenwayi se rychle zaplnily humry, tarpony, velrybami, řasami a mořskými rostlinami.

Klesala střídajícími se proudy teplé a studené vody. Solly, který teď byl maličko za ní, rozsvítil lampu na zápěstí.

Caledonian s devatenácti pasažéry a tříčlennou posádkou proplouval mezi ostrovy a mířil k mělčinám, když se strhla nenadálá bouře. Ztroskotání se stalo legendou, poněvadž na palubě bylo několik slavných osobností a přežili pouze dva lidé. Jedním z nich byl nešťastný kapitán, který byl později vyšetřovací komisí obviněn z nedbalosti. Konkrétní obvinění se týkala nedostatečného výcviku posádky, chybného manévrování a nezvládnutí nouzových opatření. Jeho situaci ještě zhoršilo podezření, že oné noci, kdy loď ztroskotala, dováděl ve své kajutě s jednou vdanou pasažérkou.

Kormidelní kolo bylo vystaveno v Mořském muzeu v Seabrightu. Jiní potápěči již vrak prolezli skrz naskrz a odnesli všechno, co se odnést dalo. Dokonce i Kim, která obvykle zachovávala v takových situacích respekt, si odmontovala kliku ze dveří jedné kajuty. Měla ji nyní uloženou v křišťálovém kvádru, který schovávala ve své ložnici, protože návštěvníci jejího bytu dávali nápadně najevo svou nelibost. Momentálně byly snahy vyhlásit oblast mořským parkem, nainstalovat sledovací zařízení a zabránit tak dalšímu rozkrádání. Kim, s tichým pokrytectvím, které jako by k lidské duši neodmyslitelně patřilo, tyto kroky schvalovala. Konejšila své svědomí tím, že si předsevzala odevzdat kliku do muzea. Až nadejde ten pravý čas.

Sama nechala svítilnu zhasnutou a vychutnávala si tmu, samotu a proudící vodu. Dno se objevilo na dohled. Kolem se přehnalo hejno rybek přilákaných Sollyho svítilnou.

Před sebou již rozeznala vrak. Ležel na pravoboku v bahně, zpola pohřbený. Kormidlo bylo pryč, stejně jako ráhna a plaňky. Vše, co se dalo odnést, již zmizelo. Vrak si přesto zachovával smutnou důstojnost.

Na Greenwayi, na rozdíl od Země, nebylo mořské dno poseto vraky nahromaděnými za tisíce let mořeplavectví a válek. Ke spočítání lodí, jež se potopily u východního pobřeží za pět století, dokonce stačily dvě ruce. Pouze *Caledonian* byl lodí v pravém smyslu toho slova. Všechno ostatní byly jen lodičky. Ztráta plavidla byla natolik vzácnou událostí, že vše, co se potopilo, se okamžitě stalo předmětem folkloru.

Blížili se k lodi od přídě. Kim rozžala svou lampu. „Strašidelná jako vždy," poznamenal Solly.

Kim by dala přednost jinému adjektivu. Možná *ztracená. Opuštěná.*

Ale možná měl Solly nakonec pravdu.

Nechali se pomalu unášet k přední palubě.

Druhý zachráněný u soudu vypověděl, že kapitán udělal všechno, co bylo v jeho moci.

Nešťastný kapitán se jmenoval Jon Halvert. Lampou dal znamení pasažérům, aby nasedli do záchranných člunů, proto byl na všech vyobrazeních incidentu zachycen, jak drží lampu vysoko nad hlavou a pomáhá mužům a ženám opustit poškozenou loď. Ale všechno to přišlo příliš pozdě. *Caledonian* se v několika vteřinách převrátil a klesl ke dnu. Historikové se domnívali, bez ohledu na závěry vyšetřovací komise, že kapitán nemohl udělat nic, co by situaci nějak výrazně změnilo. Ale jako vždy, bylo třeba stanovit odpovědnost. Hodit na někoho vinu.

Kim k němu cítila zvláštní náklonnost. Připadalo jí, že Halvert je příhodným reprezentantem člověka jako takového: bojujícího za neskutečných podmínek, odpovědného za nedostatek dokonalosti, ale přesto držícího lampu nad hlavou. Ale nakonec je to stejně jedno.

Zemřel do roka po ztroskotání a po jeho smrti se rozšířila pověst, že jeho duch se zdržuje v blízkosti vraku.

Potápěči navštěvují Caledonian *jenom za dobrého počasí. Ale když se zvedá vítr a na obzoru je déšť, ten, kdo dopluje na místo a podívá se dolů do vody, uvidí, jak se po palubách a žebřících pohybuje zář kapitánovy lucerny. To kapitán popohání pasažéry do záchranných člunů.*

Tak se to Kim dočetla v *Ekvatorijských strašidlech.* Podle jedné verze pověsti byl odsouzen k tomu, aby pátral dál a dál, dokud se mu nepodaří zachránit poslední oběť.

Solly zřejmě poznal, na co myslí. „Támhle je," řekl a nasměroval její pozornost na světélkující medúzu nad levým bokem zádě.

Doplavali až dolů ke kormidelně a protáhli se pod holou konstrukcí. Uvnitř nezbylo nic. Chyběl dokonce i sloupek kormidelního kola. Ale nebylo těžké si představit, co dělají pasažéři té poslední noci: procházejí se po palubách a těší se na týden na moři, když vtom si všimnou hrozivě zatažené oblohy. Vyplavali na pravoboku a přesunuli se na záď. Kim si lampou na zápěstí posvítila dovnitř. Kajuty byly samozřejmě úplně prázdné.

Po čtyřiceti minutách se vynořili, vylezli do člunu a převlékli se. Pak se pustili do večeře. Měli krůtu, salát a studené pivo. Začínalo se stmívat. Obloha byla bez mráčku, moře jako skleněná deska.

„Tohle místo je dobrou ukázkou toho, co taková pověst dokáže," prohlásil Solly. „Člověk má pocit, jako by se tam dole mohlo stát něco nadpřirozeného. Jsou to všechno jen

výmysly, ale když jsem v blízkosti vraku, nevsadil bych na to. A stejné to bude v Severinských lesích.“

„Jenže s jinými pravidly,“ přisvědčila. „Dej pryč světlo a můžeš potkat vlkodlaka.“ Sáhla na spínač a z reproduktorů se ozvala tichá hudba.

Seděli v kajutě, jídlo měli rozprostřené na stole. Na obzoru se zvedalo z moře několik ostrovů. V dálce křižovala jejich výhled jiná plachetnice. Solly si udělal sendvič a ukousl si velké sousto. „Kim,“ začal, když polkl dost, aby mohl zase mluvit, „myslíš, že můžou existovat duchové?“

Pozorně se na něho podívala a usoudila, že se ptá vážně. „Kdybychom narazili na opravdového ducha, naprosto by to změnilo naše představy o fungování vesmíru.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ namítl.

„Proč?“

„Kdysi jsem sloužil na lodi *Persepolis*. Strašilo tam v reprezentační kajutě.“

„Jak strašilo?“

„Zvláštní zvuky. Hlasy, které nikdo nedokázal vysvětlit. Studená místa.“

„Byl jsi někdy svědkem něčeho takového?“

Zamyslel se. „Jo. Vzpomínám si, jak jsem na hlídce chodil kolem a slyšel jsem zevnitř hlasy.“

„To přece mohli být pasažéři.“

„Tenkrát už se pro pasažéry nepoužívala, Kim. Udělali z ní skladiště.“

„Podíval ses dovnitř?“

„Poprvé a podruhé ano. Nic jsem nenašel. Pak jsem to nechal plavat.“

„Ne že bych o tobě chtěla pochybovat,“ řekla, „ale musela bych to vidět sama.“

Mlčky jedli. Solly se zahleděl k pevnině, kterou bylo jen nezřetelně vidět východním směrem. „Platón na duchy věřil.“

„Platón?“ zeptala se nevěřícně Kim.

„Myslel si, že duchové vznikají z nadměrného pití vína.“ Rozesmál se, když viděl její reakci. „Je to pravda. Někde tvrdí, že když se lidé nechají příliš strhnout svým pozemským životem, příliš si užívají a příliš holdují sexu, po smrti jejich duše uvízne v těle a nedokáže se osvobodit. Podle něj je to důvod, proč se duchové vyskytují v blízkosti hřbitovů. Jsou svým způsobem připoutaní ke svým tělům.“

Kim dojedla sendvič, nabrala si trochu brusinkové omáčky a všechno to spláchla pivem. „Přiznej to, Solly, tebe ta věc se Severinem začala zajímat.“

Dolil jim sklenice. „Ne. Ani ne. Ale když zapadá slunce, svět se mění v jiný.“

„To je zajímavý přístup od pilota kosmické lodi.“

Dal jí najevo, jak si vychutnává pivo. „Možná jsem byl venku ve tmě víckrát, než jsem měl.“

Alfa Maxim se rozlétla v explozi, kterou bude vidět do vzdálenosti miliardy světelných let. Kdyby odpověď musela přijít z takové dálky, pochopitelně by se jí tady žádný člověk nedočkal. Lidský druh by se dávno vyvinul v něco jiného.

Zpravodajství bylo plné Majáku, včetně vyjádření církevních a konzervativních osobností, jež vytvořily obvyklé spojenectví, když prohlašovaly výbuchy za skutky proti Bohu nebo proti životnímu prostředí.

Kim celkem chápala, že lidé mají námitky proti rozmetávání hvězd, přestože to byly hvězdy s planetárními soustavami, na nichž nikdy nebude víc než železo a metan. Planety, které byly pohlceny včera, obíhaly Maxim

nepředstavitelně dlouho. Zdálo se, že není slušné je rušit z klidu.

Zapudila pomýlené představy a zabloudila v myšlenkách k Sheyelovi Tolliverovi. Když se vrátila ze sestupu ke *Caledonianu,* byla v pokušení zavolat mu a promluvit si s ním, jako by rozhovor ze včerejší noci nebyl nijak zvláštní. Chtěla se jen ujistit, že je v pořádku, že se neurazil. Ale nakonec se rozhodla, že bude lepší nechat to být.

Většinu dalšího dne strávila poradami s Mattem Flexnerem. Snažili se vymyslet strategii, jak z ústřední vlády vymáčknout další peníze. Volby se blížily a ministerský předseda věděl, že některý z jeho potenciálních oponentů použije peníze pro institut jako další ukázku vládního plýtvání.

Kim viděla problém v tom, jak ukázat, v čem je institut přínosný pro daňové poplatníky, kteří měli sklon vidět jej jako instituci vytvářející místa pro lidi se zbytečně velkým vzděláním, kteří by jinak neměli kam jít. Kim to nerada přiznávala, ale nebyla přesvědčená o tom, že se daňoví poplatníci úplně mýlí. Mattovi se s tímto názorem samozřejmě nesvěřila. Jedině Solly věděl, jak se na věc dívá.

Matt Flexner k Seabrightskému institutu doslova patřil již sto let. Ve třiceti byl jeho hvězdou jako fyzik světové úrovně, pracující na přelomovém díle v oblasti transdimenzionálních struktur. Jenže prodloužení života jasně zvýraznilo to, co vědci věděli vždycky: že skutečně tvůrčí práci musí člověk vykonat buď zamlada, nebo nikdy. Génius uvadá rychle, podobně jako růže uprostřed léta. Tuto smutnou realitu nedokázaly změnit ani veškeré genetické úpravy, které věda znala.

Matt upadl do průměru, předal svou nedokončenou práci do mladších rukou a odešel se věnovat něčemu méně

náročnému. Oddělení pro styk s veřejností, pomyslela si smutně

Kim. O to smutněji, když si uvědomila, že *její* génius se nikdy k ničemu velkému nevypjal. Matt se sice nechal brzy vystřídat, ale alespoň se zapojil do hry. Lidé si ho budou pamatovat.

Samozřejmě vypadal na třicet let i dnes. Měl široké čelo, dlouhý nos a náladový úsměv. Vlasy i vousy měl černé a byl mimořádně dobrým hráčem tenisu.

Kim byla jeho první zástupce.

Řekla mu, že si chce vzít několik dní volna. Organizovala si program sama. Nikdo nehlídal, kdy přichází a odchází, důležité bylo, aby udělala svou práci. A nejbližším úkolem, jenž ji čekal, bylo přesvědčit členy Společnosti relevantních, že institut stojí za to, aby ho sponzorsky podpořili.

Říkala si, že by nebylo špatné, kdyby se jí podařilo v Severinských lesích objevit nadpřirozenou bytost. Otevřela by tím zcela nový obor vědeckého bádání.

Vrátila se domů brzy, hodinu si zdřímla, potom si ohřála trochu čokolády a odnesla si ji do obýváku. „Shepe," řekla, „podívej se, co bys mi mohl najít o Markisi Kaneovi po roce 573."

„*Hledám,*" odpověděl.

Obloha byla šedivá a chladná. Do domu se opíral ostrý vítr.

„*Moc toho tady není. Byl to poměrně významný umělec.*"

„Umělec? Určitě je to jeden a tentýž?"

„*Ale ovšem. Je to jedna a táž osoba. Jeho dílo zřejmě není příliš známé.*"

„Fajn. Co dál?"

„*Opustil Greenway v červnu 579 a odletěl na Zemi. Několik let tam pracoval v Kanadě jako konzultant při*

navrhování pilotních kabin. Zanechal toho v roce 591. Přestěhoval se do Starého Wisconsinu. Zemřel v roce 596.“

„Už nikdy nedělal kapitána lodě? Po té výpravě s *Lovcem?“*

„V záznamech nic takového nenacházím.“ To bylo skutečně zvláštní. Tři lidé zmizeli. A čtvrtý se vzdal kariéry.

Z vesnice Severin zůstalo jen několik budov vyčnívajících z jezera, které se vytvořilo po stržení přehrady. Jezero, příhodně pojmenované jako jezero Lítosti, bylo poměrně velké, v nejširším místě měřilo více než dvacet kilometrů, a bylo obklopené lesy. Na několika místech byly hromady vyvrácených stromů.

„Sheparde,“ řekla, „vezmi mě tam.“

Na místě obývacího pokoje se objevil břeh jezera.

„Počasí?“

„Jarní. Duben. Můžeš do toho dát i nějakou přeháňku.“

Její křeslo stálo na kraji vody. Foukal vítr a loďka se dvěma rybáři mířila k pevnině. Přes jezero postupovala směrem k ní stěna deště. Nedaleko břehu vyčnívaly z vody cihlové zdi a komín.

Dlouho zůstala sedět na břehu. Poněvadž nebyla oblečená tak, aby to odpovídalo simulaci, bouřka, která by se jí nijak nedotkla, by pokazila iluzi. Proto Shepard ponechal déšť severně od ní.

Kromě lampy v rybářském člunu nebyla nikde vidět žádná umělá světla. „Co je nejbližší město, Shepe?“ zeptala se.

„Eagle Point. Sedmnáct tisíc obyvatel. Vzdálenost přibližně třiatřicet kilometrů.“

Eagle Point. V Gouldově umělecké galerii tam měli několik Kaneových obrazů.

Zaváhala. Potom řekla: „Shepe, chtěla bych si promluvit s Emily.“

Elektronika UI tiše zahučela. *„Kim, víš to jistě?“* Neudělala to už několik let. „Udělej to, Shepe.“

Světlo se rozjasnilo a pak znovu pohaslo. Kim byla stále na pláži jezera Lítosti. Ale již tam nebyla sama.

„Ahoj, Kimberly.“ Emily na sobě měla stejný pohodlný oděv jako Kim, volnou bílou halenku a pytlovité kalhoty. Obě byly bosé. Ještě nikdy to tak nebylo, když Kim svou ztracenou sestru vyvolala. Tenkrát byla puberťačka, která se bavila s dospělou ženou. Teď si byly rovné.

„Ahoj, Emily. Ráda tě zase vidím.“ Léta nijak nezmírnila smutek. Možná to souviselo s tím, že se nikdy nepodařilo najít tělo. Kim se nikdy úplně nevzdala naděje, že se její sestra, *její druhé já*, jednou vrátí.

„Vidíš mě v každém zrcadle. Jak se máš?“

„Docela dobře. Pracuji pro Seabrightský institut.“

„To je skvělé. Co děláš?“

„V oddělení vnějších vztahů. Sháním sponzory.“

„Prosím?“

„Není to přesně to, co jsem chtěla dělat. Ale jsem v tom dobrá. A plat není tak špatný.“

„To ráda slyším.“ Sedla si na kládu. *„Překvapuje mě, že jsem tady. Stalo se něco?“*

„Ne. Vlastně ano. Vzpomínáš si na Joši Amaru?“

„Samozřejmě. Byla čtvrtým členem posádky při posledním letu.“

„Zavolal mi jeden bývalý učitel. Ukázalo se, že Joši byla jeho příbuzná.“

„Vážně? Co chtěl?“

„Chce, abych si posvítila na její zmizení.“

„Hm.“

„Co se ti stalo, Emily? Kam jsi tehdy v noci proboha jela?“

„To bych taky ráda věděla. Vážně.“ Patou nakreslila do písku čáru. *„A on si myslí, že bys mohla udělat něco, co zatím nikdo neudělal? Co by to mělo být?“*

„Víš, co se vypráví o hoře Naděje?“

„Vím, že Markis by se nikdy nepokusil ukrást palivový článek. Nebo alespoň vím, že kdyby to udělal, podařilo by se mu to a nesrovnal by při tom všechno se zemí.“

Kim se v křesle naklonila dopředu. Měla chuť Emily obejmout, podržet ji u sebe, aby jí zabránila v nevyhnutelném návratu mezi stíny. „Sheyel tvrdí, že v tom údolí je něco velice zvláštního. A naznačuje, že jste s sebou něco přivezli – a ono se to dostalo ven.“

Povzdechla si. *„Co na to můžu říct? Tvého bývalého učitele by neměli pouštět ven samotného.“*

Kim se podívala za ni, na jezero. „Emily, měla jsi někdy důvod nevěřit některému z nich? Kaneovi, nebo Tripleyovi?“

„Ne,“ odpověděla. *„Kile byl trochu nevyrovnaný. Ale svěřila bych mu svůj život. Bez zaváhání.“*

„A Kane?“

„Markis byl muž, jakého potkáš jednou za život. Doufám, že jednou budeš mít taky takové štěstí, Kim.“

„A co mi můžeš říct o Joši?“

„Joši. Na to ti nemůžu dost dobře odpovědět, neboť jsem ji před poslední výpravou prakticky neznala. Připadala mi fajn. Trochu povrchní. Ale byla velice mladá.“

Mluvily o zmizení už dřív, před léty. A nebylo pravděpodobné, že by jí Shep mohl dodat nějaké čerstvé informace. Přesto jí formulace otázek pro Emily pomáhala přemýšlet.

„Souhlasila jsem, že se do Severinského údolí zajedu podívat. Se Sollym.“

„Proč?“

„Podívat se po tom, co jste přivezli odtamtud, kde jste byli.“

„V tom případě doufám, že Solly je dobrý společník. Protože kromě dlouhé cesty té tam moc nečeká.“ Naklonila hlavu na stranu. *„Je tady chladno.“*

Kim cítila jen teplo obývacího pokoje. „Chybíš mi, Emily. Kéž by ses mohla vrátit.“

„Já vím – mrzí mě to. Kéž by se to dalo vše vrátit. A zařídit, aby to dopadlo jinak.“

3

Když seděl jsem a poslouchal astronoma, jak přednáší v posluchárně, odměňován častým aplausem, sám nevím proč, ale brzy jsem pocítil únavu a nevolnost. Musel jsem vstát a vyklouznout ven, kde pak toulal jsem se sám mystickým, vlahým nočním vzduchem a čas od času, v dokonalém tichu, zvedl jsem hlavu ke hvězdám.

WALT WHITMAN, *Stébla trávy*, 1865 po Kr.

Společnost relevantních pořádala oběd vždy první sobotu v měsíci v hotelu Pioneer v centru Seabrightu. Udělovala rozsáhlé vzdělávací granty výjimečným studentům, poskytovala emocionální podporu těm, kteří se ocitli na konci své cesty, a pořádala zimní karneval. Také se snažila každý měsíc někoho odměnit za vynikající výkon.

V den, kdy byla přítomna Kim, dostala cenu devatenáctiletá dívka, která zachránila svého přítele horolezce před smrtelným pádem. Kim sledovala předávání ceny a obdivovala její hrdinství. Musela přítele držet téměř deset minut, kdy visel z hrany hluboké propasti.

Kim při představě takového výkonu na skále zamrazilo. Pochybovala, že by to dokázala také. Mladá žena přesto byla před obecenstvem nervózní. Klopila hlavu, a když měla poděkovat, koktala. Kim v tom nacházela určité zvrácené potěšení. *Všichni máme své démony.*

Pak přišla na řadu četba zápisu z poslední schůze, zúčastnění přijali několik návrhů, vyslechli výroční výsledky prodeje stromků. A pak přišla řada na ni.

Uvádějící přečetl informace o ní z natištěné kartičky, kterou mu dala. Představil ji jako astrofyzičku se zaměřením na vývoj galaxií. V průběhu pracovní části oběda někdo nadnesl, že by měli uvažovat o *velkorysém* rozšíření členské základny, a uvádějící si nyní neodpustil špatný vtip o tom, že někdo, kdo přemýšlí o stavbě galaxií, je přesně tím, koho potřebují. Ozval se zdvořilý aplaus a ona povstala.

Bylo to dobré obecenstvo. Měla výhodu, protože všichni očekávali, že se budou k smrti nudit řečmi nějaké astrofyzičky. Kim se už dávno naučila, že práci se skupinou je třeba začít porušením starého pravidla, že na začátek patří vtip. Jejím cílem bylo získat si je, a proto se vždycky vyslovila s uznáním k práci, kterou její posluchači dělali, a zidealizovala ji, kde to šlo. Když mluvila ke knihovníkům, popsala je jako strážce civilizace. Učitelé byli první obranná linie. Skupinám, jako byla Společnost relevantních, nabídla něco podobného.

Začala tím, že poblahopřála mladé horolezkyni k prokázané odvaze. „Lidé mají v téhle době tendenci tvrdit, že to s námi jde z kopce," řekla. „Ale dokud mezi sebou budeme mít lidi, jako je tady Amy, nemusíme se o sebe bát." Žena se hezky zarděla. „Kdybych si mohla být jistá, že za sto let tady Společnost relevantních pořád bude, stále mezi námi bude hledat hrdiny a bude podávat pomocnou ruku tam, kde je to třeba, pak se nebudu o budoucnost republiky obávat."

A byli její.

Porovnala jejich cíle s cíli institutu. Trochu při tom zkreslila fakta, neboť institut se nezabýval tím, aby někomu pomáhal, alespoň ne přímo. Ale to bylo v pořádku. Z

dlouhodobého hlediska lidé skutečně měli užitek z vědeckého pokroku. A i když byl pohyb vpřed pomalejší než kdysi, nevadilo to. Její posluchači si dělali obavy o směřování země. Zajímali se o projekt Maják a horlivě dávali najevo, že nepatří k těm, kteří si myslí, že hvězdy jsou svaté.

Uzavřela svou řeč: „Jestli program nakonec vyvolá nějakou reakci a někdo se přiletí podívat, jací doopravdy jsme, myslím, že bych je zkusila vzít sem, aby si s vámi poseděli a poobědvali. Vím, že by to byl dobrý začátek. Velice vám děkuji.“ Odstoupila od pultu a posadila se. Její obecenstvo propuklo v nadšený aplaus. Celkově jí to zabralo nějakých třináct minut.

Solly, který na ni čekal u dveří jídelny, většinu vyslechl. „Že se nestydíš,“ řekl, když zůstali sami.

Roztáhla tvář do širokého úsměvu. „Abych byla upřímná, kdybych mohla zařídit, aby naši první návštěvníci nepoobědvali s Radou, ale se Společností relevantních, udělala bych to hned.“

Solly si vypůjčil pro let do Severinského údolí dvoumístný magnetický Starlight v barvě limetky. Vyjeli na střechu hotelu a nasedli.

„Myslela jsem, že pojedeme vlakem,“ podivila se.

„Vlakem jezdíme pořád,“ odpověděl. „Říkal jsem si, že by mohlo být hezké, kdybychom pro změnu letěli.“

„Tak fajn. Co kdybychom nejdřív zaletěli do Eagle Pointu a ubytovali se tam?“

Solly zapnul magnetické motory. Zvedli se z plošiny a zamířili západním směrem.

Kim strávila velkou část předchozího večera tím, že propátrávala severinské legendy a folklor. Samozřejmě se našlo dost pověstí o zjeveních, o podivných světlech, o hlasech z lesa. Existovaly již léta, dlouho před incidentem

na hoře Naděje. A skutečně se zdálo, že došlo k nárůstu, jenž se ale možná dal z větší části připsat úsilí obyvatel nedalekého Eagle Pointu o povzbuzení turistického ruchu.

V době incidentu byl Severin poměrně slavný především tím, že byl domovem Markise Kanea. Umělce. Válečného hrdiny. Kosmického kapitána. Jediného, kdo přežil z posádky *Lovce.*

A fanouška Veroniky Kingové, hrdinky klasických detektivek Evy Colonové. Kane v jednom období předsedal Společnosti šarlatového rukávu, skupině, která detektivku zbožňovala a pojmenovala se podle jednoho z jejích slavnějších případů.

V době války mezi Greenwayí a Pacifikou, jediného meziplanetárního konfliktu v dějinách, byl kapitánem slavné lodi *376* a nejvíc se proslavil patrně útokem na *Chammurabiho*, jedinou bitevní loď, kterou kdy vyřadilo z boje jedno doprovodné plavidlo.

Po uzavření míru Kane odešel z flotily a dalších padesát let pilotoval lodě mezi Devíti světy a jejich předsunutými základnami. Jeho pracovní záznam byl doslova příkladný, bez jediné stížnosti ze strany zaměstnavatele, bez jakýchkoli problémů. Posádky mu byly neochvějně oddané. Zdálo se, že se nenašel nikdo, kdo by o něm řekl špatné slovo.

Kim použila jednotku UI ve Starlightu k tomu, aby si vytáhla z archivu pár fotografií: Kane v pilotní škole na zemském Měsíci, Kane jako mladý poručík v obranných složkách Greenwaye, Kane pilotující vlečné letadlo, Kane v plné uniformě. Našla šest svatebních fotografií a šest nevěst; čestné uznání Umělecké společnosti Severinského údolí; maturitní fotografii osmnáctiletého Kanea s bezmála uličnickým úsměvem. Našla několik vyznamenání – za to, že udržel pod kontrolou nákladní loď poté, co v jejích hlavních motorech došlo k explozivní dekompresi, za to, že

zachránil ztracené dítě při povodni na řece Severin, za to, že rozmluvil sebevraždu nějaké vdově.

Rád nosil zdobené košile a volné kalhoty, dole zastrčené do kotníkových bot. A okázalé tuniky se širokými šerpami. Na pozdějších obrázcích, z doby poté, co pracoval pro Tripleyovu nadaci, bylo vidět, že si nechal narůst černé vousy a vlasy po ramena. V těch pozdějších letech měl v sobě cosi temného, palčivého. Starší Markis Kane se díval z fotografií s výrazem, v němž se rovným dílem mísila přezíravost s rezignací.

A pak tam byl Kane jako umělec. Jeho díla, jež byla v archivu, zahrnovala především portréty, krajiny a několik experimentálních obrazů. Modelem většiny portrétů byly ženy. Jeden z nich, datovaný 575, dva roky po letu *Lovce*, jí přivodil šok.

„To jsi přece *ty*," řekl Solly.

„Proboha." Byla to Emily.

„Tvoje sestra mu stála modelem?"

Znovu se podívala na datování. „Víceméně ano. Musel použít virtuál. Namaloval to dva roky po jejím zmizení."

Emily pózovala u okna, za nímž byl vidět les na konci léta, s hromadami listí a planetou obklopenou prstenci, která vycházela nad lesem. Blůzu měla na ramenou nedbale shrnutou, takže jí bylo vidět jedno ňadro, ale nebyl v tom ani náznak erotiky. Tato Emily byla zároveň krásná a nešťastná. Obraz se jmenoval *Podzim*.

„Jsi tam trochu odhalená," poznamenal Solly.

Podzim byl spolu s několika dalšími obrazy umístěn v galerii v Eagle Pointu. Možná že stálo za to podívat se na ně. „Proč ještě používal Emily?" podivila se.

Svit přístrojové desky barvil Sollyho obličej do zelena. „Dovedl bych si to vysvětlit jedině tak, že –"

„Jak?"

„Řekl bych, že ji miloval."

„Nebo ještě byla naživu.“

„Nebo obojí,“ řekl. „Možné to je.“

Článek datovaný 576, tři roky po neštěstí, popisoval, jak Kane zaplatil dluhy, zrušil účty, rozloučil se s několika přáteli a podíval se, jak vody Severinu pohltily jeho vilu. To bylo v době, kdy strhli přehradní hráz. Přestěhoval se do Terminal City.

Aero přeletělo řeku Takonda, která víceméně vyznačovala polovinu Ekvatorie. Přibližně ve stejné době vlétli do prudkého deště a odpoledne se ochladilo. Solly byl v hovorném rozpoložení, pořád mluvil o hoře Naděje a o tom, jak doufá, že tam skutečně něco najdou. Ona měla smíšené pocity. Ráda by starou záhadu vyřešila, udělala cokoli, aby zjistila, co se stalo s Emily. Ale na druhé straně věděla, že nechce narazit na to, co vyděsilo Sheyela.

Vlétli do šera. Krajina byla čím dál divočejší. Kolem vyrostly hory. Bouře zesílila a letounem začaly cloumat prudké poryvy větru. Solly vystoupal výš, až nechali turbulence pod sebou.

Krajina se nakonec otevřela do obdělávaných oblastí, farem, sil a jezer. Dívali se, jak postupujícím soumrakem ujíždí nad korunami stromů vlak. Pak přišly znovu lesy, tu a tam přerušené osamoceným stavením nebo – poněkud záhadně – tenisovým kurtem či bazénem. Cesty tam samozřejmě nebyly žádné.

Více než 75 procent obyvatelstva Greenwaye se soustředilo ve městech roztroušených po tisících ostrovů nebo ztracených v ekvatorijských lesích. Asi půl tuctu velkých měst bylo sférou těch, kteří pracovali na své aktivní kariéře nebo si hledali partnera. Zbytku planety stačilo žít v blízkosti stromů a červenek, dívat se, jak jednou za den přijede vlak, a odpoledne chodit na ryby.

Eagle Point byl na místní poměry malá metropole. Rozkládal se po obou březích řeky Severin ve vzdálenosti třiatřiceti kilometrů na sever od hory Naděje. Obě jeho části spojovaly dva nádherné mosty, na něž, alespoň podle místních, se jezdili dívat lidé z celé Greenwaye. Eagle Point také nabízel lyžování na několika sjezdovkách světové úrovně, přirozené termální prameny, úžasnou lávku sedm set metrů nad roklí Mrtvého muže, několik velkých kasin a karikaturistickou síň slávy.

Dorazili v houstnoucím šeru, přistáli na střeše hotelu Gateway Inn, ubytovali se a nechali si ukázat, kudy se dostanou ke Gouldově umělecké galerii, která se nacházela v přízemí domu o ulici dál. Když přišli, muž v tlustém černém svetru právě končil jednání s jedním zákazníkem. Nejevil sice žádné tělesné známky pokročilého věku, ale pohyboval se s rozvážností, z níž se dalo usoudit, že má za sebou hodně ze druhé stovky. „Vy jste pan Gould?“ zeptala se Kim.

Muž ožil a maličko se uklonil. „Ano,“ odvětil. „Prosím, říkejte mi Jorge. Mohu vám nabídnout něco k pití?“

Přijali trochu jablečného moštu a Kim představila sebe a Sollyho. Gould měl vystavenou reprodukci *Večera na Lyře* od Lisy Bartonové. Byla to ukázka empyrejské školy, děl, která k dosažení kýženého efektu využívala mimozemské motivy. Obraz od Bartonové byl autoportrét zobrazující malířku, jak sedí v křesle uprostřed evidentně nehostinné měsíční krajiny a zamyšleně si prohlíží kulovou hvězdokupu vznášející se nad nedalekým horským hřebenem. Kim někde četla, že kulová hvězdokupa na obraze je ta ze souhvězdí Hada, vzdálená dvacet sedm tisíc světelných let, nesmírně daleko za lidskou sférou. Z obrazu vyzařovala aristokratičnost, samota a majestátnost jak hvězdokupy, tak ženy.

Majitel si všiml jejího zájmu. „Reprodukcí existuje jenom sto," řekl. „Podepsaných samotnou malířkou. Tuto vám mohu nechat za velice slušnou cenu."

„Děkuji, ne," odmítla. „Ale mám zájem o Markise Kanea. Jestli se nepletu, máte jeho *Podzim."*

„Ano, ovšem. Je to jedno z jeho nejlepších děl." Podíval se na Kim, zamračil se a prudce se nadechl. „To je neuvěřitelné," zašeptal. „Jste to skutečně *vy*?"

Hlas se mu třásl.

Kim toho muže viděla poprvé v životě a v první chvíli jeho reakci nepochopila. „Emily," hlesl. Solly k ní přistoupil blíž.

Model pro *Podzim.*

Kim se usmála. „Ne," řekla. „To nejsem já."

Gould couvl, aby si ji mohl lépe prohlédnout. Stiskl pevně rty a přikývl. „Ano," pravil. „Myslel jsem si, že modelka zemřela. Ještě předtím, než obraz namaloval." Zavrtěl hlavou. „Ale jste jí velice podobná. Je mezi vámi nějaká souvislost?"

„Jsem její sestra."

Přitáhl si svetr, jako by se chtěl chránit před náhlým chladem. „Promiňte. Bylo to ode mne nezdvořilé."

„Nic se nestalo, pane Goulde. Je to už dávno."

„Ano. Samozřejmě." Pozorně si ji prohlédl. „Jste stejně krásná jako ona."

„Děkuji. Jste velice milý."

Odmlčel se a pomalu se vzpamatoval. „Jak říkám, skutečně mám *Podzim.* Ale není na prodej."

Solly se na ni podíval. *Čeká, že to pro nás bude rána.*

„Je pouze vystaven," pokračoval majitel. „Jeho hodnota je skutečně dost vysoká."

„Můžeme ho vidět?" zeptala se Kim.

„Samozřejmě." Ale ani teď se nepohnul a stále si ji upřeně prohlížel.

Chtěla strnulou atmosféru prolomit, a tak řekla: „Povězte mi něco o Markisi Kaneovi.“

„Máme tu od něho pět originálů. Kromě *Podzimu.* Jeden z nich, *Chlouba,* také využívá jako model Emily.“ Provedl je dveřmi v zadní části budovy a rozsvítil. *Podzim* byl zasazen do nádherného, ručně vyřezávaného dřevěného rámu postaveného na malířský stojan. Majitel rozsvítil další světla rozmístěná tak, aby umocnila dojem z díla.

Kim si obraz pozorně prohlédla. Žena v okně. Linie jinovatky. Trávník se spadaným listím. Planeta s prstencem se právě dotýkala korun stromů. Zapadala. Rozumově pro to nedokázala najít žádný důkaz, ale věděla, že to tak je. Houstnoucí nocí plulo několik měsíčních srpků, kterých si na obrázku dostupném po síti nevšimla.

Z *Podzimu* čišela *ztráta.* Stromy se kroutily ve zlověstném větru, obří planeta byla vyvedena v říjnových barvách a dokonce i její prstence budily dojem, jako by se rozplývaly.

Emily vypadala krásně a zároveň melancholicky.

„Je docela dobrý,“ poznamenal Solly. „Na pilota.“

„Patří k nejlepším, jaké jsme kdy měli,“ prohlásil Gould. „Svět to teprve začíná doceňovat.“

Chlouba byla pojmenována po největším měsíci Greenwaye. Emily se zasněně rýsovala na pozadí vodní plochy ozářené měsíčním světlem. Měla holá ramena, jednu ruku přiloženou k tváři, oči zářivé a zamyšlené. Obraz byl datován tři roky *před* letem.

Tora byl portrét Kaneovy dcery ve věku nějakých deseti let. *Plavba po řece* ukazovala skupinu vorařů, kteří se snaží udržet v bílé vodě poseté skalisky. Na *Nočním průletu* míjela mezihvězdná loď kobaltově modrého plynného obra.

Kim se zeptala, ze kterého roku obrazy jsou. Všechny tři byly z doby před nešťastnou expedicí *Lovce.* „Je to jen můj

dojem," zeptala se Goulda, „nebo se nálada mezi jeho staršími a novějšími pracemi skutečně změnila?"

„Zcela určitě," řekl. Sáhl na klávesnici. Obrazovka se rozzářila a ukázala jim obraz *S poštou*, na němž byla nákladní loď prolétající mlhovinou. Nákladní loď byla šedivá, mohutná, ponurá. Poziční světla vrhala na nástavbu tajemné stíny. Mlhovina, na jejímž pozadí se loď rýsovala, slabě zářila. „To je jeho poslední známé dílo."

„Všechno po hoře Naděje působí jaksi depresivně," řekl Solly.

„Ovšem. Počínaje tímto." Vyvolal na obrazovku krajinu. „Jeho dílo vstoupilo do temného období, z něhož již nikdy nevyšlo. Toto je *Varování před bouří* z roku 574." Dívali se na pokroucené stromy, rozervané mraky, siluetu ruin v dálce, rýsující se proti letnímu blesku. „Až ho začnou brát jako skutečně významnou osobnost, bude tento obraz chápán jako první velké dílo jeho gotického období."

„Znal jste ho?" zeptala se Kim. „Myslím osobně."

„Znal jsem ho docela dobře. Dokud žil tady v kraji."

„Máte reprodukci tohoto obrazu? *Varování před bouří?"*

Gould se podíval do katalogu. „Ano," řekl potom. „Mám ještě dvě. Ale nejsou podepsané."

„To nevadí," odvětila Kim. Byla ráda, že budou o to levnější. „Kolik stojí?"

„Dvě stě."

„To není zrovna levné," ozval se Solly.

„Vezmu si ho," řekla Kim.

„Je to limitovaná edice," ubezpečil ji Gould. „Můžete si být jistá, že si svou hodnotu udrží." Omluvil se a zmizel úzkým schodištěm do patra.

„Je to pořádná pálka," poznamenal Solly.

„Já vím. Jenže chceme, aby se s námi dál bavil. *Měli bychom něco koupit."*

Gould se vrátil a podal jí reprodukci, aby si ji mohla prohlédnout. „Je to krásný obraz," navázal. „Uvidíte, že to bude znamenitá investice. Mám vám ho nechat zarámovat?"

„Díky, ne," řekla. „Vezmu si ho, tak jak je." Přemýšlela, kam si ho pověsí. Teď ji mrzelo, že se nezeptala na některé z Kaneových dřívějších děl. Chvíli se nad reprodukcí rozplývali, potom ji Gould sbalil a zasunul do tubusu.

„Měl deprese po té události na hoře Naděje?" zeptal se nenuceně Solly.

Gould si přitiskl konečky prstů ke spánkům, jako by ho vzpomínání bolelo. „Ano. Potom už nikdy nebyl jako dřív."

„V jakém smyslu?"

„To se těžko vysvětluje. Vždy býval přátelský, otevřený, společenský. I když, to možná přeháním. Ale nebyl to složitý člověk v tom smyslu, jací tihle nadaní lidé často bývají. Ale to všechno skončilo. Velice se izoloval. Jezdil jsem tenkrát do Severinu skoro každou noc. Manželka tam bydlela. Totiž, nebyli jsme tenkrát ještě manželé. Schválně jsem jezdil kolem jeho domu, abych se podíval, jak se mu vede. Tenkrát ještě nebyl tak známý jako dnes. Ale já jsem věděl, *vždy* jsem věděl, že jednou bude slavný.

Prodával svá díla mým prostřednictvím. Moc za ně tenkrát nedostával, nedalo se to srovnat s tím, co by si mohl říct dnes. Ale on nepotřeboval peníze. Maloval, aby něco dělal. Rozumíte mi?"

Kim přikývla.

„Řekl jsem vám, že jsem tam byl, když se to stalo? Když ta hora vybuchla?

Bylo to něco strašného. Město bylo v údolí, v docela chráněné poloze, takže nedostalo přímý zásah, jinak bychom byli všichni mrtví. Ale z oblohy padaly kusy skal a celé stromy. Nevěděli jsme, co se děje. Potom se přivalil prach. Lidé se dusili a umírali –" Jeho oči se zahleděly

někam do daleka. „Saša a já jsme dělali, co jsme mohli, ale –“ Rozhodil ruce. „Ale tohle vás asi nezajímá.“

Kim a Solly mlčky čekali.

„Snažil jsem se tenkrát získat jeho práce. Skupoval jsem jeho obrazy sám, poněvadž jsem věděl, že jsou nedoceněné. Vozil jsem je sem a čekal jsem, až jejich cena stoupne. Dnes mají třicetkrát, čtyřicetkrát vyšší cenu než tenkrát. A pořád se prodávají.“ Otočil se zpátky k *Podzimu.* „Řekněte sama, viděla jste někdy někoho s takovým rozpětím? Možná Crabbe. A možná Hoskin. Ne, Hoskin *ne.*“ Zavrhl Hoskina vehementním zavrtěním hlavou.

„Neznal jste také náhodou Kila Tripleye?“ zeptala se ho Kim.

„Tripleye? Ne. Tripley bydlel ve vile daleko ode všech ostatních. Ten by se s obyčejnými lidmi nebavil.“

„Řekl byste, že byli s Kanem přátelé?“

„Nijak zvlášť. Ne.“

„Tripley ho zaměstnával,“ namítla Kim. „To není totéž jako být přátelé.“

Kim měla co dělat, aby se očima stále nevracela k *Podzimu.* „Ještě jedna věc, pane Goulde,“ pravila. „Zajímá mě, co bylo příčinou jeho temného období. Měl jste pocit, že jeho pozdější dílo mohlo ovlivnit ještě něco jiného než ta exploze? Třeba ztráta ženy?“

„Vím, že na něho dolehlo, co se stalo *jí.*“ Významně se podíval na obraz Emily. „Řekl to?“

„Je to vidět z jeho práce. Jenže to nikdy neřekl přímo, to ne.“

„Ještě něco?“

„Myslím, že už jsem vám řekl všechno. Víceméně se zatáhl do ulity. Zdržoval se jen v tom velkém domě. Dokonce znepřístupnil svou pracovnu.“

„Znepřístupnil pracovnu? Jak to myslíte?“

„Když jsem se u něho zastavil, vždy jsme zašli do pracovny a dali si nějakou tu sklenku. Vyprávěl mi o svém nejnovějším projektu. Obývací pokoj byla formální, chladná místnost, kam chodil nerad. Pak jsme najednou chodili jenom do obýváku a do pracovny už jsem se nedostal. Nemyslím, že by to něco znamenalo, ale bylo to zvláštní. Jako kdyby tam schovával nějakou ženskou."

Dali si večeři v podniku, který se jmenoval Batoh. Začínalo sněžit a foukal štiplavý vítr. Solly se odhodlaně propracovával porcí masa a zeleniny. „Myslím, že bychom měli vyrazit hned, jak tady skončíme," řekl.

„Jo. Než se počasí zhorší ještě víc." Podle předpovědi mělo kolem půlnoci přestat sněžit a mělo se ochladit.

„Překvapuje mě, jaké umělecké dílo sis vybrala," poznamenal Solly.

„Proč? Je to docela hezké."

„Čekal bych, že budeš chtít ten s Emily. *Podzim.* Připadalo mi, že tě vzal za srdce."

Zvedla sklenku s vínem a dívala se, jak jiskří v záři ohně v krbu. „To bych neřekla," odpověděla. „Chtěla jsem něco, co bych si mohla pověsit na zeď."

Solly se na ni podíval. „Pořád to tak bolí?"

Pokrčila rameny. „Jednak. A pak ta nahota."

„Nevěděl jsem, že jsi tak prudérní."

„Jsem," řekla, „když se mi model tolik podobá."

Byli se Sollym přátelé už dlouho. Tu noc ji to k němu obzvlášť přitahovalo, možná proto, že s ní jel, i když si myslel, navzdory tomu, co říkal nahlas, že se honí za přeludy. Vlastně, to si mysleli *oba.*

Když té noci stála vedle něho na chodníku s výhledem na Eagle Point, venku padal sníh a několik kilometrů po proudu řeky začínaly Severinské lesy, málem mu navrhla, aby strávili noc spolu. Zapomněli na duchy. Ale když se

potom Solly zmínil, že je pozdě a měli by vyrazit, odsunula tu myšlenku a zapnula si bundu.

4

Nejznámější strašidlo je určitě Severinský fantom, jenž se zjevuje v pobořené vesnici, podle níž je pojmenován. Za poslední čtvrtstoletí bylo zaznamenáno více než dvě stě potvrzených spatření. Připisuje se mu několik úmrtí. Dnes se najde jen málo bláznů, kteří by se do údolí vypravili po setmění.

TERI KAPEROVÁ, *Legendy Severozápadu*, 597

Bylo po půl dvanácté, když se vznesli ze střechy Gateway Inn a zamířili na jih.

Sněžení neustávalo. Světla kasin a klubů rozmazávala vánice, a když Starlight nabral výšku, zář města zmizela úplně. Podle toho, co ukazovala obrazovka radaru, nebyl ve vzduchu téměř žádný provoz.

„Máš stejně hloupý pocit jako já?“ zeptala se Sollyho.

Byl uvolněný, usrkával kávu a přenechával pilotování UI. „O důvod víc, proč vyrazit,“ řekl. „Představ si, jak teplá ti bude připadat postel, až se do ní dostaneš.“

Senzory ukazovaly řeku vinoucí se mezi širokými, zalesněnými břehy. Vyhlédla do tmy, jíž se honily sněhové vločky, a zahlédla od západu další světla.

Vytáhla mapu městečka, kterou si předtím vytiskla, a začala ji studovat. „Až přiletíme do Severinu, myslím, že bychom měli udělat něco víc než jenom přistát a trochu se tam porozhlédnout.“

„V téhle hrozné vánici? Co konkrétně by sis představovala, Kim?“

„Využít příležitosti a podívat se na Tripleyovu vilu.“

„Proč?“ otázal se Solly.

„Kdo ví, třeba tam něco najdeme.“

„Po dvaceti sedmi letech?“

„Za to, že se podíváme, nic nedáme.“

„Tak fajn,“ odpověděl „Když myslíš. Jenže jestli je tam něco, co by dokazovalo jeho spojitost s výbuchem nebo se zmizelými ženami, myslím si, že policie by to už dávno našla.“

„Pokud vím ze starých záznamů, policie nikdy nic nehledala.“

„Vážně? Proč?“

„Nikdo nevznesl obvinění. Řekla bych, že neexistoval pádný důvod, proč se domnívat, že by Tripley měl s jedním nebo druhým něco společného, a rodina měla velký vliv. Už tak bylo dost bolesti. Předpokládalo se, že Tripley zmizel při katastrofě. Co by se dalo získat vyšetřováním? Za daných okolností nikdo nechtěl rodinu pobouřit.“

„Fajn,“ řekl znovu Solly. „Když chceš. Víš ale, kde ji hledat?“

„Čistě náhodou ji tady mám vyznačenou,“ zazubila se na něho a poklepala perem na mapu.

„Proč zůstat u Tripleye? Proč se nepodívat taky ke Kaneovi, když už jsme v tom?“

Starlight zápasil se silným protivětrem. „Kaneův dům je pod vodou.“ Ukázala mu, kde to je.

„Já jsem to nemyslel vážně.“

„A myslíš někdy něco vážně?“

„Když honím duchy, tak ne.“ V kabině bylo chladno. Solly si dopnul bundu a ona přidala topení.

„Kdybych věděl, že jedeme na takovou výpravu, hlasoval bych pro to, abychom ji podnikli za denního světla," postěžoval si.

Kim uvažovala, co řekne Sheyelovi. Byli jsme v údolí. Podívali jsme se do lesů. A dokonce jsme se porozhlédli v Tripleyově domě. Není tam *nic*.

Ale chtěla to vyřídit teď. Nechtěla sem letět ráno podruhé.

Na okraji obrazovky radaru, který sledoval nejbližší okolí, se objevil další letoun, aero patroly. Mířil opačným směrem a prolétl ve vzdálenosti dvou set metrů od nich, ale v žádném okamžiku ho nezahlédli.

Eagle Point se ztratil ve tmě, takže teď nikde nebyla vidět žádná světla. UI sledovala řeku Severin k jihu a zobrazovala její tok na obrazovce. Řeka se zúžila a vstoupila do prvního z několika kaňonů, které ji dovedou dolů do přehrady.

Jak letěli čím dál hlouběji do noci, musela na místní pověsti myslet čím dál víc. Zdálo se, že i na Sollyho to působí. Mluvili spolu tlumeně, jako to dělají lidé v prázdném kostele, a Kim se přistihla, jak se noří čím dál hlouběji do bundy, přestože teplota v kabině již dosáhla příjemné úrovně. Rozhovor sestával především ze siláckých řečí, poznámek o tom, že žádné slušné strašidlo by v takovém počasí nevystrčilo nos. V jednu chvíli se Sollymu zdálo, že zahlédl, jak se venku něco pohybuje. Ha ha ha.

Vzpomněla si, jak jí Solly vyprávěl o reprezentační kajutě, v níž strašilo, a nedokázala to pustit z hlavy. V tom okamžiku, ve vánici, ve svitu přístrojové desky, se takové věci zdály být možné.

Byli jenom několik set metrů nad zemí, když ze sněhové bouře vylétli. Přímo před nimi se tyčily pozůstatky Severinské přehradní nádrže.

Stavba nebyla odstraněna celá. Byly strženy oslabené části a zbytek byl jednoduše ponechán na místě. Řeka se dnes valila kolem hromad suti a betonových desek. V odrazu světel aera od vodní hladiny to vypadalo, jako by se desky hýbaly. Letoun se snesl níž a kolem zavířily poslední sněhové vločky.

Nechali sutiny za sebou. Na jižní straně řeka protékala úzkým koridorem a rozlévala se do jezera Lítosti. Obloha zůstávala zatažená a jezero nebylo vidět, dokud se neocitli nad ním.

Solly řekl UI, aby rozsvítila reflektory aera. Vzápětí tmu prořízly dva kužely světla, ale ani tak neviděli nic jiného než vodu.

„Je to skoro vnitrozemské moře," pravila Kim a vzpomněla si, že v nejširším místě měří jezero více než dvacet kilometrů.

Hnali se nocí pod zataženou oblohou a příliš nemluvili. Obrazovka konečně ukázala linii pobřeží. Většinou tam byl les. Místy kopce, místy otevřená prostranství. A potom uviděla, jak z mělčin vyrůstá několik kamenných zdí a pobořených domů. Vesnice se rozprostírala na jižním břehu původního jezera, tenkrát také nazývaného Severin. Ale po stržení hráze se jezero rozšířilo a pohltilo většinu obce.

Kim se podívala dolů na zasněženou krajinu.

„Překvapuje mě, že se toho tady nikdo neujal," ozval se Solly. „Nestálo by zas tolik, postavit to znovu."

Chvíli kroužili a snažili se najít Tripleyovu vilu. Podle mapy měla být na vrcholku nízkého pahorku těsně za okrajem městečka, asi sto metrů severně od stájí Scotta Randala, z nichž v té době vycházeli dobře známí dostihoví koně. Stáje našli, dnes z nich zbývalo jen několik rozpadajících se budov a pár plotů. Pak už to bylo snadné.

„Problém je, že tady nikde není volné prostranství," postěžoval si Solly.

„Támhle.“ Pruh pláže.

Solly se tam zdráhavě podíval. „Budeme muset jít daleko pěšky.“ Ale nic lepšího nenašli, a tak nechali UI přistát.

Dosedli do sněhu. Kim si nasadila kapuci a masku do nepříznivého počasí. Solly si přezul boty. Hladina jezera byla ve světle reflektorů rozbouřená, a když Kim otevřela dveře, vítr se pokusil vyškubnout jí je z ruky.

Z vesnice mnoho neviděli, pouze jeden nebo dva domy ve vodě. Nedaleko linie stromů stála bývalá věž pro plavčíky. A bílá stavba s nápisem OBČERSTVENÍ mizela v písku. „To bude Cabryho pláž,“ prohlásila Kim, když se podívala na mapu.

Solly vylezl ven a rozhlédl se. Silný vítr mu foukal vlasy do očí.

„Ty sis nevzal nic na hlavu?“ zeptala se.

„Ne,“ řekl. „Nevěděl jsem, že půjdeme na procházku.“

„Vždyť zmrzneš.“ Podívala se na zadní sedadlo. „Mám tady někde čepici do hor.“

„To nic, Kim. Já to vydržím.“

Našla čepici a podala mu ji. Ale on se na ni podíval s paličatým výrazem. Pokrčila rameny a rozsvítila baterku. „Možná bys měl počkat tady.“

„Pojďme,“ zabručel, vytáhl si límec bundy a nacpal ruce do kapes.

Zapnula vyhřívání bundy. Vykročili ke stromům. Pod botami jim chřupal sníh. Vytrvalý vítr foukal od jezera, takže ho měli v zádech. Ani jeden z nich se nepokusil něco říct, dokud se neschovali v lese.

„V pořádku?“ zeptal se jí, když se ocitli mezi stromy. Vlasy měl již zaváté poletujícím sněhem.

„Je mi fajn.“ Kapuce byla hluboká, takže měla pocit, jako by se dívala z nějakého tunelu.

Ukázal směr a vyrazil jako první. Cosi nahoře setřáslo sníh z větví.

Kim zvedla hlavu a zamyslela se nad zdejší faunou. „Solly," zašeptala, „myslíš, že jsou tady nějaká zvířata, ze kterých bychom si měli dělat obavy? Třeba pumy? Nebo medvědi?" Terraformovači ve své moudrosti nezanedbali nic. Na Greenwayi byli dokonce i komáři.

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Nevím."

„Nemáš u sebe náhodou nějakou zbraň?"

„Ne," řekl. „Jestli na něco narazíme, tak to umlátíme klackem."

„Bezva," zazubila se. „Hlavně když je člověk připravený."

Prodírali se hustým ostružiním a křovím, přecházeli holiny, až nakonec našli stezku, jež vypadala, že jde jejich směrem. Minuli zřícený dům zarostlý novými stromy tak, že si ho nevšimli, dokud nepřišli na několik metrů od něho. A lavičku, nesmyslně umístěnou stranou od pěšiny. „Svého času to nejspíš byla cesta na pláž," poznamenal Solly.

Podívala se na mapu. „Ano. Je tady."

„Jak jsme na tom?"

„Míříme správným směrem. Už nejsme daleko."

„Nemyslíš, že bychom se měli vrátit a nechat to na ráno?"

„Už jsme tady, Solly. Jen se rychle porozhlédneme, abych mohla říct, že jsem tady byla, a můžeme vypadnout."

Po Tripleyově zmizení připadla vila a její vybavení podle závěti Sáře Bainesové, jeho matce. Sára údajně dům uzavřela, ale nepodařilo se jí prodat ho. Městečko se vyprazdňovalo, lidé měli příliš mnoho hořkých vzpomínek, přehrada se mohla kdykoli protrhnout a navíc se objevily pochybnosti, zda nedojde k sesuvu zbytku hory.

Takže od doby, kdy se Tripley vrátil z posledního letu, v domě prakticky nikdo nežil.

Na mýtině s pobořenou kůlnou sešli z pěšiny, přeskákali přes potok, sklouzli ze svahu a zjistili, že nevědí, jak dál, neboť ani jednoho nenapadlo vzít si kompas. „Já za to nemůžu," bránil se Solly. „Myslel jsem, že budeme sedět v aeru a dívat se na jezero."

Nyní šla první Kim. Znovu se ocitli mezi stromy. Na některých místech bylo na pohorky moc sněhu. Napadal jí ke kotníkům, takže ji studily nohy.

Bylo těžké neztratit orientaci. V jednu chvíli vyšli u bažinaté oblasti v blízkosti břehu jezera. Otočili se, vrátili se asi sto kroků a vydali se novým směrem. Kim nikdy nebyla žádný velký pěší turista. Už už si další pátrání rozmýšlela, když terén začal stoupat.

„To by mohlo být ono," zaradovala se. „Vila stála na vrcholu nízkého kopečku."

Byl to kluzký výstup. Střídavě padali jeden nebo druhý, až pak najednou se oba kutáleli ve sněhu, a Solly, který by se nejspíš raději tvářil popuzeně, to nevydržel a rozesmál se.

Ale dostali se na vrcholek a vila tam skutečně stála!

Veškerý trávník, který za loupajícím se dřevěným plotem kdysi existoval, pohltily křoviny a plevel. Vlastní vila se teď ztrácela v houštině smrků a dubů. Byla obrostlá popínavými rostlinami a střechu strhl vítr. Přední dveře chyběly.

Posvítila si na ni baterkou a porovnala ji s fotografiemi, jež si přinesla. „Ano," řekla. „Je to ono. Určitě."

Šli kolem domu dozadu. Jedna boční zeď se již zhroutila. Okna byla vytlučená, rámy rozpraskané. Hrozilo, že východním křídlem se protlačí dub.

Dům byl převážně z cihel. Dvě podlaží, prosklená kupole, oválná okna, kulatá hala, věžička. Kile Tripley přece nemohl mít něco laciného a tuctového. Kim stála ve

sněhu a zírala na zbořeninu jako přimražená. „Na co myslíš?“

„Asi na pomíjivost. Napadlo mě, jestli tu někdy byla Emily.“

Následována Sollym, vstoupila přes práh do haly. Bylo příjemné schovat se před větrem. Přejela kuželem světla po vnitřku, zničeném živly. Nahoře, o dvě podlaží výš, pokrývala kopuli hlína a vegetace. V době, kdy tady žil Tripley, by za ní byly vidět hvězdy.

Stěny již byly flekaté a rozpadaly se. Prověšené schodiště stoupalo obloukem do patra, kde se z něho stával kruhový balkon. V obou podlažích bylo několik dveří a dole navíc krb.

Jedny dveře visely ve veřejích. Další pak chyběly úplně. Ústřední chodba ústila do zadní části haly přímo před Kim a pokračovala k zadní části domu. Solly na ni namířil lampu. Na druhém konci uviděli schodiště sestupující dolů.

Podlaha skřípala. „Dávej pozor, když přenášíš váhu,“ řekla.

Všechno pokrývalo listí a hlína. Místnosti v přízemí vypadaly prázdně. Kim si posvítila lampou nahoru, snažila se nahlédnout do dveří v patře. Po stěnách se míhaly stíny.

„Myslím, že tady nic moc nenajdeme,“ řekl Solly.

Po nějakém tvrdém povrchu zaškrábaly drápky. Nějaké zvíře uteklo před světlem, ale nepoznali, co to bylo.

„Nejspíš veverka,“ řekl Solly.

„Nebo krysa.“

V domě skučel vítr. Větve vrzaly.

Kdyby tu byla sama, v tom okamžiku by to vzdala a vrátila se do aera. Nejen splnila, ale i překročila své závazky vůči Sheyelovi. Vůči Emily.

Ale když už měli za sebou takovou cestu, Solly určitě čekal, že se alespoň porozhlédne po místnostech.

Nejdřív schodiště. Vyjít nahoru a postavit se té kryse. Solly kráčel první, zkoušel každý schod, jestli vydrží. Celá konstrukce se pod jejich váhou houpala a prověšovala. Skoro až nahoře jedno prkno pod nohama povolilo. Solly ztratil rovnováhu a chňapl po zábradlí, které se vyvalilo směrem ven. Byl by dole velice rychle, kdyby ho Kim nepopadla a nevytáhla zpátky. Chvíli se porovnávala s tou mladou ženou, kterou potkala ve Společnosti relevantních, a měla z toho dobrý pocit.

„Možná to nebyl dobrý nápad," řekl otřeseně Solly. Opatrně překonali zbytek schodů, jež jim zbývaly nahoru, a letmo nakoukli do každých dveří. V některých místnostech se propadl strop. Také pokoje byly plné hlíny a suchého listí. Koberce už dávno zplesnivěly.

Našli rozbitý rám postele, toaletní stolek bez zásuvek, rozbitý stůl a několik židlí. Dům pronikavě čpěl.

Z pobořených zdí trčely trubky. Umyvadla, vany a sprchové kouty byly plné smetí, které se v nich za desítky roků nahromadilo.

Vrátili se po schodech zpátky dolů.

Pokoje v přízemí nebyly tak zpustošené, protože byly vystaveny živlům o něco méně. Jenže ani tady nezůstal žádný použitelný nábytek. Ze stropů visely dráty, podlahy se rozpadaly. V koutě za převráceným stolem, na jehož horní desce se ukázal šachovnicový vzor, když ji očistili, nalezli mrtvou, zpola sežranou veverku. Kim někde četla, že Kane měl rád šachy. Uvažovala, jestli tu s Tripleyem někdy hráli. A pokud ano, kdo vyhrál.

Přešla do kuchyně a jídelny, kde našla rozlámanou židli a rozbitý porcelán. Podlahou se tlačilo býlí.

Solly stál uprostřed kulaté haly a bezmyšlenkovitě přejížděl světlem lampy kolem sebe. Nudil se a třásl se zimou, byl připravený odejít.

Kim se vrátila ke schodišti dolů, jež bylo v zadní části domu. „Jenom se tam mrkneme," řekla a vyzkoušela zábradlí.

„Opatrně," varoval ji.

Schody pod její váhou poklesly. „*Ty* bys tady možná měl zůstat," prohlásila. „Nejsem si jistá, jestli tě to unese."

Zamyslel se nad tím, zhodnotil schodiště pohledem, zatlačil na zábradlí a díval se, jak se konstrukce rozkývala. Potom namířil kužel svítilny do místnosti dole. Byl tam dlouhý stůl, pár židlí a několik pytlů s odpadky opřených o zeď, nic, co by vypadalo nebezpečně.

„Myslím, že bychom měli jít dál," řekl.

„Bude to jen chvilka." Sešla dolů. Cestou zkoušela každý schod, a když se dostala na dolní konec, oddechla si. V suterénu bylo méně chladno a vlhko než ve zbytku domu.

Byly tam tři místnosti a koupelna. V jedné místnosti našla trouchnivějící, rozbitou pohovku, v další byly uloženy nějaké koberce.

Stůl měl zdířky, zásuvky a přípojky k elektronickému zařízení. Ze stropu visel držák. Pravděpodobně pro soupravu VR.

„Vidíš něco?" zeptal se Solly. Kužel z jeho svítilny ozářil schodiště.

„Kdysi tady byla pracovna či laboratoř. Za minutku jsem nahoře."

Stěny byly obložené cedrovým dřevem a vydržely v docela dobrém stavu. Podlaha byla zhotovena z umělých cihel. Na místech, kde kdysi visely fotografie nebo plakety, byly magnety.

„Hm," ozvala se, „to je zajímavé."

„Co?" zavolal Solly.

Schodiště se začalo houpat. „Nesnaž se sejít dolů," varovala ho. „Je to odpadkový koš." S etiketou EIV

4471886. Podívala se do svých poznámek. Bylo to identifikační označení *Lovce.*

Koš byl z poloviny plný kovových součástek, zmačkaného papíru a hadrů. Byly tam také použité zásobníky stlačeného vzduchu, nádobky od tekutých čistidel a prázdná láhev vína. Našla také obaly od jídla, krabici od disků a haldy potištěných stránek.

Byly to seznamy jmen, pravděpodobně přispěvatelů nadace, finanční výkazy, nákupní záznamy, výsledky testování různých motorových konfigurací a různá jiná data, na jejichž význam nepřišla. Jenomže na všech byly časové údaje, a nejnovější, jaký našla, byl z 8. ledna 573. Před tím, než Tripley odletěl na poslední výpravu s *Lovcem.*

Několik pytlů se smetím bylo roztržených, pravděpodobně zvířaty. Jeden po druhém je obrátila a vysypala jejich obsah na podlahu. Našla zkorodované kabely, ztvrdlé ručníky a prachovky, rozbité části monitorů, interfejsy a krabice od džusů.

Někdo důkladnější by možná byl ochoten dát si tu práci a probrat se smetím metodicky. Kdo ví, co se tam mohlo najít? Ale bylo čím dál chladněji. A připadalo jí to zbytečné.

Vítr se prohánět po domě jako něco živého. Ze stěn se ozývaly zvuky a nahoře se větve otíraly o okna. Přejížděla kuželem světla po místnosti a dívala se, jak tma ustupuje a zase se vrací.

„Myslím, že tady nic není," řekla Sollymu. „Za chviličku jsem nahoře." Vylezla si na stůl, stáhla si boty a ponožky a promnula si prsty na nohou, které ztratily veškerý cit. Když v nich znovu rozproudila krev, obrátila ponožky naruby. Příliš to nepomohlo, poněvadž byly ztuhlé a studené, ale aspoň něco.

Když byla hotová, seskočila zpět na podlahu. Mezi smetím si všimla ženské boty. Nedalo se poznat, jakou

barvu měla původně, ale měla zajímavou vláknitou podrážku, jakou ještě neviděla.

Co to bylo?

Strčila ji do brašny.

„Kim?“ V Sollyho hlasu bylo slyšet netrpělivost. „Ještě toho nemáš dost?“

„Už jdu nahoru.“

Solly jí svítil. Naklonil lampu tak, aby jí nesvítila do očí, a řekl jí, aby dávala pozor. Vypadalo to, jako by zadržoval dech a čekal, že schodiště se každým okamžikem zhroutí. Byla asi v polovině, když se jedna úchytka zlomila a celá konstrukce se propadla o několik centimetrů. Chytila se zábradlí. Solly se předklonil, jako by jí chtěl jít na pomoc, ale rychle si uvědomil, že by nebylo dobré přidávat k její tíze ještě svou. V tom okamžiku její lampa vykreslila jeho siluetu a ona si všimla, jak něco couvlo zpátky do tmy.

Ztuhla a vmžiku zapomněla na rozhoupané schodiště.

Byla si *jistá*, že to viděla.

Kus tmy, jíž byl dům zamořený. Kus, který se utrhl a zase stáhl zpět.

Když došla nahoru, přejela světlem po kuchyni, nakoukla do dveří a postavila se doprostřed kruhové haly, aby se porozhlédla po horním patře.

„Co se děje?“ zeptal se Solly.

Stíny byly všude. „Nic,“ odvětila.

Věděl, že to není pravda, ale nevyzvídal, pouze sledoval směr, kterým se dívá. „Předpokládám, že jsi nic nenašla, že ano?“

Vytáhla botu. „Viděl jsi někdy něco takového?“

Posvítil si na ni. „Jasně. To je přísavná bota.“

„*Cože?*“

„*Přísavná bota.*“ Vzal si ji od ní a přitlačil ji ke stěně. Chvíli na ní držela, pak odpadla. „Hm, je trochu sešlapaná,

ale takové se používají na kosmických lodích při nulové gravitaci.“

„– používaly se na kosmických lodích.“ Porovnala ji se svou nohou. Byla moc malá. Nemohla patřit Emily. „Na co myslíš, Kim?“

„Jenom přemýšlím, komu asi patřila.“

Vítr se utišil a oblačnost se částečně roztrhala. Nad jezerem vykoukl jeden měsíc.

Stejnou cestou sešli z kopce mezi stromy. Našli místo, kde se vraceli a zabočili od řeky. Stopy byly stále hluboké a zřetelné, takže se po nich dalo jít zpátky k aeru. Šli rázným krokem, poháněni vědomím, že v letounu bude teplo a sucho.

Znenadání se ale stopy ztratily. Byly tam, uprostřed pěšiny, a za určitým místem, mezi dvěma kroky, najednou *nebyly.*

„Nejspíš je zavál vítr,“ řekl Solly.

Tady byly úplně jasné, jeho velké stopy a její malé, a *tam* jednoduše chyběly. Rozsvítili baterky. Bylo to neskutečné, ale vypadalo to tak, jako kdyby se prostě zhmotnili z čistého vzduchu. Zhmotnili se, on levou stopou a ona pravou. Za nimi byl jenom neporušený sníh.

Ohlédla se a přejela světlem po stromech a po pěšině, kterou přišli. Nic se nehýbalo. „Jo,“ řekla. „To byl určitě vítr.“

Pospíchali dál a čekali, že stopy se každou chvíli objeví znovu. Kužely světla poskakovaly před nimi. Ani jeden teď nemluvil a Solly pochytil její zvyk, dívat se v pravidelných intervalech za sebe.

„Tenhle dub si pamatuji,“ řekla. „Tudy jsme šli. *Vím* to.“ Ale sníh byl hluboký a viditelně nedotčený.

Nakonec dorazili k místu, kde se stezka rozdělovala, a zaváhali.

„Kudy?“ zeptala se.

„Jezero je nalevo,“ zašeptal Solly. „Držme se blízko jezera.“ Působil nervózně. To ji úplně *vyděsilo.*

Ztratili se, k čemuž za daných okolností asi muselo dojít. V jednom okamžiku Kim zachytila bundou za šípkový keř a roztrhla si ji. Nakonec vyšli na mýtinu s pobořenou kůlnou a stopy začaly znovu. Měla být ráda, že je vidí, ale jednoduše byly *tam,* objevovaly se uprostřed mýtiny. Na jejich straně nebylo nic než neporušený sníh, jako by jejich dřívější já jedním krokem opustila svět. Z toho pohledu jí přeběhl mráz po zádech.

„Běž dál,“ pobídl ji Solly.

Ta část mysli, která nedbá na strach a s výbuchy vášní je hned hotová, jí předestřela možnost, že je ve virtuální realitě, že to, co prožívá, se ve skutečném světě nemůže stát.

Nebo že Sheyel měl pravdu.

Vyšli ze stromů a uviděli jezero a aero. Kim potlačila nutkání rozběhnout se k němu. Rázným krokem, až komicky rychlým, překonali pláž.

Les za nimi zůstával temný a tichý. Daleko na východě se po obloze pohybovala řada světel. Vlak z Terminal City do Eagle Pointu. Solly stiskl tlačítko dálkového ovládání. Dvířka se otevřela a spustil se žebřík.

Na vodě se něco mihotalo. Nějaký odraz. Lampa. *Něco.*

Kim se na okamžik zastavila, aby se přesvědčila, že zadní sedadlo je prázdné, a vlezla dovnitř. Solly ji následoval a zabouchl dvířka. Za normálních okolností by se chtěla nejdříve zbavit mokrých bot a ponožek. Zůstala však nehybně sedět, než Solly zasunul aktivační kartu do čtečky a zmáčkl knoflík START.

„*Solomone,*“ promluvila UI. „*Kam máme namířeno?*“

„Nahoru,“ odpověděl Solly. „*Nahoru.*“

5

Ti, kteří se propracovávají na špičku organizací, kteří žiji proto, aby řídili druhé, aby měli moc, jsou nutně postiženi slabostí ega, touhou dokázat něco sami sobě. To vysvětluje, proč je tak snadné vystrašit je a zmanipulovat. A proč jsou tak nebezpečni.

SHEYEL TOLLIVER, *Poznámky,* 482

„Vážně jsi neměl rozklepaná kolena?“

Solly zavřel oči a smutně zavrtěl hlavou, jako by musel čelit bezmezné nevědomosti. „Ne, *opravdu* jsem neměl rozklepaná kolena. Byla mi *zima.*“

Seděli nad kávou, salátem a čerstvým ovocem v hotelové restauraci, která se jmenovala Deanova špička světa. Hory byly v ranním vzduchu ostré a jasné a vzdušné cesty byly již plné výletníků. Vlak se právě vynořil zpoza Bílé hory a klouzavě se blížil nad korunami stromů.

„Fajn,“ řekla. „Mně taky.“

V denním světle bylo těžké uvěřit, že byla tak vystrašená. Dozvěděla se o sobě něco, co do té doby nevěděla, *nechtěla* vědět: že je zbabělec.

„Ale s těmi stopami to bylo divné,“ uznal.

„To tedy bylo.“

Zakabonil se a mávl nad tím rukou. „Kam si pověsíš tu reprodukci od Kanea?“

„Nevím. Je na můj vkus trochu ponurá.“

„Tak proč sis nevybrala něco jiného?“

„Měla jsem," souhlasila.

Trvalo jim asi hodinu, než dojedli. Obdivovali hory a rokle, které bylo vidět za oknem, jenže Kim byla v myšlenkách jinde. Ulevilo se jí, že se zbavila závazku vůči Sheyelovi. Byli jsme tam, porozhlédli jsme se po lesích, a nic neobvyklého se nestalo, absolutně nic, chtěla mu říct s čistým svědomím. Bude samozřejmě zklamaný. Ale možná potřeboval dávku reality.

Solly mluvil o tom, že se nikdy nenaučil lyžovat, a zeptal se jí, jestli to na dvou prkýnkách umí. Přiznala, že ne, a byla překvapena, když navrhl, aby se vrátili, až jim to čas dovolí, a naučili se to. „Na sjezdovkách je škola, kde se to dá naučit," dodal.

Myslela si, že je příliš stará na to, aby se učila lyžovat. Ale – „Jestli to chceš zkusit, přidám se."

Odměnil ji úsměvem.

Když se vrátili do hotelu a Solly si šel sbalit, Kim se rozhodla, že ten telefonát vyřídí, aby na něj nemusela stále myslet. Namačkala Sheyelovo číslo a sedla si na pohovku. Odpověděla jí UI, zeptala se jí, kdo je, a okamžitě ji přepojila.

„Kim," – podle hlasu se zdálo, že ji rád slyší – „je od tebe milé, že ses ozvala tak brzy." Nechal telefon pouze v režimu audio.

„Jsem v Eagle Pointu," řekla.

„Chceš jet do údolí?" zeptal se.

„Byla jsem tam včera v noci."

„To je skvělé. Mimochodem, odpusť mi, že nezapnu obraz, ale nejsem oblečený."

„To vůbec nevadí, Sheyele."

„Všimla sis něčeho?"

„Čeho například?"

„*Čehokoli*. Něčeho neobvyklého."

Najednou mu nedokázala lhát a zahodila připravenou odpověď. „Nejsem si jistá," řekla. Potom popsala zmizelé stopy. A málem mu řekla o těch pohybujících se stínech, které zahlédla za Sollym, ale připadalo jí to vyloženě paranoidní, a tak od toho upustila.

„Ano," odvětil. „Zdá se, že přesně k takovým věcem tam dochází pravidelně. Nebo alespoň docházelo, když se v té oblasti vyskytovali lidé." Doporučil jí několik knih, které se tématu věnují, a zakončil rozhovor otázkou, zda je stále přesvědčená, že se tam nic zvláštního neděje.

„Podle mě to udělal vítr, Sheyele."

„Opravdu si myslíš, že to jde? Nu, nevadí. Co se chystáš udělat dál?"

„Co bych měla dělat?" Čekala, co odpoví, jenže mlčení se protahovalo. „Možná bys *ty* mohl něco udělat pro *mě*."

„Jestli je to v mé moci."

„Myslíš, že bys mohl zjistit, jakou velikost bot měla Joši?"

Poslouchala, jak o tom přemýšlí. „Jednoduché to nebude," řekl nakonec. „Je to už dlouho, co zmizela. Pochybuji, že nějaké její boty zůstaly."

„Byla klon?"

„Ano. No ovšem, chápu, kam míříš. Samozřejmě."

„Až to zjistíš, nech mi tu informaci u Shepa."

„Výborně. Udělám to ještě dnes." Solly se vrátil do pokoje, připravený k odjezdu. „Můžu se zeptat proč?"

„Řeknu ti, jestli z toho něco bude."

Kim si nedokázala odpustit návrh, aby ještě jednou proletěli nad Severinským údolím. Solly uposlechl, a tak se znovu vydali podél řeky na jih, tentokrát v plném denním světle. Bylo zářivé, bezoblačné ráno, a vzhledem k roční době bylo až nezvykle teplo. Dívali se, jak z Culbertsonova tunelu na jihozápad od města vyjel vlak. S šestadvaceti

kilometry byl Culbertson nejdelší tunel pro magnetické vlaky na světě.

Zůstali nízko, aby mohli pozorovat krajinu. Klouzali nad kaňony a soutěskami. Sníh z předchozí noci pokryl všechno. Těsně před tím, než prolétli nad přehradou, zahlédli pár jelenů, kteří si nerušeně vykračovali po mýtině. Když Kim naléhala, Solly otočil Starlight a vrátil se, jenže jeleni už byli pryč.

Slétli nízko nad jezero. Nedaleko Cabryho pláže zahlédli na vodě vor, který tam zůstal z dob, kdy bylo jezero plné plavců. Pohupoval se na hladině, jako by čekal, že se někdo vrátí.

Zaměřili se na Tripleyovu vilu a několik minut si ji prohlíželi ze vzduchu. Ve dne vypadala ještě ponuřeji.

Okolní krajina, zdobená čerstvým sněhovým kabátem, velikými smrky, duby a vysokými horskými štíty, byla opuštěná a krásná. Hladina jezera Lítosti se leskla na slunci. Kostry domů skýtaly groteskní směsici pomíjivosti a majestátu. Kim přemýšlela, proč opuštěnost vždycky působí tak podmanivě.

„Už jsi viděla dost?“ zeptal se Solly, který neviděl na létání do kruhu nic úžasného.

Přikývla a on řekl UI, aby je odvezla zpět do Seabrightu.

Prvních několik minut letěli mlčky. Potom Solly sáhl za sebe pro kávu, nalil dva šálky a jeden jí podal. „Jak jsme se dostali na *Královnu hvězd?*“ zeptal se.

Kim se v duchu znovu zabývala chybějícími stopami a snažila se vymyslet vysvětlení, které by bylo aspoň trochu *reálné*. Usměrněný vítr. Místní vtipálci. Nezaregistrovala tudíž Sollyho otázku hned a musela si ji v duchu zopakovat. „Matt má známé všude,“ prohlásila. „Bude tam spousta důležitých lidí, a tak usoudil, že by to mohlo být dobré místo pro navázání kontaktů.“ Starou dopravní loď přestavěli na hotel. Slavnostní otevření mělo být v sobotu.

„Zamyslela ses ještě jednou nad mým návrhem?“

Jezero Lítosti pomalu zmizelo z obrazovek. „Který návrh to byl?“

„Promluvit si s Bentonem Tripleyem. Vzhledem k tomu, že tak jako tak jedeš do Orbitálního Přístavu, neměl by to být problém. A třeba se od něho něco dozvíš, něco o jeho otci a *Lovci.*“

„Myslíš, že se uráčí mluvit se *mnou?*“

„Jasně. Proč ne? Říká se o něm, že je k lidem docela otevřený.“

„Fajn,“ pronesla. „Co můžu ztratit? Musela bych vyrazit o den dřív, ale zkusím to.“ Našla si číslo do kanceláří vedení Interstellar a vyťukala je na komunikátoru.

Mužský hlas jí řekl: „Interstellar. Generální ředitelství.“

„Dobrý den,“ řekla. „Jsem doktorka Kim Brandywineová ze Seabrightského institutu. Příští pátek budu v Orbitálním Přístavu. Bylo by možné, abych si promluvila s panem Tripleyem? Pokud má nějaký volný čas.“

Solly obrátil oči v sloup.

„A čeho by se měl ten rozhovor týkat, doktorko Brandywineová?“

„Chtěla bych s ním mluvit o neštěstí na hoře Naděje.“

„Rozumím. A říkáte v pátek?“

Po krátké odmlce: „Je mi líto, ale nebude to možné. Jeho program je připraven na poměrně dlouhou dobu dopředu. Mohu si vás napsat na jedenáctého srpna.“

„Srpna?“

„Ano. To je skutečně maximum, co pro vás mohu udělat.“

„Nechte to být.“ Ukončila spojení, otočila se a ostře se podívala na Sollyho. „Cože?“

Pokrčil rameny.

„Ne,“ pokračovala. „Jestli máš co říct, tak to řekni.“

„Kim, je to výkonný ředitel. Musíš si vymyslet něco lepšího než to, že by ses s ním ráda setkala, kdyby měl náhodou čas. Jestli to půjde.“

„A co bys navrhoval ty?“

„Buď trochu míň opatrná. A vymysli si lepší historku než horu Naděje. Třeba že píšeš knihu a potřebuješ od něho informace.“

Ukázala na komunikátor. „To je laciné. Chceš zkusit štěstí? Uvidíme, jestli se ti podaří protlačit mě dovnitř.“

„Na to už je pozdě,“ pravil. „Zpackala jsi to. Budeš na to muset jít jinak.“

Dívala se na něho a čekala.

„Dej mu cenu,“ navrhl Solly.

„Cože?“

„*Dej* mu nějakou cenu. Pojmi to jako součást propagace a vytváření příznivého obrazu. Dělá Interstellar něco pro institut?“

„Ovšem,“ řekla. „Je to důležitý sponzor. Ale nedělají to samozřejmě ze šlechetnosti. Můžou si to výhodně odepsat z daní. A získají spoustu kladné publicity.“

„Výborně. Zařiď nějaké formální uznání. Medaili s jeho jménem. Vezmi ji s sebou a předej mu ji.“

„Cena Solomona J. Hobbse,“ řekla.

„To by bylo skvělé.“

„Za nehynoucí zásluhy.“

„Přesně tak jsem to myslel.“

Ve skutečnosti to nebyl špatný nápad. Nic by to nestálo. Jenom trofej. Musela udělat jediné, nechat to schválit Mattem, a ten bude okamžitě pro. „Myslíš, že si Tripley dá říct? Takhle narychlo?“

„To myslíš vážně? Tihle chlapíci ze špičky velkých organizací – když jim zahraješ na jejich ego, nemůžeš se zmýlit.“

Trochu se tomu nápadu bránila, protože to byla cesta, kterou se měla vydat od začátku. Avšak Solly měl samozřejmě pravdu. Zkusila napsat několik textů na medaili, rozhodla se, jak jí budou říkat, a zformulovala dopis s žádostí o možnost předání medaile.

Pak, protože času bylo málo, zavolala Mattovi a vše mu předestřela. Vyslechl ji a řekl, že se mu ten nápad líbí, což očekávala. Informoval ji, že za pár dní má mít projev před Společností občanské péče, a řekl jí, že se jí ještě ozve. Zavolal za dvacet minut. „Vše je zařízené," oznámil. „V pátek ve dvě odpoledne máš schůzku na ředitelství Interstellar."

„To je skvělé," řekla. Spojení bylo pouze hlasové, takže si mohla dovolit triumfální úsměv.

„Vidíš, dostáváš se do toho," pochválil ji Solly.

Letěli bezmračnou oblohou. Kim zahlédla v dálce jiný letoun, který mířil na sever.

Spojila se s Shepardem.

„Ahoj, Kim," řekla její domácí UI. *„Mohu ti nějak pomoci?"*

„Ovšem. Nenechal mi Sheyel Tolliver dopoledne nějaký vzkaz?"

„Ne. Mám ti dát vědět, pokud něco přijde?"

„Ano, prosím," řekla. *„Ještě něco?"*

„Co mi můžeš říct o *Lovci?* Je to loď Tripleyovy nadace. Co o ní máme?"

Chvíli bylo úplné ticho. *„Nadace Kila Tripleye již neexistuje. Benton Tripley ukončil její činnost před třinácti lety a nahradil ji –"*

„Tak to už stačí," zarazila ho Kim. „Řekni mi něco o lodi."

„Lovec," začal Shepard, *„vstoupil do služeb nadace 3. slunovratníku roku 544."* Slunovratník byl na Greenwayi třináctý měsíc, který se používal, aby kalendář vycházel.

Obvykle měl dvaadvacet dní, ale čas od času o jeden den přišel, podobně jako na domovské planetě únor občas jeden získal, aby se zachovala synchronizace hvězdného a pozemského kalendáře. *„Používal se především pro dlouhé výzkumné cesty do dosud neprobádaných oblasti. Nadace jej prodala Alway Research v roce 578.“*

„Kde je teď?“

„V současné době je majetkem firmy Worldwide Interior. Kotví v jejich doku v Orbitálním Přístavu.“

„Ty máš ale štěstí,“ poznamenal Solly.

Zapnula boční obrazovku. „Můžeme se na něho podívat, Shepe? Jak vypadal v roce 573?“

Na monitoru se objevil index. Prošla několik schémat. Na poměry mezihvězdných plavidel to byla malá loď, boháčská jachta, kterou si Tripley navrhl sám. Byla postavena jako kopie jeho domova na Cedrovém ostrově. Hlavní patro bylo na druhé palubě. Jeho středem byla galerie se schodišti po obou stranách. Palomarské koberce, herna, pracovna, pilotní kabina hlavního patra, velín na horní palubě. Vnější řešení mělo věžičky a balkony. Po celé lodi byly četné obrazovkové panely, které uvnitř vytvářely iluzi standardních a na vnějších palubách panoramatických oken. Člověk tak mohl sedět na verandě a dívat se na venkovní vesmír, jak by vypadal, kdyby panely byly skutečně ze skla.

Skokové a hlavní motory se nacházely na zádi. Nákladní, skladovací a modulové komory byly na dolní palubě.

Otočila loď a sundala vršek.

„Jde ti to fakt dobře,“ poznamenal Solly.

„Co?“

„Sběr a zobrazování dat.“

„Já se tím živím. Snad si nemyslíš, že taháme potenciální sponzory z klobouku?“

„Vy si ty chlapíky vážně nejdřív proklepnete?“

„Ovšem. Solly, financování institutu stojí spoustu peněz. Nemáme čas na to, abychom zkoušeli, jestli to vyjde nebo ne.“

„Ale jsou přece nějaké zákony na ochranu soukromí.“

„Jsou docela volné. Většina toho, co člověk udělá, někde je; stačí vědět, kam se podívat. Chceš, abych ti ukázala několik příkladů z tvého vlastního života?“

„Nech to plavat,“ řekl.

Usmála se, zvětšila přední část *Lovce* a prohlédla si interiér. Bohatá výzdoba. Vybavení z kůže. Rostliny. Tapiserie. Klasická ředitelská pracovna mimo domov.

Kim byla na mezihvězdné lodi pouze jednou. Když jí bylo nějakých dvanáct let, rodina se vypravila na Minagwu, kde měla její matka příbuzné. Jedna cesta trvala jedenáct dní. Pokud ji paměť neklamala, kajuty byly malé, přepážky špinavě šedé a ona měla pocit, že ten let nikdy neskončí. Bylo to vzrušující, když je skok přenesl do blízkosti tamního zářivě zlatého slunce. A Minagwa jako taková byla nádherné místo, dvojplaneta. Oba světy byly obydlené, oba měly oceány. Ale nestálo to za to strádání. Když se o dva měsíce později vrátila na Greenway, předsevzala si, že to bylo naposledy. Už žádné dlouhé lety v nějaké oslavované plechovce. A dodržela své předsevzetí. Už to nikdy neudělala. Jenže kdyby jí někdo nabídl let na *Lovci*, byla by ochotná znovu to zvážit.

V roce 574 byla loď prodána managementu likérky. Poté, v průběhu dalších šesti let, vystřídala několik majitelů, než ji nakonec získala v rámci konkursního vyrovnání Worldwide. Používala ji pro přepravu členů vedení a občas také významných politiků.

Prošla si technické údaje, prozkoumala podrobnosti o pohonných, navigačních a podpůrných systémech, palubní UI a všem ostatním, co by se někdy mohlo hodit. S

překvapením zjistila, že lodní anténa je všesměrová a ještě má další zdokonalení.

Připadalo jí to zvláštní pouze do chvíle, kdy si uvědomila, co bylo úkolem *Lovce* a jaká byla očekávání jeho pasažérů. Nehledali pouze *život,* nýbrž *inteligenci.* Pro ně mohl mít úspěch jednu ze dvou podob: objevení města nebo setkání s cizí lodí. Pokud by narazili na město, potřebovali by spíš široké než směrované vysílací kapacity. Buďte všichni zdrávi. Na Kim to udělalo velký dojem: tito lidé neuvažovali přízemně.

„Sheparde," promluvila, „spoj mě s Worldwide."

UI uposlechla a na obrazovce se objevila animovaná uvítací sekvence. Kreslená kosmická loď se blížila k orbitální stanici firmy a usmívala se. Dok se otevřel a vyšlehlo světlo. Potom lidská ruka napsala písmem firemní heslo: STYL A SMYSL. V dalším okamžiku se Kim dívala do tváře mladé ženy. Byla vysoká, plavovlasá a odměřená.

„Dobrý večer, doktorko Brandywineová," řekla žena, když si z monitoru přečetla její jméno. „Jmenuji se Melissa. Mohu vám nějak pomoci?"

„Dobrý den, Melisso. Jsem vědeckou pracovnicí v Seabrightském institutu. Ráda bych si prohlédla *Lovce.* Osobně."

Usmála se a ověřila si něco mimo obraz. „Samozřejmě, doktorko. Nevidím v tom žádný problém. Kdy jste se chtěla zastavit?"

„V pátek?"

„To by šlo. Hodilo by se vám to později odpoledne, řekněme ve čtyři?"

„Ano," řekla Kim. „Děkuji. A ještě jedna věc. Zajímá mě především historie lodi."

„Ach tak." V koutcích Melissiných rtů se objevil úsměv. „Jde vám o tu věc s horou Naděje."

„Také," připustila. „Můžete mi říct, zda je možné prohlédnout si lodní záznamy z posledního letu Tripleyovy nadace?"

„To, bohužel, nepůjde, doktorko Brandywineová. S tím my opravdu nemáme nic společného. Chci říct, že ty záznamy u nás nikdy nebyly."

„Cože? A víte, kdo by je mohl mít?"

„Jsem přesvědčena, že byly předány do Archivu, když loď poprvé změnila majitele. Vyžaduje to zákon."

„Děkuji, Melisso." Odpojila se a znovu zavolala Sheparda. „Chci poslat hyperkomovou zprávu."

„Kam?"

„Nevím jistě. Dispečinku v St. Johns. Prověř jejich organizační strukturu a *sám* zjisti, kam by to mělo jít."

„Dobře. A text?"

„Požádej o letový plán *Lovce* z poslední expedice Tripleyovy nadace, rok 573 greenwayského letopočtu. Najdi si to datum a ostatní potřebné údaje a pošli to."

„Chceš to odeslat okamžitě?"

„Nejdřív, jak to půjde."

„Přenosová doba oběma směry se bude pohybovat kolem čtyř dnů. Plus to, kolik jim potrvá, než dají dohromady odpověď."

„Dobrá. A teď mě přepoj do Archivu, prosím tě."

Objevil se kruhový znak republiky: bílá hvězda v zeleném poli. EKVATORIJSKÁ REPUBLIKA, stálo na horním okraji a dole bylo heslo: MÍR, SPRAVEDLNOST, SVOBODA. Pod hvězdou bylo napsáno: NÁRODNÍ ARCHIV. Znak zmizel a zpoza stolu se na ni díval mladý muž. Vypadal, jako by ho zajímalo, co chce říct, z čehož se dalo usuzovat, že je to virtuální tajemník.

„Dobrý večer, doktorko Brandywineová," řekl. „Jsem Harvey Stratton. Co pro vás mohu udělat?"

„Pane Strattone, je pravda, že v Archivu jsou uloženy lodní knihy mezihvězdných letů?“

„I meziplanetárních, paní doktorko.“

„Mohla bych se podívat na záznamy jedné cesty, která se uskutečnila v roce 573?“

„Ach tak.“ Jeho tvář se zachmuřila. „Zde budou platit určitá opatření na ochranu soukromí. Obávám se, že budete potřebovat soudní příkaz.“

„Soudní příkaz?“

„Ovšem. Všechny lodní deníky mají statut soukromých dat. Pracujete pro policii, nebo pro soud?“

„Ne,“ přiznala. „Dělala jsem určitý výzkum.“

Na Sollym bylo vidět, že se náramně baví.

„Existuje však statut dočasné veřejné domény,“ pravil po chvíli.

„Takže bych se k nim nakonec mohla dostat?“

Poradil se s obrazovkou. „Pro mezihvězdná plavidla v soukromém držení…“ Zaváhal, než našel, co hledal. „Zdá se, že je to pětačtyřicet let od data přijetí.“

„Takže –?“

„Budou k dispozici za osmnáct roků.“ Usmál se. „To vám asi příliš nepomůže.“

Vypočítal různé důvody, které by mohly soud přesvědčit. Většinou se týkaly právních úkonů nebo technických záležitostí. Nic nemělo blízko k obyčejné zvědavosti. Odpojila se.

„*Co teď?*“ zeptal se Shep.

„Co bys doporučil *ty?*“

„*Nic z toho mi nepřipadá jako smysluplný směr. Malí zelení mužíčci. Duchové. Určitě existují lepší způsoby, jak strávit čas, Kim.*“

Sollymu zářily oči. „Pokaždé se necháváš svou UI tak poučovat?“

Neposlouchala ho. „Co se stalo na hoře Naděje, Shepe?“

„*Nevím. Ale mohu spekulovat.*“

„Tak to udělej, prosím.“

„*Nepřipadá mi nelogické se domnívat, že někdo mohl neopatrně zacházet s malým množstvím antihmoty. Jinak je velice obtížné najít vysvětlení pro odhadované množství uvolněné energie a pro nepřítomnost zbytkového meteorického materiálu.*“

„Co by na východním svahu hory někdo dělal s antihmotou?“

„*Třeba se snažil uniknout pronásledovateli. K výbuchu došlo tři dny po návratu Kanea a Tripleye z* Lovce. *Oba žili* v *kraji. Jeden zmizel. Nepovažuji za nepravděpodobně, že se díváme na výsledek nezdařeného pokusu o krádež.*“

„Chceš říct, že Tripley ukradl sám sobě palivo? Proč?“

„*Je možně, že je vzal Kane. Tripley je získal zpět, ale nepodařilo se mu zabránit jeho styku s okolním prostředím. Je to samozřejmě spekulace nepodložená žádnými důkazy.*“

„Co mi můžeš říct o Bentonu Tripleyovi?“ zeptala se.

Shepard poslal všechno na obrazovku. Benton byl klonem svého otce. Vlastně více než polovina obyvatel Greenwaye v tom období byly klony. Bylo mu něco pod čtyřicet, nebyl ženatý, ale měl pověst sukničkáře. Byl členem představenstva půltuctu vlivných organizací, osobním přítelem ministerského předsedy, nositelem tuctu významných ocenění za dobročinnost, výkonným ředitelem akciové společnosti Interstellar a předsedou Ztraceného případu, což byl nástupce Tripleyovy nadace. Ztracený případ se věnoval získávání peněz pro různé zasloužilé podniky. Chudí již nebyli, ale vždycky se našly nečekaně osiřelé nebo odložené děti, lidé, kteří potřebovali možnost dalšího vzdělání, výzkumné kapacity a podobně. Ztracený případ stál v popředí těchto aktivit.

Ztracený případ dokonce pomohl i Kim, když jí poskytl stipendium po smrti rodičů. Avšak nikdy se o této

organizaci mnoho nedozvěděla. Poradkyně se čas od času zastavila, aby se přesvědčila, že Kim je v pořádku a peníze skutečně přicházejí měsíc co měsíc. Nakonec je vrátila, ale byla vděčná, že tam Ztracený případ byl, když potřebovala pomoc.

Benton Tripley vypadal přesně jako jeho otec, až na to, že byl hladce oholen. Byl vysoký, opálený, měl hnědé, kudrnaté vlasy sčesané dozadu a milý úsměv, kterému ani na okamžik nevěřila. A to byl další rozdíl, zjistila: Kile vypadal velice upřímně. V Bentonově výrazu bylo něco, co v ní budilo nedůvěru.

Shepard jí nabídl několik fotografií. Viděla ho, jak si třese rukou s dalšími průmyslníky a politiky, viděla ho obklopeného ženami v různých letoviscích, viděla ho, jak se brání u soudu nařčení z nečestných metod. Zdálo se, že je naprosto všude. TRIPLEY VÍTÁ DELEGACI Z BARRINGEROVA OSTROVA. TRIPLEY SE RADÍ S NEWYORSKÝM PROTĚJŠKEM KIPEM ESTERHAUSEM. TRIPLEY PROVÁDÍ SKUPINU STŘEDOŠKOLÁKŮ PO ORBITÁLNÍM PŘÍSTAVU.

Ale nakonec našla něco, co se jí mohlo hodit: všimla si, že má v kanceláři tři modely kosmických lodí. Tři. A to jí dávalo přesně tu páku, kterou potřebovala.

Když se aero přiblížilo ke Korbeeho ostrovu, Shepard se jí ozval znovu. *„Zpráva od Sheyela Tollivera,“* oznámil.

„Přehrej mi ji.“

Sheyelův hlas jí sdělil velikost boty. *„Ještě něco, Kim?“* zeptal se Shep.

Zalétla očima k Sollymu a pohledem mu řekla, že velikost souhlasí s botou, kterou našli. „Ano. Ohřej mi vodu na kávu.“

„Není to žádný důkaz,“ namítl Solly. „Zkus si tipnout, kolik žen nosí boty takové velikosti.“

„Celkem dost,“ připustila. „Zkus si tipnout, kolik z nich se motá kolem kosmických lodí.“

6

Nejsme sami.

Někde v končinách vzdálených tak, že si to ani nedovedeme představit, města svítí do tmy a věže se tyčí nad rozervanými břehy. Zatím nevíme a neumíme uhodnout, kdo obývá tato vzdálená města, kdo se dívá z těchto dalekých věží. Ale jednoho dne se objevíme na jejich nebi a obejmeme své bratry a sestry.

Shim Padwa, *Daleké věže*, 321

„Měli bychom to dělat častěji," prohlásil Matt. „Být o krok napřed. Rozdávat medaile. Je to snadná cesta, jak najít pro institut přátele."

Zazobané přátele. Vedení rozhodlo, aby se medaile jmenovala cena Mortona Cablea, po muži, jehož práce byla průlomová pro vývoj transdimenzionálních letů. Shodou okolností měl Cable také kontakty s institutem.

Kim ochotně souhlasila – „To je skvělé, Matte!" – a navrhla, aby vzhledem k Tripleyově zálibě v modelech kosmických lodí udělali cenu v takové podobě, místo aby použili standardní medaili. Matt souhlasil a nechal detaily na jejím uvážení.

Taxík pro ni přiletěl v pátek hodně brzy ráno. Když se aero vzneslo ke křišťálové obloze a zamířilo k pevnině, nad oceánem ještě visela mlha. Na Greenwayi bylo poměrně málo soukromých vozidel, protože taxíky byly levné, dobře udržované a snadno k dispozici. Kromě jedné jachty, která

mířila na západ, nezahlédla na moři žádnou loď. Ve vzduchu bylo několik dalších taxíků, Bezcílně kroužily nad ostrovy a čekaly, až si je někdo zavolá.

Matt zařídil, aby cenu předal Tripleyovi Averill Hopkin. Hopkin byl odborník na technologie hyperprostorového pohonu, ověnčený mnoha oceněními. Byl již v Orbitálním Přístavu, poněvadž tam působil jako konzultant pro Interstellar. Proto se dalo všechno snadno zařídit. Hopkin byl snědý a měl tmavé oči. Kim připadal jako člověk bez hmotné podstaty. Zdálo se, že jeho život je beze zbytku spojen s fyzikou. Pochybovala, že se umí pobavit.

Taxík ji vysadil na nádraží. O patnáct minut později už seděla v Mořském orlovi, magnetickém vlaku klouzajícím nad seabrightskými parky k jihu. Institut zůstal po její pravé ruce a pláže pak po levé. Jakmile vlak vyjel z města, plynule zrychlil na šest set kilometrů v hodině. V místech, kde překonával vodní hladinu, za sebou zanechával kypící brázdu.

Výhled z jejího okna se změnil ve šmouhu, v níž splývaly pobřeží, lesy a řeky. Cestující si zatáhli stínítka a posadili se k síťovému připojení nebo ke knize. Někteří spali, jiní si nasadili helmu a vybrali si něco z knihovny vlaku.

Kim si vyvolala na obrazovku před svým sedadlem *Podzim* a dlouho si prohlížela svou podobu. Mrazilo ji z ní, jenže zároveň z ní měla zvláštní pocit krásy a moci. Markisův vztah k jeho modelu byl více než zřejmý.

V uličce vedle ní se zastavil jiný cestující, nějaká žena. Kim obrazovku rozpačitě smazala.

V prvních dnech po zmizení Emily si Kim čas od času sedla k matce, když si povídala se simulací ztracené dcery. Otec byl proti tomu. Říkal, že Emily byla i *jeho* dcera. A pro všechny bylo nejlepší nechat ji odpočívat. Měl pravdu. Šel z toho mráz po zádech, a Kim přísahala, že by sama

nikdy nic takového neudělala. Došla k závěru, že když je někdo pryč, tak je *pryč*. Používat techniku k tomu, aby člověk mohl předstírat, že je to jinak, je *zvrácené*. Ale nakonec se ukázalo, že je snazší takový slib dát než dodržet. V dobách svého dospívání si Kim povídala s Emily pravidelně a v letech po nehodě i s rodiči. Její otec se držel své role a nabádal ji při těchto setkáních, aby toho nechala. *Máš vlastní život, Kimberly,* říkal jí se zamračeným výrazem. *Vystačíš si sama.*

Tato setkání v ní vždycky zanechala bolest. Dospět znamenalo především oprostit se od iluzí. Zjistila však, že aby toho dosáhla, musí se postavit tváří v tvář realitě a přiznat si, že jsou všichni skutečně mrtví. Do jisté míry chápala, že jí tyto rozhovory uškodily, obzvláště ty s Emily, protože žena, která zmizela z jejího života v době, kdy byla sotva dost stará, aby si ji pamatovala, s ní zůstávala dalších deset let. Ale teprve když Kim pouto konečně přetrhla, pochopila do důsledků hloubku své ztráty.

Našla fotografii Emily, Joši a Tripleye, pořízenou při obědě na rozloučenou krátce před odletem *Lovce.* Emily na sobě měla dokonale střižené tmavozelené kalhoty, světle zelenou halenku a našedlé sako. Celkový dojem zdůrazňovaly její zlatě tečkované tmavé oči.

Předtím než přišla do Tripleyovy nadace, si Emily získala pověst schopné nižší manažerky u komunikační firmy. Kim si poslechla její několikaminutový proslov v jednom venkovském klubu, v němž popisovala smysl nadace, úspěchy, které dosáhli, a cíle, které ještě mají před sebou. *„Někde tam venku je život,“* prohlásila. *„A my ho s vaší pomocí chceme najít.“*

Emily byla zapálená a měla komediální smysl pro správné načasování. Měla všechny přednosti dobrého řečníka: věděla, kam míří, žertovala na svůj účet a věděla, jak použít krátký vtip. Potlesk na konci jejího proslovu byl

hlasitý a nadšený. Bylo jasné, že Emily by je naverbovala všechny, kdyby chtěla.

Dvakrát se vdala, ale v době svého zmizení neměla nikoho. Nezůstaly po ní žádné děti.

Terminal City se nacházelo na rovníkovém ostrově vzdáleném dva kilometry od pobřeží. Mořský orel opustil pevninu v Mikai, zdolal několik skalnatých mysů a začal zpomalovat, jak se blížil k tunelu Chibatsu. Osvětlení ve vagonech zvýšilo intenzitu a venku se objevilo několik racků. S výjimkou těch míst na trase, kde vlaky zpomalovaly na bezpečnou rychlost, se ptáci naučili uchovávat si od nich dost velký odstup. Od tohoto okamžiku se vlak bude pohybovat přes bariérové ostrovy a střídavě zrychlovat a zpomalovat v rytmu tunelů. Byli momentálně na rovníku a mířili na západ.

Kim se pustila do četby detektivky s Veronikou Kingovou, oblíbenou hrdinkou Markise Kanea. Během týdne po návratu ze Severinského údolí přečetla již čtyři a cestou se několikrát pokusila začít další, ale nedokázala se na ni soustředit. Přemýšlela dopředu o rozhovoru s Bentonem Tripleyem a chystala si otázky, které mu položí.

Zastavili na Cleavisově ostrově. Vlak se téměř vyprázdnil, ale další lidé se nahrnuli dovnitř. Když se znovu rozjeli, Kim přešla do jídelního vozu a dala si lehký oběd.

Právě když dojedla kuře se zeleninou, vlak vyjel z posledního tunelu, přeskočil Morgantownskou zátoku a vjel do hustého lijáku. V téhle části pobřeží hory spadaly přímo do moře. Mořský orel se vrhl do kaňonu a zdolal Edmontonský průsmyk, což bylo ve skutečnosti několik hřebenů a zářezů.

Byli asi dvacet metrů nad oceánem a řítili se podél stěny útesu, když Kim vrátila svou pozornost k Veronice Kingové a „Démonově lampě“. Kouzlo příběhů bylo v tom, že

klíčová informace byla vždycky skryta na velice nápadném místě. „Démonova lampa“ se odehrávala na několikastupňových archeologických vykopávkách na velkém pouštním ostrově Kawahl. Někdo tam vraždil lidi a motiv byl údajně skryt ve věži. Jenže v té rozpálené krajině žádná věž nestála. Až na to, že všechno bylo samozřejmě jinak: samotná lokalita vykopávek byla věž, po několika staletích a změně klimatu zahrabaná v zemi.

Kim příběh dočetla ve chvíli, kdy Mořský orel postupně klesl k mořské hladině a hory ustoupily. Byla na špatné straně vlaku, ale věděla, že z těchto míst je již vidět orbitální výtah.

Vždycky se ozvalo několik prudkých nadechnutí od lidí, kteří jej spatřili poprvé. Jestli orbitální výtahy nebyly nejneuvěřitelnějším technickým výtvorem člověka, pak jistě byly tím nejvelkolepějším. Byly na pěti z devíti obydlených planet a na Tigridu se stavěl. K orbitálnímu výtahu Greenwaye, který byl spojen s Terminal City, zbývalo asi dvacet kilometrů. Jeho obrovská masa vyrůstala z oblasti centra a mizela v mracích.

Lidé opouštěli sedadla a mačkali se na pravé straně vozu. Kim stavbu také zahlédla a dívala se, jak sluneční paprsky dopadají na její boky, ošlehané větry a dešti. Vždycky ji to naplňovalo nedefinovatelným pocitem hrdosti.

O několik minut později vlak dorazil na nádraží a zastavil. Cestující se vyhrnuli do obrovské zóny obchodů, promenád, čekáren a restaurací. Kim chvíli trvalo, než se zorientovala, a potom se vydala poklidným tempem k výtahu. Byli tam lidé, kteří rozdávali náboženskou literaturu, další sbírali podpisy pod politické a sociální petice. Někteří žádali výměnu předsedy správní rady jedné vlakové linky, jiní doufali, že získají podporu pro kampaň požadující výzkum prodlužující se délky života.

Kim zbývalo ještě trochu volného času, a tak se zastavila na hlavní promenádě a dala si sklenici ovocného džusu. Napadlo ji, že se dostala do Sheyelovy pozice: pokud si nedá pozor, Benton Tripley dojde k závěru, že se zbláznila.

Výtah vyjížděl nahoru každou hodinu. Kabina byla rozdělena na čekárnu, VR hernu, obchod se suvenýry, zaměřený na hrníčky a trička s motivem Orbitálního Přístavu, restauraci a Čtyři měsíce, soukromý klub, kde mohli jeho členové relaxovat v kožených křeslech kolem baru, zavřít se ve VR kabince nebo si zdřímnout.

Restaurace se jmenovala U Nika. Byla předražená a sendviče chutnaly jako umělá hmota, ale kávu dělali dobrou. Stěny pokrývaly podepsané fotografie slavných osobností, jež tudy prošly. Kim ihned po nastoupení zamířila do restaurace a našla si stolek v rohu.

Uvádělo se, že kapacita výtahu je 120 lidí. Dnes byl obsazen z poloviny. Kim si objednala kávu a ananasový meloun a rozhlížela se z okna po vnitřních prostorách obrovského nákupního centra. Uslyšela, že za okamžik budou odjíždět. Dveře se s cvaknutím zavřely.

Podlaha se rozechvěla a neviditelné motory zabraly. Promenáda s davy a pestře vyzdobenými obchody začala ujíždět dolů. V dalším okamžiku už projížděli spletí podpěr a kabelů.

Věděla, že v dalších deseti minutách nic jiného neuvidí. Výtah bude stoupat na vnitřní straně centrální podpěry, dokud neopustí nižší vrstvy atmosféry. Pak, až překročí hranici, do níž by byl opotřebováván a namáhán vlivy počasí, vyjede do slunečního světla.

Několik jejích spolucestujících byly významné osobnosti, které rovněž mířily na *Hvězdou královnu.* Dojedla – většinu melounu nechala být – a vydala se na obchůzku restaurací, aby se pozdravila s lidmi, které znala,

a připomněla se jim. Byl tam McWilliam z Extron Industries, Larry Dixon z Národní filantropické společnosti a Jazz White, hráč kontrabalu, který byl jednou z hlavních postav reklamní kampaně *Hvězdné královny.*

Výtah vyjel z ochranného štítu a restauraci zalilo slunce.

Vyšla do čekárny a našla si polstrovanou sedačku. Někteří pasažéři si kupovali suvenýry, většina dětí byla ve VR herně. Ostatní stáli u oken a dívali se ven.

Podobně jako „okna“ na palubě *Lovce* to ve skutečnosti byly obrazovky, které ukazovaly obraz získávaný z vnějších snímačů. Průhledné panely byly nebezpečné, ukázaly se být nejslabším článkem vzduchotěsného prostředí, a proto byly již dávno nahrazeny. Ale rozdíl se dal poznat jen při pozorné obhlídce.

Matt zajistil pozvánku na slavnostní otevření *Hvězdné královny* připomenutím toho, že konstruktérem jejích motorů byl Max Esterly, bývalý ředitel institutu, takže bylo namístě, aby v den, kdy se velká dopravní loď promění v hotel, byl přítomen také někdo z institutu. Ve skutečnosti měl Esterly pamětní desku v hlavní hale lodi. Mattovi šlo samozřejmě hlavně o to, aby připomněl shromážděným vlivným lidem, co může přinést nová technika, a to, že nic užitečného nespadne z nebe jen tak. Úkolem Kim pak bylo přesvědčit je.

Stanovil jí body, které má zdůraznit: pokud se společnost nepohybuje vpřed, čeká ji úpadek. *Již* upadá. Potřebujeme změnit přístup k některým věcem. Hnací silou moderního vědeckého výzkumu je institut. To bylo nejspíš trochu přehnané tvrzení, ale říkali to při každé příležitosti, takže to začalo znít jako pravda.

Úplně s Mattovým pohledem nesouhlasila. Víra, že společnost upadá, byla trvalým znakem každé doby. Lidé vždy měli pocit, že žijí ve světě, který se hroutí. *Oni sami* byli samozřejmě v pořádku, avšak se všemi ostatními

kolem to šlo z kopce. Bylo to obehrané bití na poplach, a proto si nemyslela, že kdyby se o tom zmínila při otevírání hotelu *Hvězdná královna*, dokázala by tím něco víc než nudit.

Přesto se zamýšlela nad tím, jestli doopravdy něco není *špatně*. Víc než konec vědeckého bádání. Víc než společnost, která vyhledávala požitky tak, že vyloučila vše ostatní. Někteří sýčci tvrdili, že lidstvo jednoduše zestárlo, metafyzicky se vyčerpalo. Že potřebuje nějaký velký cíl. Možná potřebovalo najít mezi hvězdami někoho podobného, jako bylo samo, aby s ním mohlo spolupracovat a soutěžit. A vyměňovat si válečné historky. Že za současného stavu věcí civilizace jen vysedávají na dvorku a čekají na boha.

Zdálo se, že veliký díl pesimismu přichází ze Země, kde podle standardního kalendáře téměř končilo třetí tisíciletí. Historicky se v takovém období vždycky ozývaly výkřiky, že se přiblížila půlnoc lidstva.

Ať byla pravda jakákoli, Kim se nedomnívala, že přestřižení pásky v hotelu *Hvězdná královna* je vhodný okamžik pro pohřební řeči.

Objev umělé gravitace sice odstranil potřebu toho, aby kosmické stanice měly tvar kola, ale tradiční uspořádání se přesto dál všude používalo, s výjimkou nejnovější stanice, která se stavěla u Tigridu. V jednu dobu svitla naděje také na antigravitaci, ale ukázalo se, že průlom ve skutečnosti průlomem není, a momentálně se mělo za to, že antigravitace není možná. A to bylo špatné: přesně takový cíl institut potřeboval, aby shromáždění v *Hvězdné královně* nadchl.

Právě se dívala dolů na hradby mračen a křivku planety, když výtah začal zpomalovat. Lidé chodili z místa na místo, sbírali tašky, dělali nákupy na poslední chvíli, oblékali

dětem bundy. Rodiče měli utkvělou představu, že v Orbitálním Přístavu je stále průvan. Motory zahučely, výtah se zastavil a dveře se otevřely. Pasažéři se vyhrnuli do vstupní haly hotelu Hvězdná vyhlídka. Většina zasunula karty do registračních čteček. Kim si vyzvedla zavazadlo, jež poslala napřed, odešla do svého pokoje, osprchovala se a začala si připravovat poznámky k zahajovacímu proslovu. Za oknem viděla ocas Orbitálního Přístavu, obrovské protizávaží výtahu, které se táhlo směrem ke Skřivanovi, nejbližšímu měsíci planety.

Prvním bodem programu byla cena pro Bentona Tripleye.

Měla právě tolik času, aby si mohla chviličku zdřímnout. Poté se oblékla a zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. Spokojená s tím, že vypadá docela dobře, sjela výtahem na palubu C, kde se nacházela většina kanceláří velkých firem.

Byla to luxusní část, na hony vzdálená turistickým a provozním sektorům. Stěny byly obložené tmavými deskami, ve velkých květináčích rostly květiny, podlahy pokrývaly silné koberce. Z neviditelných reproduktorů tiše hrála uklidňující hudba. Tlumené osvětlení dodávalo tichý význam číslicím, které označovaly jednotlivé kanceláře.

Interstellar sídlila za dvoukřídlými dveřmi z mléčného skla. Když vešla, od stolu vzhlédla mladá žena s tmavou pletí. „Dobrý den, doktorko Brandywineová," řekla. „Čekají na vás. Pojďte za mnou, prosím."

Uvedla Kim do zasedací místnosti. Dokumentační štáb již byl na místě a připravoval se na natáčení. Averill Hopkin dorazil hned po ní. Vypadal vyčerpaně. Kim si po krátkém rozhovoru uvědomila, že nemá rád veřejná vystoupení. Byl nervózní a podrážděný. Představa, že má něco říct, se mu ani trochu nezamlouvala, ale těžko z toho mohl vycouvat. Proto tady teď stál a těkal pohledem mezi

Kim, řečnickým pultem a hodinkami. „Nesnáším tyhle věci," svěřil se jí.

„To je rub slávy," řekla. Dala si záležet, aby z jejího hlasu nebylo znát, jak se baví. Na okamžik si pohrávala s myšlenkou říci mu, že devadesát procent všeho je prezentace v té či oné podobě, ale nakonec od toho prozíravě upustila.

„Mám důležitější práci, Kim," prohlásil. Vzala ho za paži. Byla strnulá. „Já tyhle věci neumím," trval na svém.

„Uvolni se, Avy." Povzbudivě se na něho usmála, nejlépe, jak uměla. „Nemusíš nikomu nic dokazovat. Chtějí jen, abys tady byl. I kdybys upadl přes křeslo, brali by to tak, že génius se tak prostě chová."

Přijal její pochvalu bez nejmenší známky ponížení a vážně pokýval hlavou.

Řečnický pult stál na nízkém pódiu v přední části zasedací místnosti. Z obou stran byla čtyři křesla a stůl. Vzadu hrdě visel na stěně znak firmy v modrobílé vlajkové výzdobě. Modrá a bílá byly barvy Interstellar. Kim nechala cenu v pouzdře. Ukázala je Hopkinovi a položila je na postranní stolek.

Dovnitř se začali trousit zaměstnanci firmy. Představila fyzika několika šéfům, které znala. Předháněli se v lichotkách a Kim s úlevou pozorovala, že se Hopkin trochu uklidnil.

Pak vstoupila vysoká plavovlasá žena a všichni okamžitě zpozorněli. Kim věděla, že je to Magda Kennealová, Tripleyova první tajemnice. Magda se ujala slova, představila se Hopkinovi, roztržitě se pozdravila s Kim a začala udílet instrukce. V místnosti bylo zatím asi dvacet lidí. Poté co Magda všechny uspokojivě rozsadila, pravděpodobně dostala odněkud znamení. Přikývla a stoupla si za řečnický pult. Šum hovoru okamžitě utichl. „Dámy a pánové," začala. „Chtěla bych vás tu dnes přivítat.

Jak pravděpodobně víte, pan Tripley již dlouhá léta trvale podporuje aktivity Seabrightského institutu –“

Několik minut pokračovala v tomto duchu a vypočítávala šéfovu angažovanost v mnoha a mnoha záslužných kauzách. Potom ustoupila. Dveře napravo od ní se otevřely a vstoupil samotný Benton Tripley.

Obecenstvo ho přivítalo nadšeným potleskem. Nebylo pochyb o tom, kdo tady podepisuje výplatní šeky.

Tripley, který se pro tuto příležitost oblékl slavnostně do bílého, se posadil nalevo od Kim. Potom ji zahrnul milostivým úsměvem a ona mu to oplatila. Setkávala se s ním poprvé. Při všech akcích institutu zastupovala Ztracený případ Magda.

Takto zblízka cítila, že Benton je více elektrizující osobnost než jeho otec. Pokaždé když viděla Kila, působil jako vážný, důstojný muž s intelektuálním rozměrem a sklonem ke strohosti. Ale člověk z něj necítil netušené hloubky. Současný Tripley naproti tomu vypadal mnohem společenštěji, pokud si odmyslela jeho oči, z jejichž plochosti ji zamrazilo.

Nebyl to muž, s jakým by si zašla na večeři. Přesto nepopiratelně měl své kouzlo, které na ni zapůsobilo hned vzápětí, když ji oblažil širokým úsměvem. V tu chvíli se chtěla mýlit v tom, že je jí nesympatický.

Magda představila Kim a potom uvedla Hopkina, který se tvářil ustrašeně. Fyzik se toporně došoural až k řečnickému pultu, plesknul na něj své poznámky a spustil. Mluvil o projektu Maják a popsal několik dalších rozpracovaných iniciativ. Vysvětlil, proč je pomoc ze soukromé sféry nezbytná pro to, aby vědecká práce mohla pokračovat i v čase utahování opasků. Právě se chystal rozhovořit o některých směrech výzkumu, na které chtěl publikum obzvlášť upozornit, když se Kim podařilo upoutat jeho pozornost a dát mu znamení, aby svůj projev zkrátil.

Hopkin pochopil a zarazil se v půli věty. „Ale o to dnes nejde," uzavřel nepříliš přesvědčivě. „Sešli jsme se tady dnes odpoledne, abychom předali cenu Mortona Cablea panu Tripleyovi jako výraz ocenění jeho příkladnému přispění k rozvoji vědy."

Tripley vstal a přišel k řečnickému pultu za ním.

Kim vzala pouzdro, odemkla zámek a podala je Hopkinovi. Ten je otevřel a vytáhl model *Lovce* z doby kolem roku 573. Hliníkové věžičky a trysky se ve světlech blyštěly. Zvedl jej, aby jej viděli všichni. Potlesk ještě zesílil. Potom přečetl nápis:

Cena Mortona Cablea
udělená Seabrightským institutem
Bentonu Tripleyovi
za mimořádné úsilí o podporu vědeckého bádání
12. ledna 600

Podal jej Tripleyovi, potřásl si s ním rukou a posadil se.

Tripley se naklonil k mikrofonu. „Je to krásné," řekl blahosklonně. „Otec by na mě byl pyšný." Připojil několik poznámek, jež se k dané příležitosti hodily: že Interstellar bude vědecký výzkum nadále podporovat a že ho vždycky těší, když může přispět na dobrou věc. Poděkoval všem za to, že přišli, přidal ještě několik nicneříkajících frází a za neutuchajícího potlesku přenechal řečnický pult Magdě.

● ● ●

Po obřadu Tripley pozval Hopkina a Kim do své kanceláře, aby jim ukázal, kde si chce nejnovější ocenění vystavit: vedle *Královské*, vlajkové lodě admirála bin Haddina, která vedla greenwayskou flotilu ve válce s Pacifikou.

Vypadal však unaveně. Možná to byla apatie z příliš mnoha ceremonií, které se ten den konaly, z příliš mnoha schůzek s funkcionáři, jako byla Kim. Vycítila, že funguje v automatickém režimu. Nebylo těžké si z toho vyvodit, že když není na pódiu, získává v něm navrch jiná osobnost. Přesto poznala, že cena v podobě *Lovce* byla trefa do černého. Kim si nebyla jistá, zda loď pozná.

Kancelář byla na poměry Orbitálního Přístavu velká, zařízená vkusně, ale ne extravagantně. Všude visely medaile, zarámované diplomy a fotografie Tripleye s různými důležitými lidmi. Okno přes celou stěnu poskytovalo výhled na dlouhý oblouk planety. Většina viditelné pevniny měla bílou barvu.

Na čestném místě na stole stál portrét mladé dívky, jak si hraje se psem. Vysvětlil, že je to jeho dcera Choela. V krbu vesele plápolal virtuální oheň. Dvě stěny lemovaly knihovny, ve kterých bylo asi osmdesát silných, starožitných svazků vázaných v kůži. A všimla si kromě *Lovce* a *Královské* tří dalších kosmických lodí.

Tripley ukázal na *Lovce.* „Domácí úkol jste zvládla dobře," prohlásil. „Mohu vám nabídnout kávu?"

„Ano, prosím," řekla. „Černou."

Hopkin odmítl.

„Jsem ráda, že se vám líbí," řekla. Tripley se naklonil ke komunikátoru a sdělil její přání někomu na druhém konci. „Zapadne do flotily velice dobře."

Jeho tvář se rozjasnila a oči ožily. Mimo jiné byl přerostlé dítě.

Královská měla vlastní polici. Druhý model byl na stole uzavřen v pouzdře, které bylo k tomuto účelu zvlášť zhotoveno. Dvě zbývající lodě byly na opačných koncích kanceláře, jedna na postranním stolku u křesla a druhá v držáku na stěně.

Hopkin přešel od jednoho modelu ke druhému. „Vypadají realisticky," poznamenal. Kim tušila, že ho sotva něco může zajímat míň, ale používá výzdobu k tomu, aby zamaskoval svou společenskou dezorientaci.

„Děkuji."

Přinesli kávu. Hopkin se díval, jak ji jeho společníci usrkují a komentují. Potom navázal tónem, ze kterého se dalo poznat, že přechází k vážným záležitostem. „Vaše firma si vede dobře, Bentone," řekl. „Ale přesto bych si neodpustil určitý návrh, pokud smím –"

„Samozřejmě."

„Konstrukce motorů –" Z Hopkina vyzařoval nesouhlas. „Mohli byste je dělat mnohem lepší."

„Jsou standardní," odvětil nechápavě Tripley.

Hopkin měl představu o tom, jak zdokonalit výkon. Kim přestala sledovat jeho výklad krátce poté, co začal popisovat zesílení magnetických polí v okamžiku hyperprostorového průniku. Její znalosti fyziky byly příliš chabé na to, aby udržela krok s logikou, ale Tripley naslouchal pozorně a udělal si několik poznámek. Čas od času Hopkina přerušil technickou poznámkou a nakonec pokýval hlavou. „Dejte to na papír," řekl. „Ukažte mi návrh."

Všimla si, že se za celou dobu nezeptal, kolik to bude stát.

Základním problémem při letu hyperprostorem bylo to, že podle všeho byla horní mez rychlosti dána ekvivalentem 38,1 světelného roku za standardní den. Karisovou mezí. Pro cestování mezi Devíti světy a okolními oblastmi to stačilo, jenže byla jiná místa, kam by se vědci rádi podívali. Například střed galaxie, kam by zpáteční cesta trvala čtyři a půl roku. Zeptala se, jestli by s uplatněním Hopkinova návrhu lodě mohly překonat Karisovu mez.

„Ne," řekl. „Myslím si, že neexistuje způsob, jak to udělat. Ale podaří se nám uspořit velké množství paliva a tím také značně zvýšit akční rádius."

Kim ale chtěla mluvit o hoře Naděje. „Takový pohon by se *Lovci* jistě hodil," prohlásila.

Hopkin zamrkal. Nebyl si jistý, kam tou poznámkou míří. „Bentone," promluvil. „Je mi to líto, ale opravdu už musím jít." Vstal a usmál se. „Rád jsem tě znovu potkal, Kim." Sklonil se, aby ji mohl políbit na tvář, potřásl si rukou s Tripleyem a zmizel za dveřmi.

„Bylo by užitečné, kdyby se mu podařilo realizovat, co říká," řekl Tripley. Jeho pohled zabloudil od poznámek, které si udělal, k modelu *Lovce*. „Jestli tomu dobře rozumím, podobu ceny jste vybírala vy."

„Připadalo nám to vhodné. Nejslavnější plavidlo nadace."

Přinesli jim sýrovou mísu. Kim si kousek vzala. „Překvapilo mě, že o těch modelech víte," řekl Tripley.

„Je to jedinečná výzdoba, pane Tripley. Představují nějaké skutečné lodě?"

„Doktorko, já jsem Ben. Mohu vám říkat Kim?"

„Samozřejmě, Bene."

Čelo mu zbrázdily vrásky a očima pohladil *Královskou*. Byla dlouhá a štíhlá, její linie se zakřivovaly nečekanými směry, neboť byla navržena tak, aby ji nezachytily senzory nepřítele. Byla to krásná loď. Napadlo ji, proč jsou válečné lodě, ať už jakékoli, vždycky tak podmanivé. Bylo to jejich funkčností, tím, že byly zkonstruovány k jednomu jedinému účelu? Připomínalo to nesprávně použitou Eisenstadtovu definici krásné ženy, ale zdálo se, že by to mohlo platit i v tomto případě.

„Dědeček na ní sloužil," odpověděl Tripley.

„Za války?"

„Byl bin Haddinovým kormidelníkem.“ Z Tripleyova hlasu byla slyšet hrdost. Mlčky si sedl a dal jí čas, aby to mohla docenit.

Ostatní modely byly velice zajímavé.

Jeden měl tvar talíře. „To je *Choela,*“ řekl a podíval se na holčičku se psem. „Je firemní. Vlastně máme takové dvě.“

„A dopravní loď. *Buckman.* Myslím, že už řadu let je mimo provoz. Ale byla to první zakázka Interstellar. V otcově době. Dalo by se říct, že nás odstartovala.“

Poslední loď byla nálevkovitě rozšířená kapka umístěná na eliptickém podstavci. Kim nenašla žádné trysky. Vypadalo to trochu jako želva. „To patřilo otci,“ vysvětlil. „Je to čistě fiktivní. Jak je vidět.“

„Žádné trysky ani jiný pohon,“ osmělila se.

Přikývl. „Není to příliš promyšlená konstrukce, ale díky tomu jsem se začal zajímat o obor.“

„Hračka z dětství?“ zeptala se Kim.

„Ano.“

„Jak se jmenuje?“

Okamžik se skutečně tvářil rozpačitě a nevypadalo to nepřirozeně. „Já jsem jí říkal *Hrdina.*“

„To je jméno jako pro válečnou loď. Ale nevypadá tak.“ Válečné lodi na hraní se obvykle ježily zbraněmi.

„Pro dítě je válečná loď *všechno.*“

Ze všech pěti lodí byla zpracovaná do nejmenších detailů: měla antény, paraboly senzorů a průlezy. Tmavý trup měl takovou úpravu, aby pohlcoval světlo. V mihotavé záři ohně byl chvílemi černý a chvílemi nachový. Sáhla si na něj. Ucítila v konečcích prstů píchnutí, jako když se člověk dotkne uštípnutého mramoru. „Myslím, že *Hrdina je* příhodné jméno,“ řekla.

Usmál se. „Svého času vyrážel proti nejrůznějším pirátům a nestvůrám.“ Sundal model z police a podržel jej

oběma rukama, jako by vážil své dětství. „Dostal jsem ho od babičky.“

„Ale zjistil jste, že žádní piráti nejsou,“ poznamenala.

„Bohužel, ne. Alespoň ne na kosmických lodích.“ Položil prsty na ožehlý trup. „Jak se to říká? Sny dětství.“

Mezi knihami na policích nechyběly Harcourtovy *Principy formováni galaxií,* Al Kafírovo *Sami ve vesmíru,* McAdamovy *Břehy noci,* Magruderovo *Kam až oko dohlédne* a Ravakamovy *Hranice poznání.*

To ale vůbec nebyla četba, jakou by čekala u muže, jehož hlavní starostí je řídit významnou firmu. Člověk nikdy neví.

Z krbu se ozvalo zapraskání a jedno poleno se přelomilo. Do místnosti vylétly jiskry.

„*Lovec* je nádherná loď,“ řekla, aby vrátila rozhovor zpátky ke Kilu Tripleyovi.

„Ano, je. Jako chlapec jsem na ní byl několikrát. Bohužel, žádného letu jsem se nezúčastnil.“

„Tripleyova nadace byla majitelem něco přes čtyřicet let, ne?“

„Přesně třicet tři let a sedm měsíců,“ odvětil.

„Prodali ji po otcově smrti?“ Záměrně pletla fakta, protože nechtěla prozradit, že zná podezřele mnoho detailů.

„Zmizení,“ opravil ji. „Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno. Ale ano, po několika letech ji prodali. Nemělo smysl si ji nechávat. Nikoho jiného nezajímal výzkum vzdálených oblastí vesmíru. Přinejmenším nikoho důležitého. Určitě víte, že to byl účel, ke kterému ji používali.“

„Ano,“ přiznala, „vím.“ Spočítala si, že Tripleyovi bylo jedenáct let, když přišel o otce. Žil v té době s matkou a Kila, který poletoval mezi hvězdami, zřejmě vídal jen málo. „Zajímáte se o cesty do neznáma stejně jako otec?“

Pokrčil rameny. „Nijak zvlášť. On chtěl někde najít život. Jestli tam někde je, nevadilo by mi být tím, kdo ho

odhalí. Ale ne, nejsem připraven obětovat tomu čas a peníze. Mám příliš mnoho jiné práce. A pravděpodobnost je mizivá.“ Zalétl očima ke komunikátoru na stole, aby si zkontroloval čas. Dával jí tím najevo, že schůzka se blíží ke konci.

„Bene,“ řekla, „myslíte si, že *Lovec* měl něco společného s výbuchem na hoře Naděje?“

Jeho tvář možná trochu ztvrdla. Nebyla si jistá. Ale jeho hlas určitě ochladí. „Nemám ponětí. A myslím, že si ani nedovedu představit, jaká spojitost by tam mohla být.“

„V té době se hodně mluvilo o antihmotě,“ nadhodila.

Jeho tvář se zachmuřila podezřením. „Podrobnosti máte určitě uložené někde, kde si je můžete vyhledat, když to bude nutné. Kim, podívejte: také jsem ty spekulace slyšel. Bůh je mi svědkem, že jsem s nimi vyrostl. Jenomže upřímně si nedovedu představit, proč by Markis nebo můj otec vyndali z *Lovce* palivo, dopravili je do vesnice a vyhodili s ním horu do povětří. A když na to přijde, ani *jak* by to mohli udělat. Když se článek vyndá z magnetického pouzdra, okamžitě exploduje.“ Probodl ji pohledem, který nebyl zlostný, spíš poněkud opatrný. A možná zklamaný. „Co se stalo podle *vás*, Kim?“

Zadívala se do neurčita.

„Nevím, co si o tom mám myslet. Ten výbuch skutečně jeví jisté známky antihmoty –“

„Není pro to jediný důkaz.“

„Ukazuje na to uvolněná energie.“

Zavrtěl hlavou a dal jí najevo, že ztratil důvěru v její zdravý úsudek. Chtěla říct, že jedinými lidmi v okolí, kteří přišli do styku s antihmotou, byli Kane a jeho otec, ale zbytečně by ho dráždila. Navíc si stejně nebyla stoprocentně jistá, že tam nikdo jiný nebyl.

„Řeknu to na rovinu,“ prohlásil Tripley. „Vy si myslíte, že otec a Kane prováděli nějaký experiment. A ten

experiment se jim vymkl z rukou. Nebo že se zapletli do krádeže.“

„To jsem neřekla.“

„Ale jasně to naznačujete.“ Upřeně se na ni podíval. „Nic takového se nestalo. Otec nebyl experimentální fyzik. Byl technik. Nenechal by se zatáhnout do něčeho takového. To je nesmysl.“

„A co Markis?“

„Kane byl *kapitán kosmické lodi.*“ Opět se v křesle opřel. „Ne. To můžete naprosto klidně pustit z hlavy. Podívejte, nevím o tom, co se stalo v Severinském údolí, o nic víc než kdokoli jiný. Ale zatraceně dobře vím, že můj otec si tam nepohrával s palivovými články. Je tu určitá pravděpodobnost, že to byl meteor. Jasné a jednoduché.“

„Bene,“ řekla, „nemáte tušení, zda mohla být Joši Amara v době výbuchu ve vile vašeho otce?“

Jeho pohled se do ní zabodl ještě ostřeji. „Co vás vede k *takové* domněnce? *Takové* obvinění jsem ještě neslyšel.“

Zašla příliš daleko. Co mu chtěla říct? Že našla *botu* její velikosti? „Existuje pro to jistá stopa,“ skočila do toho po hlavě.

Tripley vypadal jako člověk, jehož obtěžují komáři. „Mohu se zeptat, jakého druhu je ta stopa?“

„Kus oděvu. Pravděpodobně byl její. Nedá se to s určitostí zjistit.“

„Aha.“ Zalétl pohledem k *Lovci*. „Nepřipadá mi to věrohodné. Kim, doufám, že to všechno nechcete zas vytahovat na světlo. Nevíme, co se stalo, ale hlavní aktéři jsou mrtví.“

Přikývla. „Všichni ne. Některým stále vrtá hlavou, co se stalo s jejich příbuznými.“

Spráskl ruce. „No ovšem,“ řekl. „Proto jste tak podobná Emily.“

„Ano.“

„Jste její sestra? Dcera?“

„Sestra.“

„Je mi to líto,“ řekl. „Věřte mi to. V tom případě musíte vědět, jak se cítím. Ale mám za to, že je to vzájemná ztráta, se kterou se prostě musíme smířit.“ Obešel stůl a chystal se ji doprovodit ke dveřím. „Nechte to být, Kim. Nevím, co se jim stalo, o nic víc než vy, ale už dávno jsem se s tím vypořádal. Doporučuji vám, abyste udělala totéž.“

Ve Worldwide Interior se specializovali na vnitřní úpravy ředitelských a osobních jachet a celého spektra firemních dopravních prostředků. S oblibou říkali, že poté, co Interstellar nacpe dovnitř elektroniku, Worldwide dodá prostředí a udělá z každého plavidla domov.

Kim prováděl Jacob Isaacs, tiskový mluvčí. Isaacs byl ve čtvrté čtvrtině, jak se říkalo, to znamenalo, že měl více než sto padesát let. Začínal šedivět a jeho chůze postrádala energii. „Prý dodávám důstojnost,“ svěřil se jí s úsměvem. Skutečnost byla taková, že ve společnosti, v níž takřka všichni vypadali mladě, byli ceněni lidé, na kterých se začal projevovat věk, a často dostávali nezaslouženou přednost při přijímání do zaměstnání nebo při povyšování.

Procházeli spolu virtuálním *Lovcem* a Jacob jí popisoval charakteristiky lodě. Nikoli vysoce citlivé senzory nebo pohonné soustavy, ale spíš kosmetičtější kvality. Designérské řešení trupu a estetická hlediska. Povšimněte si vyváženosti mezi architrávem a portikem. Prohlédněte si terasy ve druhém patře. Tato loď by se dala zasadit do zámeckého parku v nejkonzervativnější části Marathonu a nepůsobila by nepatřičně. Samozřejmě až na trysky vyčnívající ze zádi.

A modul, který byl spojen se spodní stranou lodi.

Vysvětlila mu, že nyní zpracovává historii firemních lodí v uplynulém půlstoletí, a proto se začala zajímat o

Worldwide. Jak se vůbec dostali k renovování interiérů kosmických plavidel?

„Zakladatelka firmy, Ester DelSolová, původně začínala rozvozem jídla. DelSolová a Winnett.“ Isaacs se na Kim podíval, jako by měla jméno firmy poznat. „Traduje se, že se vypravila na Zemi navštívit příbuzné a všimla si, jak špatné jídlo se na palubě podává. A uviděla v tom svou šanci. Převzala licenci a poskytla dopravcům prvotřídní kuchyni za přijatelné ceny. Od jednoho byl už jenom krok ke druhému. Firem, které opravovaly motory a pracovaly s elektronikou, byla spousta, ale o kosmetické věci se museli starat sami dopravci. Bylo to nákladné, ale nezbytné, a dělalo se to improvizovaně.“

„A dnes nabízíte nejrůznější lodní vybavení.“

„I exteriéry. Jak říkám, kosmetiku. Mimochodem, jídlo už dnes neděláme. Ta část firmy byla už před léty prodána. Ale jinak se staráme prakticky o všechno ostatní.“

Zavedl ji do dispečinku, aby jí ukázal loď jako takovou. Vznášela se těsně vedle kola stanice, s níž ji spojovala podpůrná konstrukce. Několik techniků právě vyměňovalo anténu. „Letí někam?“ zeptala se Kim.

„Zítra. Na Pacifiku.“

Došli ke vstupní trubici. „Chtěla jste se podívat dovnitř?“

„Ano, prosím.“

Prošli přechodovou komorou a ocitli se na hlavní palubě, na galerii lemované tuctem dveří. Dvouramenné schodiště stoupalo do vyššího patra. Další, přímo naproti, klesalo do nižšího.

Interiér byl elegantní. Koberce a zařízení byly nejvyšší kvality. Armatury vypadaly jako ze stříbra. Okna měla závěsy, vybavení bylo naleštěné, stěny zdobily fotografie z nedávné minulosti *Lovce.* Nenalezla však nic, co by souviselo s obdobím, kdy loď vlastnila Tripleyova nadace.

A nebylo možné ubránit se srovnání *Lovce* s bezvýraznými, spartánskými plavidly, jaká používal institut pro přepravu svých techniků v nejbližším mezihvězdném okolí.

Velín zaujímal většinu hlavní paluby. Prošli si ho a nahlédli rovněž do jídelny a do prostor vyhrazených odpočinku.

Pilotní kabina byla o patro výš. Vyšli až nahoru a zůstali před ní stát, jako by cítili tíhu historie. Poslední výprava, na níž byl Markis Kane kapitánem lodi. Uvnitř byla dvě kožená křesla, proti nim řídicí panel a několik obrazovek. Vešla dovnitř a posadila se do levého křesla, na místo pilota.

Zbytek horního parta byl vyhrazen kajutám. Přemýšlela, která asi patřila Emily.

Provozní část, kam patřily nákladní a skladovací prostory a technické zázemí, se nacházela ve spodním patře. Byla prostorná, vzhledem ke skromným rozměrům celého plavidla. Byla rozdělena na pět vzduchotěsných oddělení a centrální chodbu probíhající páteří lodi. „Kile Tripley věděl od začátku, že chce kapacitu pro dlouhé lety," řekl Isaacs. „Proto má *Lovec* mnoho skladovacích prostor, jak vidíte. Má také refiltrační systém vody, který o hodně předstihl svou dobu, když byl nainstalován."

Z každé strany chodby byla jedna nákladní komora. Každá měla vlastní nakládací vrata, vlastní jeřáb, třídičku a nastavitelné plošiny. Jacob jí ukázal mrazák. „Dnes už tyhle prostory příliš nevyužíváme," řekl jí. „Při krátkých letech nejsou třeba."

Levá nakládací vrata byla stejně široká jako komora, do níž se otevírala. „Tripley se vždy domníval, že tam někde najde zříceniny, nějaké místo, které jsme nepostavili my. *Lidé.* A nechtěl, aby mu v převezení věcí sem bránila velikost vrat."

„Zříceniny?"

„Ovšem. Byl přesvědčen, že někde se vyvinuly jiné civilizace, ale očekával, že budou všechny mrtvé. Domníval se, že pravděpodobnost nalezení živé civilizace je velmi malá. Určitě věděl, že i ta naše je ve stadiu úpadku.“ Stáli vedle startovací komory modulu. Jeho kabina prostupovala podlahou do zvláštního výklenku. „A měl samozřejmě pravdu.“

To ji překvapilo. „Pravdu? V jakém směru?“

„No…“ Teď byl překvapený zase on. „Doktorko Brandywineová, jde to s námi z kopce. A vy to víte. Každý dneska hledí jen na sebe. Není to jako za starých časů.“

„Hm,“ řekla.

Pomalu šli na záď a nezávazně rozprávěli. Kim souhlasila, že časy se mění k horšímu, i když tomu ve skutečnosti nevěřila. Chodba končila u vstupu do reaktoru. „Jacobe,“ řekla, „bylo by možné nahlédnout do záznamů o údržbě?“ Solly ji ubezpečil, že na rozdíl od palubních knih se kompletní záznamy o údržbě skladují na palubě po celou dobu funkčnosti lodi.

„Jestliže chcete, proč ne?“ odvětil. „Nevidím důvod, proč by tomu něco mělo bránit.“ Stiskl ovládací panel vedle dveří. Otevřely se a oni vešli dovnitř. Isaacs se posadil ke klávesnici. „Ale řekl bych, že údržba není zrovna zážívné čtení.“

„Můj problém je v tom, že o těchto věcech dost nevím. Záznamy o údržbě mi pomohou udělat si představu o tom, jak je náročné udržovat takovou loď v provozu.“

„Chcete, abych sehnal našeho hlavního technika? Pravděpodobně by vám dokázal odpovědět na všechny otázky.“

„Ne, ne,“ řekla rychle. „To stačí. Není třeba obtěžovat nikoho dalšího.“

Isaacs pokrčil rameny a vyvolal menu. Chvíli mu trvalo, než našel, co hledal. Byl koneckonců tiskový mluvčí. Ale

po několika mučivých minutách už se dívala, jak na obrazovce začíná rolovat servisní historie Ekvatorijského mezihvězdného plavidla (EMP) 4471886. Jacob vstal a přenechal jí své křeslo.

Kim listovala stránkami, jako by nehledala nic zvláštního, a bezelstně komentovala stupně mazání a období mezi kontrolami motoru. Po celou dobu se snažila, aby to vypadalo, že jí jde jen o všeobecnosti.

Vrátila se na začátek. *Lovec* byl uveden do provozu 3. slunovratníku roku 544. „Dá to hodně práce, udržet tyhle stroje v provozu," poznamenala nevinně.

Isaacs souhlasil. Listovala dopředu, hledala a seznamovala se s údaji, z nichž se dal poznat způsob údržby nebo opravy a podpis technika. Všimla si rozsáhlé údržby provedené koncem roku 572, před odletem na St. Johns. O několik týdnů později dokončili na tamní odlehlé základně poslední inspekci před tím, než *Lovec* vyrazil ke Zlatému kalichu.

30. března byl zpátky v Orbitálním Přístavu, kde udělali další generální prohlídku. Rychle proběhla jednotlivé úkony a zjistila, že byla vyměněna vrata přechodové komory levého nákladního prostoru a skokové motory vyžadovaly opravu. Uvažovala, jaký problém asi mohl být s vraty, ale v záznamech to nebylo. Pokud šlo o motory, nebyla dost zběhlá, aby pochopila význam škod. Viděla jen, že byly namontovány očíslované díly a motor byl prohlášen za opravený.

Technik se jmenoval Gaerhard. Křestní jméno nedokázala přečíst. Ale to by nemělo být podstatné.

Prošla si ještě několik dalších stránek, poděkovala Jacobovi a odešla.

7

Kde je teď, sláva a sen?

WILLIAM WORDSWORTH,
Předtuchy nesmrtelnosti, 1807 po Kr.

Další den večer se Kim svezla raketoplánem do hotelu *Královna hvězd.* Bývalá dopravní loď byla jasně nasvícená a na záběrech ze země bylo vidět, že na nebi přibyla alespoň na jednu noc nová hvězda.

Žádné dvě mezihvězdné dopravní lodi nebyly úplně stejné. I ty, které mají stejnou základní konstrukci, jsou nabarvené a doplněné tak, aby nemohla být zpochybněna jejich jedinečnost. Některé mají až rokokový vzhled, takže vypadají jako obrovský zámek vytržený z minulého století, jiné zase připomínají nákupní centra, včetně visutých promenád a parků. A některé mají účelnost moderního hotelového komplexu. Podoba kosmické lodě má samozřejmě jen málo omezení; hlavním požadavkem je jednoduše to, aby se nerozpadly při akceleraci nebo při změně kursu.

Královna hvězd vypadala jako malé město na talíři. Spojovací trubice byla provedena tak, aby umožňovala maximální výhled. Kim viděla *Královnu* virtuálně, ale opravdová a zblízka jí vyrazila dech.

Noví majitelé si dali záležet, aby vytvořili dojem živého plavidla, které může každým okamžikem odstartovat k

Siriu či ke Slunci. Obrovský digitální nápis uprostřed lodě hrdě hlásal černými písmeny její jméno.

V raketoplánu s ní bylo něco přes deset dalších lidí. Usuzovala, že většinou jsou to vyšší zaměstnanci z různých společnosti působících v Orbitálním Přístavu, kteří jedou na večírek. Jeden z mužů se snažil zapříst s ní rozhovor, ale tak dlouho se vykrucovala a tvářila nepříjemně, až to pochopil a nechal ji být. Nebyla z principu proti dobrodružstvím na cestě, ale momentálně byla příliš zabraná do svých úvah, než aby si to kazila obratným uhýbáním před nějakým mužem na lovu.

V doku byla hudba, automatičtí portýři a úslužní zástupci hotelu. Stranou stál zpravodajský štáb a zpovídal někoho, koho Kim neznala.

Byla už na *Královně* jednou, hned po skončení školy, jako aspirantka z institutu. Teď chodila mezi výstavními místnostmi, aby si vzpomínky na tehdejší cestu oživila. Byl tady památník Maxe Esterlyho, jenž ho ukazoval v zamyšlené póze nad počítačem, zřejmě při práci na motorech, které umožnily vznik třídy dopravních lodí, jako byla *Královna.* A bylo tam prezidentské apartmá, v němž Jennifer Granvilleová sepsala články ústavy. Na skleněné palubě nazvané podle výhledu, který umožňovala, atentátník zabil Pia XIX., posledního oficiálně uznávaného papeže. Pamětní deska označovala místo v hlavní jídelně, kde skupina výsadkářů zahájila útok proti minagwanským teroristům, kteří se lodi zmocnili a drželi ji mučivých sedmnáct dní, což se nakonec ukázalo jako předehra k válce.

Ali Bakai a Narimoto Dobrotivý se potají setkali na *Královně hvězd*, aby uzavřeli Ahrimanský mír, který voliči na jedné ani na druhé straně nechtěli. Slavný Jakima Tai měl svůj poslední koncert v tanečním sále, než ukončil život svůj a své ženy. V baru na střední palubě se nacházela

pamětní deska označující místo fiktivního setkání Veroniky Kingové a jejího dlouholetého partnera, osobního strážce a životopisce Archimeda Smithe. Další deska označovala reprezentační pokoj, ve kterém Del Dellasandro napsal *I hypochondři mohou onemocnět.* V hlavní hale pak oslavovala překrásná olejomalba nejslavnější okamžik v historii *Královny hvězd:* útok, který na ni podnikly válečné lodě Pandika II. u Pacifiky, když přivážela zásoby, techniky a náhradní díly vzbouřencům.

Kim našla na obrazovce číslo svého pokoje. Když vstoupila, čekala ji uvnitř kytice orchidejí od Colea Mendelsona, koordinátora večerního dění. Pokoj byl malý, jak se dalo na mezihvězdné lodi čekat. Zároveň byl ale luxusní, skoro až přeplácaný. Výzdoba, závěsy, povlečení, nábytek, všechno bylo na hranici nevkusné křiklavosti.

Za běžných okolností by okamžitě zamířila pod sprchu, ale tentokrát se svalila na postel a odkopla z nohou boty. Připojila se k počítači a zadala vyhledávači Gaerhardovo jméno spolu se slovy TECHNIK a SKOKOVÉ MOTORY.

Odezva byla okamžitá. Nějaký Walt Gaerhard, který odpovídal kritériím, pracoval pro Interstellar v Orbitálním Přístavu.

Zavolala na jejich dispečink a dostala klon Melissy. „Snažím se najít Waltera Gaerharta," řekla.

Melissin klon zalétl pohledem k obrazovce a zjistil si totožnost Kim. „Je mi líto, doktorko Brandywineová, ale momentálně není ve službě."

„Mohla byste mne přepojit do jeho bytu?"

„Takové věci neděláme. Je to naléhavá věc?"

„Ne, není. Mohla byste mi říct, kdy bych se s ním mohla spojit?"

„Okamžik, prosím." Sáhla na klávesnici, znovu se podívala na obrazovku a sešpulila rty. „Má směnu zítra přes den. Mám mu nechat nějaký vzkaz?"

„Ne, to je v pořádku. Děkuji.“ Bylo lepší zastavit se přímo. Pokud došlo k něčemu neobvyklému, bylo lepší nikoho nevyplašit.

Slavnost se konala v hlavní jídelně. V přední části stál vyvýšený stůl pro řečníky a zvláštní hosty. Po stěnách visely vlajky a prapory. Květiny a stuhy byly všude.

Kim na sobě měla vínové večerní šaty s orchidejí z Coleovy kytice. Výstřih byl decentní, avšak šaty byly přiléhavé, což, jak si okamžitě uvědomila, tlumené světlo ještě zvýrazní. Ze zkušenosti věděla, že pořadatelé těchto akcí mají sklon dívat se na institut jako na nudnou, úzkoprsou organizaci žijící v minulosti. V důsledku toho si dávala záležet, aby – s výjimkou zvláštního publika – tuto představu zbořila. Zjistila, že ženský šarm v této věci není na škodu, a obecně se dalo spolehnout, že podnítí štědrost dárců.

Cole, který byl zabraný do rozhovoru, zvedl hlavu, všiml si jí, zamával a vykročil směrem k ní. Byl zrzavý, nedefinovatelného věku, měl dlouhé tenké ruce a milý, i když lehce prázdný výraz, který jako by byl součástí uniformy poradců v oboru mediální prezentace. Kim mu úsměv oplatila. Věděla, že Cole si myslí totéž o ní.

„Rád tě znovu vidím, Kimberly,“ řekl. Objali se. Kim ho políbila na tvář a poděkovala mu za květiny.

Setkali se na turné po slavnostních obědech, které Cole minulý rok absolvoval, aby navázal kontakty, vychválil výhody využívání kapacit *Královny hvězd* pro pořádání firemních konferencí a upokojil všechny, kteří se báli cesty mimo planetu, nebo i cesty výtahem. Byl dobrý obchodník, což znamenalo, že se dokázal lidem dívat přímo do očí, i když mu z úst vycházely největší nehoráznosti a absurdity. Ale dělal to vesele, s přimhouřením očí, jako by chtěl říct: já vím, že to trochu přeháním, ale to nic, i když to není až

na takové úrovni, pořád je to dost dobré a vy za své peníze dostanete odpovídající hodnotu.

Představil ji různým lidem a ona dávala dobrý pozor, aby si zapamatovala jména a obličeje. Mohlo jí to pomoci večer a možná i v budoucích letech. Není jednoduché odbýt někoho, kdo zná vaše křestní jméno.

„Chtěl bych tě představit někomu speciálnímu," pronesl a vedl ji přes sál k Benu Tripleyovi. Tripley si všiml, že se k němu blíží, omluvil se svým společníkům a otočil se k ní. Měl v sobě něco mocného, najednou jako by ho bylo tolik, že se to nedalo obsáhnout jedním pohledem. Jeho zrak přelétl po jejích holých ramenech, povyjel k jejím očím a dal jí najevo, že si ji zařadil mezi nižší bytosti a své rozhodnutí nehodlá změnit, ale nepoužije to proti ní.

„Rád vás znovu vidím, Kim," prohodil přátelsky.

Oplatila mu kompliment. Colea viditelně potěšilo, že se znají.

„Staří známí," usmál se Tripley. Aniž by se jí fyzicky dotkl, působilo to, jako by si ji tím přivlastnil. Bylo to snadné, jako vznést nárok na nějakou věc. „Když jsem slyšel, že budete mít řeč, musel jsem přijít," řekl. Vyměnili si ještě několik vět v podobném duchu, a pak Tripley zmizel, když zahlédl někoho, s kým si potřeboval promluvit. Kim zjistila, že se jí dýchá lépe.

Když byli připraveni začít, v jídelně bylo asi čtyři sta lidí. Byla to samozřejmě společnost dobře zaopatřených lidí, v elegantních šatech ze saténu a hedvábí. Muži měli bílé nebo zlaté šátky kolem krku a šerpy, které byly právě v módě, ženy stavěly na odiv přiléhavé róby, které v některých případech ponechávaly pozoruhodně malý prostor fantazii.

Číšníci přinesli mísy masa, zeleniny a ovoce. Před Kim se objevila láhev vína, ale ona ji poslala dál, odhodlaná počkat, dokud nebude mít projev za sebou. Seděla blízko

řečnického pultu, hned po pravé ruce výkonné ředitelky hotelu Taliky McKayové. Byla to drobná hnědovlasá žena s andělskýma očima, vlídným úsměvem, výbušným vystupováním a soucitem žraloka. Kim ji viděla dvakrát v akci, když snahy o publicitu skončily nezdarem.

Tripley byl ve střední části sálu, zabraný do živého rozhovoru s ostatními spolustolovníky, ale očima ji čas od času vyhledal. Když to udělal, tlak zintenzívnil a jídelna jako by ustoupila do pozadí, zatímco Tripley se objevil ostře v ohnisku. Jako by jí sděloval: *Znám tvé tajemství. Vydáváš se tady za úspěšnou zástupkyni vědy, ale ve skutečnosti jsi jen o málo víc než docela atraktivní žena.*

Čelo stolu bylo vyhrazeno McKayové, Kim, prezidentce Greenwayské cestovní asociace a Abelu Donnerovi, který měl hlavní dohled nad proměnou kosmické lodi v hotel. McKayová se ujala funkce ceremoniáře.

Když stolující dojedli, McKayová přistoupila k řečnickému pultu a uvítala všechny na slavnostním otevření hotelu *Královna hvězd*, přičemž na slovo „hotel“ dala zvláštní důraz. Řekla, že naváže na slavnou tradici proslulé dopravní lodě. Krátce načrtla možnosti *Královny hvězd*, doporučila její kapacity pro manažerská školení a představila prezidenta a předsedu správní rady, z nichž každý se při představování zatvářil dojatě.

Popsala nabídku rekreačních pobytů, které budou k dispozici, připomněla, že vždycky existovalo zvláštní spojení mezi *Královnou hvězd* a Seabrihgtským institutem, a obrátila se ke Kim, která si lámala hlavu nad tím, o jaké zvláštní spojení šlo.

„Hlavní řečník dnešního večera –“ začala.

Kim chápala, že ji na tuto událost přivedla politika. Někdo z *Královny hvězd* dlužil protislužbu někomu z institutu. Hotel potřeboval někoho reprezentativního, institut se potřeboval připomenout, a je to tady,

Brandywineová k řečnickému pultu. Chápali, že přihřeje polívčičku institutu, ale zároveň se čekalo, že řekne něco hezkého o novém hotelu.

Řečnické pulty přežily vědecký pokrok, který je měl odsoudit k zapomnění, neboť poskytovaly přednášejícímu bariéru, za niž se mohl schovat. Kim je právě proto neměla ráda – oddělovaly ji od posluchačů. Kdyby mohla, odstrčila by pult stranou.

„Děkuji vám, doktorko McKayová.“ Vysypala ze sebe obvyklé pozdravy, zavtipkovala na svůj účet a vylíčila, jak se dostala na palubu *Královny hvězd* poprvé v životě. „Pracovala jsem pro institut jako aspirantka a měli jsme letět do naší fyzikální laboratoře na Skřivanovi. Čirou náhodou *Královna* právě zakotvila. Přiletěla z Karibiku. Byl to jen detail, ale nikdy se mi nevytratil z hlavy. Jak daleko je Karibik? Osmdesát světelných let a něco? Pouštěli na palubu návštěvníky a my jsme zrovna měli trochu času, a tak jsme prošli támhle tím vchodem. U kapradin. A do tohoto sálu. Kapitán a několik důstojníků si potřásali rukou s pasažéry, loučili se, a já jsem se snažila představit si, jak dalekou cestu mají za sebou, jak velká je prázdnota mezi Greenwayí a Karibikem.

Všichni víme, že byly doby, kdy lidé považovali takové cesty za něco, co nebude nikdy možné. Cestování, které je pro nás samozřejmostí, byl kdysi jenom sen.

Před devíti sty lety jsme vyslali automatickou sondu ze Země k Alfě Kentaura. Jistě víte, že Alfa Kentaura je jenom čtyři světelné roky od Slunce. *Čtyři.* Ale ta sonda *stále* letí k cíli. Nemá za sebou ještě ani polovinu cesty. A my se ptáme sami sebe: proč jim to stálo za to? Museli vědět, že až sonda dorazí k cíli, budou všichni mrtví. Mrtví dva tisíce let. Proč tyto věci děláme?

Proč jsme právě nechali vybuchnout Alfu Maxim? Také budeme tisíce let po smrti, než se mohou dostavit nějaké

výsledky.“ Udělala pauzu, aby se mohla napít vody ze sklenky. „Já vám řeknu proč. Tu pomalou sondu k Alfě Kentaura jsme vypustili z téhož důvodu, proč stavíme skokové motory, jaké poháněly *Královnu:* Nemáme rádi horizonty. Nemáme rádi meze. Vždycky se chceme podívat, co je za nimi. Zastavíme se snad na břehu moře? Je pro nás pláž něčím jiným než místem, odkud se můžeme odrazit do budoucnosti?“

Tripley se tvářil duchem nepřítomně. Jeho oči se dívaly někam nahoru mezi stropní lustry.

„Dnes večer jsme se tady sešli, abychom oslavili odchod do výslužby jednoho ze symbolů tohoto snu. *Královna* převážela pasažéry a náklad mezi Devíti světy půldruhého století. Zasloužila si odpočinek. A je příjemné vědět, že bude odpočívat někde, kde se jí příští generace budou moci *dotknout.* Budou moci alespoň trochu poznat, co byla zač.“

Uvedla *Královnu hvězd* do souvislosti s výzkumnými loďmi provozovanými institutem, zmínila se také o přínosu Maxe Esterlyho pro technologii skokových motorů a zakončila svou řeč tvrzením, že lodě budou hranici posunovat dál a dál. „Některým z nás nejde na rozum, proč je vesmír tak velký, tak nepředstavitelně *obrovský,* že nikdy nejsme schopni *uvidět* víc než jen jeho malý zlomek. Bez ohledu na to, jak silný použijeme dalekohled, existuje vesmír světla, jež k nám jednoduše ještě nestačilo dolétnout. Patnáct miliard let, a pořád tady není. Možná je to tak proto, abychom se netrápili, abychom věděli, že ať dojdeme jakkoli daleko, vždycky bude další horizont k překonání. Vždy bude další zákrut řeky.“

Tripley se vrátil z končin, jimiž se toulal, všiml si, že Kim se na něho dívá, a pokusil se nasadit výraz přiměřeného zájmu.

Řada lidí za ní po proslovu přišla, aby se zeptali na aktuální projekty institutu, což je vždycky znamení, že

prezentace proběhla dobře. Mluvili o Majáku a prezidentka Greenwayské cestovní asociace, krásná blondýnka v zelenobílých šatech, se zeptala, zda by nebylo možné udělat něco podobného v hyperprostoru, vyslat signál všemi směry, který by na sebe upozornil, ale který by nepotřeboval na odpověď dva miliony let.

„Je to směrový problém," odpověděla Kim. „Není možné vyslat relaci, která se jednoduše bude šířit všemi směry. Hyperprostorová komunikace musí být zacílená. Takže ano, kdybychom věděli, kde se mimozemšťané nacházejí, mohli bychom je pozdravit." Když odešel i ten poslední, Cole a McKayová si s ní potřásli rukou a po nich přišel Tripley.

„Bylo to docela dobré, Kim," řekl, když zůstali sami, „ale vím, že ve skutečnosti tomu nevěříte."

„*Čemu* nevěřím?" zeptala se odměřeně.

„Že se nezastavíme na břehu. Že nemáme rádi meze." Jeho hlas naznačoval, že je to naivní představa.

Kim se vůbec nevyhýbala tomu, aby při získávání sponzorů přikrášlovala pravdu. Ale skutečně věřila, že zvědavost a touha po poznání jsou základem lidské povahy. „A co vy?"

„Co já?"

„Vy se smiřujete s mezemi?"

„To je něco jiného."

„Proč?"

„To jsem *já*. Vy jste mluvila o lidstvu jako takovém."

„Všichni máme z větší části stejný základ, Bene. Až *vy* budete ochoten smířit se se stagnací a zůstat na verandě, dejte mi vědět. Ráda bych u toho byla."

„To je řečnický trik, odpovědět na otázku otázkou. Ale je načase podívat se pravdě do očí, Kim. Jsme za vrcholem. Tenhle podnik tady," rozhlédl se kolem, až obsáhl celý sál, „je smutný. Mezihvězdné lodě se vracejí domů. Mně se to

nelíbí, není to dobré pro obchod. Ale je to realita. Stahujeme se na Devět světů a velké lodě se ukládají do naftalínu. Nikde jinde bych to neřekl, a jestli mě budete citovat, popřu to, ale sen, o kterém mluvíte, byl mrtvý dřív, než jste se narodila. Mrtvola je pořád ještě teplá, ale tím to končí."

„Jestli máte pravdu," namítla Kim, „nemáme budoucnost. Ale já zatím nejsem ochotná položit karty."

„To vás šlechtí." Z jeho hlasu čišel chlad. „Jenže odmítáte vidět fakta. Greenway a ostatní světy se z dlouhodobého hlediska uzavírají. Vlastně už nikdo nikam necestuje. Život je pro většinu lidí příliš pohodlný. Lepší je zůstat doma a udělat párty. Ať všechno zařídí stroje. Řeknu vám, co si myslím o Majáku: někdo může odpovědět třeba i zítra, jenže pokud nám nepohrozí, všem to bude fuk."

Kim pila jahodové daiquiri. Bylo studené a zároveň hřálo. Moc dobré pití. „Takže podle vás je to přímá cesta z kopce."

„Poslední dny impéria," prohlásil. „Je to příjemná doba pro život, obzvlášť na úplném konci. Pokud je člověk hédonista. A to jsou všichni muži."

„*Vy* také, Bene?"

Zamyslel se nad tím. „Ne bez výhrad," řekl nakonec. Zavrtal se do ní očima. „Ne. Udělala byste chybu, kdybyste mě považovala za hédonistu."

● ● ●

V průběhu večera se dala do hovoru s co nejvíce hosty. Všechny pozvala na návštěvu institutu, ubezpečila je, že se jim dostane soukromé prohlídky, a slíbila, že je seznámí s týmem, který připravil projekt Maják. Když se ve dvě v noci vrátila do svého apartmá, byla unavená a hlava se jí

točila víc než trochu, ale byla spokojená, že pro svého zaměstnavatele odvedla dobrou práci.

Ale po šesti hodinách náročné služby se jí nechtělo spát.

Dala si z automatu šálek horké čokolády, převlékla se do pyžama, prošla knihovnu a vybrala si *Královnu pod palbou*, líčení osudů lodi během války s Pacifikou. Četla si asi půl hodiny a potom nařídila místnosti, aby zhasla.

Světla se postupně ztlumila. Ženský hlas se zeptal, jestli ještě něco nechce.

Kim se zamyslela a pak vyslovila své přání.

Ležela, dívala se do tmy a přemýšlela o tom, co řekl Tripley. *Konec impéria.* Pravdou bylo, že lidé nejspíš říkali takové věci odjakživa. *Lidé vždycky měli dojem, že žiji ve světě, který se hroutí.*

Kolem ní se zhmotnila pilotní kabina *Královny hvězd.*

„Kapitáne, máme společnost,“ řekl vyrovnaným hlasem Cyrus Klein. Obrazovka ukázala situaci. Osm teček se pohybovalo směrem k nim po stíhacím kursu zprava.

Kim se posadila do velitelského křesla. *„Můžete je identifikovat, pane Kleine?“*

„Okamžik, kapitáne.“ S přimhouřenýma očima čekal na výsledek.

„Připravte se na nejhorší variantu,“ řekla. *„Plným tahem vpřed. Kolizní režim. Zvednout štíty. Kde je naše eskorta?“*

8

Pravda je jako nahota: občas je nepostradatelná, je však nebezpečná a neměla by se ukazovat veřejně. Pravda je to, co dává životu vznešenost, avšak šetrné smyšlenky jej dělají snesitelným.

Randle Abram, *Dopisy synovi*, 241

Ráno Kim posnídala s Colem, poděkovala mu za pohostinnost, poslala zavazadlo do Terminal City a nasedla na raketoplán do Orbitálního Přístavu.

Interstellar měla své provozní oddělení v dolních hangárech Švestkové paluby, pojmenované podle barvy stěn. Kim přišla do recepce a zeptala se, jestli by mohla mluvit s Walterem Gaerhardem. Řekla své jméno a posadila se, aby počkala. O několik minut později otevřel dveře svalnatý muž s pletí v barvě černé slonoviny a nahlédl dovnitř. „Doktorka Brandywineová?“ zeptal se.

„Vy jste jistě pan Gaerhard.“

Usmál se a podal jí ruku. „Chtěla jste se mnou mluvit?“

„Na pár minut.“

„Nemám zájem nic koupit.“

„Nejde o nic takového. Můžu vás pozvat na malý oběd?“

Pozorně si ji prohlížel a nejspíš se snažil uhodnout, co ji přivedlo. „Ještě je brzy, paní doktorko. Ale díky. Co pro vás můžu udělat?“

„Jak dobrou máte paměť?“

„Funguje dobře.“ Odvedl ji do místnosti pro návštěvy. „Vy jste z personálního?“

„Ne. Nemám nic společného s firmou.“

Nabídl jí židli a sám se také posadil. „Tak na co bych si měl vzpomenout?“

„Chci, abyste se vrátil o sedmadvacet let zpátky.“

„To je jako vloni.“

„Dělal jste nějaké opravy na skokových motorech jachty, která byla majetkem Tripleyovy nadace. Jmenovala se *Lovec*.“

Rysy jeho tváře ztvrdly. „Nevzpomínám si,“ řekl. „Sedmadvacet let je dlouhá doba.“

„Interstellar si určitě vede záznamy. Pomohlo by, kdybyste do nich nahlédl?“

„Tak daleko do minulosti ne.“

„Vy si nevzpomínáte, že byste na *Lovci* někdy pracoval? Vůbec?“

„Ne.“ Vstal. „A co čekáte? O co vám vlastně jde?“

„Sbírám informace o Tripleyově nadaci. *Lovec* je klíčovou součástí téhle historie. Byla to osobní jachta Kila Tripleye.“

„Z tak dávné doby si prostě nic nepamatuji.“ Nakláněl se ke dveřím, nemohl se dočkat, až bude pryč. „Ještě něco?“

„Já nejsem od policie,“ snažila se ho uklidnit. „Nenaznačuji, že jste udělal něco špatného.“

„Omlouvám se, ale opravdu se musím vrátit do práce.“ Doslova vystřelil z místnosti a nechal ji dívat se za ním s vytřeštěnýma očima.

Nehoda, při níž zahynuli rodiče Kim, byla jednou z těch anomálií, které by vůbec neměly být možné. Smrtelné nehody se stávají: lidé padají z hor, plují do bouří a dostávají křeče při plavání, ale dopravní systémy byly takřka stoprocentně bezpečné. Takřka.

Po události vzala Kim k sobě Jessica, její teta. Jedním z četných darů, jež od té dobré ženy dostala, bylo to, že uměla ocenit dobrou detektivku. Ale teprve Markis Kane ji přivedl k Veronice Kingové.

Ve vlaku cestou domů se ponořila do *Parkingtonské hrůzy*, jedné z raných eskapád výstřední soukromé detektivky. Její domov na ostrově Slatin byl poset artefakty z prvních let kolonizace. Atmosféra byla gotická, dramatické situace se odehrávaly v rozpadajících se zříceninách na březích oceánu nebo v úkrytech v kopcích, jejichž šedivá okna odrážela šílenství jejich stavitelů.

Ale Kim nedokázala vystrnadit z hlavy rozhovory s Tripleyem a Gaerhardem. Výkonný ředitel ji přesvědčil, že pokud se během posledního letu stalo něco mimořádného, neví o tom. A nechce o tom vědět.

Naproti tomu Gaerhard něco skrýval. Ptala se sama sebe, jaké tajemství by mohl střežit. A soudíc podle jeho reakce, bylo to tajemství, jež by mu stále zkomplikovalo život, i po všech těch letech. Jediné, co ji napadlo, bylo to, že *Lovec* žádnou mechanickou závadu neměl nebo že se jednalo o *jiný* problém než ten, který se uváděl. A že zfalšoval hlášení. To znamenalo, že ho někdo podplatil. Pokud to tak bylo, ukazovalo to, že *Lovec* se vrátil z jiných důvodů než proto, že potřeboval opravy. Ale jaké důvody to mohly být?

I kdyby měl Sheyel pravdu a došlo ke kontaktu, proč všechno to tajnůstkaření?

Mořský orel se lehce rozkolébal a do kabiny si našel cestu slaný vzduch. Chvílemi se kolem přehnal vlak opačným směrem.

Zavolala do své kanceláře.

„Ahoj, Kim," pravila Andra. „Tak jak to šlo na *Královně hvězd?"*

„Je to jiný svět," odvětila. „Máš moc práce?"

„Jasně. Mně to pořád přerůstá přes hlavu. To přece dobře víš.“

„Jo. Až se z té hromady vyhrabeš, potřebovala bych, abys pro mě něco udělala. V Severinském údolí došlo v roce 573 k explozi. Rozmetalo to úbočí hory, spousta lidí přišla o život. Říká ti to něco?“

„Mlhavě.“ To znamenalo, že ne.

„Stalo se to na hoře Naděje. Chci, abys o té události našla vše, co se najít dá, a uspořádala mi to: informace ve sdělovacích prostředcích, policejní hlášení, prostě všechno. Jeden z těch, kteří zahynuli, Kile Tripley, se pouhých několik dní před tím vrátil z mezihvězdné expedice na palubě *Lovce.* Dva další členové posádky, dvě ženy, zmizely přibližně ve stejnou dobu.“ Řekla jí jejich jména. „Sežeň o nich všechno, co se dá: co dělaly ve volném čase, kdo byli jejich přátelé, cokoli. A taky o Kilu Tripleyovi. Byl výkonným ředitelem Interstellar. A chci vědět, jestli byl někdo uvězněn nebo z něčeho obviněn.“

„Fajn. Můžu vědět proč?“ Její hlas přešel do spikleneckého šepotu.

„Sama pořádně nevím, Andro. Stihneš to všechno za odpoledne?“

„Jestli chceš.“

„Prosím. A pošli to ke mně. Pojedu přímo domů. A ještě něco, Andro –?“

„Ano?“

„V Krouživé zátoce je jedna archeoložka. Jmenuje se Kaneová. Tora Kaneová. Zkus mi domluvit, jestli bych se u ní mohla zítra zastavit.“

Kim se opřela a zavřela oči, e-knihu nechala ležet na klíně. Páteři jí proběhlo vzrušené zachvění.

Když přijela domů, čekal ji tam vzkaz od Matta. Blahopřál k výkonu, který byl „podle všech zpráv

vynikající“. Ve tři hodiny také měla smluvenou schůzku s Torou Kaneovou na místě zvaném Colsonova lokalita, včetně lokačního kódu pro taxík.

Kromě bývalých manželek byla Kaneovou jedinou příbuznou a jedinou osobou, s níž udržoval těsné styky, jeho dcera Tora. V dokumentech bylo citováno její vyjádření, že po incidentu na hoře Naděje už její otec nikdy nebyl stejný jako dřív. Snažil se zůstat v Severinském údolí, doufal, že město je možno postavit znovu, ale všichni ostatní to vzdali. Příliš mnoho bolestivých vzpomínek. A potom proskočily zprávy, že bude nutné strhnout přehradu.

Všechny bývalé manželky žily vlastní život. Zdálo se, že ke Kaneovi nechovají žádné nepřátelství, ale bylo evidentní, že po vypršení manželství udělaly za vším tlustou čáru.

Kim si právě prohlížela obrázky dcery, když dorazily soubory o Emily, Joši a událostí na hoře Naděje.

Nachystala si k večeři sýr a čerstvé ovoce a odnesla si to do obýváku. Tam položila mísu na stolek, vrátila se pro víno a řekla Shepardovi, aby začal.

Většinu informací, které Andra shromáždila o Emily, pochopitelně znala. Kam chodila do školy, že napsala několik článků, že pracovala jako nižší manažer ve Widebase Communications Systems, než se dostala k nadaci.

Ale když se začetla do článků, zadívala se na fotografie a prošla si komentáře jejích kolegů, začala si uvědomovat, že skutečnou Emily Brandywineovou vlastně nikdy nepochopila.

Výňatek z jednoho typického eseje odhaloval hloubku jejího zaujetí:

Někde pozorují hvězdy jiné oči než naše. O tom by nemělo být pochyb. Kdyby to tak nebylo, museli bychom

přiznat, že naše existence má jen o málo víc smyslu než jíst, pít a množit se. Našli jsme život na břehu nekonečného moře. Síla, která to tak zařídila, určitě měla v úmyslu, abychom nebyli sami, abychom se vydali mapovat její proudy a hlubiny, zkoumat její ostrovy, a nakonec abychom objali jiné plavce, na které narazíme.

Bohužel, ostrovy jsou od sebe dál, než jsme si dokázali představit. Mnozí navrhují, abychom to jednoduše vzdali a zůstali doma. Spokojeně vysedávali v teple našich sluncí. Povalovali se po pláži. Ale já vám chci připomenout, že jestli se touto cestou vydáme, ztratíme tu část sebe, která nejvíc stojí za zachování: touhu pronikat do neznáma. Jestli zůstaneme sami sebou, určitě jednou přijde den, kdy pozvedneme víno k přípitku ve společnosti bratrů a sester narozených pod cizími slunci.

Bylo to trochu moc bombastické, ale nedalo se pochybovat o její upřímnosti. Emily neměla vědecké vzdělání, a proto měla tendenci dělat závěry vycházející spíš z emocionální potřeby než z důkazů. Lidstvo nemůže být samo, protože vesmír je tak *obrovský.* Protože potřebujeme někoho, s kým bychom si porovnali poznámky.

Realita byla samozřejmě taková, že vznik života na Zemi podle všeho vyžadoval soubor okolností natolik neobvyklých a šťastných, že mohl klidně být jedinečnou událostí. Bylo docela možné, že lidstvo je jediným inteligentním druhem ve všech těch miliardách světelných let. V hloubi noční tmy měla Kim podezření, že přesně to je pravý stav věci. Ale nepřiznala by to dokonce ani před Sollym. Příliš mnoho roků v tom žila, snažila se probudit nadšení pro Maják, který byl zřejmě jediným projektem institutu, schopným oslovit širokou veřejnost.

Po Joši Amaře se žádné publikované texty nezachovaly, s výjimkou její doktorské práce, která se zabývala termodynamikou atmosféry. Když se přidala k Tripleyovu týmu, bylo jí teprve málo přes dvacet. Podle informací, které Kim získala, byl její let s *Lovcem* první příležitostí opustit rodnou planetu.

Přehrála si několik videozáznamů, na kterých Emily přesvědčovala algondskou obchodní komoru, aby podpořila veřejnou nadaci pro starší občany, školila manažery z All-Purpose Transport, mluvila rovněž k ročníku ‘71 na Mellindské univerzitě a říkala všechno, co se absolventům obvykle říká, účastnila se sympozia na téma „Kam směřujeme?“ – jež nebylo o zkoumání vesmíru, ale o úbytku obyvatelstva – a vášnivě obhajovala snahu přesvědčit lidi, aby měli víc dětí.

Přešla k Tripleyovu souboru a sledovala Kila při zakládající schůzi nadace, jak se snaží vysvětlit, proč má nezastupitelný význam pro další pátrání po mimozemských bytostech. Vypadalo to, jako by si ani na okamžik nepřipustil, že třeba žádné neexistují. Vyznělo to trochu křečovitě. Nebylo ostatně jednoduché takový pohled obhájit. Někdo z obecenstva poznamenal, že všichni víme, jak se lidé chovají, a že jestli jsou někde mimozemšťané, kteří fungují stejně jako my, objevit je by možná nebylo zas tak šťastné. Nechte je plavat, prohlásil.

Do půlnoci dospěla k závěru, že společníci, s nimiž byla Emily na palubě *Lovce* – Tripley, Amara a pilot Kane – jsou skutečně tím, za koho se vydávají. Pravda možná byla taková, že všichni až na Kanea byli skoro až fanatici, včetně Emily, ale nedalo se pochybovat o tom, že kdyby jejich snaha o nalezení důkazu existence jiných civilizací slavila úspěch, kdyby za St. Johns skutečně narazili na něco živého, vytroubili by to do světa.

To znamenalo, že Sheyel se mýlil. Musel se mýlit. Přesto bylo pravděpodobné, že bota nalezená ve vile patřila Joši.

A Gaerhard něco skrýval. To, co podle záznamů byla rutinní oprava, udělal téměř před třiceti lety. Přesto okamžitě věděl, o čem mluví, když se o tom zmínila.

Andra jí vyhledala několik set popisů výbuchu na hoře Naděje a následné spouště.

Kim si prohlédla záběry oblasti *před* a bezprostředně po explozi. Kráter tam samozřejmě byl, široký kilometr a čtvrt. Vypadalo to, jako by tam někdo shodil atomovku. Stromy byly až do velké vzdálenosti spálené a vyvrácené. Údolí bylo zpustošené.

Existovaly doslova stovky snímků zkázy, pobořených staveb, zuřících požárů, zasahujících hasičů a záchranářů, omámených šťastlivců, kteří přežili a bloudili tou hrůzou.

Vyšetřovatelé odhadli uvolněnou energii na několik kilotun. Ale nezjistilo se žádné záření. Vládní komise nakonec incidentu dala nálepku „příčina či příčiny neznámé“.

Nepodařilo se najít žádný záznam o tom, že by se z některého plavidla ztratil palivový článek nebo že by vypotřebované jednotky nebyly zničeny předepsaným způsobem. Jistě, pachatel by určitě neměl zájem nechat se dopadnout, a zfalšovat záznamy nebylo nic těžkého.

Úřady vyšetřovaly zmizení žen i explozi nezávisle na sobě. Ani jedna komise k ničemu nedospěla.

● ● ●

Památník Slavné trojky byl věnován hrdinství 3. flotily během krátké, ale krvavé války s Pacifikou. Teorie kdysi tvrdily, že k mezihvězdné válce nikdy nedojde. Argumentovaly omezeními vyplývajícími ze spotřeby

energie, problémy spojenými s podrobením nepřátelské populace planetárního rozsahu, nemožností donutit mezihvězdnou flotilu nepřítele k boji, pokud se mu bude chtít vyhnout, a skutečností, že se nedá ukořistit nic, co by stálo za odvezení.

Všechna tato logika se zhroutila, neboť vycházela z toho, že válka je racionální podnik, který se řídí racionálními důvody.

Jen málo vůdců v dějinách si propočítalo poměr nákladů a zisku, než se vrhlo do boje. Králové často vyprovokovali konflikt jen proto, aby nakrmili svá vojska na účet někoho jiného. Nebo aby dostali desetitisíce nespokojenců ze země a nasměrovali je někam jinam, jak se to stalo při křížových výpravách a znovu na Tigridu během andrejských válek.

Historikové se dosud dohadovali o detailech příčin války, k níž došlo před šedesáti lety mezi Greenwayí a Pacifikou, doposud jediného mezihvězdného konfliktu. Ani jedna strana tuto válku nechtěla. Zdálo se, že kritickým faktorem bylo oboustranné přesvědčení, že ozbrojený konflikt je nemožný. Obě vlády tak měly pocit, že mohou vyhrožovat a lavírovat podle libosti. Střílet se začalo, když si torpédoborec Pacifické flotily spletl výletní loď s výzvědnou misí a vypálil na ni raketu, čímž připravil o život 212 pasažérů a většinu posádky. Když se Pacifika odmítla omluvit – loď byla evidentně mimo kurs – kroky, které vedly k válce, následovaly rychle jeden za druhým.

Konflikt nakonec zuřil osmnáct měsíců. Odehrálo se několik velkých bitev. Uvalovala se embarga na třetí strany, útoky na vojenské cíle zasahovaly širší oblasti a zabíjely desetitisíce lidí, elektronická válka téměř nepřetržitě odstavovala energetické soustavy a počítačové systémy.

Markis Kane se během války stal jedním z oslavovaných jmen. Začal jako kapitán doprovodné lodě a skončil jako velící důstojník eskadry torpédoborců. Dostal půl tuctu

vyznamenání. Pomstil nejkrutější moment celého konfliktu, strašlivý útok na Khatalan, při němž zahynulo šedesát tisíc lidí, když zničil křižník *Chammurabi*, který útok vedl. Svůj nejznámější hrdinský čin však vykonal u Armagonu, kde jeho eskadra rozrušila útočící linii torpédoborců. Jeho vlastní plavidlo, doprovodná loď *376*, utrpělo vážné škody a na čas bylo považováno za ztracené. Přivedl je zpět proděravělé, bez navigačních systémů, s vyřazenými zbraněmi a polovinou posádky po smrti. Ale když se objevilo na nebi rodné planety, stalo se tak s plnou slávou.

Tento čin se dostal do příběhů a písní. Psaly se o něm knihy a na Greenwayi bylo jenom málo dětí, které si nehrály na Markise Kanea na *376.*

3. flotila byla hlavní útočnou silou Greenwaye. Vybojovala většinu vítězství a z jejích řad bylo nejvíce padlých. Její vrchní velitel se pod dojmem svého výkonu stal premiérem a její veteráni se stále scházeli po celém světě.

Památník Slavné trojky se nacházel na vrcholku mírného kopce na západním okraji Seabrightu, kde podle tradice lidé ze Země poprvé přistáli na Greenwayi. Památník se zrcadlil v hladině jezírka a kolem se táhly pečlivě zastřižené zelené trávníky protkané pěšinami. Na přistávacích plošinách se vystřídaly stovky návštěvníků denně.

Kim vystoupila z taxíku a vykročila po štěrkové pěšině, která se vinula pod starými duby. O dvou se říkalo, že je zasadila posádka prvního přistávacího modulu vypuštěného ze *Souhvězdí.* Jenže přistání se odehrálo před šesti sty lety, zatímco duby nemohly být starší než polovina této doby. Ale byla to milá pověst a nikdo se ji nesnažil vyvrátit.

Byl přenádherný den, prostoupený sluncem a vůní moře. Všude bylo plno dětí, turistů a studentů. Kim vešla dovnitř, informovala se u průvodce a potom zamířila do východního

křídla. Celá jedna část byla věnována lodi *376* a Markisi Kaneovi.

Byly tam hrdinovy fotografie, části samotné lodi a rovněž napodobenina pilotní kabiny. Skutečné velitelské křeslo bylo umístěno za skleněnou stěnou. Do chodby mířilo jedno z lodních laserových děl. Ve vitrínách byly osobní předměty členů posádky, včetně blůzy, která patřila Kaneovi. Byly tam i původní lodní deníky uložené na dvou discích, které se jako diamanty leskly na pažní opěrce velitelského křesla. Kopie byly k dostání v muzejním obchodě. A byl tam pruh zakrváceného plátna, kterým lodní technik ovázal přívody paliva poté, co *376* dostala zásah.

Kim si přečetla kopii dopisu zaslaného rodičům jednoho člena posádky, který byl při misi zabit.

Vešla do VR kóje a prošla si celý let, podívala se na všechno Kaneovýma očima. Ven vyšla zcela otřesená. Jeho odvaha a neústupnost na ni udělaly silný dojem.

Kane se rozhodně nemohl zapojit do nějakého podvodu. Nedokázala si představit okolnosti, za jakých by se to mohlo stát. Když tedy řekl Sheyelovi, že se nic nestalo, mělo by to tím být vyřešené. A přesto –

„Ale, Kim.“ Otočila se a pohlédla do přívětivé tváře Mikela Alaama, ředitele muzea. „Rád tě zase vidím.“

„Dobré ráno, Mikeli.“ Objala ho a nastavila mu tvář, aby ji mohl políbit. „Jak se máš?“

Alaam nosil vlasy po ramena. Měl v sobě profesionální blazeovanost, jaká se dá obvykle najít u muzejních ředitelů, autorů beletrie a zaměstnanců pohřebních ústavů. „Díky, celkem dobře. Co tě přivádí k Slavné trojce?“

„Zajímám se o Markise Kanea.“

„Hm, ovšem. Byl to úžasný muž. Byl tady při otevření. Dokonce nám dělal poradce, když jsme dávali expozici dohromady.“ Byly tam fotografie: Kane, jak popíjí kávu s

několika techniky, Kane s osvětlovací aparaturou v ruce, Kane, jak se směje s nějakými dětmi.

„Vážně? Kdy to bylo?“

„Už dávno. Byl jsem tady tenkrát ještě jako aspirant, ale podařilo se mi setkat se s ním. Dokonce jsem si s ním potřásl rukou.“ S hlubokým pohnutím se podíval na svou dlaň.

„Co mi o něm můžeš říct?“

„Nic moc. Přátelil se s Artem Wescottem, který tenkrát dělal ředitele. Měl jsem dojem, že je z celého toho rozruchu rozpačitý. Ale byli jsme šťastní, že ho tady máme. Bylo to krátce po otevření muzea.“

„Takže to bylo –“

„Kolem roku 575. Jasně, to byl náš první rok.“ Zalétl pohledem k napodobenině pilotní kabiny. „Ano,“ pokračoval Alaam. „Chodil mezi lidmi, se všemi si povídal, rozdával autogramy. Slušný člověk. Ne jako někteří z těchhle –“

Místnost zářila slunečními paprsky. Stejně jako Kaneova reputace.

Taxík s Kim si šedivou oblohou razil cestu na sever.

Vpředu se přímo nad pobřežím tyčila hora Morghani, pod níž se rozkládala Krouživá zátoka. Morghani poskytla řadě diktátorů přirozenou pevnost v dlouhých letech jejich vlády nad ostrovní říší. Esther Hoxová vytesala v jejích svazích Černou síň, pevnost, z níž řídila vojenské akce proti bandám rebelů, kteří se čtyři desetiletí neúspěšně snažili vystrnadit ji.

Dnes poskytovala Morghani se svou pevností a přístavem, který střežila, Seabrightu úžasnou kulisu. Černá síň byla turistickou atrakcí. A významnou archeologickou lokalitou.

Stavba byla stará čtyři století a vznikala během období temna, jež následovalo brzy poté, co se Greenway oficiálně prohlásila za politicky svrchovaný útvar. Děla, lasery a odpalovače střel byly stále na svých místech v okolních horách a velicí místnost, z níž Hoxová osobně řídila obranu, každoročně navštěvovaly desetitisíce lidí.

Černá síň se stala jedním z nejvýznamnějších symbolů té doby, a tudíž, ač se to nedalo vysvětlit, i romantického pohledu na toto období. O místo se staralo Seabrightské sdružení pro historii a Kim je milovala. Většina staré pevnosti byla nepřístupná, protože byla nebezpečná. Ale po hlavním nádvoří dodnes dvakrát denně pochodovaly oddíly v uniformách z těch zašlých časů. Veřejnosti byly přístupné rovněž imperiální komnaty spolu s uměleckou galerií a knihovnou. Hoxová a její následovníci si mnohá díla nechali sami zhotovit a ještě víc jich ukradli.

Oceán u paty Morghani byl bouřlivý. Příboj dorážel na skály, rackové nekonečně kroužili a děti sbíraly na kamenitých plážích lastury.

Taxík proletěl nad čelem Černé síně a vplul nad zátoku. Tady se do vody tlačily hráze a mola a kolem břehu se nacházela skladiště. Civilizace se po válkách posunula na jih, takže budovy byly ve špatném stavu a většinou se o ně nikdo nestaral. Některé byly postaveny na zříceninách starých pět set let. Vandalové a zloději se činili po staletí, ale týmy archeologů se teď snažily získat podrobnosti o každodenním životě v éře diktátorů.

Letoun klesl níž k hladině, prolétl podél pobřeží k západu a nakonec dosedl do shluku obytných buněk vedle několika potlučených aer se znakem Seabrightského sdružení pro historii. Kim otevřela dvířka a sklouzla na udusanou hlínu, ze které tu a tam vykukovala řídká tráva.

Od moře foukal vlhký, studený vítr.

Na okrajích výkopu pracovalo několik lidí. Ti vytahovali z jámy kusy dřeva, rozbitý beton a ocelové nosníky. Několik mužů zvedlo hlavu, ohodnotilo ji a vyměnilo si uznalé pohledy.

Jakýsi mladík, asi čerstvý absolvent, ometal hlínu z nějakého elektronického zařízení. Nechal toho a došel k ní. „Mohu vám nějak pomoci, paní?“ otázal se.

„Hledám doktorku Kaneovou,“ řekla Kim.

Mladík stiskl tlačítko komunikátoru. „Toro,“ řekl, „máš návštěvu.“

„Hned jsem tam,“ odvětil ženský hlas. Vzápětí vyšla z jedné buňky žena v kombinéze a namířila si to k ní. Na hlavě měla klobouk se širokou krempou. Kim absolventovi poděkovala a mladík se vrátil k ometání.

Žena jí podala ruku. „Doktorka Brandywineová?“ zeptala se.

„Já jsem Tora Kaneová.“ Kim si všimla, že na klobouku je logo Chlouby. Toře její pohled neunikl. „*Arbuckle,*“ řekla.

Arbuckle byla nákladní loď, která se zřítila na Chloubu téměř před pěti staletími, což ji činilo jedním z nejstarších lidských artefaktů v celé soustavě. Kim věděla, že místo havárie je prohlášeno za rezervaci, kam mohou jenom vědci se zvláštním povolením.

Tora byla vysoká téměř jako Kim. Měla kaštanové vlasy sčesané dozadu, plné rty a plná ňadra, která jí napínala kombinézu. Po otci zdědila tmavé, hluboké oči. Když se do nich Kim podívala, stačilo docela málo, aby si odmyslila všechno ostatní a uvěřila, že vidí starého kapitána. „Vážím si toho, že jste si našla čas na rozhovor,“ řekla a stiskla podanou ruku.

„Rádo se stalo.“ Tora zalétla pohledem od Kim k taxíku. „Něco jsem vyhrála?“

Opřel se do nich nenadálý náraz větru. „Jestli dovolíte, ráda bych vám položila několik otázek o otci.“

„Aha,“ řekla, jako by jí to mělo dojít. „Mohu se zeptat, proč vás to zajímá?“

„Emily Brandywineová byla moje sestra.“

Svaly na hrdle se jí napjaly. „Měla jsem poznat to jméno. A tvář.“

„Velice ráda bych zjistila, co se s ní stalo.“

„Jistě.“ Tora se otočila směrem k ústí zátoky, takže jí Kim neviděla do obličeje. „Ráda bych vám pomoha, ale nic nevím. Když se vrátili s *Lovcem,* otec zůstal na palubě, aby dohlédl na vstupní procedury. Ostatní tři vystoupili a on už je nikdy víc nespatřil.“

„Jste si tím jistá?“

„Ano, jsem si jistá.“

„Prosím, nevykládejte si to špatně, ale mohu se zeptat, jak si můžete být tak jistá?“

„Poněvadž mi to *pověděl.* Myslíte, že ho to vůbec nevzalo? Všechno se to seběhlo naráz, zkáza vesnice, ztráta Tripleye, pohřešované ženy.“ Vítr se je snažil odtlačit k výkopu. „Nechcete poslat taxík pryč a jít se mnou dovnitř?“ zeptala se.

Kim to udělala a Tora ji odvedla zpátky k buňce. „Není to žádné zvláštní pohodlí,“ poznamenala, „ale není tam zima.“ Otevřela dveře a Kim vstoupila do proudu teplého vzduchu.

Uvnitř bylo zatuchlo a těsno. Jedna místnost plus toaleta. Na stěnách visely mapy pobřežní oblasti. Dva stoly byly zarovnané nádobami, elektrickými zařízeními, mincemi, nástroji, svíčkami, hračkami a úlomky soch. „Jak to jde?“ zeptala se Kim.

„Docela dobře. Myslíme si, že jsme vykopali soukromou rezidenci Gabrieliho.“

„Gabrieliho?“

„Byl to jeden z rádců Hoxové. Jestli je to pravda, třeba se nám nakonec podaří zjistit, proč nechali zavraždit Rentzlera. Jenomže to vás zřejmě nezajímá.“ Přitiskla si na tvář kus zahřáté látky. Druhý nabídla Kim. Potom si sedla do křesla z hrubé látky. „Kim,“ řekla a v jejím hlase náhle zazněla lítost, „všichni jsme tenkrát někoho ztratili. Nebudu předstírat, že to, co potkalo otce a mne, se dá srovnat s tím, jakým způsobem jste ztratila sestru, ale jeho život se rovněž zhroutil.“

„V jakém smyslu?“

„Mnoho lidí bylo mrtvých. Kolovaly zvěsti o antihmotě. Všichni ostatní, kteří se té výpravy zúčastnili, zmizeli. Vypadalo to celé jako nějaké spiknutí. A lidé mají rádi, když je na koho hodit vinu. On byl jediný, kdo zůstal naživu, nebo alespoň jediný, kdo byl k dispozici. Proto tedy obviňovali jeho.“

„V dokumentech se o tom nemluví.“

„Jeho přátelé k němu ochladli. Lidé, které znal roky, se mu začali vyhýbat a otáčeli se na druhou stranu, když ho potkali na ulici. Několik lidí se ho pokusilo dostat před soud, ale nenašel se žádný důkaz. Nakonec z údolí odešel, avšak táhlo se to za ním dál. Nezlobte se, že to říkám, ale pořád za ním chodili lidé jako vy a na něco se ptali. Neobviňovali, ale nikdy k tomu nebylo daleko.

Otec byl slušný člověk, Kim. Nikdy by nikomu neublížil a nezapletl by se do ničeho z toho, o čem se mluvilo.“

„Jako krádež palivových článků?“

„Ano. Jako krádež palivových článků.“ Tora vstala, nalila do dvou šálků kávu a jeden podala Kim. „Bohužel, nevím o ničem, co by vám mohlo pomoci.“

Do buňky vstoupili dva lidé. Kim je představila, ale oni zase odešli ven. „Takže podle vás neexistuje žádná souvislost mezi návratem *Lovce* a tou událostí na hoře Naděje?“ zeptala se Kim.

„Myslím, že ne. Chápu, proč to lidé chtějí spojovat. Ale udělala se kontrola na *Lovci.* Všechna antihmota, která tam měla být, tam byla. Na to všichni zapomínají. Můj otec neudělal nic špatného. Měl všechno, co v životě chtěl mít. Neměl důvod krást palivové články. Ani nic jiného."

„Tak co se podle *vás* stalo?"

„Nemám žádnou teorii. Vím, že otce to všechno zničilo. Už nikdy žádnou loď nepilotoval. Věděla jste to?"

„Ano," přiznala.

„V situaci, kdy byl Tripley mrtvý, nadace lety úplně zastavila a nikdo jiný ho nechtěl najmout. Nepadlo ani slovo o hoře Naděje. Jen momentálně žádné kapitány nepotřebujeme, děkujeme vám.

Podívejte, Kim, já vím, že to bolí. Ale jestli chcete slyšet mou radu, nechte to být."

„*Volal ti doktor Flexner, Kim."*

Svlékla si bundu a hodila ji přes pohovku. „Díky, Shepe. Mohl bys ho najít?"

„*Je to jen několik minut. Byl u sebe v kanceláři."*

Vzala si sklenici jablečného džusu a vklouzla do komunikačního křesla.

„*Působil rozrušeně,"* dodal Shep.

„V jakém smyslu?"

„*Podrážděně. Vztekle. Ale už volá znovu."*

Stěny zmizely a ona seděla v Mattově kanceláři. Opravdu vypadal trochu pocuchaně. „Ahoj, Matte," pozdravila ho.

„Ahoj, Kim." Seděl za svým stolem a něco psal. „Mám na tebe dotaz," řekl. Odložil pero, ale nevzhlédl.

„Ptej se."

Teprve teď zvedl hlavu a podíval se jí do očí. „Co jsi udělala Bentonu Tripleyovi?"

„Jak to myslíš?"

„Dnes ráno mi volal Phil. A *jemu* evidentně volal Tripley. Tripley zuří.“

„Proč?“

„Nebylo tak docela jasné *proč*. Souvisí to však s tebou. Když jsi mu předávala tu cenu, nezeptala ses ho na incident na hoře Naděje?“

„Mluvili jsme o tom.“

„Naznačila jsi, že jeho otec byl zapleten do nějaké trestné činnosti?“

Snažila se vybavit si ten rozhovor. „Ne,“ odvětila. „Proč bych něco takového dělala?“

„Na to jsem se chtěl zeptat já tebe.“

„Nic takového se nestalo.“

„To je moc dobře. Poněvadž to, co jsme snad získali tím, že jsme mu dali cenu Mortona Cablea, jsme více než ztratili.“

„Matte –“

„Ty ses mu *vážně* vloupala do domu?“

„*Ne!*“

„On tvrdí, že ano.“

Kim cítila, jak jí stoupá adrenalin. Zhluboka se nadechni a nepřestaň se ovládat. „Byla jsem se podívat na pozemku v Severinském údolí. Ale to místo už není jeho. Celá oblast je opuštěná.“

„Víš jistě, jak to je? Ověřovala sis vlastnické poměry, než jsi tam šla?“

„Ne –“

„To jsem si myslel. Ředitel se mu dnes ráno musel omluvit.“

„*Omluvit?*“ Představila si Tripleye. Usmíval se. „Za co? Bez ohledu na to, jak je to v papírech, to místo je opuštěné.“

„Tripley si myslí, že institut strká nos do jeho věcí.“ Matt si povzdechl. „Kim, ujistili jsme ho, že někde došlo k

nedorozumění a že celá záležitost je tím uzavřená. Nevím, o co se tady jedná. Ale *je* to uzavřená věc, že?“

„Matte, tohle je něco, co jsem dělala na svou pěst.“

„*Ne*, Kim. *Ty* neděláš nic na svou pěst. Jsi reprezentant institutu. Proboha, vždyť za nás mluvíš několikrát týdně.“ Jeho pohled ztvrdl. „Vycouváš z toho a už se k tomu nepřiblížíš. Rozumíš mi?“

Oplatila mu stejným pohledem. „Matte, mluvila jsem včera s jedním technikem z Interstellar, a to o opravách provedených na *Lovci* po návratu. Lhal mi.“

„Jak to víš?“

„Viděla jsem mu to v obličeji.“

„No bezva. To skutečně obstojí, až tě někdo bude vyslýchat –“

„Poslyš, jestli na tom nic není, proč je z toho Tripley tak vedle? Co skrývá?“

„To je jednoduché. Zahynula tam spousta lidí. Při výbuchu. Kdyby mělo vyjít najevo, že jeho otec za to byl nějakým způsobem odpovědný, vyrojila by se stovka žalob.“

„Po tolika letech?“

„Já nejsem právník. Ale řekl bych, že může opravdu hodně ztratit, pokud bys zjistila něco, co by učinilo jeho otce trestně odpovědným.“

Do kanceláře zřejmě někdo vešel. Stalo se to za ní, takže neviděla, kdo to je. Ale Matt se přes její rameno na návštěvníka zamračil. Slyšela, jak se dveře zavřely, poté Matt znovu obrátil pozornost k ní. „Matte, nedovedu si představit, že bych toho prostě nechala.“

Odkašlal si. „Kim, já si dovedu představit, co to pro tebe znamená –“

„Matte, ty nemáš ponětí, co to pro mě znamená.“

„Dobře. Promiň. Slyším, co říkáš. Ale problém je v tom, že neexistuje důkaz, který by vyšetřování podpořil. Jestliže

v tom budeš pokračovat, stane se jedině to, že institut zkrachuje, ty skončíš na dlažbě a výsledek nebude veškerý žádný.“

Chvíli počkala, než ovládla svůj hlas. „Jak získáme důkazy, když se po nich nepodíváme?“

Zatvářil se zmučeně. „Já nevím, Kim. Ale musíš si uvědomit, že zastupuješ institut. Čtyřiadvacet hodin denně. Všechno, co uděláš, má na nás svůj dopad.“ Opřel se oběma lokty o stůl a položil bradu na sepnuté ruce. „Chápu, že to od nás vůči tobě není hezké. Ale ty musíš pochopit, že v sázce je prostě příliš mnoho.“

„Peníze.“

„Spousta peněz.“

Zavřela oči. „Ještě něco?“

„Ne. To bude asi všechno.“

„Díky,“ řekla. A ukončila spojení. Kolem se opět zhmotnil její obývací pokoj. Vstala, zvedla z pohovky bundu a vyšla na terasu.

Moře vypadalo chladně a šedivě.

9

Pojď se mnou tam do mlžných závojů, až za obzor, na západ od St. Johns…

CRES VILLARD, *Na západ od St. Johns,* 487

V institutu byl tlak na vypracování strategie, která by využila zájmu o Maják. Matt již domluvil rozhovor s posádkou *Trentu.* Bylo to nešikovné, poněvadž hyperkomový signál potřeboval na cestu tam a zpátky nějaký čas. Novináři v důsledku toho museli své otázky odevzdat a další den si přijít pro odpovědi. Se spontánností to nemělo vůbec nic společného a nedovolovalo to ani to, aby odpověď vědce přirozeně vyvolala další otázku.

Proto o rozhovor s posádkou *Trentu* vlastně nikdo nejevil zájem. Žádný zástupce médií se expedice neúčastnil jako doprovod, neboť cesta trvala dlouho a celá mise nebyla chápána jako něco tak strhujícího. Bylo to příliš daleko. A mimozemské civilizace již nikdo nebral vážně. Zájem nevyvolával důvod, který k experimentu vedl, nýbrž skutečnost, že jsme ukázali, že umíme iniciovat výbuch novy.

V důsledku toho se tiskové oddělení institutu rozhodlo soustředit se právě na tento aspekt a na přínos, který by lidstvo z téhle schopnosti mohlo jednou získat. Bohužel nikoho žádný nenapadal. Možná zdokonalení tvaru magnetických nádob. Opravdu jsme se stále zlepšovali v kontrole antihmoty. A možná systémy pro odstínění

gravitace, jež by umožnily, aby elektronická zařízení fungovala v soustředěnějších gravitačních polích.

Cray Elliott, odborník na informační kampaně, který patřil k mladším členům týmu, přikyvoval a všechno si zapisoval. Kim dala najevo svůj neklid. „Pořád se snažíme prodat vědu, protože někdo někde dostane lepší kartáček na zuby," postěžovala si. „Kam se poděla obyčejná zvědavost?"

„Musíš být praktická," odvětil Cray. Byl bystrý, temperamentní a veselý. Jestli s něčím opravdu nechtěla pracovat, tak to byla *veselost.*

Přesto se to tam všechno dalo najít, stačilo chtít se podívat: účinnější cestování ke vzdáleným hvězdám, zvýšení kapacity článků, jež poskytovaly palivo pro vytápěcí a osvětlovací soustavy celých měst, a zvýšení bezpečnosti.

„Jenže cestování mezi hvězdami se všude omezuje, energie máme již tak víc, než dokážeme využít, a palivové články, pokud vím, nezpůsobily žádnou havárii. *Nikdy.* Možná s výjimkou hory Naděje."

„Na tom nezáleží," řekl Matt. „To jsou jenom detaily. *Detailů* si nikdo nevšímá."

Možná že měl pravdu. Nebylo by to poprvé, co to trochu přepískli. Před dvěma lety institut neodmítl zvěsti, že průlom v oblasti antigravitace je na spadnutí, třebaže se na ničem takovém nepracovalo a dokonce všichni fyzici, které Kim znala, považovali antigravitaci za nemožnou. Pověst si získala důvěryhodnost, poněvadž lidé si řekli, že když se dá vyvolat umělá gravitace, určitě je možné taky zneutralizovat její účinky. Jenže to bylo něco úplně jiného. Nebylo třeba pokřivit časoprostor, ale jen vytvořit magnetická pole, která navodí takové podmínky, aby lidé mohli v kosmických lodích chodit.

Kim si dokonce myslela, že možná tu fámu vypustilo samotné tiskové oddělení. Když se o tom zmínila před Mattem, horlivě všechno popřel. Podle horlivosti se vždycky dalo poznat, kdy Matt lže.

Teď se řídila jeho instrukcemi a přemýšlela, proč prostě neodejde. Peníze byly příjemné a institut bylo záslužné zařízení. Kromě toho ji uspokojovalo, že má talent pro to, co dělá. Ale dokud zůstávala tady, mohla si o kariéře, kterou chtěla, o níž snila, na kterou se připravovala, nechat jenom zdát.

Vzpomněla si, jak poraženě přiznala Sheyelovi, co dělá: *„Není to zrovna obor, který bych si vybrala.“*

A jemu bylo trapně za ni. *„Člověk nikdy neví, jak se věci vyvinou.“*

A takové to bylo vždycky. Patřila k těm, kteří zásadně nechodili na abiturientské večírky.

Když se vrátila do kanceláře, našla tam vzkaz od Sheparda. *„Přišla odpověď na zprávu, již jsi poslala na St. Johns,“* oznámil jí.

„Ukaž mi ji, Shepe.“

„Prosím, Kim. Nezapomeň, že jsem všechny časové údaje přizpůsobil Greenwayskému hlavnímu času.“

Od: Vedoucí oddělení dokumentace
Komu: Dr. Kimberly Brandywineová
Datum: Pondělí, 15. ledna 600
Věc: Letový plán *Lovce*

Na základě Vaší žádosti Vám sdělujeme následující: letový plán lodi EMP4471886 *Lovec*, uložen 11. února 573.
Odlet ze St. Johns 12. 2. 573, 03.58
Přílet na QCY4149187 17. 4. 573 za účelem zahájení průzkumu Zlatého kalichu.

Plánovaný odlet ze Zlatého kalichu měl být ohlášen, až bude znám, předpoklad 1. 6. 574.
J. B. Stanley
vedoucí dokumentace

Celá expedice měla trvat patnáct měsíců. Kim stiskla klávesu, aby se spojila se Sollym.

„Ahoj, Kim.“ Obrazovka se rozzářila Sollyho tváří. „Jak to proběhlo?“

„Jako obvykle. Chci se tě na něco zeptat.“

„Prosím.“

„Měla jsem to udělat už předtím. Takže: když *Lovec* odlétal ze St. Johns, zkontroloval by někdo skokové motory?“

„Myslíš někdo ze základny?“

„Ano.“

„Jen na požádání. Na motory se měli podívat lidi přímo z nadace ještě před odletem z Orbitálního Přístavu. Pokud se mě ptáš, jestli je pravděpodobné, aby k poruše došlo téměř na začátku cesty, která míří do hlubin, myslím, že ne. Ale stalo se to. A abych byl upřímný, skokové motory jsou hodně namáhané. Přehlédnutí nemusí být nijak zvlášť veliké, a najednou je z toho problém.“

„Co se stane, pokud jim motory přestanou fungovat v době, kdy jsou v hyperprostoru?“

„Je s nimi konec,“ prohlásil. „Pokud se jim je ovšem nepodaří opravit.“

„A co spojení?“

„Žádné by neměli. Loď musí skočit zpátky do reálného prostoru, aby mohla s někým mluvit.“

„To nevypadá zrovna prozíravě.“

Pokrčil rameny. „Tvrdá realita základů fyziky, drahá.“

„Stalo se to někdy?“

„Nevím. Čas od času jsme nějakou loď ztratili.“ Čekal na její reakci, ale žádnou mu nenabídla. „Proč? Co máš?“

„Nic.“

Zobrazila plánovanou trasu a udělala čáru mezi St. Johns a cílovou hvězdou *187*. Někde podél této linie motory vypověděly. Vyšli z hyperprostoru, udělali nutné opravy a vrátili se na Greenway. Takže ke Zlatému kalichu se ani nepřiblížili. A vzhledem k tomu, že z nejbližších míst na této trase trval let zpět do Orbitálního Přístavu přibližně čtyřicet dní, nemohli být dál než týden od St. Johns, když se problém objevil.

Týden.

I tak to bylo daleko. Mezihvězdná loď urazí asi 270 světelných let za týden.

Udělala v tom bodě čáru. Někde mezi značkou a St. Johns je motory vyhodily z hyperprostoru.

„No a co?“ zeptal se Solly, jako by jí četl myšlenky. „To, že měli poruchu, přece víme od začátku. Co na tom záleží, kde se to stalo?“

„Vraťme se na první políčko,“ řekla.

„Co je to první políčko?“

„‘Narazili jsme na zlato’. Sheyel je přesvědčený, že došlo k nějakému kontaktu. Zkusme předpokládat, že má pravdu. Že tam *Lovec* něco našel. Potom vyvstává otázka, kde byli, když se to stalo?“

„Tak mi to řekni. Kde byli?“

„U nějaké hvězdy.“

„Podle čeho to víme?“ zeptal se Solly.

„Muselo to tak být. Pokud došlo ke kontaktu s pozemní bytostí nebo s něčím na orbitě, vyplývá nám z toho hvězdná soustava. Pokud došlo ke kontaktu s lodí, musel by ses zeptat sám sebe, jestli ta loď byla v hvězdné soustavě nebo někde v prázdnu. Jestli byla v prázdnu, co tam mohla dělat?“

Solly ihned poznal, kam míří. „Opravovat motory?“ nadhodil.

„Správně. Jak je pravděpodobné, že dvě lodi budou mít poruchu a objeví se v tomtéž prázdném prostoru? Ne, to, co se stalo, se muselo odehrát v blízkosti hvězdy.“

Zadívala se na *Lovcův* kurs. „Napočítala jsem v přiměřené vzdálenosti od jejich trasy sedm hvězd. Jestli na něco narazili, došlo k tomu v sousedství některé z nich.“

Solly zakroutil hlavou. „Fajn,“ řekl. „Předpokládejme, že máš pravdu. Předpokládejme, že skutečně *došlo* k nějakému setkání. Stalo se to před sedmadvaceti lety. Myslíš, že se tam ti mimozemšťané budou pořád potloukat?“

„Nemusela to být jiná *loď*,“ namítla. „Třeba našli obydlenou planetu.“

Solly se posadil na kraj stolu a zamyslel se nad tím. „Jo,“ řekl. „To by mohli.“

„Těch hvězd je tam jenom sedm,“ připomněla. „*Sedm.*“

„Snad tím nechceš říct, že požádáš o vyslání expedice?“

„Ne.“

„To je dobře,“ poznamenal.

„Matt by si myslel, že jsem se zbláznila.“

„To je pravda. A já si nejsem jistý, jestli by byl daleko od pravdy. Podívej, Kim, jsou to všechno jenom teorie. Nemáš nic přesvědčivějšího než botu a člena posádky, co zavolá domů tajemný vzkaz, který nemusí vůbec nic znamenat. Klidně to mohlo být nedorozumění. Mimochodem, nenapadlo tě, že Joši mohla mluvit o Zlatém kalichu?“

„Do Zlatého kalichu vůbec nedoletěli. Nedostali se ani nijak blízko.“

„Fajn.“ Pokrčil rameny. „Chci říct jen to, že kdyby tam našli řekněme strom nebo *město*, proč by to neřekli? Proč to velké tajemství?“

Nedovedla mu odpovědět.

Solly se podíval na hodinky. „Musím už jít. Mám nějaké vyřizování.“

Viděla na něm, že se mu ulevilo. Čekal, že se do toho vrhne po hlavě a udělá ze sebe pitomce, až se bude snažit přesvědčit Matta, že by institut měl vyslat průzkumný tým. „Solly,“ řekla, „když se lodní deníky pošlou do archivu, projde si je tam vůbec někdo?“

„Za obvyklých okolností si nedovedu představit, proč by to někdo dělal. Ale pokud se ptáš, jestli někdo viděl záznamy *Lovce* z letu do Zlatého kalichu, pak bych řekl, že to téměř jistě někdo udělal.“

„Kvůli těm zmizením.“

„Přesně tak. Policie by hledala stopu, jestli se během výpravy nestalo něco neobvyklého. Z toho, že žádné další vyšetřování neproběhlo, že nikdo neprohledal Tripleyův dům, se dá usuzovat, že nic nenašli.“

„Třeba je někdo podplatil.“

„Možné to je.“ Následně mezi nimi zavládlo dlouhé mlčení. „Kim,“ řekl Solly. „Matt má pravdu. Proč to nenecháš plavat?“

Ráda by to udělala. Kim neměla chuť provokovat svého šéfa, vyskakovat si na Tripleye a budit v Sollym dojem, že je něčím posedlá. Jenže Emily někde zmizela a vypadalo to, že mezi tím vším je nějaké spojitost. „Nemůžu to jen tak hodit za hlavu,“ řekla. „Chci vědět, co se stalo. A je mi jedno, kdo se urazí nebo kdo skončí před soudem.“

Solly si ji dlouho prohlížel. Pak pokýval hlavou. „Jestli ti můžu nějak pomoct, dej mi vědět,“ řekl.

„Můžeš. Jak bychom se mohli dostat k těm lodním deníkům?“

Zhluboka se nadechl. „Museli bychom někoho podplatit.“

Podplatit? „A nedá se to udělat bez porušení zákona?“

„Neznám takový způsob. Proto bych to zhodnotil takhle: Musíš se rozhodnout, jestli do toho chceš jít tak vážně, jak říkáš. Pokud ano –“ pokrčil rameny.

Kim nikdy vědomě neporušila zákon. „To nemůžeme,“ řekla nakonec.

„Nic jiného jsem si ani nemyslel.“ Solly na ni hleděl z obrazovky a snažil se ji ukonejšit, že všechno bude zase dobré. „Musím už jít,“ prohlásil.

Obrazovka ztmavla. Kim před ní chvíli seděla a civěla do ní, potom se i se židlí odstrčila, znovu ji oživila a vyvolala si *Podzim.* Emily se na ni dívala z obrazu těma melancholickýma očima.

Kde jsi?

Vzpomínala na ty strašné dny po jejím zmizení, kdy čekali na každou zprávu. Rodiče se ji snažili chránit, uklidňovali ji, že Emily se vrátí domů, jen si někam vyrazila a brzy se jim ozve. Ale Kim viděla prázdnotu v jejich očích, všimla si ztrápených hlasů. Poznala to.

Určitě od začátku počítali s tím, že ji nenaleznou živou. Vraždy byly na Ekvatorii mimořádně vzácné, v šestimilionové populaci se jich jen zřídka stalo za rok víc než půl tuctu. Většinou se staly v rodinách, ale občas se našel i nějaký maniak. Svatolukášský zabiják, pojmenovaný podle toho, že měl ve zvyku nechávat na tělech obětí biblické verše, řádil na severozápadě po dva roky, během kterých zavraždil sedm lidí. Byl v moderních dějinách nejhorší.

Její rodiče určitě překvapilo, že záhadu se nikdy nepodařilo objasnit. Nebylo nalezeno žádné tělo.

Co byl vedle toho malý úplatek?

Vyťukala Sollyho kód. Když se znovu objevil na obrazovce, nevypadal ani tak překvapeně, jak čekala.

„Dalo by se to zařídit?“ zeptala se.

Nesouhlasně se na ni podíval. „Copak, má krásná přítelkyně se zbláznila?“

„Jo,“ odvětila. „Jestli to jinak nejde. Dá se to udělat?“

„Znám někoho,“ řekl.

„Kolik to bude stát?“

„Nevím. Nejspíš několik stovek. Zavolám na několik míst a pak se ti ozvu.“

Kim měla na programu oběd se zástupcem Teosofické společnosti, bratrem Kendrickem. Tentokrát nebylo jejím úkolem škemrat o příspěvek, ale ubezpečit společnost, že Maják nebude mít z dlouhodobého hlediska žádné škodlivé následky, a tak ji pokud možno přesvědčit, aby ustoupila od nevyhlášeného odporu proti institutu.

Jedli u Kašmíra, kde se specializovali na kuchyni ze Seastiánova ostrova. Bratr Kendrick vyjádřil za Teosofickou společnost obavu, že série nov udělá oblast osmi milionů kubických světelných let trvale neobyvatelnou.

Kim připomněla, že v blízkosti toho, co technici nazývali cílovou schránkou, se nenachází žádné lidské osídlení.

„A co jiné než lidské osídlení?“ zeptal se.

Otázka ji zaskočila.

Stejně jako skoro všichni na Greenwayi, bratr Kendrick byl neurčitelného věku. Měl však sklon spíše kázat než mluvit. Jeho postoj ztělesňoval stěží skrývanou blahosklonnost. Ani na okamžik z ní nespustil oči a bylo jasné, že přemáhá hněv, když s ní mluví. Vlasy měl dlouhé, zato černé vousy nosil úhledně zastřižené. Teosofové nepatřili k těm, kteří by lpěli na módních trendech.

„V oblasti žádné není,“ prohlásila. „Provedli jsme rozsáhlý průzkum, abychom se ubezpečili –“

„Kolik hvězdných soustav je v té oblasti?“

„Několik set," řekla.

„Několik set." Řekl to tak, jako by to hraničilo se svatokrádeží. „A prozkoumali jste planety ve všech soustavách?"

„Ve všech ne," připustila. „Většina soustav je tvořena více hvězdami a nedokáže udržet planetární tělesa na stabilních oběžných drahách. Jiné nemají planety v biozóně –"

„Doktorko Brandywineová." Vztyčil se, čímž ještě zdůraznil vousy, oči a páteř. „Pravda je taková, že o původu života zatím příliš mnoho nevíme, takže bych považoval za poněkud troufalé předstírat, že můžeme s určitým stupněm jistoty tvrdit, jaké ty požadované podmínky jsou. Jediné, čím si můžeme být jisti, je to, že v dalším přibližně jednom století bude několik set soustav vystaveno silné radiaci. Může se stát, že zničíme právě to, co hledáme – nebo to alespoň tvrdíme."

Objevil se číšník. Kim se rozhodla pro salát. Při takových setkáních neměla chuť k jídlu. Její společník si objednal talíř vařené rýže a úhoře.

„Bratře Kendricku," začala, „uvědomovali jsme si nebezpečí od samotného počátku a čtrnáct let jsme usilovně pracovali na tom, abychom se ubezpečili, že se nikomu nic zlého nestane."

Jeho hlas poněkud změkl. „Vím, že chcete udělat dobrou věc, doktorko Brandywineová. Ale nám se zdá, že se v tomto úsilí chováme příliš přezíravě." Číšník přinesl víno a Kim navrhla, aby si připili na Teosofickou společnost. Bratr Kendrick zaváhal. „Myslím si, že za těchto okolností by to nemuselo být vhodné. Připijme raději na vaše zdraví, doktorko Brandywineová."

Víno chutnalo mdle. „Věřte mi, že jsme udělali všechno, co bylo v rozumných mezích."

„S výjimkou zastavení toho podniku.“ Kendrick měl na sobě bílou košili s úzkou šedou kravatou a šedé sako. Jeho oči měly stejnou barvu, a vůbec byl celý jakýsi šedý, jako by se vzdal lidské přirozenosti a nyní ho již nemohlo nic zaskočit. Kim cítila plnou váhu jeho morálního soudu. „Když zkoušeli první vodíkovou bombu,“ řekl, „někteří se báli, že exploze spustí řetězovou reakci. Zničí celou planetu. Vědci cítili, že pravděpodobnost něčeho takového je malá, a tak to udělali. Dali v sázku všechno, čím jsme kdy byli, všechno, čím se kdy můžeme stát.“ Podíval se, co pije, a pak sklenku mocným douškem obrátil do sebe. „Doktorko Brandywineová,“ řekl, „Jak se ten čin liší od toho, co udělal institut?“

„V oblasti opravdu nikdo není,“ zopakovala. „Nikdo, komu bychom mohli ublížit.“

Na jeho přísnou tvář dopadaly sluneční paprsky. „Doufejme, že máte pravdu.“

Byla ráda, že je zpět ve své kanceláři. Když se jí Matt zeptal, jak proběhl oběd, postěžovala si, že bratr Kendrick byl neoblomný. Sebevíc argumentů týkajících se podmínek, jaké musejí existovat, aby se mohly objevit organické molekuly, na něho nemělo žádný vliv. „Řekl, že cokoliv menšího než fyzické prohledaní *všech míst je* nedostatečné.“

„To mě mrzí,“ řekl Matt. „Ale museli jsme to zkusit.“

„Příště si ho můžeš pozvat *ty*.“

„Já jsem s ním byl posledně.“ Zaklepal na stůl. „Povídal jsem si, že třeba bude přístupnější k ženskému kouzlu.“

„To máš u mě.“

Přikývl. „Zvu tě zítra na oběd. A mimochodem, sháněl tě Solly.“

Solly měl právě poradu, takže musela počkat až na konec odpoledne, než si s ním mohla promluvit. Jeho obraz

se objevil v její kanceláři, právě když se připravovala odejít domů. „Smůla," řekl.

„S archivem? Říkal jsi, že někoho znáš, ne?"

„Mají tam teď velké tlaky na dodržování předpisů. Zřejmě přistihli někoho z vlastních lidí, jak si z fondů archivu přispívá na svůj účet." Pokrčil rameny. „Je mi líto."

Večer měla schůzku na ostrově Kaliko s jedním mladým mužem, se kterým se seznámila prostřednictvím Rytířů moře. Patřil k tomu typu lidí, kteří nešli za kariérou, ani se neoddávali životu v nespoutaných radovánkách. Takových, kteří volili střední cestu, dnes bylo mnoho. Vyhýbali se všemu, co kladlo každodenní nároky na jejich čas, a místo toho se věnovali celé škále akademických nebo jiných zájmů. Trávili život pohroužení do dramatu, šachů nebo wallbalu. Jezdili po plážích celého světa, pokud měli dost prostředků. Její kluk namítal, že život je krátký, třebaže byl dnes delší než kdysi. On se věnoval hledání *Marmory*, vznášedlové brigy, která zmizela někde uprostřed severních zeměpisných šířek na opačné straně planety.

„Najdu *Marmoru* a budu moci říct, že můj život měl nějaký smysl," prohlásil.

Mluvil jako Kile Tripley.

Jako Emily, uvědomila si Kim, když se nad tím zamyslela.

Možná jako ona samotná.

10

Lidé jsou nedovtipní a podléhají tak snadno okamžitým touhám, že ten, kdo chce klamat, vždy najde ochotnou oběť.

NICCOLO MACHIAVELLI, *Vladař,* II, 1513 po Kr.

Kilova ovdovělá matka Sara Tripleyová Bainesová nyní žila v Eagle Pointu, a žila tam i v době, kdy došlo k incidentu na hoře Naděje. Pátrání přineslo několik zmínek a fotografií z nedávné doby. Ráda se společensky oblékala a vypadala i při zdůrazněných standardech svého věku úžasně. Její držení těla jasně ukazovalo, že si je dobře vědoma svého šarmu.

Sara předsedala architektonickému klubu, který každoročně uděloval cenu za nejlepší realizovaný projekt veřejné budovy. Byla ve správní radě Tupelské univerzity a nadále se aktivně účastnila gymnastických soutěží. Kim si prohlédla VR jejího vystoupení na dobročinné večeři, kde se snažila přesvědčit účastníky, aby podpořili jeden stavební projekt. Její projev připadal Kim dost těžkopádný, ale zároveň strašlivě upřímný.

Kim si našla v seznamu její telefonní číslo, vzala si z institutu jeden virtuální projektor a uchýlila se do veřejné telefonní budky, aby ji s hovorem nemohl nikdo spojit. Vybrala si jeden model z katalogu projektoru – vysokou, rusovlasou, aristokratickou ženu – a zadala Sařino číslo, samozřejmě jen v režimu audio, což bylo na místě, pokud člověk volal někomu cizímu.

Odpověděla jí domácí UI.

„Dobrý den," řekla. „Tady Kay Braddocková. Mohla bych mluvit s paní Sarou Bainesovou, prosím?"

„Mohu se zeptat, co pani Bainesové chcete?"

Kim poněkud zaváhala. „Pracuji na knize o Severinském údolí," řekla. „Pokud je mi známo, paní Bainesová byla očitou svědkyní události na hoře Naděje, a proto jsem se chtěla zeptat, jestli by si nenašla pár minut, abych se jí mohla zeptat na několik detailů."

UI ji požádala, aby počkala. Kim se propadala hanbou. Nejdřív uplácení a teď tohle. Na co dojde příště? Na vloupání?

Poznala Sařin hlas. „Kay Braddocková?" řekla s dokonalou dikcí. „Obávám se, že vaše jméno slyším dneska poprvé."

„Patrně nejsem příliš známá," řekla Kim. „Paní Bainesová, vážím si toho, že jste si pro mne našla chvilku."

Kim se rozsvítil vizuální signál. Před Sarou se ve stejnou chvíli objevila aristokratická rusovláska. „Proč jste si vybrala mě?" zeptala se Sara.

„Slyšela jsem vás, jak jste vloni mluvila k absolventům Tuply o projektu rozvoje. Získala jsem dojem, že jste velice všímavá a velmi vám záleží na budoucnosti i historii komunity."

„Děkuji," odvětila Sara. „To je od vás milé." Sara zamrkala do kamery. Seděla v šedém křesle Polynex a na klíně měla stočenou černou kočku. Byla vysoká, seriózní, s bystrýma očima. Bylo vidět, že je zvyklá být vůdčí osobou, ale vidina, že by se měla objevit v nějaké knize, ji potěšila. „Jakou knihu píšete? Je těžké si představit, že by někdo mohl k materiálu, který již byl o hoře Naděje shromážděn, něco přidat."

„Ženský pohled. Zajímají mne dlouhodobé dopady katastrofy na rodiny obětí."

„Aha," řekla. A hlas se jí zajíkl, což nijak nezmírnilo pocit viny, který v Kim narůstal. „O *tom* vám mohu něco říct." Upozornila ji, že ve skutečnosti *nebyla* očitým svědkem, ale přiletěla na místo hned po události a dorazila v době, kdy ještě zuřily požáry. Popsala ty první hodiny obecně: utrpení, jehož byla svědkem, těla, hysterii, šok, apatické pohledy. Vyhnula se tomu, aby vylíčila, co prožívala ona sama tváří v tvář rostoucí pravděpodobnosti, že její syn zmizel.

„Ano," řekla. „Věděla jsem, že Kile je zpátky. Zavolal mi z domu. V minulosti obvykle po dokončení letu zůstal několik dní v Terminal City. Sešel se s lidmi z nadace, aby zhodnotili expedici. A nejspíš trochu slavili. Byl už takový. Měl rád lidi a měl spoustu přátel. Škoda že to neudělal i tenkrát; nebyl by tady, když hora vybuchla."

„Nejdřív jste letěla k synovi domů?"

„Pochopitelně."

„Byl dům poničený?"

„Voda způsobila nějaké škody. Museli všechno kropit. Ale jinak ne. Vila zůstala neporušená."

„Ale nikdo v ní nebyl, že?"

„Ne." Její hlas přešel v šepot. „Byl pryč. Ubohý Kile. Nikdy ho nenašli. Musel být ve vzduchu, někde blízko exploze. Dělával to, létal si do hor odpočinout."

„Je mi to líto, paní Bainesová." Kim se podívala, jak sklopila oči k blůzce, hledala něco, co by si upravila. Blůzka byla zelená s bílým vyšíváním, které připomínalo noty. Opravdu hezká.

„To nic. Je to už dávno." Poklepala si na oči.

Kim poprvé za dobu své dospělosti poznala, že je krutá. Přesto pokračovala. „Měla byste zájem říct mi, o čem jste přemýšlela a co jste cítila, když jste poprvé vstoupila do vily?"

„To určitě vytušíte, slečno Braddocková."

„Měla jste strach.“

„Pochopitelně.“

„Našla jste něco, z čeho by se dalo usuzovat, kam mohl odejít?“

„Ne.“

„Vůbec nic neobvyklého?“

Podezíravě se na ni podívala. „Ne,“ odpověděla. „Vzhledem k tomu, co se dělo venku, byla vila docela normální. Až na to, že můj syn zmizel.“

„Jak dlouho po výbuchu to bylo?“

„Řekla bych tak dvě hodiny. Víc ne. Týmy záchranářů ještě přijížděly.“ Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Takové věci se stávají,“ řekla. „Byl to dobrý syn. Měl hodně co dát.“

„Paní Bainesová, všimla jste si, jestli zanechal nějaké poznámky či záznamy týkající se expedice? Něco, co by mohlo pomoci –“ Zarazila se a nevěděla, jak dál.

Sařina tvář zpřísněla. „Slyšela jsem všechny ty řeči, slečno Braddocková. Můžete mi věřit, že kdyby se stalo něco neobyčejného, věděla bych to jako první. V domě nebylo nic, co by s letem souviselo. Alespoň jsem si ničeho *nevšimla.* Žádné záznamy. Žádná videa. *Nic*.“

„Rozumím.“

„To jsem ráda.“ Poznala, že Kim má postranní úmysly, ale neurazila se. „Když bylo po všem, pokusila jsem se vilu prodat. Ale zpočátku jsem žádala příliš, a tak jsem promarnila šanci zbavit se jí. Po nějakém čase už to nešlo. Nakonec jsem ji věnovala jedné náboženské skupině. Pokud je mi známo, pořád mají vlastnické právo. Možná že čekají, až údolí znovu ožije.“

„Určitě jste si odvezla jeho věci.“

„Knihy a několik dalších věcí. Rozdala jsem část nábytku. Ale většinu jsem tam nechala.“ Padl na ni smutek.

„Bylo tam sousoší dvou jestřábů, o němž jsem věděla, že by se líbilo Maře –“

„Maře?“

„Bentonově matce. A nechala jsem si lampu. Dala jsem ji Kilovi k narozeninám. Pak ještě několik knižních zarážek a model kosmické lodě pro Bena.“

„*Hrdina,*“ uklouzlo Kim.

„Ano. Odkud to víte?“

Kim se usmála. V hlavě se jí zrodila fantastická myšlenka. *Proč by někdo vyráběl model kosmické lodě a zapomněl mu udělat trysky? Bylo možné, že Tripley si pořídil vizuální záznam nějaké cizí kosmické lodě? A s pomocí tohoto záznamu si nechal udělat zmenšenou repliku? Byla by to jemná ironie, kdyby se ukázalo, že Tripley má to velké tajemství položené na polici na knihy a každý den se na ně dívá.* „Zběžně se s Benem znám,“ řekla účastně. „Vím, že pro něho ten model mnoho znamenal.“

„Ano.“ Saře zvlhly oči. „Nic víc už tam nebylo. Na celý život to není mnoho.“

Kim se chtěla zeptat Sary na rovinu, jestli si nevšimla nějakého důkazu, že tam byla Joši, nějakých stop ženské přítomnosti ve vile. Ale nenapadalo ji, jak to udělat, aniž by ztratila její sympatie. A Sara by stejně nic takového nepřiznala. „Děkuji vám, paní Bainesová,“ řekla nakonec.

„A jak se to bude jmenovat?“ zeptala se Sara.

„Co?“

„Ta vaše kniha?“

„Aha.“ Zamyslela se. „*Dozvuky.*“

„Slibte mi, že mi pak jeden výtisk pošlete.“

„Ano,“ řekla Kim. „Bude mi potěšením.“

Národní archiv se nacházel v Kaydonově centru v Salonice, hlavním městě republiky, které leželo v jezerní oblasti 150 kilometrů západně od Seabrightu. Salonika byla

výstavní město, přehlídka vzdušných lávek, fontán a mramorových památníků oslavujících dějiny Greenwaye. Byl tady George Patkin, jak vyhlašuje zrození republiky. A Millicent Hodge, jak vypouští první násadu lososů do jezera, které bude později známé jako jezero Makor. A v parku Svobody bývalý astronom Shepard Papadopoulo, po němž se jmenovala její domácí UI, odpaluje raketu na Henryho Hoxe, diktátorova syna, v bitvě u Dvou řek.

Archiv tvořila dlouhá, dvoupatrová funkční budova, před kterou byla široká promenáda a jezírko. Kolem jezera stály jedle. Pěšiny se klikatily mezi pečlivě zastřiženými trávníky a široké mramorové schodiště stoupalo ke hlavnímu vchodu, který střežila socha Erika Kaydona, prvního premiéra.

Kim si povzdechla a ještě jednou si prohlédla fotografii svého cíle. Manville Plymouth, zástupce komisaře pro dopravní dokumenty. Jelikož Plymouth znal Sollyho, zbyla špinavá práce na ni.

Měla stříbrnou paruku a kontaktní čočky, aby si změnila barvu očí.

Na konci dne vždycky projde Síní svobody, řekl jí Solly. Během příprav dával najevo, že z toho nemá moc dobrý pocit, a několikrát v souvislosti s ní použil slovo *posedlá*. Naléhal na ni, aby se zamyslela nad tím, co dělá. Připomínal jí, aby myslela na svou i jeho kariéru, které tím ohrožuje. Dokonce pohrozil, že z toho úplně vycouvá. Věděl, že by tak prakticky pozbyla šance na úspěch. Když nakonec pochopil, že se do toho Kim pustí, děj se co děj, zůstal s ní.

Síň svobody byla ve skutečnosti kulatá ústřední hala stavby. Byly zde uloženy nejvýznamnější dokumenty republiky: Listina práv jednotlivce, která vzala absolutní moc Gregorymu Hoxovi, čtvrtému a poslednímu v linii diktátorů, Principy vládnutí, které zaváděly mechanismy

vlády a definovaly práva a povinnosti občanů, a Cantburské prohlášení Josepha Albrighta, které v nejtemnějších dnech revoluce dalo vzbouřencům novou víru.

Bylo tam velké množství dalších protokolů, dopisů, deníků a předmětů dokumentujících 327 let trvání republiky: Stanfieldovo uvítání Brodeura, když země ukončila své sto roků trvající embargo, Amahlovy rukopisné poznámky, podrobně popisující oběti lékařů v Dubois, kapitánův lodní deník z *Královské*, prvního mezihvězdného plavidla republiky.

Kim nenuceně obcházela galerií a prohlížela si předměty v nasvícených vitrínách.

Od Sollyho věděla, že síň je jediným místem v budově, kde je pořádné zabezpečení. Tyto prostory byly sledovány nepřetržitě. Ale běžné nevládní dokumenty byly uschovány ve východním křídle. Nikdy nevznikly žádné problémy, takže se správa zloději nijak zvlášť netrápila. Ale člověk se nějak musel dostat *dovnitř*. Aby to dokázal, musel snímač identifikovat jeho DNA a potvrdit přístup.

Proto byl důležitý Manville Plymouth.

Čekala jen několik minut, když opustil východní křídlo a vstoupil do síně. Zavřel za sebou dveře a rychlým krokem si to namířil přes rotundu, aniž se díval napravo nebo nalevo. Ještě jednou se podívala na fotografii, aby měla jistotu, že je to on, a pověsila se mu na paty. Vyšla za ním na třídu Republiky.

Plymouth byl blázen do kulturistiky. Každý den, sedm dní v týdnu, chodil do sportovního centra zvaného Kvádr.

Světla pomalu ubývalo. V této čtvrti stálo mnoho veřejných budov: radnice, soud, licenční úřad, obchodní komora, národní zákonodárný sbor, Národní umělecká galerie. Plymouth šel rychle, jeho dlouhé nohy polykaly metry a metry ulice. Kim sebou musela hodit, aby mu

stačila. V jedné chvíli zahlédla Sollyho, jak stojí nenápadně pod stromem.

Ale Plymouth nemířil správným směrem. Šel na sever, od Kvádru, jednou ulicí, potom přes park a kolem fontány. Nakonec zabočil do obchodu s oděvy. O chvilku později vyšel ven s igelitovou taškou a ještě jednou se zastavil, aby si něco koupil v automatu.

Svaly na něm hrály, když šel. Všichni lidé byli velcí, jenže on byl ještě *větší*. Ramena měl široká, pas až neobvykle úzký. Když se jednou ohlédl, představila, že se dívá do korun stromů. Pak znovu vyrazil, tentokrát na jih kolem Klacknerova muzea, kde zabočil na dlouhý chodník, který vedl přes lesík přímo ke Kvádru. Teď, když měla jistotu, kam jde, zůstala pozadu a držela se diskrétně mimo dohled.

Navzdory jménu, které naznačovalo strohost, měla budova mnoho křivek a dole byla širší než nahoře. Vepředu byla vysoká jako třípodlažní dům, vzadu nižší, se spoustou tmavých skel. K hlavnímu vchodu stoupal tucet širokých schodů. Plymouth je bral po dvou a zmizel uvnitř.

Vešla za ním, jako by tam patřila. Byl již v pánské šatně, ale ona si byla jeho definitivním cílem náležitě jistá.

V dámské části bylo kolem dvaceti žen, jež se převlékaly a sprchovaly. Kim si zabrala skříňku, vzala ručník, převlékla se do gymnastického úboru a v souladu se Sollyho pokyny se odebrala do oddělení Maximální zátěž. Stroje používalo kolem tuctu lidí. Plymouth mezi nimi nebyl.

Udělala několik dřepů, aby se uvolnila. Za chvíli se objevil, v trenýrkách a tričku, s ručníkem kolem krku. Když k ní zalétl pohledem, usmála se a tak ho pobídla, aby k ní přišel.

„Ahoj," řekl. „Myslím, že jsem tě tady ještě neviděl."

„Jsem tady poprvé. Řekla jsem si, že to zkusím."

„Je to tady dobré.“ Podal jí ruku. „Já jsem Mike.“ Věděla, že se mu jméno *Manville* nelíbí a zásadně je nepoužívá.

„Ahoj, Mikeu,“ řekla a přijala podanou ruku. „Kay Braddocková.“

„Jsi tady nová, Kay?“ Vybrali si dva duroflexy a vylezli na stoly.

„Nedávno jsem se přistěhovala. Z Terminal City.“

„Salonika se ti bude líbit,“ řekl. „Je to příjemné kulturní město. Dá se tady dělat spousta věcí. Je trochu míň *komerční* –“ Zaváhal. Najednou se lekl, že by se mohla urazit, ale zašel již příliš daleko, než aby to mohl vzít zpátky. „– míň komerční než většina jiných míst.“

Pochopila, že původně chtěl říct *než Terminal City*. Nebyl příliš pohotový. Ale to bylo jedině dobře. Uklidnila ho, nastavila časomíru na dvacet minut a vlezla si dovnitř. Pokud by ještě byl v duroflexu, až její doba vyprší, mohla ji jednoduše prodloužit.

Stroj se přizpůsobil jejím rozměrům. Prstence se jí stáhly kolem zápěstí a kotníků. Podušky se přitlačily na její stehna a hýždě.

„Děláš to pravidelně?“ zavolal na ni. Nebylo jednoduché vést rozhovor, když byl stroj v chodu, jenže jeho to neodradilo.

Duroflex se začal pohybovat, zpočátku jemně, protahovat jí ruce a nohy, válcovat ramena, mačkat kolena a masírovat hýždě.

„Ano,“ odpověděla. „Cvičím ráda.“

Vyslechla si občasné poznámky o divadlech a muzeích, jak přišel do Saloniky na konci války, našel zde domov a nikde jinde by žít nechtěl, jak příjemné je tady podnebí. Nakonec se ji odhodlal pozvat na večeři. „Znám výborný podnik u jezera –“

Byl dostatečně sympatický, aby v sobě překonala předsudky, jež chovala vůči byrokratům, třebaže sama byla jedním z nich. A skutečně v sobě měl obyčejné kouzlo.

„Fajn," řekla. „Půjdu ráda." Proč ne? Večeře nebude žádná veliká oběť. Konečně spokojený, ztichl a oddal se plně stroji.

Kim udělala totéž.

Duroflex postupně zrychloval. Protahoval celé skupiny svalů a přiměřeně svižným tempem s ní udělal několik sedů. Zazvoněním ji upozornil, že přijde změna, a v dalším okamžiku už se rukama dotýkala prstů na nohou.

Většinou se jím nechala vést, oči měla zavřené. Byla uvolněná a cítila příjemný žár, který nijak namáhavé cvičení navozovalo. Kim nebyla žádný fanoušek strojů, raději cvičila postaru, ale tento systém přece jen měl určité výhody. Člověk mohl dělat kliky a přitom skoro spát.

Tak to šlo dál, dokud nezačala cítit bolest. Stroj poznal, že něco není v pořádku, a zpomalil, ale ne dostatečně. Pak poznala, že Plymouthův duroflex se zastavil. Vylézal ven, zbrocený potem, a otíral si hlavu a krk ručníkem. „Počkám na tebe v hale, ano?"

Zařízení s ní právě dělalo několik shybů. Nedalo se říct, že by to přispívalo k její důstojnosti, a dostat ze sebe inteligentní odpověď nebylo v tuto chvíli už vůbec myslitelné. Proto se oba rozesmáli. Zalétla pohledem k časomíře, která ukazovala ještě šest minut. Přikývla. Přijde hned, až se systém vypne a ona se převlékne.

„No tak dobře." Hodil ručník do koše, věnoval jí široký úsměv a opustil místnost. Jakmile byl pryč, prudce stiskla tlačítko STOP. Duroflex se zastavil a propustil ji.

Raději by zůstala klidně ležet ve stroji a počkala, až ji záda a ramena přestanou bolet, jenže na to neměla čas. Slezla dolů a dobelhala se ke koši. Snažila se vypadat nenápadně. Místnost se zatím trochu vyprázdnila a ani

jeden ze tří nebo čtyř lidí, kteří se na strojích kolébali zepředu dozadu, si jí nevšímal. Podržela svůj ručník nad košem, vytáhla Plymouthův a svůj upustila.

Asi o deset minut později předala v hale pouzdro Sollymu a pak se vrátila, aby počkala na svého ctitele.

Než večer skončil, měla nepříjemný pocit, že Mikea Plymoutha zneužívá.

Restaurace, již vybral, byla příjemné malé bistro nazvané Branka. Byl z něj krásný výhled na jezero a okolní kopce. O osvětlení se staraly svíčky, hrála tichá hudba, hořela polena. Jídlo bylo dobré, víno teklo proudem a Mike se poddal melancholii, která ji nejdřív překvapila, ale potom zaujala její představivost.

Narodil se na Pacifice a byl ve válce.

„Na jejich *straně* –“ řekl.

„Ovšemže.“ Tady byl společný bod: Byl na palubě *Chammurabiho*, když ho Kaneova malá doprovodná loď zničila. Zachránil se v únikové kapsli, kterou o jedenáct dní později vylovila greenwayská patrola. „Domů jsem se už nevrátil,“ vysvětlil.

„Proč?“

„Ani nevím. Našel jsem si přátele. Líbilo se mi, kde jsem byl. Všichni mě vzali mezi sebe.“ Dodal, že zkušenost, kterou získal v kapsli, ho změnila.

„V jakém smyslu?“ zeptala se Kim. „Myslím, že jsem si udělal lepší obrázek o tom, co od života chci. Co je důležité.“

„A *co* je důležité?“

„Přátelé.“ Široce se usmál. „Veselé ženy. A dobré víno.“ Jeho oči zalétly ke svíčkám, které hořely na polici nad nimi. „Vůně horkého vosku.“

Tohohle chlapíka by se vážně mohla naučit mít ráda.

Proboha, vyčinila si vzápětí, je to *byrokrat.* A co je ještě horší, pracuje pro vládu. Je blázen do kulturistiky. Tenhle základní postup nejspíš používá na každou.

Sáhl přes stůl a ostýchavě ji vzal za ruku. Zatajila dech, cítila, jak se jí zrychluje tep. Co kdyby ji popadl a odvezl někam na ostrov? Představila si, jak spolu kráčejí po pláži ve svitu měsíce.

Jasně. Určitě by měl zájem o ženu, která z něho dělá pitomce.

Na okamžik se zamyslela nad tím, jestli celou akci nezrušit. Ale nemohla. Nešlo to. Stejně už bylo pozdě. Řekla mu vymyšlené jméno.

Přesto přemýšlela o tom, co by asi řekl Solly, kdyby se večer neukázala v hotelu.

Odešli z Branky a téměř hodinu se procházeli kolem jezera. Rozhovor sklouzl do důvěrné polohy v tom smyslu, že viděla touhu v jeho očích a vnímala podtext v jeho poznámkách o práci v archivu nebo o třech voříškách, jež má doma. „Rád plachtím," řekl. „Mám loďku na Winslettově jezeře."

„Potápěl ses někdy?" zeptala se.

„Ne. Ale chtěl bych to někdy zkusit. Ty ano?"

Přikývla. „Mám dojem, že je tě pro práci na úřadě škoda." Okamžitě si uvědomila, že řekla hloupost. Nejraději by to vzala zpátky.

Ale on pokrčil rameny a usmál se, jako by byl na to zvyklý. Vysvětlil jí, že to nedělá jen proto, aby si zajistil příjem. Měl rád statistiku a pořádek. Líbilo se mu mít odpovědnost za třídění historie – o které prohlašoval, že nic není chaotičtějšího – na protokoly, deníky, vyšetřovací zprávy a obchodní záznamy a následné ukládání dokumentů v nějaké logické podobě. „Katalogizace událostí mi dává pocit moci. Ale vím, jak to zní."

Za jiných okolností by jí to připadalo jako naprosto beznadějně nudná práce, ale z jeho hlasu byla slyšet radost, když o tom mluvil. A vypadalo to, že přesně chápe, co si o tom Kim myslí – že je to práce pro tupce. Pokrčil tedy rameny a usmál se způsobem, kterým se tak shodil, že zůstala dokonale odzbrojená. „Asi jsem rozený knihovník," řekl.

Stočit rozhovor na ni nebyla žádná výhra. Tím, že si vymyslela falešné jméno, byla donucena zkonstruovat celou řadu lží. Řekla, že je učitelka. Matematiky. Zajistila si místo na Danforthově univerzitě a za nějaké dva týdny měla začít učit. Zpočátku jí dělalo potíže myslet na to, že se jmenuje Kay. Vypadalo to, jako by zavládlo všeobecné zmatení.

Ke konci večera měla potíže si vzpomenout, co povídala předtím, na jakou oblast matematiky se specializuje, jak se jmenuje škola, ve které působila v Terminal City, přesné datum, kdy přijela do Saloniky. Padla taková otázka? Byla přesvědčena, že ano.

Odkud původně pocházela?

„Z Eagle Pointu."

„Tam mám bratra, Kay. Ze které části Eagle Pointu?"

Kterou část znala? Nyní si musela nějaké jméno vymyslet. „Z Kalumetu," řekla a doufala, že ani on město dobře nezná.

„Aha." Jeho reakce byla taková, jako kdyby to tam dobře znal. Pohrával si s ní? Nebo nebyl tak docela upřímný?

Začala si uvědomovat, že tento večer jí zůstane v paměti. A představovala si, jak si za několik let vzpomene na Mikea Plymoutha a s bolestivou výčitkou bude přemýšlet, co s ním asi je.

„Měla bych už jet domů," řekla nakonec.

„Je už docela pozdě," přisvědčil.

Trval na tom, že ji doprovodí, a tak řekla jméno hotelu, ale jiného, než byl ten, kde skutečně bydleli se Sollym. Taxík je tam odvezl. Když se snášel zataženou oblohou k přistávací plošině, zmlkli.

„Uvidíme se ještě někdy?“ zeptal se, jako by něco vycítil, jako by věděl, že druhý takový večer nebude.

„Můžeš mě najít tady v hotelu, Mikeu.“ Rozhostilo se další dlouhé mlčení. Světla dole se blížila a ona pochopila, že se oba cítí trapně, ale jenom ona ví proč. Taxík dosedl a Kim vystoupila do čerstvého větru. Přidal se k ní. Chvíli se drželi za ruce a dívali se jeden na druhého. „Mikeu,“ řekla, „byl to krásný večer.“

„Stalo se něco?“ zeptal se.

„Ne. Jsem jenom utahaná. Byl to dlouhý den.“

Zlehka ji políbil. Ztuhla a on se na ni usmál, vytušil odstup. „Jsem rád, že jsem tě poznal, Kay,“ řekl.

Stiskl jí ruku, zalétl pohledem k výtahu a poté zpátky k taxíku. „Moc rád bych něco takového zopakoval hned zítra.“

„Dobře,“ souhlasila. „To by bylo fajn.“ Nechtěla však, aby jí volal během dne. Mohl by zjistit, že tady vůbec nebydlí. „Co kdyby ses pro mě zastavil v devět?“ navrhla.

„Spolehni se, budu tady.“

„Bezva. A víš co, možná mi raději dej své číslo. Pro všechny případy.“

„Jsi nádherná žena, Kay,“ řekl. Zůstal stát u taxíku a ona vyšla po rampě k výtahu. Nastoupila a stiskla tlačítko do haly. Mike jí zamával, ona zamávala jemu. Potom se dveře zavřely.

Jsi pitomá, Kay.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se Solly.

Pokrčila rameny. „Dobře.“

„Nepoznal nic, ne?“

„Ne. Vůbec nic netuší.“

„Fajn. Poslal jsem balíček Alanovi. Nemá z toho radost.“

Alan byl Sollyho kamarád z laboratoří institutu. „Ví, že děláme něco protizákonného a že do toho bude namočený taky, jestli nás chytí.“

„Vždyť ví, že bychom ho neprozradili.“

„To je jedno,“ řekla. „Kdyby chtěl někdo zjistit, kdo nám pomohl, nemusel by být génius, aby na to přišel.“ Líbilo se jí čím dál míň, jak se celá věc vyvíjí.

„Já jsem pro dnešek hotový,“ pravil Solly. „Zítra bychom měli mít všechno hotové a v noci můžeme dovnitř.“

„Solly, začínám váhat, jestli to za to stojí,“ přiznala.

Dal jí najevo, že ho to nepřekvapuje. „Vždyť víš, jak se na to dívám *já.* Stačí říct jediné slovo a skončíme to. Stejně nevěřím, že tím můžeme něco získat. Myslím, že se nedozvíš nic, co bys už nevěděla. Jsem ochoten připustit, že Joši byla u Tripleye, ale i pro to se dá najít relativně nevinné vysvětlení. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby ji vzal na několik dní k sobě, jestli chtěla.“

„Měla jet do hotelu s Emily.“

Pokrčil rameny. „Neexistuje žádný důkaz, že do taxíku nasedly *obě.* Byla použita identifikační karta Emily. Joši poté odjela na několik dní k Tripleyovi. Tam ji zastihl výbuch. A pořád tam někde je. Jelikož nikdo nevěděl, že tam je, nikdo po ní nijak zvlášť nepátral.“

Ale při celkovém průzkumu by její tělo našli.

„Jestli z toho chceš vycouvat, teď je vhodná příležitost,“ řekl.

A potom se stalo něco zvláštního. Uvědomila si, že Solly chce, aby toho nechala. Ale byl by zklamaný, kdyby to udělala.

Uvědomila si také něco jiného: nemohla couvnout. Znamenalo by to, že bude celý zbytek života přemýšlet o tom, kde je pravda.

11

V každém čestném člověku dřímá zloděj, stačí ho dostatečně popíchnout.

DELIA TOMASOVÁ, *Kronika Karibiku,* 449

Balíček dorazil několik hodin po poledni. Zkontrolovali obsah – jedinou rukavici z tenkého filmu, pečlivě zabalenou do průhledného pouzdra. Kim si zastrčila pouzdro s rukavicí do kapsy bundy.

Den strávili prohlídkou města, ale Kim byla tak nervózní, že z toho nic neměla. V jídle se jenom porýpala. Když slunce začalo slábnout, nechali se dovézt pohyblivou lávkou ke Kaydonovu centru. Teplota klesala a začal foukat vítr.

Archiv vypadal v nevlídném soumraku ponuře. Poslední návštěvníci se pomalu trousili ven, zachumlaní do svých kabátů. Z dlážděných chodníků a přistávacích plošin byl sníh ometený. Když přicházeli směrem od jezírka, právě startoval nějaký taxík. Na hladině jezírka se utvořila tenká vrstva ledu. Solly byl cestou nezvykle zamlklý.

„Víš jistě, že tam nemají žádné kamery?“ zeptala se potřetí nebo počtvrté.

„Vím to jistě,“ odpověděl. „Jedině v Síni svobody. Nebo v případě, že se systému nelíbí tvoje DNA.“

Hloubala nad tím, co by znamenalo pro její kariéru, kdyby ji přistihli. V posledních dnech o ničem jiném skoro nepřemýšlela. A měla by lepší pocit, kdyby měli po ruce

aero pro případ, že by museli rychle zmizet. Ale zaparkované aero na plošině by mohlo vzbudit nežádoucí pozornost. Solly tvrdil, že kdyby se něco zvrtlo, bylo by to stejně jedno. Policie by věděla, kdo jsou, ještě než by se dostali ven z budovy.

„Pořád jsi přesvědčená o tom, že to chceš udělat?“ zeptal se jí znovu.

„Co myslíš, že s námi udělají, jestli nás chytnou?“

„Nechají nás několik měsíců pracovat na farmě. A nejspíš také několik dní v kostce.“ Kostka byla průhledná schránka umístěná na veřejném prostranství, aby každý, kdo znal odsouzeného zločince, mohl vidět žalostný stav, do něhož poklesl. Všichni příbuzní, členové rodiny a přátelé dostali vyrozumění a mohli se přijít podívat osobně nebo mohli jenom přihlížet ponížení ze svého obýváku. Ve společnosti, která se prohlašovala za osvícenou, jí to připadalo jako obzvlášť krutý trest.

Představila si titulky: MLUVČÍ INSTITUTU ZATČENA ZA VLOUPÁNÍ. ODBORNÍCI ZKOUMAJÍ, PROČ SE BRANDYWINEOVÁ DALA NA DRÁHU ZLOČINU.

Došli k hlavnímu vstupu a zabočili doprava na pěšinu, která obcházela budovu kolem dokola. „Nemá smysl, abychom chodili dovnitř oba. Vím, co hledám. Proč bys nemohl počkat venku? Chci říct, že jsme –“

„– už jsem došel až sem,“ skočil jí do řeči Solly. „Může se stát, že mě budeš potřebovat.“

Zabočili k vedlejšímu vchodu, vyšli po rampě a zastavili se před skleněnými dveřmi. Uvnitř byla chodba lemovaná kancelářemi.

Čtecí zařízení se otevřelo a objevil se sled pokynů: PROSÍM, POLOŽTE KONEČKY PRSTŮ NA ČOČKY. NEHÝBEJTE JIMI, DOKUD PROCEDURA NESKONČÍ.

Kim se rozhlédla, aby se ujistila, že je nikdo nepozoruje. Vytáhla z kapsy pouzdro, vzala rukavici, navlékla si ji, přitáhla, až byla těsná, a ukázala ji Sollymu.

„Dokonalé," prohlásil.

Položila konečky prstů na označené místo. V zámku téměř neslyšně cvaklo a dveře se otevřely. Kim a Solly vešli dovnitř a dveře se za nimi zavřely.

Chodba byla dlouhá a tmavá, lemovaná dveřmi. Vysoký strop byl šedivý a volal po opravě. Dveře byly průhledné. Když se přiblížili, rozsvítilo se digitální číslo a popis, co se za nimi nachází. Takto minuli Normy, Osobní, Správu, Plánování, Bezpečnost a Zvláštní operace.

Zdálo se, že v budově nikdo jiný není. „V celé budově pracuje jen nějakých devět nebo deset zaměstnanců," řekl Solly. „V obvyklých pracovních hodinách."

„Zástupci komisaře."

„Přesně tak. A několik ředitelů. A systémových analytiků. Každý má nějaký titul. Veškerá rutinní práce je zautomatizována. Pokud se mi podařilo zjistit, nikdo nezůstává po zavírací hodině."

Sotva to dořekl, jeho slova byla samozřejmě zpochybněna. Ušli jenom o několik kroků víc, když za nimi, směrem k Síni svobody, cvakl zámek. Dívali se, jak se dveře jedné kanceláře otevřely. Vyšel z nich muž v zeleném pracovním oděvu a zvědavě si je prohlédl.

Kim měla pocit, jako by se jí zastavilo srdce. Přirozený impuls jí říkal, aby se utekla.

„Pojď, jako by nic," zašeptal Solly a vzal ji pevně za ruku. Zkontroloval jeden popisek, přikývl, jako by našel, co hledal, a otočil se přímo k pracovníkovi archivu.

Muž se zamračil. Měl olivovou pleť, široká ramena a výraz, z něhož se dalo vyvodit, že je za ním těžké odpoledne.

„Dobrý den," řekl. „Mohu vám nějak pomoci?"

Solly mávl směrem k němu identifikační kartou. „Bezpečnostní prověrka," prohlásil. „Je tady všechno v pořádku?"

„Pokud vím, tak ano."

„No dobře." Solly zalétl významným pohledem ke dveřím jedné kanceláře. „Díky." Zkusil do nich zlehka zatlačit a spokojeně kývl, když se neotevřely. Kim pochopila narážku a zkusila jiné dveře na druhé straně chodby. Prošli chodbou kolem muže v pracovním oděvu a čas od času vyzkoušeli dveře některé kanceláře.

Muž se za nimi díval, dokud nedošli k příčné chodbě a nezmizeli mu z dohledu. „Co si o tom myslíš, Solly?" optala se.

„Nevím. Myslím, že jsme nebyli moc přesvědčiví."

Poslouchali, jestli se ozvou kroky. Když žádné neslyšeli, Kim vykoukla zpoza rohu a uviděla, že muž si právě otevírá dveře z budovy. „Myslím, že vzduch je čistý," řekla.

Solly nahlédl do poznámek, dovedl ji k další příčné chodbě a zahnul doleva. Ocitli se v oddělení označeném ZÁZNAMY a našli dveře, jejichž popisek říkal: NEKOMERČNÍ MEZIHVĚZDNÉ LETY.

Solly vytáhl sadu univerzálních klíčů schovaných v náprsence. Byly to plastové karty zakódované tak, aby odpovídaly většině vnitřních zámků, které se momentálně používaly. Musel vyzkoušet ve čtečce čtyři nebo pět, než se zámek pohnul a dveře se otevřely.

„Jako zloděj by ses neztratil," poznamenala.

Zatvářil se spokojeně. „Tady vzadu si nedělají starosti s případným vloupáním, nic víc. Vpředu, kde jsou PRÁVNÍ DOKUMENTY, je to něco jiného. Stačí, aby se dovnitř dostal komár, a alarm se spustí, přiběhnou strážní a dveře sjedou dolů. Ale tady vzadu o nic nejde. Staré soubory nikoho nezajímají."

Vešli dovnitř a zavřeli za sebou dveře.

Byl to kumbálek. Z malého okna se otevíral výhled do nádvoříčka. Kim si sedla k jedinému terminálu a vyvolala menu. Stačily jí necelé tři minuty, aby našla Povinný letový deník EMP 4471886 *Lovec,* přílet 30. 3. 573.

„Mám to," řekla. Zasunula disk a zadala počítači, aby jí soubor zkopíroval.

Solly přitiskl prst na rty. Venku se ozvaly kroky. Postavil se za dveře, aby ho nebylo vidět, kdyby někdo nakoukl dovnitř. Kim se vmáčkla za stůl.

Hlasy.

Dva lidé, kteří něco říkali a pak se rozesmáli. Šli dál.

Kim s velkým překvapením zjistila, že ji zaplavilo zvláštní radostné vzrušení. Stiskla Sollymu rameno.

„Co je?" zeptal se.

„Měli bychom to dělat častěji," prohlásila.

Sheyel si upravil polštáře ve svém dračím křesle. „Kim, to jsem rád, že ses ozvala. Máš něco nového?"

„Asi ne. Chci ti poděkovat, že jsi mi zjistil to číslo Jošiných bot."

„To nic nebylo. Řekneš mi už, proč tě to zajímalo?"

„Našli jsme v Kilově vile přísavnou botu. Odpovídá její velikosti."

„Cože?"

„Nic víc zatím nemáme. A pravděpodobně to nic neznamená."

Mlčel.

„Potřebuji víc informací."

„Jistě. Jestli je mám."

„Měla Joši v těle něco umělého? Něco, co by se dalo zachytit nějakou hledačkou?"

Zavřel oči. „Myslím, že ne."

„Třeba nějaké umělé vylepšení? Nebo něco, co jí opravovali?"

„Ne," řekl. „O ničem takovém nevím. Jednou měla úraz, když hrála koloskok. Musela si nechat udělat několik korunek."

„Myslím, že to nám k ničemu nebude. Dobře, Sheyele. Zkusím zjistit, jestli by to šlo nějak jinak. Jestli tě něco napadne, zavolej mi."

Přikývl. „Díky, Kim. Vážím si tvé snahy."

Ukončila spojení, nalila si drink, podívala se na číslo, které si napsala na kousek papíru, a vyťukala je.

„Haló?" Hlas Mikea Plymoutha. Obraz nechala vypnutý.

„Ahoj, Mikeu." Snažila se, aby její hlas zněl co nejpříjemněji.

„Ahoj, Kay. *Čekal* jsem, že se mi ozveš."

„Omlouvám se, ale dnes večer to nepůjde."

„Aha. Hm – Není ti nic?"

„Ne. Jsem v pořádku."

„Tak někdy jindy?"

Předtím vystrčila Sollyho z pokoje. Teď litovala, že tam není. „Myslím, že ne. Nemá to smysl."

„Aha." Tápal po slovech. Hledal, co říct, aby zvrátil situaci. Nebo zachránil svou čest.

„Promiň." Napadlo ji, že by si mohla něco vymyslet. Ušetřit jeho city. *Včera jsem ti lhala. Nejsem už volná.* Ale rozmyslela si to. „Mám toho teď prostě moc."

„Rozumím." Místnost ztichla. „Sbohem, Kay."

Ukončila hovor a civěla na přístroj. „Sbohem, Mikeu."

Nechali si přinést trochu sýra a víno a posadili se, aby se pustili do prohlížení deníků z *Lovce.* Kim vložila disk do čtecího zařízení, propojila je s obrazovkou, vzala si kousek sýra a otočila se k Sollymu. „Připraven?"

Solly přikývl a ona spustila program.

Objevily se titulky, které identifikovaly loď, udaly místo a čas, vypočítaly obchodní náklad („Žádný") a popsaly

povahu letu. Datum převedené do seabrightského času bylo 12. února. Datum odletu ze St. Johns.

První záběry byly ze základny a ukazovaly vesměs techniky a údržbáře pracující na *Lovci.* Solly jí popisoval, co dělají: tihle kontrolují podpůrné systémy, ti doplňují zásobu vody.

„Dostaneme dvojí záznamy," vysvětlil. „Jedno budou kontinuální data z různých lodních systémů – klimatizace, navigace, stav reaktoru a tak dál. To druhé bude vizuální záznam dění v pilotní kabině. Kamery zaznamenají jen pohyb. Když je místnost prázdná nebo pilot spí –" rozpřáhl ruce dlaněmi vzhůru, „– nic."

„Kolik má vlastně takový pilot práce, Solly?"

„Je to drsná profese, Kim. Chce to vysokou inteligenci, široké znalosti, skvělé reflexy –"

Zavřela oči. „Solly –"

„Co když je to obchodní tajemství?"

„Pokračuj. Můžeš mi věřit."

„I kdybys pilota kdykoli hodila přes palubu, nemohlo by se ti nic stát."

„Vážně?"

„Jasně. Pilot dělá tři věci. Komunikuje s řídicím střediskem, říká UI, kam má letět, a převezme řízení, pokud UI zkolabuje. Což se nikdy nestane."

„To je všechno?"

„To je všechno. A s řídicím střediskem může komunikovat UI."

Posunul záznam dál. Technici kroužili kolem se svými úkoly, potom zmizeli a obrazovka ztmavla. Časový údaj poskočil o dvě hodiny. Další sekvence jim ukázala, jak do pilotní kabiny přišel Markis Kane.

Byl to Kane více než čtyřicet let po válce, ale mezi mužem, který seděl v kabině *Lovce,* a mužem, jehož podobizna byla vystavena na čestném místě Památníku

Slavné trojky, nebyl fyzicky žádný rozdíl. Tato pozdější verze byla možná méně štíhlá a rysy tváře byly možná o něco tvrdší. Jinak to byl tentýž člověk.

Měl na sobě modrou kombinézu s nášivkou zobrazující *Lovce* na oběžné dráze planety s prstenci a heslo VYTRVALOST. Černé vlasy měl krátce zastřižené a byl hladce oholený. Od přírody vypadal mladě a vitálně. Kim došla k závěru, že je docela atraktivní. Byl válečný hrdina a měl duši umělce. Slušné resumé.

Pilotní kabina se nijak zvlášť nelišila od té, kterou viděla při prohlídce *Lovce.* Dvě křesla byla jiná, koberec měl světlejší odstín a stěny byly tmavší. Ale vše nasvědčovalo tomu, že rozložení přístrojů se nezměnilo.

Kane se posadil do levého křesla a vzal do ruky notepad. Kim se dívala, jak metodicky prochází předstartovní seznam. Procedura trvala asi deset minut. Když skončil, vstal z křesla a opustil kabinu. Vybavila si dispozici *Lovce* a vzpomněla si, že z pilotní kabiny se vychází do horní části kulaté haly. Kamera přestala zaznamenávat. Hodiny poskočily o šestnáct minut. Kane se vrátil, sedl do křesla a začal se dotýkat ovladačů.

„Lovec *připraven k odletu.“*

„Lovec, *máte povolení ke startu.“* Sáhl na výstupek na pažní opěrce křesla. *„Do startu zbývá třicet vteřin, vážení. Připoutejte se.“* Jeho popruhy mu sjely na ramena a zapnuly se. Křeslo se pohnulo, aby zaujalo čelní polohu.

V době letu *Lovce* byl St. Johns na okraji známého teritoria. To platilo dodnes. Žádná hlubší základna neexistovala. Několik set misí se vypravilo dál, avšak na tak obrovskou oblast to bylo zanedbatelné číslo. Mezi Devíti světy se vedl již dlouho spor o to, kdo by měl nést finanční břemeno udržování předsunuté základny. Provoz prudce poklesl a stanice si již na sebe sama nevydělala. Mluvilo se o jejím uzavření.

Lovec se pohnul vpřed. Kim se dívala, jak se hadice rozpojují. Dok začal na horní obrazovce a v oknech ujíždět dozadu, čím dál rychleji. Pak zůstal za lodí. Akcelerace zatlačila Kanea do křesla. Prohodil pár vět s lidmi z dispečinku a řekl pro záznam, že loď je volná, má stanovený kurs a stav všech sledovaných parametrů je nominální.

Solly posunul záznam dopředu. Kane zůstával v kabině sám, sledoval přístroje, občas si promluvil s AI. Potom, asi po čtvrthodině letu, znovu promluvil do palubního rozhlasu. *„Za pět minut zahájíme akceleraci na skokový stav. Emily a Kile to znají. Joši, jakmile to začne, nebudeš se moci hýbat. Bude to trvat zhruba dvacet pět minut. Jestli něco potřebuješ udělat, teď je pro to vhodný okamžik.“*

„Skokové motory odeberou prakticky všechnu energii,“ vysvětlil Solly. „Většina systémů vyžaduje téměř půl hodiny při stálé akceleraci jednoho gé, než shromáždí dostatek energie pro skok do hyperprostoru.“

Kane aktivoval kanál, který byl nejspíš soukromý, a řekl Kilu Tripleyovi, že *Lovec* by měl po návratu absolvovat generální opravu. Kim posunula záznam, dokud se na panelu nerozsvítila řada zelených kontrolek. „*Jdeme do hyperprostoru,*“ řekl Kane.

Světla blikla, ztlumila se, rozzářila se a znovu blikla.

Kane se podíval na přístroje a pak, viditelně spokojený, oznámil pasažérům, že skok je dokončen. Požádal každého z nich, aby se ohlásil, a informoval je, že mohou chodit, jak se jim zlíbí. Vstal, protáhl se a odešel z kabiny. Kamera se zastavila.

Na hodinách uběhlo sedm minut, když se vrátil v doprovodu Tripleye. Velitel výpravy přehodnocoval cíle a zvažoval, že by letěli *sem* místo *tam.* V jedné oblasti příliš mnoho starých hvězd třídy G, ve druhé příliš mnoho záření vyvrhovaného blízkými mladými superobry. Předal mu

nové pořadí míst, která by chtěl navštívit. Počáteční cíle zůstávaly v platnosti. Ale pak chtěl udělat úpravy. Zeptal se, jestli by to Kane mohl zařídit bez větších potíží.

Kapitán navrhl, aby mu tam seznam nechal. *„Já v tom nevidím žádný problém, Kile,“* řekl. *„Budeme muset spočítat, co to bude znamenat pro délku letu. Jinak ale –“* Rozpřáhl ruce na znamení toho, že se přizpůsobí tomu, co Kile upřednostní.

Ve zbytku prvního dne a po většinu následujícího času byla pilotní kabina prázdná. Hodiny přeskakovaly vždy několik hodin. Na kalendáři se začala měnit data. Přesně v šest ráno Kane vešel, někdy sám, jindy s jedním nebo dvěma dalšími členy posádky, a pozorně si prohlédl řídicí panel. Promluvil si s UI, což většinou znamenalo, že se jí zeptal, zda se vyskytují nějaké anomálie, jestli předpovídá nějaké potíže a jestli chce na něco upozornit. Postupně se z toho stal obřad.

„Je to bezpečnostní opaření,“ vysvětlil Solly. „Vyžadované předpisy. Spousta úkonů je nadbytečných, takže je těžké představit si sled událostí, které by mohly způsobit potíže, jež by s dostatečným předstihem nespustily poplach. Přesto všichni děláme tytéž rutinní úkony. Pravda je, že podle mě je účelem vzbudit v pilotovi pocit, že má něco na práci.“

Tady Kim poprvé uviděla živou Joši Amaru. Byla plná energie, života a nadšení pro misi, absolutně přesvědčená, že se nevrátí domů s prázdnou. Kim si nemohla nevšimnout, že je to nádherná mladá žena. Tmavé vlasy a tmavé oči, zvýrazněné zlatým řetízkem a zlatým náramkem.

„Musela mít peníze,“ poznamenal Solly.

Zdálo se, že Kilu Tripleyovi se v pilotní kabině líbí. Trávil tam víc času než všichni ostatní, s výjimkou pilota. Často si sedl do pravého křesla a dal dlouhé nohy přes sebe. Obvykle si četl, někdy si dělal poznámky. Když tam byl

Kane nebo některý z jeho kolegů, mluvíval o tom, jaké by to bylo, oblétnout novou planetu, vklouznout do noci a uvidět, jak se napříč kontinenty táhnou pruhy světel. Kim věděla, že tento manévr udělal už tisíckrát, ale noc vždycky zůstala neporušená. Jako v celých lidských dějinách.

„Dovedete si představit, co by to znamenalo,“ opakoval Tripley znovu a znovu, *„kdybychom je našli?“* Žádné *jestli tam jsou,* ale *kdybychom je našli.*

Kim si všimla něčeho, co Tripleyovi zcela zjevně zůstávalo skryto – a totiž toho, že Kane nevěří, že je co hledat; anebo pokud je, je to tak důkladně ztraceno mezi hvězdami, že neexistuje reálná naděje na úspěch. Můžeme přeletovat další a další terminátory bez výsledku, říkaly jeho tmavé oči, dokud nás to neunaví a nenajdeme pro finanční zdroje nadace lepší využití.

Ale zřejmě věděl, že nemá smysl snažit se svého zaměstnavatele od něčeho odrazovat. Ano, uznal, Zlatý kalich je bohatý na hvězdy třídy G, žluté hvězdy jako Slunce nebo Hélios. Cestovní doby mezi nimi budou relativně krátké. Za rok mohli prohledat velký prostor.

Prohledáme velký prostor, říkal Tripley. A: *„Tentokrát to dokážeme, Markisi. Já to vím.“*

Kane vždycky zareagoval pokýváním hlavou a nepřítomným pohledem. Souhlasil s Tripleyem, ale sděloval Kim, že tento rozhovor se odehrál pokaždé. A nikdo nikdy nic nenašel.

Hledala mezi nimi nějaký náznak napětí, jenže nic nenaznačovalo, že by spolu nevycházeli, přestože každý měl úplně jinou povahu: Kane byl rozvážný, obezřetný, skeptický a metodický. Tripley byl optimista se sklonem řídit se svými emocemi. Ale instinkty měl dobré a většinou se choval racionálně, s výjimkou jeho posedlosti mimozemskými bytostmi. Měl vlastní vidinu světa a nevpouštěl do něho realitu. Kdyby byl oddaný náboženství,

patřil by k těm, kteří tvrdí, že *je* Bůh a nebe, protože jaký by jinak měl život smysl? Kim si udělala celkový dojem, že je to muž, který nikdy tak docela nevyrostl. Ale bylo jasné, že jakýkoliv zlý úmysl je mu cizí. Zavrhla možnost, že Joši mohl zabít on. Nebo někdo jiný.

Podívala se do jeho záznamů. Při pátrání po svém grálu absolvoval dvacet devět misí, takže celkově strávil téměř pětadvacet let mimo planetu. To mu dávalo nálepku fanatika, *Achaba*. Nebylo divu, že heslem *Lovce* byla VYTRVALOST.

Později se Kane svěřil Emily s realističtějším odhadem. *„Potřebovali bychom stovku takových lodí,“* řekl. *„Tisíc. Aby se rozletěly všemi směry. Pak bychom snad měli naději.“*

Emily také chápala, jak je pravděpodobnost proti nim.

Bylo to poprvé, kdy Kim viděla svou sestru při nějakém soukromém kontaktu. Byli na cestě tři dny, než konečně přišla do pilotní kabiny a umožnila tak Kim, aby si ji prohlédla. Kane již tam byl, prováděl pravidelné ranní úkony. Emily k němu zezadu přistoupila a *stiskla* mu rameno. Kane se po ní ohlédl a Kim pochopila, že přítomnost kamer, jež všechno zaznamenávají, je na obtíž.

Solly se po ní podíval, ale neřekl nic.

Emily elegantně vklouzla do pravého křesla. Měla na sobě kombinézu expedice, u krku rozepnutou právě tolik, aby odhalovala oblinu jejích ňader.

Kane poznamenal, že všechno pokračuje podle plánu. Byla to bezvýznamná poznámka, hloupost, ale jeho hlas klesl o oktávu níž. „Jsou milenci,“ řekla Kim, víc pro sebe než pro Sollyho.

Navenek samozřejmě nebylo nic znát. Kane a Emily se na sebe dívali s tak nucenou lhostejností, jaké jsou schopni jen lidé, kteří jsou do sebe zamilovaní a snaží se to skrýt.

Joši měla jen málo přes dvacet. Její školní výsledky vypadaly slibně, ale také se nechala strhnout honbou za *Snem.* Pokaždé když se naskytla příležitost, si Kane dal tu práci a upozorňoval ji, že takových expedic bylo již mnoho. Že to sice vypadá snadno, když se několik stovek hvězd třídy G nachází v úzkém pásmu. A že navzdory odhadům, že jde jen o to, najít tu správnou, neexistuje žádná záruka, že nějaká pravá *je.* Žádná jistota, že *nějaká jiná* hvězda někde jinde, s výjimkou Slunce, zrodila život. „Připusť si tu možnost," řekl jí. *„Možná jsme sami."*

„To není možné," namítla. *„Nic není jedinečné, to je jeden ze základních vědeckých principů."*

Kim si všimla, že posádka *Lovce* nikdy nemluvila o nalezení *améby.* Soudě podle všech rozhovorů o tom, jak vést první kontakt, jakou technologii hledat a jaké nebezpečí by mohli představovat mimozemské bytosti, jež by byly o mnoho vyspělejší, viděla, že objev stébla trávy, o nějž usilovali všichni ostatní, by pro tuto skupinu byl jasným zklamáním. Doufali, že v tom úplně nejhorším případě někde vykopou trosky, důkaz toho, že jiná civilizace existovala.

„Dokud neprokážeme, že se to může stát někde jinde," řekl Kane, *„musíme přijmout možnost, že lidstvo bylo stvořeno božským zásahem."*

Zasmála se tomu, ale Kane jí oplatil úsměvem. *„Máš pro to nějaké jiné vysvětlení?"* zeptal se. „Univerzální ticho?"

Neměla žádnou odpověď.

Kim poslouchala, jak rozebírají strategii. Prvním krokem bylo vypočítat biozónu dané hvězdy a pak najít to nezachytitelné stéblo trávy. Jakmile se jim to podaří, jakmile najdou živý svět, budou pátrat po důkazech inteligentního života, minulého, nebo současného.

Vyznívalo to všechno velmi optimisticky. Ale jak při jedné příležitosti prohlásil Tripley, právě proto to stálo za

to. *„Kdyby byl život v každé druhé soustavě, byla by to nuda, ne?“*

Do čtyř ráno si Kim a Solly prohlédli prvních šest dní expedice. Usilovně pátrali po projevech nepřátelství mezi členy výzkumného týmu, po náznacích něčeho, co by ve svém důsledku mohlo vést k vraždě. Mohlo vypadat jako handicap, že nemohou poslouchat rozhovory odehrávající se jinde než v pilotní kabině, že ti, kteří na záznamu mluví, vědí, co dělají, ale i tak bylo zřejmé, že členové posádky spolu vycházejí dobře. Kane se těchto rozhovorů účastnil téměř vždycky, a s výjimkou okamžiku, kdy Joši anebo Tripley přinesli sendviče a pivo, tam s ním nikdy nebyl víc než jen jeden další člověk.

Vyskytovaly se názorové rozdíly, nijak významné a nevyhnutelné ve skupině lidí, kteří si povídají o politice, dějinách, vědě a filozofii – mají něco jako čtenářský diskusní kroužek a baví se virtuálními hrami. Kim a Solly nebyli do her zasvěceni, ale z následných řečí vyvodili, že obsahovaly i sexuální hrátky, byť ne v prvním plánu. Neexistoval však žádný důkaz napětí mezi Kanem a Tripleyem nebo mezi ženami. Zjevně mezi sebou měli nějakou dohodu, ale její přesnou povahu Kim nebyla schopna stanovit.

Solly usnul. Kim byla unavená, ale chtěla vytrvat, dokud nezjistí, co se stane. Pokud se samozřejmě *něco* stane. Začala posouvat rozhovory dál s tím, že se k nim později vrátí a poslechne si je pečlivěji. Občas byl Kane v pilotní kabině sám a četl si, psal si poznámky nebo si něco črtal do skicáku, který nechával na bočním stolku. Zdálo se jí, že si všimla rané verze *Podzimu.*

Posouvala záznam rychle dál, až poprvé uviděla pilotní kabinu *prázdnou.* Houkal klakson a světla blikala. Všimla si času: 11.17, 17. února, pátý den výpravy.

Obrazovka se rozdělila, přibyl záběr do tmavé prostory, ve které poznala strojovnu.

Probudila Sollyho.

„Vypadá to na problém se skokovými motory," řekl.

„Ale vždyť teď letí setrvačností, bez motoru. Skokové motory v této fázi nic nedělají, ne?"

„Jsou pořád zapojené," vysvětlil Solly, „a může se pokazit spousta věcí." Vyvolal si přicházející data a několik minut nad nimi hloubal. „Záložní palivový systém," řekl. „Je to nadbytečný bezpečnostní prvek. Sleduje tok antihmoty během skoku. Pokud vznikne nějaký problém, převezme funkci hlavního systému."

„Takže motory by bez toho mohly fungovat dál?"

„Jasně. Ale nedoporučoval bych ti to."

„Proč?"

„Protože antihmota je nevypočitatelné palivo. Má tendenci přepalovat ovládací prvky. Pokud tam není nějaký záložní systém a dojde byť jen k sebemenšímu přetížení, je s tebou ámen."

Solly přepnul zpátky na vizuální záznam, právě včas, aby uviděli, jak Kane sestoupil po schodech do strojovny. Emily byla hned za ním, zabalená do županu. Před ovládacím panelem se zastavil a dotkl se ho. Klakson ztichl. *„Je to dobré,"* řekl jí. *„Nehrozí nám nebezpečí."*

Sedl si k monitoru a začal listovat schémata. Pak dorazili ostatní. *„Je to záložní palivový systém,"* řekl. *„Budeme muset ukončit misi."*

Emily vypadala ohromeně. *„Ukončit? Je to opravdu tak vážné? Nemohli bychom to opravit?"*

Kim věděla, že *ona* by se zeptala, jestli je jejich situace vážná.

„Můžu to provizorně opravit. Ale určitě bychom nechtěli poletovat po Zlatém kalichu s pokaženým ZPS."

„Proč?“ otázal se Tripley. *„Co přesně by nám hrozilo?“*

„Dá se to těžko vyhodnotit. ZPS je bezpečnostní prvek, který nám k ničemu není, dokud ho nebudeme potřebovat. Jestli mi rozumíte. Ale můj názor je stejně vedlejší. Předpisy vyžadují, abychom se vrátili.“

„A kdo by co zjistil?“

„Já. Kdybychom tady zařvali, byla by to moje odpovědnost.“ Zhluboka se nadechl. *„Není to konec světa. Zkusíme to zase jindy.“*

„Fajn.“ Tripley probodl motor pohledem, jako by ho zradil schválně. *„Co teď?“*

„Potřebuji na to několik hodin. Abych udělal nějaké provizorní opravy. Vyjdeme z hyperprostoru a uděláme to. Až budu hotový, vrátíme se a zamíříme domů.“

„Musejí se dostat ven z hyperprostoru,“ odpověděl jí Solly na otázku, kterou jí vyčetl ve tváři, „pro případ, že by se něco stalo. Je to bezpečnostní opatření, aby tam neuvízli.“

„To je ono,“ řekla Kim. „Teď dojde ke kontaktu.“

„Domů?“ pravil Tripley. *„Proč ne do St. Johns? Proč se vracet celou cestu až domů?“*

„Je to velká oprava. Takové věci se tady nedělají. Na St. Johns by udělali jenom to, co se chystám udělat já, provizorní opravu. Ale abychom získali nové oprávnění k letu, potřebujeme Orbitální Přístav.“

Emily zvedla oči k Tripleyovi. *„Mrzí mě to, Kile.“* Zatvářila se účastně.

„Tak jo,“ řekl Tripley. *„Udělej to. Sakra.“*

Kane se spojil s jednotkou UI. „Lovče, *zruš TDI. Vytáhni nás ven.“*

„Počkej okamžik,“ řekla Kim. „Jsou blízko nějaké hvězdy?“

„Nevím," odpověděl Solly. „Záleží na tom, co je pro tebe *blízko.* Jestli myslíš uvnitř nějaké planetární soustavy, řekl bych, že je to *opravdu* nepravděpodobné."

„Pak to není ono. Musejí vyrazit na průzkum. Musejí se rozhodnout, že vyjdou ven v blízkosti některé z těch sedmi hvězd."

Solly zavrtěl hlavou. „To se nestane."

Dívala se, jak Tripley opustil pilotní kabinu a jak se Emily a Kane připoutali. UI odpočítala minuty a potom vypluli z hyperprostoru. Byli v hustě obsazené oblasti Orionu a obloha byla plná velkých mračen hvězd. Kim neviděla dost, aby mohla říci, zda je nějaké slunce nablízku.

Posunuli záznam o něco dopředu. Kane během dvou hodin provedl opravy. Potom upozornil ostatní, že jsou připraveni, a začal zrychlovat ke skoku. O pětadvacet minut později vklouzli bez dalších zvláštních událostí zpět do hyperprostoru a vydali se na dlouhou cestu do Orbitálního Přístavu.

Na východě se začínalo rozednívat a okenními tabulemi lomcoval ostrý vítr. „Já tomu prostě nevěřím," prohlásila.

Solly vypnul počítač, významně se na ni podíval, lehl si na pohovku a zavřel oči. „Zdá se, že to všechno byl falešný poplach."

Probudil ji komunikátor. „Kim?" Byl to Mattův hlas. Bezbarvý. To v ní spustilo sirény. „Kde jsi?"

„V Salonice," odpověděla.

„Nechystáš se přijít v dohledné době do práce?"

„Říkala jsem si, že bys mě zavolal, kdybys mě potřeboval, Matte." Nechala jen audio.

„Potřebuju tě."

Povzdechla si. „Fajn. Co nás čeká?"

„Zítra přijede delegace lékařů a chirurgů. Nabídli jsme jim prohlídku institutu."

„Tak jo. Budu tam. Kdy?“

„V deset.“

„Už vyrážím.“

„Je to příležitost ukázat se v dobrém světle. Budou tady zástupci sdělovacích prostředků. A Johnson.“

Přední světový kosmolog. To byla záruka značné pozornosti.

„Pozveme je na oběd. Chtěl bych, abys delegaci doprovodila a udělala jim k salátu nějaký proslov.“

Poslechla si ho, slíbila, že to zařídí, a chystala se ukončit spojení.

„Já jsem ještě neskončil.“

„Co se děje, Matte?“

Solly zaklepal a strčil hlavu do pokoje. Mávla na něho, aby šel dál.

„Neslídila jsi kolem Sary Bainesové? Nevyptávala ses?“

„Sary Bainesové? Kdo je Sara Bainesová?“ Zoufale našla očima Sollyho.

Jeho rty neslyšně vytvarovaly slova: *Všechno zapři.*

„Tripleyova *babička*, proboha. Máme od něho další stížnost. Říká, že někdo udělal rozhovor s jeho babičkou kvůli nějaké knize. Na titul si nemohla vzpomenout. Ale myslím, že ti Tripley dvakrát nevěří. Ukázal jí tvou fotku.“

„A?“

„Říká, že ne. Jenže Tripley si myslí, že jsi to byla ty. Bylas?“

„Myslím, že jsem to byla já, Matte.“

Slyšela, jak na chvíli zadržel dech. „Kim, co mám s tebou dělat? Rozhodla ses přijít o práci? Tohle už jsme spolu probrali, a tentokrát to bylo naposledy. Budeš se od Tripleye držet stranou. Rozumíš mi?“

„Rozumím ti.“

„Nemluv se mnou takovým tónem. Zahráváš si se svou kariérou. Jestli tenhle nesmysl bude mít třetí kolo, budu nucen vykopnout tě na ulici.“

„Matte, já ale opravdu nemám na vybranou –“

„To tedy máš, Kim, sakra. Nechci, aby to vyznělo necitlivě, ale tvoje sestra zmizela už dávno. Nech toho, ano? Prospěje to všem.“

Dívala se nahoru na malou obrazovku. „Matte, našli jsme v Tripleyově vile jednu Jošinu botu. V Severinu.“

Nastala dost dlouhá pauza. Potom se ozvalo: „Máš srovnání DNA?“

„Ne. Jediné, co máme, je její velikost. Ale je to *přísavná* bota.“

Slyšela, jak o tom Matt přemýšlí. „To zní, jako kdybys to chtěla zažalovat. Kim, mluvíme o něčem, co se stalo už dávno. Chytáš se stébel.“

„Já vím,“ řekla. „Tak ahoj zítra.“

„Má pravdu,“ řekl Solly.

Podívala se na něho. „Potřebujeme najít tělo,“ prohlásila.

„Jošino? Jak to chceš udělat?“

„Třeba to nebude tak těžké. Nosila na sobě zlato.“

12

Nad naši láskou erb zmaru se skví
v troskách leží vše, o čem jsem snil
Jak mohlo by mi stačit přátelství,
když jednou tvým milencem jsem byl!

ARTHUR SYMONS, „Po lásce“, 1910 po Kr.

Kim nasedla na vlak do Seabrightu a u snídaně promluvila k lékařům a chirurgům. Proběhlo to dobře, ale Matt tiše poznamenal, že je rád, že ji zase vidí. Z tónu jeho hlasu slyšela obavy a zároveň výčitky. Vždycky v ní dovedl vzbudit pocit viny. Vysvětlila mu, že nyní prožívá hektické období, a vytratila se dřív, než na ni mohl přitlačit. Poté se nechala odvézt na nádraží a prvním vlakem odjela do Wakondy, sídla Amberlainské univerzity. Solly na ni čekal na katedře fyziky, kde si vypůjčil ruční hledačku, kterou právě technici seřizovali na pátrání po zlatě.

Když se jí lidé z laboratoře zeptali, jestli narazila na zlatou žílu, Kim přikývla a poznamenala, že se chystají se Sollym zbohatnout.

Hledačka reagovala ze vzdálenosti téměř třiceti metrů na množství zlata, jaké by člověk očekával v náramku zhruba stejném, jako byl ten, který nosila Joši.

Pak ihned sedli na Sněžného orla, který spojoval půl tuctu velkých měst v centrálním pásu republiky, počínaje Seabrightem na východě přes Eeagle Point až po Algondu na západě.

Zalezli si do kupé první třídy, a jen co vlak vyjel ze stanice, vrátili se k prohlížení deníků z *Lovce.*

Slunce již kleslo pod obzor, když vyjeli z wakondského hlavního nádraží a začali nabírat rychlost. Krajina se rozmazala a nakonec utonula ve tmě. Solly se pohodlně natáhl v polstrovaném křesle. Kim seděla na samostatné sedačce s rukama ovinutýma kolem zvednutých kolen.

Vrátili se k okamžiku, kdy *Lovec* vyšel z hyperprostoru, a dívali se, jak Kane opravuje ZPS.

Pustili si pasáž znovu, tentokrát zpomaleně.

Kane skončil práci, oznámil to UI a zmizel někam mimo obrazovku. O čtyřicet minut později dorazil do pilotní kabiny, vydrhnutý a v nové uniformě. Potom přišla Emily a společně si prohlíželi obrovská hvězdná mračna.

Emily se vrátila ke snu o mimozemských bytostech. *„Někde tam jsou.“*

„Možná,“ odvětil Kane. Bylo pravidlem, že s ní mluvil otevřeněji než s Tripleyem. *„Ale pokud nebudeš mít štěstí, budeš potřebovat víc než jediný život, abys je našla.“*

Sedla si do pravého křesla.

„Skok za osm minut,“ oznámila loď.

Kane se zabořil do křesla a přivřel oči. *„Měli jsme štěstí,“* řekl. *„Tohle je první vážná technická závada, která nás postihla za – jak dlouho vlastně – tucet nebo víc výprav. To není tak špatné.“*

Pohlédla na něho, viditelně deprimovaná. Emily nechtěla jet domů. *„Mnohem víc než tucet. Markisi, jak dlouho podle tebe zaberou opravy?“*

Okamžik se nad tím zamyslel. *„Vytáhnou jednotku a vymění ji. Několik dní, víc ne. Jenomže loď bude určitě potřebovat taky celkovou údržbu, než se bude moci vydat znovu na cestu.“*

Pokračovali v podobném duchu a UI zatím odpočítávala čas. Deset minut uběhlo a konverzace postupně umlkla.

Kane obrátil svou pozornost k ovládacímu panelu. Zvýšený výkon motorů se projevil zvukem, který skoku obvykle předcházel.

Po třiceti vteřinách se hlavní motory vypnuly a *Lovec* přešel do klouzavého režimu.

„Nic tady není," řekl Solly s určitým zklamáním, jako by tuto pasáž již jednou nezhlédli, jako by již nevěděli, že se nic nestane. Skoková procedura byla tak daleko, že se nedala zastavit. I kdyby k nim přiletěl mimozemšťan a zamával jim, nemohli by nic udělat.

Když *Lovec* přešel do hyperprostoru, Emily se dívala z okna na hvězdy.

Sněžný orel projížděl údolím. Na obloze byly dva měsíce Greenwaye a proplouvaly mezi řídkými obláčky. Po obou stranách se tyčily temné srázy. Proud vzduchu od projíždějícího vlaku ohýbal koruny stromů. Severním směrem zahlédla zář města. *„Přece nemůžeš čekat, že na to natrefíme hned,"* řekl Markis. *„Musíš být trpělivá."*

„No tak fajn," promluvil Solly. „Mimozemšťany bychom měli. Teď hledáme pouze motiv vraždy." Podíval se na ni. „Myslíš, že kdyby je někdo zabil, Joši a Emily, tak by jim zlato nesebral?"

„Pokud by to byl obyčejný zloděj nebo někdo takový, určitě by to udělal. Ale hlavní podezřelý je Tripley. Myslíš, že ten by zabíjel kvůli nějakému šperku?"

„Ty si opravdu myslíš, že to udělal Tripley?"

„Ne. Ale nechce se mi věřit, že by je zabil zloděj. Ať je Joši kdekoli, má své zlato na sobě."

● ● ●

Kim a Solly přeskočili několik dalších rozhovorů. Všechny byly běžné, nezajímavé: co budou dělat, až se vrátí, jak stráví čas, s nímž nepočítali. Tripley jasně řekl, že

chce vypravit novou expedici nejdřív, jak to bude možné, a že doufá, že se bude moci spolehnout na služby současné posádky. Neslyšeli ho říct to přímo, ale z rozhovorů v pilotní kabině vyplývalo, že jim takto vylil své srdce mimo dosah zaznamenávacích zařízení. Všichni měli v plánu vrátit se.

Tohle všechno otupilo pocit zklamání především pro Joši, která se mise účastnila jako praktikantka a jistě si dělala starosti, že příště už nedostane pozvání. Po několika týdnech se všeobecná nálada zvedla a byla docela dobrá, když se konečně vrátili a zakotvili v Orbitálním Přístavu.

Joši pověděla Kaneovi, že přespí s Emily v Royal Palms v Terminal City a pak zůstane nějaký čas u rodiny, než se připraví k novému pokusu. Nic nenasvědčovalo tomu, že nemluví pravdu, žádný neverbální signál.

Tripley slíbil, že opravy popožene. Odhadoval, že nový start by se mohl konat přibližně za měsíc. Zeptal se Kanea, jestli mu to tak vyhovuje.

Kane odpověděl, že ano.

Tripley ho informoval, že dostane za svůj výkon zvláštní prémii. Pak ho nechal v pilotní kabině o samotě.

Kapitán se ještě několik minut zdržel nad přístroji, potom si vzal skicák a odešel. Kamera se zastavila.

Byl konec.

„Můžeme si to pustit, kolikrát budeme chtít, a výsledek bude pokaždé stejný," řekl Solly. „Nic se nestalo."

Zpáteční cesta trvala jedenačtyřicet dní. Vrátili se a začali záznam procházet znovu, aniž měli představu, co vlastně chtějí najít. Když Tripley mluvil o Joši, bylo na něm vidět, že k ní chová nefalšovaný cit. A působil příliš mírumilovně, než aby se na někom mohl dopustit fyzického či psychického násilí. To jeho naklonovaný syn je jiná káva, pomyslela si Kim.

Přehráli si Kaneovy rozhovory s ostatními členy posádky. Chvíli poslouchali a posunuli záznam dál. Jak ubíhaly dny, Kim si všímala Emily a přemýšlela o tom, jak je rozzářená, jak z ní čiší energie, jak je propadlá jejich velkému pátrání. A to jí zbývalo několik dní do konce života.

Ale postupně se objevil rozpor. Sledovala souhru mezi kapitánem a Emily, vracela se k jejich rozhovorům v první části výpravy a porovnávala dřívější s pozdějšími. „Vidíš to?“ zeptala se Sollyho.

Naklonil se dopředu a zamžoural na obrazovku. Zastavila obraz, bylo to několik dní před koncem cesty. Kane a Emily se spolu bavili o tom, že při příštím letu by měli věnovat víc pozornosti programům pro udržení fyzické kondice.

„Co?“ řekl Solly. „Já nic nevidím.“

„Kam se poděl cit?“

„*Jaký* cit?“

„Připadají ti jako milenci?“

„Mně *nikdy* nepřipadali jako milenci.“

„Solly, předtím to skrývali. Možná před ostatními či před kamerou. Možná jeden před druhým. Teď to tam prostě není.“

„Třeba se pohádali. Vždyť víš, že toho celkově moc nevidíme.“

„Ne, v tom to není. Na zpáteční cestě mezi nimi není žádné napětí. Tohle není chování, jaké bys viděl po rozchodu. Je to jednoduše srdečný vztah mezi dobrými kolegy. To není vůbec totéž.“

Vlak vjížděl na předměstí Eagle Pointu. „Co tím chceš říct?“ otázal se.

Kim vypnula program, ale dívala se na obrazovku, dokud vlak nezastavil. „Vlastně sama nevím,“ řekla.

Ubytovali se v Gatewayi. Kim zůstala skoro po celou noc vzhůru a přehrávala si rozhovory mezi Kanem a Emily. Na cestě tam byla určitá hloubka citu poměrně evidentní. Kane její sestru miloval. Slyšela to v jeho hlase, viděla mu to na očích, viděla to v každém jeho gestu. Přemýšlela o tom, co se mezi nimi odehrává, když nejsou v záběru nahrávacích zařízení.

Ale na zpáteční cestě se to změnilo. Nebylo to tím, že by mezi nimi došlo k rozkolu, jak usoudil Solly. V tom případě by se chovali chladně, když byli spolu. Řeč těla by byla přehnaná. Pozorovala by u jednoho nebo druhého odpor. Nebo u obou.

Jenže nic takového tam nebylo. Chovali se k sobě přesně tak, jak by se dalo čekat od dobrých přátel. Nic víc a nic míň.

Znovu a znovu poslouchala jejich poslední rozhovor zaznamenaný při přibližovacím manévru k Orbitálnímu Přístavu:

„Díky, Markisi.“

„Za co?“

„Za to, že jsi nás dovezl zpátky. Vím, že jsme na tebe trochu tlačili, abys pokračoval v misi.“

„To nic. Dalo se to čekat.“

Byli nad noční stranou Greenwaye. Orbitální stanice vypadala jako rozsvícená vánoční ozdoba. Její dva ocasy byly rovněž osvětleny, jeden se natahoval ke Skřivanovi, druhý mizel v mracích.

„Jako vždy, Markisi, bylo s tebou dobře.“

Kim zavrtěla hlavou. Ta poznámka byla umělá; v hlasu bylo asi tolik emocí jako v květáku.

„S tebou taky, Emily. Ale čekám, že za pár týdnů budeme zpátky.“

„Doufám. Už mě začíná unavovat vracet se domů pokaždé s prázdnou.“

Stanice se na obrazovkách zvětšovala a potom *Lovec* zamířil k jednomu doku. V dispečincích bylo vidět lidi a jeden technik ve skafandru na ně čekal se spojovací trubicí. Loď se s drcnutím zastavila. Na řídicím panelu se o překot rozblikala světla. Po chvíli přešla do žluté barvy.

„*A jde se domů,*“ pravil Kane. Rozepnuli si pásy a odešli z pilotní kabiny, Emily jako první. Jestli si ještě něco řekli, v záznamu to nebylo.

Solly na posledních několik minut přišel ze svého pokoje. Byl zabalený do bledě žlutého županu. „Tak,“ řekl. „Kane teď zůstane několik hodin na lodi, aby vyřídil papíry. Potom odjede do Terminal City a ubytuje se v hotelu. Tripley odletí domů. Joši a tvoje sestra si vezmou taxi, aby je odvezlo do Royal Palms, ale už tam nedorazí.“

„To je jedna varianta.“

„Ale my si myslíme, že Joši se nějakým způsobem dostala do Severinského údolí. Což může znamenat, že tam byla i Emily.“

„Může.“

„Tak fajn.“ Venku byla stále tma. „Jestli se tam zítra chceme porozhlédnout, měli bychom si alespoň trochu odpočinout.“

Přes síť si vypůjčili potápěčskou výstroj, v půjčovně Universal skládací člun a v Air Service si pronajali aero. Potom si zašli k jezeru na snídani. Když dojedli, aero s naloženou výstrojí už na ně čekalo.

Kim zapojila hledačku zlata do svorky, aby mohla komunikovat s palubními sledovacími systémy a zobrazovat výsledky na vedlejším monitoru.

Několik minut po poledni odstartovali ze střechy hotelu a zamířili na jih k Severinu. Den byl chladný a bezmračný.

„Jak se to stalo, že Kane i Tripley bydleli v tomtéž městečku?“ zeptal se Solly, když letěli jasným nebem.

„Tripley tady *nebydlel,*“ odpověděla Kim. „Severin byl turistické letovisko a on tam jezdil na dovolenou. Taky se tam rád uchyloval mimo sezonu. Vyhovovala mu samota.

Kane se přistěhoval v roce 559, když zdědil vilu po příbuzném, jenž obdivoval jeho válečné hrdinství. Kane se v té době začínal prosazovat jako umělec a usoudil, že by to bylo ideální místo pro práci. Městečko tenkrát mělo nějakých tisíc obyvatel, takže není nijak překvapivé, že se ti dva nakonec potkali. Když Tripley začal hledat pilota pro *Lovce*, Kane byl po ruce.“

Hora Naděje vévodila skupině vrcholů jihozápadním směrem. Blížili se k Severinu. Letěli nízko, sotva tisíc metrů nad zemí. Tento úsek řeky nebyl splavný, klesal k přehradě několika peřejemi. Po obou stranách se tlačil až k řece hustý les. Čas od času zahlédli statek, samozřejmě zchátralý. Krajina byla pokrytá vrstvou sněhu.

Kim teď sledovala nákladní vlak pohybující se západním směrem. Klouzal těsně nad korunami stromů, které na jeho průjezd reagovaly vlnou ve tvaru luku, vpředu se rozhrnovaly a vzadu uzavíraly. Mířil k Culbertsonovu tunelu, kterým se dostane přes hradbu hor. Tunel nebylo možno z jejího úhlu zahlédnout, ale viděla, jak přibližující se vlak začíná zpomalovat.

Nedokázala zadat aeru přesné souřadnice Tripleyovy vily, a tak přešla na manuální řízení, když ještě pluli nad jezerem Lítosti. Jezero bylo hladké jako tabule skla.

Solly uvedl hledačku do provozu. Monitor zobrazil konfigurační údaje, ztmavl a potom zezelenal. Žádný odraz.

Tripleyova vila stála na osamělém pahorku přímo před nimi.

Místo budilo dojem, jako kdyby bylo vytrženo z reálného světa, jako černá díra, singularita, kde jsou fyzikální zákony lehce pokřivené. Kde mizejí stopy ve sněhu.

Sestoupili až do úrovně korun stromů a nalétli přímo nad střechu. Displej zůstal zelený.

Ani v provozní budově se nic neukázalo.

Vyšla od vily a začala kroužit nad nejbližším okolím. Většinu bývalého Tripleyova pozemku pokrýval nově vyrostlý les a husté křoví. Ploty byly pryč a skupina jedlí na východní straně vypadala odumřele.

Pak rozšířila pátrání o několik kilometrů na západ. Systémem podobným šrafování prohledala celou oblast až po horský hřeben, který městečko zachránil v den exploze. Porozhlédla se na vrcholu a propátrala odvrácený svah a lesy až daleko do hor, kde půda začala být kamenitá.

S pomocí mapy se vrátila a přelétla nad městem. Centrum Severinu bylo pod vodou. Slétla tak nízko, až se podpěry aera namočily. Displej zůstal zelený.

„Snad si nemyslíš, že by ji vrah schoval vedle radnice?“ zeptal se Solly.

„Jestli to byl šílenec, kdo ví, co mohl udělat?“ odvětila.

Bylo pravděpodobné, že vrah mohl hodit tělo do jezera, které bylo tenkrát mnohem menší, či do řeky. Nebo je mohl zakopat na sever od města, v oblasti, jež byla nyní dnem jezera Lítosti. V obou případech by bylo stále ve vodě. Proto Kim začala systematicky létat nad hladinou a odškrtávat si čtverečky, dokud po půldruhé hodině nepokryli celou jeho plochu.

Tím je vyloučena většina pravděpodobných míst, usoudila Kim.

Zamířili podél jižního břehu na východ. Téměř ve stejnou chvíli obrazovka začala blikat. „Něco mám,“ prohlásil Solly. Jak manévrovali po obloze, síla signálu se měnila.

Tam dole.

Jen lesy.

„Vidím železný plot," ozvala se Kim. „A nějaké náhrobky."

Byly zarostlé hustými keři, ukryté mezi stromy.

A tepaná železná vrata.

„Hřbitov," řekl Solly. Uložil polohu do paměti, aby ji neztratili, jakmile se s hledačkou dostanou mimo dosah.

Kim přistála na mýtině vzdálené asi dvě stě metrů. Krátce se dohadovali o tom, kdo půjde a kdo zůstane. „Je to moje akce," prohlašovala Kim.

Solly pokrčil rameny. „Alespoň na mě pořád mluv."

„Neboj, nic se mi nestane," řekla.

Zapnula si bundu, slezla z aera a vnořila se do lesů. Den byl chladný, nevlídný a velice tichý. Sníh chřupal pod nohama.

Když se ztratila, nemarnila čas a vrátila se stejnou cestou. Sollyho navádění představovalo nejkratší spojnici k cíli, ale nepočítalo s ploty, hustým křovím, potoky a jinými překážkami. Na druhý pokus bránu objevila. Na oblouku bylo napsáno: KONEC CESTY.

„Tihle lidé nebyli zrovna moc nápaditý," řekla Sollymu.

„Jak to myslíš?"

„Později ti to vysvětlím."

„Fajn. Jsi uvnitř?"

„Jsem. Dej mi azimut."

Solly se podíval na mapku, kterou si udělal, a porovnal ji s její pozicí. „Napravo od tebe, asi šedesát stupňů."

Náhrobků bylo mnoho a hřbitov byl zarostlý. Zamířila doporučeným směrem.

„To je ono," řekl Solly. „Jdi pořád rovně."

Přejížděla očima po kamenech, které míjela. Některé byly staré dvě století.

„A jsi tam," ozval se Solly. „Měla bys teď být přímo nad tím."

Dívala se na kamenného anděla. „Nic tu není, jen hrob," řekla. „*Starý* hrob. Manželský pár. Oba byli pohřbeni na začátku minulého století."

„Musí to být ono. Ukazuje to přímo tam."

Podívala se pořádně. Vypadalo to jako skupina jilmů, dvě hrobky a několik dalších náhrobků, zpola zmizelých v podrostu. „To není možné," namítla.

„Ale je, to si piš. Je to dokonce ideální. Koho by napadlo na takovém místě hrabat?"

„Jenže vrah by musel narušit původní hrob. Někdo by si toho určitě všiml." Třeba manžele pochovali i se snubními prstýnky. „Tohle není místo, kde bys schoval tělo. Zavezl bys je do lesa nebo zatížil a shodil do jezera."

Vrátila se k aeru. Znovu se vznesli a vrátili se k předchozímu hledání podél jižního břehu a potom o něco východněji. Nechali UI systematicky pátrat a sami se pustili do plátků vepřového masa a jablek. Blížil se večer.

Když se snesl soumrak, Solly to vzdal. „Myslím, že nic nenajdeme," prohlásil.

„Kde jsme se zatím nepodívali?"

„Tripley měl aero."

„To měl."

„Kdybych měl aero a potřeboval bych se zbavit těla, myslím, že bych žádnou jámu nevykopával. Je to spousta práce a navíc je pravděpodobné, že tě při tom chytnou."

„Do jezera jsme se dívali."

„K čertu s jezerem. Odletěl bych k moři a shodil to tam."

„Jestli to udělal, máme smůlu," řekla. Zaklepala ukazováčkem na přístrojovou desku. „K výbuchu došlo tři dny po jejich návratu. Musíme předpokládat, že věci dostaly rychlý spád, a proto se museli zbavit těla v místě." Slunce se dotýkalo hřebene hory Naděje.

„Vrcholek hory?" nadhodil.

„Samá žula. Tam nic nezahrabeš."

„Řeka," navrhl Solly. „Ale výš proti proudu. Z druhé strany přehradní hráze."

„Proč by je někdo házel zrovna tam?"

„Voda tam byla hlubší. Podívej se na svou mapu."

Velké části přehradní hráze byly dosud neporušené. Propusti zůstaly otevřené. Voda se hnala propustmi a mezerami v betonu a na jižní straně s burácením padala padesát metrů dolů do níže položeného kaňonu.

Přelétli nízko nad stavbou, kde je rozhoupal vítr. Kim vyjekla a aero je opožděně varovalo, že turbulence jsou v oblasti obvyklé. *„Měli bychom být opatrní,"* dodalo.

Ruina Kim připomínala zbytky nějakého monolitického oltáře nebo možná obrovskou čelist ponechanou v řece.

Palubní UI se omluvila za házení a ujistila je, že se bude snažit být opatrnější, avšak zároveň si postěžovala, že horní mez, kterou stanovili, jí zabránila stoupnout do příjemnější výšky.

Pod sebou měli přehradní hráz. Na straně, která byla obrácená proti proudu, měla řeka proměnlivou povahu, místy divokou a místy poklidnou. Byly tam brázdy i zpětné proudy, písčiny i rozlámané stromy. Voda se hnala na rozvrácenou přehradu, přelila se skrz ni a padala z výšky asi čtyřiceti metrů do kaňonu, který ji přiváděl do jezera Lítosti.

Solly nařídil UI, aby s nimi slétla níž, jenomže jednotka si postěžovala, že by to nebylo rozumné. *„Prudký vítr,"* řekla. *„Nejlepší bude zůstat tam, kde jsme."*

Solly si povzdechl. „Kim, vyměň si se mnou místo."

Zavrtěla hlavou. „Přejít na ruční řízení ti nepomůže. Když se jí nebude líbit, co děláš, zablokuje to."

„Přesedni si."

Poslechla ho, byť to znamenalo, že museli lézt jeden přes druhého. Aero se zatím dožadovalo dalších instrukcí.

Když se Solly opět posadil, obrátil hlavu nalevo, našel panel označený A-DATA a otevřel ho.

„Co chceš dělat?“ zeptala se Kim.

„Vyřadit UI.“ Ukázal jí žlutý kabel a odpojil jej od černé skříňky. Aero okamžitě ztratilo rychlost a začalo klesat. Solly přitáhl několik páček, načež z podlahy vyjel knipl a zapadl na své místo. Vyzkoušel jej, přitáhl páku k sobě a vyrovnal let.

„Netušila jsem, že umíš takové věci,“ řekla.

Zazubil se na ni. „Vidíš, každý den se naučíš něco nového. Jsi připravená?“

„Na co? Doufám, že se nechystáš sednout si s námi do řeky.“

„Ničeho se neboj.“

„Přesně tak. Do rukou božích –“

Vybral si jeden větší úlomek, který z přehrady zbyl, a slétl podél severní stěny, až se ocitli téměř nad vodou. Sestup byl hladší, než čekala.

„Dobré,“ řekla uznale.

Přikývl. „Není nad to, mít profesionálního –“ Obrazovka se rozblikala. „Máme to!“ vyhrkla Kim.

„Zdá se, že je to u paty hráze.“ Bylo to logické. Když někdo něco hodil do vody a zatížil, pokud se to vůbec pohybovalo, muselo to uvíznout někde v těchto místech.

Solly zvedl oči k tmavnoucí obloze. „Je pozdě na to, abychom v tom pokračovali ještě dnes večer,“ řekl. „Co kdybychom se vrátili zítra? Budeme na to mít plné denní světlo.“

„Když jsme tak blízko? Bude to jenom pár minut. Pojďme na to. Zjistíme, co jsme našli.“

Solly se zamračil. „Tak prudká řeka a beton můžou potápěče pořádně potlouct.“

„Znamená to, že musíme být opatrní, nic víc,“ řekla. „Já myslím, že to není tak nebezpečné, jak to vypadá.“

„Vypadá to *hodně* nebezpečně.“

Začali se rozhlížet po místu, kde by se dalo přistát.

„Támhle,“ řekl Solly. Díval se na betonovou desku, kus přehrady, který se utrhl a zřítil. Ležel ve vodě téměř na plocho, jeden konec pod vodou, druhý šikmo stoupal pod úhlem asi deseti stupňů. Místa tak akorát pro aero.

„Nic lepšího nenajdeme?“ zeptala se Kim.

„Jsou tady lepší místa pro přistání –“ podíval se směrem k několika plážím, „– ale těžko by se nám odtamtud dostávalo do řeky.“

Deska by měla skutečně ideální polohu, pokud by se jim podařilo přistát. Solly opatrně klesal s letounem a natočil jej tak, aby podpěry byly rovnoběžné s úhlem sklonu a přední konec mířil *vzhůru.* „Chyť se,“ upozornil ji.

Šmátral po betonu, jako člověk šmátrá v temnotě po dalším schodu. Náraz větru je zahnal pryč. Solly vzlétl, vrátil se a zkusil to znovu.

Kim se přistihla, jak silou vůle tlačí letoun dolů, chová se, jako by u řízení seděla *ona* a říkala si *pomalu. Pomalu.* Dosedli, zvedli se a dosedli znovu. Solly nechal motory běžet. V okamžiku, kdy záď dosedla na desku, to najednou vypadalo, jako by úhel byl strmější, než se zdálo, a oni měli sklouznout zpět do řeky.

A pak najednou seděli na desce.

Solly nechal motor běžet ještě minutu. Když se nic nestalo, vypnul jej a zhluboka se nadechl. „Byla to hračka,“ zhodnotil.

Kim počkala, až se jí tep vrátí k normálu. „Věděla jsem, že to dokážeš.“ Solly otevřel dveře, vylezl ven a naklonil se proti sklonu. „Klouže to,“ varoval ji.

Jeden z nich musel zůstat u hledačky, aby potápěče naváděl. Kim si začala sundávat náušnice. Solly ji chvíli pozoroval a pak zavrtěl hlavou. „*Ty* zůstaneš tady.“

„Proč?“

„Podívej se na řeku.“ Musel zařvat, aby překřičel burácení větru a hukot vody.

Kim vstala, položila nohu na mokrý beton a přikývla. „Máš pravdu, *je* to trochu divoké,“ uznala. „A přesně proto tu musíš zůstat.“

„Jak jsi na to přišla?“

Cílová oblast byla jen několik metrů od desky. Nevypadalo to špatně. Zvedla lano. „Když tam půjdeš ty a dostaneš se do potíží, já tě nevytáhnu. Potřebujeme svaly *tady*.“

Zavrtal se do ní pohledem. „To je ale hodně hloupý argument.“

„To říká kdo? A vůbec, je to *můj* plán. Solly, budu mnohem klidnější, když budu vědět, že jsi tady nahoře, připravený zabrat, pokud to bude nutné, než kdybys byl dole, kde bych ti byla houby platná, kdyby se něco stalo.“

Upřeně se na ni díval a ona viděla, že je čím dál rozčilenější. Věděl totiž, že má pravdu. Vytáhla ze zádi letounu svůj skafandr. „Pojďme na to, ať to máme za sebou.“

„Mně se to vážně nelíbí.“

Z betonu trčely dvě železné skoby. „Klid,“ řekla. Připevnila lano k jedné skobě a druhý konec si připnula k opasku. „Kdyby se něco stalo, vytáhneš mě.“

Dohadovali se ještě několik minut. Nakonec Solly ustoupil. Kim se zadívala na spěchající řeku, na to, jak se valí přes dolní konec desky, a na okamžik zaváhala, jestli je to opravdu dobrý nápad, jestli by neměli počkat a možná dát dohromady tým potápěčů. Právě když se chystala vycouvat, Solly zavrtěl hlavou, spustil přijímací zařízení do vody a zpražil ji zlostným pohledem. „Blbé,“ zavrčel.

„Není to nic moc.“

Zašklebil se, ale evidentně nevěděl, co řekla. Pokrčila však rameny a promluvila do vysílačky v masce. „Až se dostanu pár metrů pod hladinu, nebude to tak hrozné.“

Přikývl a ještě jednou vytvaroval ústy slovo *blbé.*

Natáhla si ploutve, připevnila k opasku trysky, k zápěstí si připnula svítilnu a přes ramena natáhla kyslíkový měnič.

Solly se na ni ztrápeně podíval. „Zlom vaz.“

Oplatila mu úsměvem, který ho měl uklidnit, pak si stáhla masku na obličej a vklouzla do řeky. „Není to tak zlé,“ řekla mu.

„Ta deska se láme. Nevydrží.“

Strčila hlavu pod vodu a zaslechla, jak se měnič rozběhl a začal získávat z vody kyslík. Opíraly se do ní proudy z různých stran, strhávaly ji hned jedním směrem a hned zas druhým. Vyzkoušela vysílačku. Solly potvrdil příjem, a tak rozsvítila baterku a zahájila sestup. Rukama ohmatávala hladký povrch desky. Voda byla kalná, takže neviděla. Klesala dál, dokud neucítila dno. Pokrývala je silná vrstva bahna a kamení.

„Přímo před sebe,“ pravil Solly. „Vypadá to na nějakých dvacet metrů.“

Zpočátku byla voda relativně klidná. Vzdálila se od stěny a snažila se udržet kontakt s dnem. Propracovávala se sutinami, potopenými stromy, zbytky nějaké techniky, velkými kusy betonu. Proud ji strhával hned na jednu stranu a hned zase na druhou, a pak se do ní opřel shora, až úplně ztratila orientaci.

Ale to nevadilo. Sollymu blikal na obrazovce potápěč i cíl. „Snáší tě to doprava,“ upozornil ji.

Proud stále sílil. Musela si vypomáhat tryskami, aby to kompenzovala. Bylo to nebezpečné, když neviděla.

„Zase tě to táhne doprava. Osm metrů přímo před tebou.“

Další náraz ji strhl dopředu. Řeka jí škubala, snažila se ji odnést. Připoutala se ke krytu armatury a popadla dech.

„Jak jsi na tom s viditelností, Kim?“

„Půl metru.“

„Fajn. Měla bys být přímo na tom.“ Ze svítilny nevycházelo víc než kalná záře. „Já nic nevidím.“

„Je to přesně tam.“

„Mohlo by to být zahrabané.“

„To by mě nepřekvapilo. Nechceš se vynořit? Seženeme tým s potřebnou výstrojí a zítra se vrátíme.“

Světlo se od něčeho odrazilo. Napravo od ní. Váhavě zabořila paty, pustila se křoví a popolezla dopředu.

Byl to kus igelitu. Trčel z bahna. „Možná že něco máme, Solly.“

„Co to je? Co vidíš?“

Pod igelitem. „Botu.“

„Víš to jistě?“

„Jo.“

Zatáhla za to. „Solly je to *noha.*“

„Fajn, zachovej klid.“

„Je to *někdo.*“

„Vidíš mrtvolu?“

„Myslím, že ano.“

„Je to muž, nebo žena?“

„To myslíš vážně? Mám nohu. Nic víc.“

„Dobrá. Jsi v pořádku?“

Věděla, jak to myslí. „Jsem v pohodě.“

„Jak to vypadá?“ Opět věcný tón.

„Je malá. Řekla bych, že *patří* ženě. Nebo dítěti.“ Sundala lano z opasku, aby je přivázala k igelitu. Jenže ztratila rovnováhu. Řeka ji zachytila a začala ji převracet.

Sollyho hlas zůstal klidný. „Jak jsi na tom, Kim? Co se děje?“

Narazila do něčeho tvrdého, ale podařilo se jí zachytit se. „Kim?“

„Strhl mě proud.“ Visela na větvi stromu.

„Chceš, abych sešel za tebou?“

„Ne,“ odvětila. Proud se jí snažil strhnout masku. Chňapla po ní, vrátila ji na místo a poslouchala, jak dýchá.

„Myslím, že je vhodná chvíle na vynoření, Kim. Ráno můžeme zburcovat úřady a nechat je, ať udělají zbytek.“

„A kde je nahoru?“ zeptala se. Nebyl to žádný vtip. Potřebovala na zpáteční cestě vést, aby se nevynořila na špatném místě, kde by ji to mohlo nasát do přehrady.

„Potřebuješ se dostat asi šest metrů doprava. Když to uděláš, vynoříš se přímo přede mnou. Je to nejklidnější voda široko daleko.“

Což neříkalo mnoho.

Ale v řece bylo těžké držet nějaký směr. Navíc ji zmáhala únava. Jak dlouho vlastně byla pod vodou?

Použila trysky, aby se přesunula doprava.

„Zadrž!“ vyhrkl polekaně Solly. „Jdeš *špatným* směrem.“

Ale řeka ji měla ve své moci. Něčeho se chytila, kusu železa, a zůstala na tom viset. „Co se děje, Kim?“

Pochopila ihned. Komunikační zádrhel: to, co bylo vpravo pro něho, nebylo vpravo pro ni.

Solly si to uvědomil také. „Promiň,“ řekl. „Byla to moje chyba. Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem.“

„Nemusíš si dělat starosti, že by ses dostala někam, kam nechceš. Mám lano.“

Rozbolela ji ramena. Dostala se do zpětného proudu a využila toho, aby si na okamžik odpočinula a nechala se řekou poponést dopředu. Zdálo se, že proud sílí. Najednou ji strhl s sebou a dělal s ní kotrmelce. Do něčeho narazila. Udělaly se jí mžitky před očima a lano jí škublo pasem.

Řeka se valila kolem ní a stahovala jí masku na čelo. Napila se vody a narazila do změti větví. Kusy železa nebo dřeva ji bodaly do břicha. Řeka se ji snažila vyprostit, ale stále odolávala.

Proud jí neustále burácel v uších. Bušil na ni a vyrážel jí dech.

Nasadila si masku zpátky a použila pročišťovací ventil, aby z ní dostala vodu. Jenže to nešlo dost rychle, a tak ji vyfoukla sama. Maska se ihned začala znovu plnit.

„Kim!“ Sollyho hlas bylo slyšet jakoby z dálky. „Jsi v pořádku?“

Pokusila se odpovědět, ale jedině spolkla další vodu. Zdálo se, že pročišťovací ventil nepomáhá a řeka se hrne dovnitř kolem průzoru.

„Kim, co se tam děje?“

Znovu vyčistila masku a pokusila se odstrčit od stromu.

Ale lano ji přitáhlo zpátky. Lano. Zamotalo se.

A řeka buď příliš zesílila, nebo ona byla příliš unavená. Nedokázala s ní bojovat, neměla vůbec pomyšlení na to, aby postupovala dopředu.

„– zaseklo –“ říkal Solly. „Jestli mě slyšíš, jdu pro tebe. Vydrž –“

Chtěla mu říct, aby poslal pro pomoc a sám nikam nelezl, ale nedokázala dostat z masky vodu, nemohla mluvit a nemohla dokonce ani křičet.

Strhla si ji, odpojila hadici, vzala náustek do zubů a nadechla do plic vzduch. Dovolilo jí to získat trochu času, na okamžik zahnat valící se řeku –

Tady nemůžu zůstat.

Pokusila se vyprostit lano, vymotat se z větví, ale každý pohyb znamenal zápas s proudem.

Solly půjde po laně dolů. Ale v této situaci nebudou jeho šance na přežití o nic vyšší než její.

Něco jí narazilo do kotníku. Proud ji tahal, ramena ji bolela, náustek jí málem vypadl. Jednou rukou svírala opasek a přidržovala lano, aby se neutrhlo; druhou přidržovala na místě náustek.

Teoreticky tak mohla vydržet několik dní. Pokud by měnič nepřestal fungovat, mohla jednoduše počkat, až Solly přivede pomoc. Jenže Solly nepřiváděl pomoc, šel dolů sám.

Pokud neudělá nic, zemřou tu dole oba. Nebo přinejmenším *ona.*

Svítilna jí zhasla.

Pokusila se vymotat lano ze stromu, ale bylo beznadějně zašmodrchané. Rychle se rozhodla, odepnula je a pustila je. Potom se odstrčila.

Proud ji na okamžik táhl vzhůru a pak ji narazil na stěnu. Vyškublo ji to náustek. Ve stěně byly otvory a propustky a ji to do jednoho vtáhlo. Proud ji tlačil dolů a drtil jí měnič, až ji zaklínil do úzkého prostoru. Zběsile šmátrala po náustku.

Byla zaklíněná hlavou napřed a náustek měl být někde před ní, *musel* být před ní, ale nemohla jej najít.

Bylo to stavidlo. Odlehčovací propust. Byla však částečně zahrazena sutinami. Měnič, který měla na zádech, se zachytil v bahně a betonu.

Našla náustek, vděčně si jej vrazila mezi rty a zhluboka se nadechla. Vzduch chutnal znamenitě. Ale ona přemáhala paniku.

Nemohla se dostat ven cestou, kterou přišla, a nemohla se protlačit skrz. Dokud se bude snažit ponechat si dýchací zařízení, zůstane tam, kde je.

Znovu se pokusila vykroutit.

Jak daleko to bylo skrz na druhou stranu přehrady? Jak to *mohlo* být daleko? Určitě ne víc než dvacet metrů.

Zhluboka se nadechla, vytáhla náustek a uvolnila měnič. Proud ji tlačil do popruhů, ale vyprostila se z nich. Potom ji řeka od jednotky odtrhla a vtáhla ji ještě hlouběji do propusti. Hnala ji s sebou, tlačila ji na stěny a kameny. Snažila se chránit si obličej a hlavu. Jednou se na několik zoufalých vteřin znovu zachytila, ale překážka téměř okamžitě povolila.

Proud ji unášel tmou. Chvílemi zvedala hlavu v naději, že najde vzduchovou kapsu, ale byla tam jen voda a beton.

Narazila na něco kovového, přepážku nebo možná mříž. Opatrně se kolem ní protáhla a znovu se dala do pohybu s proudem. Připomínala si, že voda jen protéká přehradou, že má dolní část řeky těsně před sebou. V několika vteřinách bude venku.

Ovládl ji zvláštní pocit vyrovnanosti. Jako by se hluboko v ní něco vzdalo, smířilo se to s tmou a řekou.

A najednou tlak zmizel a ona padala.

Pád byl nekonečný. Říční proud se proměnil v mlhu a ona pod sebou spatřila řeku, bílou vodu a stíny. Lokala do plic vzduch. Narovnala se, dopadla nohama napřed a potopila se do tichých hlubin. Pak, rozjařená z toho, že její údy zřejmě fungují, začala plavat zpátky k hladině.

13

Nevěřím, že se pravda někdy ukáže, a pohrdám historií.

GEORGE G. MEADE, 1871 po Kr.

Historie je blbost.

Připsáno Henry Fordovi, 1915 po Kr.

Bylo to o fous na obou stranách.

Když se letecká záchranka konečně dostala k Sollymu, našli ho přimáčknutého k bráně v náhonu turbíny. Byl ve vodě skoro čtyři hodiny.

Nebyl z toho nadšený.

Přesto byl i s Kim na místě další den ráno, když policie vytáhla mumifikované mrtvé tělo. Bylo zabaleno do plastového obalu.

Záchrannou operaci řídil vysoký, snědý, tmavovlasý důstojník, který se představil jako inspektor Chepanga. „Řekněte mi o tom něco," vyzval je.

Měl na sobě černý pulovr s ohrnovacím límcem. Vousy nosil zastřižené do špičky. Prohlížel si Kim s nerudným výrazem, ze kterého se dalo vyčíst, že loví mrtvoly ze Severinu se skličující pravidelností. Ve věku všeobecné prosperity a úcty k zákonům to mohlo obnášet jeden případ za několik let.

„Je to Joši Amara," řekla Kim. Solly se snažil dát jí znamení, aby byla zticha, ale neviděla k tomu důvod.

Nechápala, proč by měla chránit Tripleye nebo bránit případnému vyšetřování.

„Jak to víte? Odkud jste se dověděli, že tady je?“

Kim mu vysvětlila, jak to bylo s botou a zlatem, a popsala průběh jejich pátrání.

Chepanga poslouchal, občas přikývl. Ale častěji se mračil. Nakonec se podíval na Sollyho, jako by alespoň on měl mít rozum. „Oba máte po čertech velké štěstí, že jste naživu,“ zabručel tónem, který naznačoval, že by mu vůbec nevadilo, kdyby mu Kim nepřidělala problém.

Tělo bylo zatíženo kameny. Kromě zubů a kostí se mnoho nedochovalo. A náhrdelníku s náramkem.

„U Tripleye?“ zeptal se Chepanga.

„Ano.“

Zahleděl se přes řeku. „Stopa už dávno vystydla.“

Solly a Kim oslavili své zachránění ze Severinu tím, že si dopřáli oběd v nejdražší restauraci, jakou našli. Připili si na odvahu a na štěstí a Kim se pohodlně opřela, aby si ten okamžik vychutnala. Ujistila ho, že se zachoval jako hrdina, byť záchranná akce nedopadla podle plánu. Tento nový důkaz, že je ochoten riskovat pro ni, ji upřímně dojal. Solly využil první příležitost k tomu, aby jí vyčinil za její tvrdohlavost, a ona připustila, že se nezachovala příliš rozumně. Ale bylo až kouzelné, jak prohlašoval, že příště by ocenil, kdyby ho pro změnu poslechla. Usmála se, stiskla mu ruku a trvala na tom, že mu dolije z karafy. Solly ji zpražil nejpřísnějším pohledem, jehož byl schopen. Svým způsobem byl nejkouzelnější člověk, jakého znala. I když možná ne tak kouzelný jako Mike Plymouth. Ale Solly byl jedinečný.

Když se oběd chýlil ke konci, zavolal jeden z Chepangových zástupců a potvrdil, že to skutečně *byla* Joši Amara.

Pak se vrátili do hotelu a Kim se pokusila zavolat Sheyelovi. Signál nebyl kvalitní, na trase byly nějaké potíže, a když se konečně objevil obraz jejího starého učitele, byl neostrý. Na okrajích se rozplýval, hlavně v oblasti ramen, a chvílemi bledl, až byl skoro průsvitný. Když se k tomu přidalo jeho zasmušilé vzezření, výsledek byl přízračný.

„Je mi to líto," řekla. Jako vždy, nebyla to dostatečná slova, třebaže oběť byla mrtvá téměř tři desítky let.

„Zavražděná?" zeptal se.

„Policie to zkoumá. Ale ano, řekla bych, že je to skoro jisté." Kim mu řekla podrobnosti, které věděla, i když jich nebylo mnoho.

„Tak v řece," řekl.

„Je mi to líto." Nevěděla, co jiného říct.

„Děkuju ti, Kim. Cením si toho, co jsi udělala." Tvářil se *prázdně.* Uvědomila si, že až do tohoto okamžiku nikdy nepřestal doufat.

„Co uděláte teď?"

„Počkám si na výsledky vyšetřování."

„Nechci vás zrazovat, Sheyele, ale když jsou hlavní aktéři mrtví, pochybuji o tom, že vyšetřování přinese mnoho výsledků."

Obraz se projasnil. „Určitě budou chtít zjistit, jak se to doopravdy stalo," řekl.

„Možná ano. Ale mám určité pochybnosti."

„Rozumím." Obraz znovu vybledl, až zůstala jen silueta. „Kim," promluvil, „skončila jsi s tím?"

„Myslíte, jestli po tom chci dál pátrat?"

„Ano. Přesně tak to myslím. Protože, abych byl upřímný, nechápu – nedovedu si představit – co se mohlo stát. Hodně jsem se zabýval Tripleyem a Kanem. Prošel jsem si všechno, co je k dispozici. Prostě nevěřím, že by některý z nich byl schopen vraždy."

„Já se na to dívám úplně stejně.“

„Takže budeš pokračovat?“

„Do té míry, dokud to půjde.“

„Pak však buď opatrná. Vrah Joši tam pořád může někde být.“

„Po tolika letech?“ Snažila se, aby to znělo skepticky.

„Je tam s tebou někdo?“

„Ano,“ řekla. „Jeden kolega. Solomon Hobbs.“

„To je dobře. Drž se mu nablízku.“

Chepanga s nimi ten den odpoledne uskutečnil virtuální výslech. Chtěl po Kim, aby mu zopakovala to, co mu už řekla, do úmorných podrobností. Když domluvila, zeptal se jí, proč se začala o případ zajímat.

„Konec století,“ odpověděla mu. „Připomnělo mi to sestru, kterou jsem ztratila.“

Evidentně doufal, že se dozví víc. Zeptal se Sollyho, zda chce něco dodat.

Solly nechtěl. „Snažil jsem se jenom pomoct kamarádce,“ řekl.

„Jak přišla o život?“ zeptala se Kim.

„Měla přeražený vaz.“

„A co se chystáte udělat teď?“

„Samozřejmě podnikneme důkladné vyšetřování. Ale musíme se smířit s faktem, že se to stalo již dávno. V takovém případě – No, uděláme, co bude v naší moci.“ Poděkoval jí a ukončil rozhovor.

„Myslím, že nám chtěl říct, že to je uzavřené,“ poznamenal Solly.

„Myslí si, že to udělal Tripley, a Tripley je mrtvý. Alespoň podle zákona je mrtvý.“

„Jo, taky bych řekl.“ Solly se na ni zvláštně podíval.

„Cože?“

„Slíbila jsi Sheyelovi, že budeš pokračovat. Jak to chceš udělat?“

„Nevím. Určitě se najde něco, co bychom mohli udělat.“ Po husarském kousku v řece byla stále v dobrém rozmaru. Koho by napadlo, že malá Kim má v sobě něco takového? „Co kdybychom si vyšli do města?“ navrhla.

„Já jsem všemi deseti pro.“ Nachystal jim pití, obrátil je do sebe, omluvil se a zmizel ve svém pokoji. O několik minut později se objevil v citronovém saku. „Nový *já*. Co tomu říkáš?“

„Oslnivé.“

„Koupil jsem si to minulý týden. Pro zvláštní příležitost.“

„Výborně. To by nás určitě mělo patřičně naladit na další krok.“

„*Nás?* Jak to myslíš *nás?*“

Naklonila hlavu a upřela pevný pohled do jeho nemrkajících očí. Vysílala podprahové volání o pomoc a věděla to, věděl to i Solly. „Nechtěla bych na tebe nijak tlačit, Solly,“ začala.

„Pochopitelně. A co by měl být ten další krok?“ zeptal se opatrně.

„Zjistit, k čemu došlo ve vztahu mezi Kanem a Emily.“

Vyšli si spolu na představení. Tanečníci, živá hudba, mnoho hvězdných zpěváků a jeden bavič. Bylo tam narváno. Potom se spolu procházeli po lávkách a kochali se fontánami a bistry.

Zastavili se na večeři na Špici světa. Jenže si ještě ani nestačili sednout, když dorazila textová zpráva od Matta. *Dozvěděli jsme se, že policie našla v Severinu tělo Joši Amary. Někteří z nás se podivují nad tím, jak je možné, že jsou do věci zapleteni zaměstnanci institutu.*

„Někteří z nás“ znamenalo Philip Agostino, kdysi talent na fyziku, který přišel na to, že tíhne spíš k moci než k

vědě, a nyní byl ředitelem institutu. „Něco mi říká, že se to neobejde bez následků," prohlásil zlověstně Solly.

Po zážitku v řece jí potíže se šéfem připadaly jako drobná nepříjemnost. Kim si objednala láhev vína mnohem dražšího, než si mohla dovolit, naplnila obě sklenky a pozvedla svou k Sollymu. „Na všechno, co jsi udělal," řekla.

Po návratu do hotelového pokoje si znovu přehrála poslední rozhovor, který se odehrál mezi Kanem a Emily, když se *Lovec* blížil k Orbitálnímu Přístavu. Světla v pilotní kabině byla tlumená a oba mluvili uvolněně jako dlouholetí kolegové.

„Díky, Markisi."

„Za co?"

„Za to, že jsi nás dovezl zpátky. Vím, že jsme na tebe trochu tlačili, abys pokračoval v misi."

„To nic. Dalo se to čekat."

„Jako vždy, Markisi, bylo s tebou dobře."

Zastavila záznam v tomto místě, kousek jej vrátila a došla pro Sollyho, který byl v sousední místnosti a snažil se číst si. Pustila mu větu ještě jednou.

„Jako vždy, Markisi, bylo s tebou dobře."

„No fajn." Rozpůlila obrazovku. Opět Emily a Markis, při rozhovoru o sedm týdnů dřív, krátce po odletu *Lovce* ze St. Johns. „Dívej se."

Oba mlčeli. Emily stiskla Kaneovi rameno a vklouzla do pravého křesla.

„Jedeme podle plánu," řekl.

Naklonila se k němu tak blízko, jak jí to popruhy dovolily. *„Třeba nám to tentokrát vyjde."*

„Doufám, Emily. Opravdu doufám."

„Poslouchej jeho hlas," řekla Kim. „Sleduj řeč těla."

Oba několik minut seděli a bavili se o nepodstatných věcech. Ale ze *způsobu,* jakým to dělali, z tendence

natáhnout ruce k tomu druhému a dotknout se ho, vyzařoval jejich vzájemný cit. Kim na okamžik zastavila obraz, když se na sebe emotivně podívali.

„Já nevím," ozval se Solly. „Co se snažíš dokázat?"

„*Rozpor.*"

V duchu si přehrála rozhovor ještě jedenkrát a vyhlédla z okna na panoráma města.

„Když dovolíš, změním téma," řekl Solly. „Před chvílí mi volali z institutu. Harvey mě požádal o výpomoc. Potřebují náhradního pilota."

„Kam?"

„Na Taratubu."

Černá díra v blízkosti mlhoviny Miranda. Kandidát na genezi. *Thomas Hammersmith* měl odletět za jedenáct dní.

Existovala hypotéza, podepřená jenom skromnými důkazy, že Taratuba vytvořila falešné vakuum a zhroutila se do nového velkého třesku. Taková událost, pokud by k ní skutečně došlo, by prudce expandovala do jiného časoprostorového kontinua, navždy odděleného od tohoto vesmíru. Ale teorie říkala, že pokud k tomu skutečně dochází, bude možno v okolí díry zachytit Kung-čcheovo záření. Mohla to být příležitost *dotknout* se ohňů stvoření. Udělat pokrok v poznání podmínek, jež stvoření předcházely.

„To budeš pryč poměrně dlouho," řekla.

„Několik měsíců." Podíval se na ni. „Co na to říkáš? Bude to pro tebe nějaký problém?"

„Ne. Samozřejmě ne."

„Tahle věc přece vydržela spát třicet let."

„Jistě."

„Myslíš, že na tom je něco pravdy?" zeptal se.

„Na čem?"

Jako by jí četl myšlenky. „Na alternativních světech. Že někde je místo, kde ty a já sedíme ve stejné místnosti a

vedeme stejný rozhovor, ale třeba jsme přišli na to, co se děje.“

Pokrčila rameny. „To není můj obor, Solly. Ale ráda bych si s tou druhou Brandywineovou porovnala poznámky.“

Dlouho se na ni díval. „Zajímalo by mě,“ řekl znenadání, „jestli je tam někde místo, kde jsme milenci.“

Vypadlo to z něho, jako by to musel říct, než mu v tom něco zabrání. Vzápětí se zatvářil nešťastně a ona pochopila, že kdyby mohl, vzal by tu poznámku zpátky.

Vzala ho za ruku, jenže nevěděla, co říct. Vždy mezi nimi existovala nevyřčená dohoda, odstup vytvářený vědomím, že nechtějí sexem ohrozit dlouholeté přátelství. Ale čas od času se ze strany Sollyho objevila nějaká narážka či náznak, že mu tento status quo tak docela nevyhovuje. Ale byl jedinou rodinou, kterou měla, a ona ho nechtěla ztratit. „Doufám, že je,“ řekla nakonec opatrně a usmála se, ale použila neutrální tón.

Solly zavolal na recepci a rezervoval jízdenky na ranního Sněžného orla. Kim se nastěhovala před obrazovku a začala znovu procházet záznamy z *Lovce.*

Emily a Kane.

Miluji tě, říkala jejich první setkání, a ten cit byl vzájemný. Nebylo možné si toho nevšimnout.

A: *„Jako vždy, Markisi, bylo s tebou dobře.“*

Neverbální narážky byly až *profesionálně* korektní, žádný náznak sexuálního napětí, žádné doteky ani roztoužené úsměvy. Nic. Dokonce i hlasy byly přátelské, ale odměřené. *Podej mi tu kávu.*

„Je to úplně špatně,“ promluvila nahlas.

„Jestli na něco přijdeš, dej mi vědět,“ řekl Solly, protáhl se a vstal z pohovky, na níž se rozvaloval. „Čau ráno.“

Kim znovu rozdělila obrazovku, aby na jedné straně byli Kane a Emily na začátku mise a na druhé Kane a Emily, jak se loučí. Přehrála si obě sekvence normální rychlostí, potom je vrátila a pustila si je znovu čtvrtinovou rychlostí. A pak si toho všimla.

Proboha.

Vrátila záznam a podívala se ještě jednou. Nemohlo být pochyb.

Zaklepala na dveře. „Solly?“

S povzdechem vyšel z pokoje a převázal si župan. Ve tváři měl výraz nekonečné trpělivosti. „Ano, Kim?“ řekl s důrazem na její jméno.

Vypnula zvuk a pustila mu to. „Dobře se dívej na křesla.“

Solly klesl na pohovku. Lampička vedle něho svítila stálým světlem. „Čeho si mám všímat?“

Na levé straně, kde byl rozhovor ze začátku, návštěva v kabině právě končila. Emily přenesla váhu a začala se zvedat. Kim zastavila obraz.

Napravo se rozhovor také chýlil ke konci. Emily opět přenesla těžiště a vstávala. Kim pustila sekvenci znovu, a to tak, že oba obrazy běžely synchronizovaně a zpomaleně. Na každém Emily ladným pohybem levé ruky uvolnila popruh a druhou rukou se odstrčila od opěradla.

Kim stiskla tlačítko *pause*. „Vidíš to?“

„Já se vzdávám,“ prohlásil Solly.

„Podívej se na to křeslo.“ Na první, levé sekvenci zůstal v polymodové tkanině neklamný otisk lidského zadku. Na pravé bylo křeslo dokonale hladké.

„To je divné,“ řekl.

Přehráli si jiné pasáže. Pokaždé když někdo seděl v pravém křesle, na sedadle zůstal chvilku otisk, než se postupně vrátilo do původního tvaru.

To platilo pro každého kromě Emily. Emily na zpátečním letu.

Ale při cestě tam po ní otisk vždycky zůstal. Kim si prohlédla první rozhovor během letu zpět:

„Nemůžeš přece čekat, že na to narazíme hned,“ řekl Markis. *„Musíme být trpěliví.“*

„Už jsme byli dost trpěliví.“

„Já vím.“

Emily seděla několik minut mlčky. Potom si odepnula popruhy. *„Musím jít.“*

Kane pokýval hlavou, když se zvedala. Kim zastavila obraz. Žádný otisk tam nebyl.

„Řekni mi, co si myslím, Solly. Ty jsi na to mistr.“

Poškrábal se na hlavě. „Řekl bych, že na zpátečním letu se díváme na *virtuální* Emily.“

„Takže lodní deník je zfalšovaný.“

Solly se zhluboka nadechl. „Jo, řekl bych, že to tak je. Ale chybějící záhyb v křesle není nic přesvědčivého. Třeba je to špatným osvětlením.“

„Jak by to bylo těžké? Zfalšovat lodní deník.“

„Jednoduché by to nebylo. Musíš si dát záležet na všech záběrech. Taky si musíš pohlídat, aby zaznamenávaná data odpovídala historce, kterou vyprávíš. Když *Lovec* skáče, data to musejí ukazovat.“

„Dokázal bys to?“

„Vyrobit fiktivní deník?“ Zuby se mu zaleskly ve světle lampy. „Jo. Myslím, že bych to zvládl. Kdybych měl trochu času a pomohlo by mi pár kolegů.“

„Takže proč by použili virtuální Emily?“

„Protože pravá nechtěla spolupracovat.“

„– nebo nemohla.“ Dívali se na sebe.

„Je to možné,“ uznal Solly. „Podívej se, žádný falešný záznam při pořádné analýze neobstojí. Takže jestli máš pravdu, mělo by se nám podařit dokázat to přesvědčivě.

Všechno ve vizuálním záznamu musí být konzistentní. Osvětlení je vždycky *zhruba* stejné, ale mění se, když se v něm pohybují lidé. Musela bys to porovnat. Detailů je strašně moc a všechny se prostě nedají stoprocentně vychytat.“

Odvrátila se od obrazovky a rozhlédla se po městě. „Kane?“

„Ovšem. *Musel* by v tom mít prsty. Musel by to být někdo, kdo loď důvěrně zná.“

„Což nás přivádí k základní otázce. *Co* se stalo s Emily?“

„Ne tak hr, Kim. Nejdřív bychom si měli nechat udělat laboratorní analýzu a přesvědčit se, že máš pravdu.“

Přikývla, sedla si k telefonu a vyvolala si seznam. Hledala celní službu v Orbitálním Přístavu. Když ji našla, zavolala tam.

Na obrazovce se objevil úředník v uniformě. „Celní služba Greenwaye.“

„Dobrý den,“ pozdravila Kim. „Jmenuji se Brandywineová. Mohla bych vám položit jednu hypotetickou otázku?“

„Jistě, madam.“

„Jde o přijíždějící pasažéry,“ řekla. „Když někdo má být na lodi, ale není, zjistili byste to, že?“

„Ano, madam. Všichni musejí fyzicky projít celní kontrolou.“

„A co členové posádky?“

„I oni.“

„Takže máte seznam pasažérů a u každého porovnáte, zda na něm je. A když někdo nevystoupí –“

„Promiňte, madam, ale asi jsem vás špatně pochopil. Když někdo nevystoupí, nestaráme se o to. Zajímají nás pouze lidé, kteří chtějí vstoupit na Greenway.“

Rozhodla se zkusit to jinak. „Vede si celní služba záznamy o osobách, které vystoupily z přijíždějících plavidel?“

„Ano.“

„Děláte s každým pohovor?“

„Osobně ne. Celní odbavení obvykle probíhá elektronicky.“

„Kdybych byla na seznamu pasažérů, podala bych celní prohlášení, ale pak bych nevystoupila, zjistili byste to?“

„Ne, madam. Nezjistili.“

Kim mu poděkovala a ukončila spojení. „Začínám chápat, proč Emily nedorazila do hotelu.“ Nalila si sklenku, ale nevypila ji, jen na ni upřeně zírala. „Vůbec nevystoupila z *Lovce,* že?“

„To nevíme.“

„Solly, jaký je trest za zfalšování lodního deníku?“

„Může to být i trestný čin, ale záleží na okolnostech. Nejmírnější trest by bylo odebrání licence. Lodní deník je svatý.“

„Takže to není něco, co by člověk udělal, pokud by k tomu neměl pádný důvod.“

„Přesně tak.“

„Dobře, položím ti ještě jinou otázku. Kdybys vyrobil falešný lodní deník, co bys udělal s originálem?“

Solly svraštil obočí, jak přemýšlel. „No, to by záleželo na tom, jestli jsem někoho zabil a vyhodil ho přechodovou komorou, potom bych originál určitě ztratil,“ řekl. „Ale kdyby někdo *jiný* něco udělal, kdyby moje účast na tom, co se stalo, spočívala pouze v tom, že jsem se, řekněme, podílel na kamufláži, pak bych si originál *nechal* pro případ, že bych jednou musel dokazovat, že jsem vraždu nespáchal já.“

„Přesně tak to vidím i já, Solly. Kdo by nám mohl udělat analýzu té věci? Někdo diskrétní.“

„Mám jednoho kamaráda.“

„V Seabrightu?“

„Ano.“

„Mohl bys mu to zítra zanést? Nech si od něho slíbit, že to zůstane v tajnosti, ale pokud možno z něho dostaň nějaký závazek. Jak dlouho to může trvat, co myslíš?“

„Těžko říct. Záleží na tom, kolik má práce. A kolik jsme ochotni zaplatit.“

„Fajn. Udělej to tak, aby mu to stálo za to. Zavolej mi, až budeš znát výsledek.“

„Co chceš zatím dělat *ty*?“

„Ještě tady nějaký čas zůstanu. Třeba se mi podaří něco zjistit.“ Zavolala na recepci a zrušila svou rezervaci na ranní vlak.

14

Mnoho démonů je v lesích, ve vodách, v divoké přírodě a v temných tůních…

MARTIN LUTHER,
Hovory u stolu, DLXXIV, 1569 po Kr.

„Ovšemže si na vás vzpomínám," Jorge Gould se na ni mile usmál a podal jí ruku, ale bylo vidět, jak zoufale se snaží vybavit si její jméno. „Jste sestra modelu Markise Kanea." Mávl ukazováčkem směrem k ní, jako by chtěl říct: *Kdo by mohl zapomenout?*

„Kim Brandywineová," připomněla mu. „Chtěla jsem vám říct, jakou mám radost z toho Kanea, jehož jste mi prodal."

„Ovšem. Jistě, byla to znamenitá koupě, slečno Brandywineová. Udělala jste velmi dobře." Vyšel zpoza pultu a rozhlédl se po galerii. „Chtěla byste si prohlédnout něco dalšího z jeho díla?"

„Možná jindy," řekla. „Určitě bych našla jeden dva obrazy, kterými bych ráda rozhojnila svou sbírku."

„Nemusíte na nic čekat." Promnul si ruce. „Máme velkorysý splátkový program. Na které jste se chtěla podívat?"

„Ano," řekla, jako by jeho otázku neslyšela. „Kaneovo dílo je úžasné."

„Jistě, je úžasné. Řekl jsem vám, že jsem se s ním osobně znal?"

„Zmínil jste se o tom.“

„Co bych vám tedy mohl ukázat?“

„Jorge, nechystám se dneska nic kupovat. Nerada kupím dluhy. Zastávám zásadu: Když na to máš, kup hned. Je to tak nejlepší, nemyslíte?“

„No –“

„Určitě se mnou souhlasíte.“ Zmínila se o *Podzimu* a *Nočním průletu* a naznačila, že určitě bude mít brzy zájem oba koupit. „Nádherné kompozice,“ řekla. „Je to génius.“

„Někdy to trvá, než svět takový talent ocení.“

Trval na tom, že jí musí ukázat další Kaneovy práce. *Ve světle svíček* zobrazovalo dvojici večeřící na vyhlídkové palubě mezihvězdné lodi. Vedle láhve vína se třpytí svíčka, stěnu halí silné fialové závěsy a nad nimi stojí číšník s podnosem. Oba jsou hezcí a zahledění jen do sebe. Shora zalévá scénu tajemnou září rudooranžový prstenec nedávné supernovy.

Na *Průletu* se rýsuje průzkumná loď na pozadí pulsaru právě v okamžiku, kdy ji míjí kužel světla z hvězdy.

„Ty by znamenitě obohatily každou sbírku,“ řekl Gould.

Souhlasila. „Muselo být úžasné ho znát.“

„Ano. Byli jsme vlastně docela dobří přátelé.“

„Závidím vám.“ Zahrnula ho dokonale bezelstným úsměvem. „Jaký měl domov? Když jsem zde byla posledně, říkal jste, že bydlel v Severinu, ne?“

Gould jí nabídl křeslo a oba se posadili. „Ano,“ řekl. „Je to tak. Bydlel tam. V té době tam bydlela i moje manželka.“ Zopakoval jí podrobnosti. Kim pozorně naslouchala. Nakonec se jí zeptal, jestli ví, že Kane byl válečný hrdina.

„Vím o tom,“ odpověděla. „Řekněte mi něco o té vile.“

Gould si pamatoval, že obývací pokoj byl chladný a oficiální a že Kane žil ve svém doupěti, kam si také zval přátele. „Občas do města přijeli lidé, se kterými sloužil ve

flotile," pokračoval Gould. „Kane a jeho kumpáni to uměli roztočit."

„Je to krásná krajina," pravila Kim. „Musel mít nádherný výhled."

„Měl z boku domu terasu, kde se dalo večer sedět a dívat se, jak slunce zapadá za hory –"

Pokračovali v tomhle duchu ještě několik minut, než se Kim odhodlala nadnést jednu z vážnějších otázek, s nimiž přišla. „Neříkal jste posledně, že měl v domě nějaký tajný pokoj?"

„Tajný pokoj?"

„Ovšem. Když jsem tady byla tenkrát, pověděl jste mi, že v posledních několika letech znepřístupnil část domu. Nikoho tam nechtěl pustit."

„No ovšem. Zapomněl jsem. To bylo to doupě. Po té události na hoře Naděje tu místnost přestal používat pro hosty a vodil je jen do obývacího pokoje."

„Proč to podle vás udělal? Myslíte, že ji přestavoval?"

„Ne, to si nemyslím." Udělal grimasu, která znamenala, že usilovně přemýšlí. „Z doupěte bylo vidět na horu Naděje. Možná už se na ni nechtěl dívat. Nebo možná začal být výstřední. To se umělcům stává."

„Asi ano," řekla. „Nepouštěl tam *nikoho?*"

„Pokud vím, tak ne."

„Nemohlo to být tím, že tam začal pracovat? Malovat?" *Nebo tam schovával něco, k čemu nechtěl nikoho pustit. Třeba lodní deník z* Lovce*?*

„Pochybuji o tom. Měl ateliér v přední části domu."

„A doupě bylo kde?"

„Vzadu."

„Poté co je znepřístupnil, už jste je nikdy neviděl?"

„Ne. Nikdy." Podíval se na ni a na oba obrazy. „Co kdybychom to nějak zařídili, abyste si jednu z těch nádher mohla odvézt domů?"

Kim musela v půjčovně Universal zaplatit za oba potápěčské obleky, které se potrhaly, a za masku s měničem, které zůstaly v řece. Na nic se neptali, ale vysmáli se jí, když jim řekla, že si chce pronajmout gumový člun a další potápěčský oděv. Vysvětlili jí, že jim bude muset nechat podstatně vyšší zálohu.

O hodinu později odstartovala v pronajatém aeru z hotelové plošiny do studeného, šedivého odpoledne a znovu zatočila na jih. Několik minut letěla nad vlakem, ale rychle jí ujel a ztratil se v členité krajině.

Neřekla Sollymu, k čemu se chystá, neboť by chtěl jet s ní. Byla by klidnější, ale chtěla znát výsledky záznamů z *Lovce.* A cítila se na to, aby se postavila svým obavám z místního démona. Říkala si, že po tom, co zažila v řece, se nebojí ničeho, co chodí.

Našla si vlak v jízdním řádu. Kontinentální. Vezl textilní zboží, elektroniku, dříví a strojírenské výrobky ze Sorrentina na pobřeží: Měla ráda vlaky. Vždycky je měla ráda. V tu chvíli by raději v nějakém seděla.

Zakroužkovala si na mapě městečka polohu Kaneovy vily. Byla na severní straně, v oblasti, která teď byla hluboko pod vodou.

Odměřila si azimut od Kaneova domu k přehradě, k radnici (která byla v hloubce patnácti metrů, ale její věž stále hrdě vyčnívala z jezera) a k bývalému servisu aer na nízkém pahorku, z něhož se stal ostrov, když se přehrada vylila.

Řeka vypadala v šedivém světle studeně. Slétla nad jezero a o několik minut později přistála na Cabryho pláži.

Aero dosedlo jednou opěrou do vody. Když se převlékala do potápěčské kombinézy, pozorně sledovala okraj lesa. Větve stromů se mírně pohupovaly ve větru od

jezera. Po obloze nepoletoval jediný pták. Žádný jelen nesešel ke břehu, aby se napil.

Otevřela průlez a seskočila do písku. Zaskřípal jí pod nohama. Vítr byl velice chladný. Zapnula v kombinéze vyhřívání a přetáhla si přes uši vlněnou čepici. Obloha byla tmavá a zamračená.

Vytáhla ze zadního sedadla člun, nafoukla jej, připevnila motor a odtáhla člun na vodu. Měl průhledné dno. Hodila dovnitř pádlo, svoje ploutve a měnič. A sadu fotografií ze Severinu z období kolem roku 573. Přidala čtyřicet metrů provazu, označeného po dvoumetrových intervalech, a připevnila k němu kámen, aby získala kotvu.

Na zápěstí si připevnila svítilnu a kameru a kolem pasu si zapnula opasek. Připevnila k němu pouzdro a dovnitř dala kompas a laserový nůž. S dobrým pocitem, že má všechno, co potřebuje, odstrčila člun od břehu a nastartovala motor.

Hladina byla zčeřená. Přestože měla dálkové ovládání, posadila se dozadu, aby mohla kormidlovat rukou, a zamířila na jezero.

Najela na azimut k přehradě a držela se jej, dokud se radnice a servis aer neocitly v jedné přímce. Pak vypnula motor a podívala se dnem člunu dolů. Voda byla čistá, zahlédla v ní lavičku. Opodál leželo opuštěné aero. Za aerem rozeznala několik tyčí. Dětská houpačka. Houpačky se kolébaly, když nad nimi plula.

Člun se zvedal a klesal.

Uviděla nějaký dům, ale nebyl to Kaneův, neměl správný tvar. Podle snímků to mohl být jeho soused z jižní strany, lékař, který při katastrofě odvedl velký kus práce.

Pokračovala rovně dál, až uviděla, co hledala: Pavilon se střískou do oblouku, kamennou zeď, dům Thunderbird.

To byl on. Měl šikmá křídla, nádvoří a dlouhou centrální budovu. Střecha rozčleněná na hřebeny a hřebínky byla nezaměnitelná.

Kim spustila provizorní kotvu a dívala se, jak se provaz odvinul do čtrnácti metrů. *Hluboko.* Přivázala jej k obrubníku člunu, natáhla si výstroj a vklouzla do vody. Ihned se cítila bezpečněji, jako by ve vodě nebyla tak nechráněná.

Otočila se ke dnu a s pomocí trysek se k němu potopila.

Hladinou pronikalo šedivé světlo. Jak procházela různými proudy, voda byla jednou chladnější a jednou teplejší. Kolem se protáhl úhoř. Když rozsvítila lampu, několik ryb se rychle vzdálilo. Člun se rýsoval nad ní jako tmavý stín.

Před prvním patrem vyrovnala svou polohu, takže se ocitla přímo proti kulatému oknu. Vnitřek domu byl zanesený bahnem. Přesto rozeznala postel, toaletní stolek a několik židlí. Z ventilace vyplula lesklá ryba, zatočila k lampě a pak zmizela z pokoje.

Potopila se k předním dveřím. Neměly žádný funkční otevírací mechanismus, žádnou kliku, nic, čím by se daly snadno otevřít. Nechala je být a plavala dál kolem průčelí domu, až našla otevřené okno, kterým se protáhla dovnitř.

Ve světle lampy rozeznala pohovku, krb a na jedné stěně sklopenou plochou obrazovku. Usoudila, že se jedná o oficiální obývací pokoj, který jí popsal Gould.

Úžasné. Kane se očividně neobtěžoval tím, aby odstěhoval nábytek, když odcházel. Jednoduše všechno přenechal stoupající řece.

Proplavala do ústřední chodby. Na jedné straně stoupalo schodiště. Židle a stoly byly poházené a převrácené, v troskách leželo několik trámů.

Kim se propracovala k protějšímu křídlu. Musela se pořádně opřít do dveří, aby povolily. Uvnitř nahlédla do

místnosti, která vypadala jako Kaneův ateliér. Dřevěný stůl byl převrácený, jeho nohy trčely vzhůru jako nohy mrtvého zvířete. V nánosu bahna se povalovalo několik svitků, původně možná pláten. Všude ležely štětce a kusy stojanu.

Na stěnách rozeznala skici nebo části skic. Většinou to byly ženské tváře. Kolem stromy, lampy, vstupní hala. Ale žena byla vždycky hlavní.

Byly nehotové, jako by si jen zkoušel nápady. Výrazy byly ve všech případech roztoužené, melancholické, smutné. Žádný večírkový život. Účesy byly různé, vlasy někdy zastřižené nakrátko, jindy po ramena, ale vždy podle módy sedmdesátých let šestého století. Ale když pak postupovala podél stěny a prohlížela si postavy v záři lampy, uvědomila si, že každá je určitým obrazem *Emily.*

Jí samotné.

Kim přeběhl mráz po zádech.

Vytáhla z pouzdra kameru a začala pořizovat záběry. Snažila se zaznamenat všechno.

Přišla s nadějí, že najde originální letový deník *Lovce.* Nyní jí ta možnost připadala nepravděpodobná, ale stůl měl zásuvku, a tak ji otevřela. Bylo v ní jen několik hadříků.

Na opačném konci pokoje byly dveře na uzavřenou verandu, za níž byla koupelna. Prošla dveřmi a uviděla na podlaze verandy umělohmotné bedýnky a květináče. V koupelně našla lékárničku a otevřela ji. V jednom pouzdře zůstal uvězněný vzduch. Vyplul ven a zmizel směrem ke stropu.

Vrátila se cestou, kterou přišla, přes oficiální obývací pokoj, a pokračovala do protějšího křídla.

Otevírala zásuvky, násilím pronikala do skříní, když závěsy nefungovaly. Prohledala všechno a potom vyšla po schodech nahoru a propátrala pokoje a koupelny. V kuchyňských skříních zůstalo několik rozbitých hrnků. Ohromeně zjistila, že v bahně se povaluje několik

Kaneových trofejí, včetně konciliární medaile za statečnost, nejvyššího vyznamenání, jaké může republika udělit. Bylo zvláštní, že sem ještě nikdo nepřišel a nezmocnil se těch pokladů.

Tora by ji měla mít. Otřela medaili a zastrčila ji do pouzdra.

Pak ucítila ve vodě pohyb. A poznala, že není sama.

Poslouchala, ale neslyšela nic. Rozhlédla se po místnosti, jestli nenajde jinou únikovou cestu. Kdyby neměla jinou možnost, nezbylo by jí než se protáhnout oknem a riskovat, že se pořeže o střepy, které dosud trčely z rámu. Prudce se otočila, jako by chtěla přistihnout někoho, kdo ji sleduje. Ale místnost byla prázdná, až na několik stínů plížících se kolem stěn.

Jsi pitomá.

Nebylo vůbec těžké si představit, že se tady potlouká duch Markise Kanea. Kdyby byla někde na slunci, vysmála by se té představě a s pohrdáním by ji zapudila. Jenže tady dole – *Musíme v sobě mít od narození něco, co je připraveno akceptovat nadpřirozeno,* pomyslela si. *Když zhasnou světla, věda a celoživotní zkušenosti nevydají za mnoho.*

Vrátila se do chodby, posvítila si do ní lampou a vydala se k zadní části domu. Cestou se zastavila, aby si prohlédla jednu skříňku a malý stůl. Získala rybí doprovod: dlouhé, duhově zbarvené tvory, kteří ji sledovali, ale rozprchli se, jako když do nich střelí, jakmile se k nim otočila. Byla ráda, že má společnost.

Nalevo byly otevřené dveře do dalšího pokoje. Tady byl nábytek víceméně na svém místě. Oblečení, nebo možná ložní prádlo – víc se nedalo poznat – leželo v šedivých hromadách na podlaze.

Postupovala chodbou dál až k posledním dveřím, které byly na pravé straně.

Nejsvětější svatyně.

Dveře byly zavřené. Zatlačila do nich, nejdřív zlehka, ale potom s maximální silou, jíž byla schopna. Ani se nepohnuly. Vytáhla laser a vyřízla dostatečně velký otvor, aby se protáhla na druhou stranu.

Uvnitř uviděla psací stůl, kredenc, několik skříněk a stolů. A křeslo.

Vplula dovnitř.

Na druhé straně místnosti stála šatní skříň. Stěnu napravo od ní zakrývaly závěsy. Ve dvou zbývajících stěnách byla velká okna. *Toto* okno směřuje na sever k Eagle Pointu, pomyslela si. Z toho po její levici se otevíral výhled k hoře Naděje. Představila si Kanea, jak tady sedí a dívá se, jak slunce zapadá za ten zjizvený vrchol. Na co asi myslel?

Propátrala všechno, násilím otevřela skříně a vytahala zásuvky, přičemž se snažila nevysypat jejich obsah, jako by na tom záleželo. Prohledala šatní skříň, ale našla jen další oblečení a několik dalších balíků papíru na skici. Když byla hotová, odplula doprostřed místnosti a nechala baterku posvítit, kam bude chtít.

Kužel světla rychle přejel po závěsech. Zůstaly na místě i po všech těch letech.

Zakrývaly *vnitřní* stěnu.

Vzpomněla si na skici Emily v západním křídle a na nástěnné malby, které Kane dělal pro místní knihovny. Měnič se rozběhl tak nečekaně, až se lekla. S tichým bzučením začal obnovovat její zásobu vzduchu.

Co bylo za těmi závěsy?

Zvedla svítilnu. Pohyb musel být prudký, protože ryby, které ji doprovázely, zmizely. Kim plavala ve středu místnosti. Musela přemáhat přirozený vztlak, který ji neustále vynášel ke stropu. Přiblížila se k závěsům, sáhla na

ně a pokusila se je odtáhnout, ale rozpadly se jí v rukách. Zkusila to ještě jednou a strhla další část.

Na stěně skutečně *byla* skica.

Planeta s prstenci.

Odstranila zbytek závěsů.

Ve slabém světle bylo těžké kresbu rozeznat. Ale planeta byla součástí nástěnné malby zobrazující ženu. Další *Emily.* Nemohlo být pochyb: ze zdi se na ni usmívala vlastní podoba, krásná a rezignovaná. Vypadala stejně jako na *Lovci,* v modré blůze, u krku rozepnuté, s vlasy po ramena a melancholickým výrazem v očích. Planeta s prstenci byla po její levé ruce.

A v pravé *něco* držela.

Kim se přiblížila se svítilnou, aby se to pokusila rozeznat. Vypadalo to jako želví krunýř.

Zírala na to a cítila, jak se jí chlad z vody vkrádá do kostí. Rozšířená kapka na eliptickém podstavci. Model válečné lodě.

Plavidlo ve tvaru želvího krunýře z kanceláře Bena Tripleye.

Byl to *Hrdina!*

To nebylo všechno. Přestože většina skici vybledla dlouhým působením vody, pozadí vyplňovaly shluky hvězd a – co? Snad bouřková mračna? No, těžko říct. Ale tam, v koutě, byla nezaměnitelná podoba NGC2024, mlhoviny Koňská hlava.

Koňská hlava, planeta s prstenci, želví krunýř a Emily. Jediné, co ji napadlo, bylo: *Želvy odshora až dolů.*

Zdálo se, že voda se ochladila a automatické vyhřívání potápěčské kombinézy toto ochlazení nestačí vyrovnat. Upravila nastavení o pár stupňů a pak začala pořizovat záběry.

Nejlogičtější vysvětlení bylo, že *Hrdina je* opravdová loď a Kane na ní kdysi sloužil. Ale vypadalo

nepravděpodobně, že by Ben Tripley tuto informaci neměl, že by neznal všechny existující typy kosmických lodí. Byl to koneckonců jeho obor.

Přiblížila se ještě víc a pozorně si plavidlo prohlédla. Žádné trysky. Stejně jako na modelu. Jaká loď nemá žádné trysky?

Zatajila dech. Co když byl model z police kopií plavidla jiné civilizace? *Mimozemšťanů?* Koňská hlava se nacházela v Orionu a byla by viditelná po celé plánované trase *Lovce.* Pokud skutečně došlo ke kontaktu, Kane a Kile Tripley jej mohli každý zaznamenat po svém, jeden na obraze a druhý tím, že si nechal vyrobit kopii. Její dřívější tušení, že model kosmické lodi u Bena Tripleye je replika plavidla odjinud, najednou vypadalo jako jasnozřivé.

Náhle upoutal její pozornost nějaký pohyb, záblesk mimo dosvit její baterky. Přibližně v místech, kde udělala díru do dveří. Ryba, která na okamžik proplula světlem?

Odložila kameru. Uvažovala, jestli by nestálo za to sehnat nějaký tým, který by stěnu zakonzervoval a vynesl na slunce. Vila byla opuštěná, takže by se to určitě dalo uskutečnit bez právních následků.

Tuhle myšlenku však pustila z hlavy v okamžiku, kdy si uvědomila, že z chodby přichází světlo. Bylo slabé, sotva zachytitelné, ale bylo tam.

Zhasla svou svítilnu a couvla do kouta. Mořský život. Určitě to byl nějaký světélkující úhoř. Přesto postoupila k jednomu oknu. Rámy byly plné střepů.

Odmítala propadnout panice. Naposledy se rozhlédla po místnosti a byla za to odměněna tím, že si všimla džbánku, již téměř celého schovaného pod nánosem bahna. Když jej zvedla a otřela, uviděla, že je na něm označení a emblém lodi *376.* Přidala jej k medaili Za statečnost.

Světlo zesílilo. Byla to měkká zelená záře podobná fluorescenci.

Odstrčila se od stěny a pomalu přeplula místnost, aby se dostala do takového úhlu, který by jí umožnil nahlédnout do chodby, aniž by se musela přiblížit ke dveřím.

Z chodby se proti ní dívaly dvě oči. Velké, zelené, nemrkající oči. Zastavily se na ní.

Inteligentní.

Šílené.

Neviděla žádnou hlavu, pouze oči, jež se vznášely v chodbě těsně za dveřmi, téměř jako by nezávisle na sobě. Byly *velké*. Obrovské. Příliš velké, než aby patřily tvorovi, který by se reálně mohl vejít do chodby.

Nával strachu byl tak prudký, že málem ztratila dýchací masku. Potopila se zpátky, pryč ode dveří, přeplavala místnost, zapnula trysky a vyrazila rozbitým oknem ven. Dřevo a sklo vzala s sebou.

Zamířila k hladině. Byla přesvědčená, že k očím nic nepatřilo, žádné tělo, žádná fyzická bytost.

Když se vynořila, venku již byla tma. Kim se rozhlédla, našla člun a prudkými tempy k němu začala plavat, jako by každým okamžikem čekala, že ji zdola něco popadne a stáhne pod vodu. Rychle přelezla přes bok, odřízla kotvu, strhla si dýchací masku a nastartovala motor.

Člun ujížděl k zbláznění pomalu.

Neměla vůbec tušení, kde je aero. Obloha byla plná hvězd, jenže na břehu se nedalo nic rozeznat. Přinutila se zpomalit.

Podívala se na kompas a natočila člun jihovýchodním směrem.

Za ní něco hlasitě vyrazilo vzduch. Vidět však nebylo nic.

Když se dostala ke břehu, nezbylo jí než jej sledovat, podél lesa, přerušovaného staveními a pruhy pláže. Čas od času zahlédla mezi stromy záblesky světla, pohybující se společně s ní, jako by ji něco sledovalo.

Pak její svítilna konečně ozářila obrys aera. Rychle zatočila ke břehu, najela s člunem na pláž, nechala jej tam a vrhla se k letounu. Jakmile se za ní zaklapl průlez, poručila plavidlu, aby odstartovalo.

„*Kam?*“ zeptalo se.

„Kamkoli,“ odpověděla. „*Nahoru.*“

15

Nemám jak dostat se do Draka.

GEORGE THOMAS & LIVIA HOWE,
Arkturská revue, II. jednání, 600

„Do ničeho takového ses ani neměla pouštět," zuřil Solly. „Rozhodně ne sama. To přece dobře víš."

„Jo," řekla. „*Teď to* vím." Pak dodala: „Už to neudělám."

Tentokrát následovalo dlouhé mlčení. Potom se ozvalo: „Kim, určitě to byl úhoř nebo něco podobného."

Byla stále v Eagle Pointu, seděla v županu na pohovce, s nohama zastrčenýma pod sebe. Virtuální Solly seděl ve virtuálním křesle v projekční oblasti. Za ním viděla okno a výhled na oceán. Byl doma.

„Nebyl to úhoř," nedala se. „A nebylo to v mé hlavě." Styděla se, avšak na tvář jí vyhrkly slzy. „*Opravdu* to tam bylo, Solly. Na mou duši, *vážně* to tam bylo."

„Tak dobře," řekl.

„Ať to bylo cokoli, bylo to tam a nebyl to člověk. Ale ty oči *byly* inteligentní. Dívaly se přímo na mě."

„Fajn," řekl. „Ale do vody už nepůjdeme, ano?"

Polykala slzy, snažila se ovládnout se. „Ano," řekla. Hlas se jí chvěl.

„Asi to nemohla být nějaká oliheň, že? Něco, co tě sledovalo, když jsi šla dovnitř."

„Voda v tom jezeře je sladká."

Solly dlouho nic neřekl. Pak se zeptal: „Natočila jsi to?“

„Ne,“ řekla. „Měla jsem trochu naspěch.“

„Tak co to bylo podle *tebe?“*

„Chceš vědět, co si myslím? Opravdu? Myslím si, že Sheyel má pravdu. Myslím si, že s sebou něco přivezli. A vím, jak šíleně to zní, ale vím, co jsem viděla, tedy *nevím*, co jsem viděla, ale *bylo* to tam a nebyla to *oliheň.“*

„Chceš, abych přijel?“

„Ne. Stačilo mi to. Za pár hodin se sama rozjedu zpátky.“ Sollymu se viditelně ulevilo. „Nechystáš se vrátit k jezeru, že?“

„Ne.“ Dokázala se zasmát. „To ani náhodou.“

„A co ten člun?“

„Řekla jsem v půjčovně, kde ho najdou. Účtují mi cestu pro něj, ale to mi nevadí.“

„Dobře.“ Bylo vidět, že si oddechl. Ta reakce ji potěšila. „Zamysli se na chvilku. Jak by se nějaký *tvor* dostal přes celnici? Jak by se svezl dolů výtahem?“

„Já nevím. Možná byl v někom. Třeba se zmocnil *Emily*. Možná to je důvod, proč ji nemohli ukázat v letovém deníku.“

„Kim –“ Jeho oči se na okamžik rozostřily. „Co jsi četla? Máš vůbec představu, jak to zní?“

„Solly, já neznám odpovědi. Vím jenom, co jsem viděla.“

„Fajn.“ Solly si ji prohlédl. „Víš jistě, že jsi v pořádku?“

„Nic mi není.“ Určitě byla v pořádku.

„Letové záznamy z *Lovce* jsi asi nenašla, že? Ty pravé.“

Podívala se z okna. Sluneční paprsky se třpytivě odrážely od štítů hor. Venku byl normální svět. „Ne,“ odpověděla.

„Ale něco tam přece jenom *je.“* Ukázala fotografii skici na stěně.

Solly se naklonil dopředu. Přimhouřil obě oči. „Proboha," hlesl. „To je zase *Emily.*"

„Zdá se, že byla jeho oblíbeným modelem."

„Taky bych řekl. Co to drží v rukou?"

Kim vytáhla detailní snímky a sledovala ho, jak si prohlíží planetu a loď. Nad *Hrdinou* se zamračil. „Co to je?" zeptal se. „Želva?"

„Je to nějaká loď. Zvláštní je, že Ben Tripley má její model ve své kanceláři."

„Stejné konstrukce?"

„Ano."

„Co sakra dělá na té skici?"

„Solly, třeba je to mimozemská loď. Třeba je to ta věc, kterou tam viděli." Na okamžik se odmlčela, aby si upravila polštářky pod sebou. „Řekla bych, že vyšli z hyperprostoru v blízkosti některé z těch sedmi hvězd a uviděli *tohle.*" Vzala fotografii. „Musíme to prověřit a zjistit, jestli někdy existovala loď, která by vypadala takto. Tripley o ní nevěděl, takže bych si tipla, že ne. V každém případě nemá žádné trysky, alespoň model je nemá – tady těžko říct –" vyjádřila se o skice. „Pokud je mi známo, vše, co vyrábíme *my*, má trysky. Jestli se nemýlím, ta loď je buď fiktivní, nebo mimozemská. Jestli je fiktivní, proč by se objevila zároveň na Kaneově nástěnné malbě a jako model u Tripleye?"

Solly zaklepal prsty na opěradlo křesla. „Proč by Tripley – Kile Tripley – *chtěl* model?"

„Nevím. Najdi odpověď a možná se rázem vyjasní všechno."

„Dobrá," řekl. „A teď na jiné téma –"

„Ano."

„Měla jsi pravdu. Letový deník je kompletně falešný. Nebo přinejmenším od chvíle, kdy se jim porouchal motor."

„Možná se z toho stává první otázka. Měli vůbec poruchu?“

„Pravděpodobně ano. Pokud ne, a pokud zároveň došlo ke kontaktu, znamenalo by to, že se tam setkali. A to už zachází příliš daleko. Ne, myslím si, že můžeme vycházet z toho, že k poruše motoru opravdu došlo.“

„Fajn. Jestli to, co jsme viděli v deníku, bylo přesné, stačilo by to k tomu, aby opustili hyperprostor?“

„Samozřejmě. Při *jakémkoli* problému se skokovými motory se doporučuje vypadnout, než si s nimi začneš hrát. To je standardní postup. Protože když to neuděláš a něco se pokazí, už o tobě nikdo nikdy neuslyší.“

„Takže jsme se dostali o něco dál. Letový deník se zdá být v pořádku, dokud nevznikne problém. A virtuální Emily se objeví přibližně ve stejné době.“

„A co podnikneme teď?“ Sollyho hlas sklouzl hlouběji, což znamenalo, že ho testosteron tlačí směrem, kterým ve skutečnosti nechce jít. „Co kdybych do Severinu zajel *já* a pokusil se tu potvůrku vyfotit?“

„Ne. Děsí mě to, Solly. Nechci s tím mít nic společného.“

„To není zrovna vědecký přístup.“

„To je mi jedno.“

„Fajn.“

Poznala, že z toho nemá dobrý pocit, myslí si, že by se měl trochu hádat a možná dokonce trvat na tom, že pojede. Proto změnila téma. „Už ses rozhodl, jestli vezmeš *tu* Taratubu?“

„Zatím ne. Proč? Chceš jet taky?“

„Zkusím přesvědčit Matta, aby mi půjčil *Mac.* Jestliže to vyjde, budu potřebovat pilota.“ *Mac* byla *Karen McCollumová,* jedna ze dvou mezihvězdných lodí institutu, které se momentálně nacházely na Greenwayi.

„Proč potřebuješ kosmickou loď? Kam chceš letět?“

„Myslím, že je čas kousnout do kyselého jablka."

„Dramatizuješ to. Co to znamená?"

„Zjistit, zda se *Lovec* skutečně setkal s mimozemšťany."

„A jak bys to chtěla udělat?"

„Zaletět tam a porozhlédnout se po okolí."

„Kim –" Prohlížel si ji a snažil se zjistit, co ten návrh znamená. „Mluvíme o něčem, co se stalo téměř před třemi desítkami let –"

„Jestli našli nějakou civilizaci, nikam neutekla."

„Ale já mám pocit, že jsme mluvili o *lodi*. *A* asi nepředpokládáme, že by se tam po všech těch letech ještě zdržovala, ne?"

„Možná ne. Ale to není důležité."

„Proč?"

„Jejich stopy by tam zůstaly."

Vystoupila z vlaku v Blanchetově rezervaci a vzala si taxík do Tempestu, kde sídlila Orlinova univerzita. Bylo to poprvé od promoce, co se tam vrátila, a tak ji překvapilo, jak moc se město změnilo. MacFarlaneův rekreační komplex vypadal opuštěně, z většiny areálu Východní koleje se stal veřejný park a všechny budovy až na jednu dvě výjimky vypadaly omšele.

Přesto bylo milé vidět to všechno znovu, možná proto, že ty staré výjevy byly všední a podvečerní slunce je osvětlovalo jako součást pevného, známého světa, který se obešel bez přízraků. Bylo jí to příjemné. Ráda viděla Thompsonovo astronomické centrum, které přijímalo nepřetržitý proud snímků z pozorovacích zařízení rozmístěných po celém Orionovu rameni, Piacciho dům, kde bylo studentské centrum a jídelna, Palfreyův park, kam si často chodila číst, když bylo hezké počasí. Severněji za skupinkou stromů málem zahlédla svůj tehdejší byt.

A *tam,* na konci klidné uličky, stál dům, do něhož Sheyel Tolliver čas od času zval skupiny studentů posledního ročníku a další členy fakulty k lehkému obědu a diskusím na široké spektrum témat. *Nikdy nehledejte v diplomatických rozhodnutích složitost. Až na velice málo výjimek se činy vždy odvíjejí od něčích sobeckých zájmů. Mimochodem, nikoli* národních *sobeckých zájmů. Mluvíme o jednotlivcích.*

Tenkrát tomu nevěřila a připisovala to přirozenému posílení cynismu ve stárnoucím pedagogovi. Kim byla tenkrát idealistka. Sice jí zůstala pevná víra v základní slušnost průměrného člověka, ale jinak byla přesvědčena, že ti, kteří baží po osobní moci, jednají jen tehdy, je-li to v zájmu jejich vlastních cílů.

Poslední setkání Sheyelovy neformální diskusní skupiny se konalo dva dny před promocí. Bylo to rozloučení, a tak pro změnu studenti přinesli spoustu sladkostí a předali Sheyelovi medaili, na níž stálo: ZA NEOCHABUJÍCÍ PŘIMĚŘENOST. Souviselo to s jeho tvrzením, že standardy v jejich skupině jsou tak vysoké, že *být přiměřeným* je ojedinělý úspěch.

Dům byl z kamene a skla, v sylvanském stylu, se střešní zahradou a velkým arkýřovým oknem s výhledem na cestu do polí. Východní straně vévodilo sloupořadí a vzadu byl bazén. Lucerna na sloupu se rozsvítila na uvítanou.

Vzpomněla si, jak tenkrát při poslední schůzce stála u bazénu a popíjela nápoj z limetky – zvláštní, že právě tento detail jí utkvěl v paměti – ve skupince se Sheyelem, dalším pedagogem a dvěma nebo třemi studenty. Hovor se stočil na žalostný stav lidských dějin, dlouhý výčet krve, zoufalství, zkaženosti, zmařených příležitostí, útisku a často sebevražedných politik. A Sheyel se vyjádřil k tomu, co on vnímá jako pravou příčinu.

Prohlásil: *„Existuje nepřímá souvztažnost mezi množstvím moci, které člověk má, a úrovni, na níž pracuje jeho mysl. Osoba průměrně inteligence, která získá moc, ať už jakéhokoli druhu, má sklon k přeceňování svých schopností. Patolízalové se nabalují. Kritika rozhodnutí je malá nebo žádná. Jak stoupá jeho schopnost narušovat životy jiných, tyto tendence sílí. Nakonec dostanete Ludvíka XIV., který si myslí, že Francii prospěl, přestože země, kterou za sebou zanechal, byla v troskách.“*

Přední dveře se otevřely a Sheyel vyšel ven. Zvedl hlavu a zamával na klesající taxík. Zamávala mu taky. Aero dosedlo na plošinu a on jí přišel pomoci vystoupit.

„Rád tě vidím, Kim,“ přivítal ji. „Ani nedovedu vyjádřit, jak moc jsem ti vděčný.“

„Jsem ráda, že jsem mohla pomoci.“

Stáli v jasném odpoledním slunci a prohlíželi si jeden druhého. Sheyel měl na sobě tmavě modrou, dost volnou košili s dlouhými rukávy a světle šedé kalhoty. Všimla si pobledlosti, která na virtuálních obrazech nebyla patrná.

Taxík odlétl. „Co máš v plánu pro zbytek dne?“ zeptal se. „Mám šanci tě zlákat, abys zůstala na večeři?“

„To je od vás moc milé, Sheyele,“ řekla. „Zůstala bych ráda, ale mám nabitý program.“

„Škoda.“ Ustoupil jí, aby mohla vejít. Kim si nedokázala vybavit detaily nábytku, ale stěny lemované knihami tam byly stále, stejně jako prosklené dveře, jimiž se vcházelo na vnitřní dvůr. A zarámovaná kopie Mistrovského listu, z jehož principů byly odvozeny Články.

„Vzpomínala jsem na dobu, kdy jsme sem k vám chodili,“ řekla.

Vypadalo to, jako by ho ta poznámka překvapila. Až ji napadlo, že zapomněl, jak otevíral svůj dům studentům. „Ano,“ promluvil nakonec. „Už to nedělám.“

„To mě mrzí,“ odvětila. „Byla to přínosná zkušenost.“

„Teď jsou nové řády, které brání setkávání mimo areál školy.“ Odbyl to pokrčením ramen. „Co ti můžu nabídnout k pití?“

Rozhodla se pro červené víno a potom se posadili v jeho pracovně. „Mrzí mě, že nemáme víc odpovědí, které by se týkaly Joši,“ řekla. „Policie tvrdí, že na tom pracuje, ale jak jsem řekla, nedělám si velké naděje.“

Nevěděla, co namíchal sám sobě. Mělo to citronovou barvu, ale byla z toho cítit máta. „Chápu, Kim. Dozvěděla ses něco o své sestře?“

Zaváhala, protože si nebyla jistá, co se vlastně dozvěděla. *Něco* určitě. „Ne,“ řekla. „Pořád ani stopa.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Četl jsem, jak se to stalo. Málem jsi přišla o život.“

„Byla to divoká jízda,“ připustila.

Sheyel se napil. „Vždycky jsem přemýšlel o tom, zda se Joši nějakým způsobem nezranila a nezatoulala. Kdo to mohl tušit?“

V pokoji byly dvě její zarámované fotografie: jedna z doby, kdy jí byly asi čtyři roky – stála venku na dvorku a držela Sheyela za ruku. Druhý snímek byl z promoce a ukazoval ji v plné kráse.

„Nevím, jestli to může být útěcha,“ řekla Kim, „ale vypadá to, že zemřela rychle.“ Předběžné policejní hlášení ještě nebylo oficiálně vydáno a Kim ve skutečnosti nevěděla, zda Joši trpěla. Ale měla pocit, že by to měla říct.

Sheyel se na ni díval očima, v nichž se zračily slzy. „Je to strašlivá věc, zemřít v tak mladém věku.“

Kim na to neřekla nic.

Stále se na ni upřeně díval. „Jestli tomu dobře rozumím, nepřišla jsi jen proto, aby ses podívala, jak se mi vede. Co mi ještě chceš říct?“

Pevně se na něho podívala. „Nejdřív mám otázku.“

Naklonil se k ní blíž.

„Když jste s tím za mnou přišel, zmínil jste se, že po Severinských lesích se něco toulá. A že jestli pochybuji, mám si tam zajet a zkusit v té oblasti pobýt několik hodin.“

„Ano. Je docela pravděpodobné, že jsem něco takového řekl.“

„Myslím, že jste řekl po svítání.“

„Nevybavuji si podrobnosti toho rozhovoru.“

„‘Já jsem to cítil… Zajeď se podívat sama. Ale vezmi si někoho s sebou.’ Tak jste to řekl.“

„Dobrá.“

„Já jsem to udělala, Sheyele.“

Do místnosti se vkradl chlad. „A –“

„Měl jste pravdu. *Něco* tam je. Co o tom víte?“

„Jenom to, že ta oblast působí tísnivě. Několikrát jsem zahlédl v lesích světla. Nikdy tam nebylo nic, na co bych si mohl sáhnout.“ Sklopil oči k podlaze. „Někteří říkali, že to byl pravý důvod, proč lidé odešli.“

„Jak by v městečku mohl někdo zůstat?“ zeptala se Kim. „Vždyť strhávali přehradu.“

„Rozhodli se, že přehradu neopraví, protože lidé odcházeli. Nebylo to naopak.“ Oči měl přivřené. „Existuje o tom spousta historických záznamů. Můžeš si je vyhledat.“ Došel k policím a sundal několik knih. Poklepal prstem na jednu se šedou obálkou a kresbou zjevení ve svitu měsíce. „Doporučuji především tuhle: *Severinské přízraky* od Kathryn Klineové.“ Zjevení se ani trochu nepodobalo tomu, co zahlédla Kim.

Ukázal jí několik dalších knih, okomentoval je podobným způsobem a položil je před ni. „Lidé většinou přehánějí. Ale důkaz je jasný.“

Když jim doléval sklenky, dívala se přes ně. „Byl jsem tam několikrát. Tohle bylo *léta* po rozhovoru s Kanem. Přehrada byla dávno pryč a oblast byla opuštěná. Tys tam byla, takže víš, o čem mluvím.

Je to zneklidňující. Možná proto, že jsem *věděl*, že to souvisí s Jošiným zmizením. Zdálo se mi, že cítím, jak se ve tmě něco pohybuje. Údolí mi nahánělo strach. Myslím, že mě hned tak něco nevyděsí, ale tomu údolí se to podařilo.“ Vypadalo to, jako by se zatáhl do sebe. „Proč mi neřekneš, co jsi viděla ty?“

„Dohromady nic,“ řekla. „Jen je tam hrozné *ticho*. Chápete, jak to myslím?“

Přikývl. „Zjistila jsi něco o *Lovci?* Došlo k nějakému kontaktu?“

Ukázala mu fotografie. „Myslím, že se setkali s jinou lodí, a mám za to, že mohla vypadat takhle.“

Předklonil se, potom otevřel zásuvku a vytáhl lupu. Podržel ji nad snímkem. „*Vážně* si to myslíš?“ zeptal se. Smutek, který rozhovor do této chvíle provázel, smetla vlna vzrušení.

„Ano, myslím si to. Důkaz neexistuje. Pravděpodobně ani přesvědčivé stopy. Ale opravdu si myslím, že se to stalo.“

Když se zadíval na nástěnnou malbu, vytřeštil oči. „To je přece Emily!“

Konciliární medaile Za statečnost se zatřpytila v poledním slunci. Tora Kaneová si ji od Kim vzala a prohlédla si ji. Na líci si přečetla otcovo jméno. „Kde jste k tomu přišla?“

„V Severinském údolí.“

Tora viditelně ochladla. „Vy to nedokážete nechat na pokoji, že?“

„Říkala jsem si, že ji budete chtít.“

„Přijde na to.“

„A na co?“ Stáli na pláži v Krouživé zátoce, na stejném místě, kde spolu mluvily předtím. Kim měla ruce zastrčené do kapes bundy. Byl odliv a po mokrém písku přecházelo

několik racků. „Přijde na to, co dalšího jste mi přišla říct. Až budete se vším tím šťouráním hotová, vznesete proti otci obvinění?“

„Vy si myslíte, že se dopustil něčeho špatného?“

„Podívejte, Kim –“ Skousla, když vyslovila její jméno. „Markis nebyl rozhodně dokonalý. Byl prchlivý a nebyl příliš taktní a občas zapomínal, že má dceru. V podstatě ale byl slušný člověk a já vím, že by se nezapletl do ničeho špatného.“

„Viděla jste někdy vnitřek vily?“

„Té v Severinském údolí? Samozřejmě.“

„Byla jste uvnitř někdy po výbuchu na hoře Naděje?“

„Ano,“ odpověděla. „Občas jsem otce navštěvovala. Bydlela jsem tam jako malá. Když jsem dospěla, rodiče nechali manželství zaniknout. Ale když jsem mohla, vracela jsem se tam.“

„Mohu se zeptat, kdy to bylo?“

„Odešla jsem odtamtud v roce 569. Poté jsem tam jezdila čas od času na návštěvu, jednou nebo dvakrát za rok.“

„Nevšimla jste si náhodou, jestli v doupěti byla nějaká nástěnná malba?“

„V *doupěti?* Ne, pokud si dobře vzpomínám, tak ne.“

„Všimla byste si jí, kdyby tam byla?“

„Samozřejmě. Poslyšte, co to má všechno znamenat?“

„Teď tam nástěnná malba je.“

„No a co?“

„Žena na ní je moje sestra.“

„Ach tak.“ Na okamžik zalétla pohledem do slunce. „Přesto nevidím, jaký závěr se z toho dá vyvodit.“

„Doktorko Kaneová, pokud je mi známo, váš otec po poslední misi *Lovce* znepřístupnil část domu. Víte o tom něco?“

„Část domu?“

„Doupě.“

„To byl jeho soukromý prostor. Nebylo na tom nic neobvyklého.“

„Vy jste tam mohla?“

Kim viděla, že Tora zvažuje, co odpovědět. „Ne,“ přiznala nakonec. „V posledních letech ne. Zamykal je.“

„Řekl proč?“

„Ne. Nikdy jsem se tím nezabývala. A už vůbec nechápu, co je vám po tom.“

Kim přikývla. „Děkuji vám.“

„A teď, jestli mě omluvíte –“

„Promiňte,“ řekla Kim. „Poslyšte, já chápu, že se vám nelíbí, co dělám.“

Tora mlčela.

„Nemusíte mi věřit, ale já vašeho otce opravdu obdivuji.“

„Díky.“

„Myslím, že se o jeho pověst nemusíte obávat.“ Tora se zhluboka nadechla a otočila se. Kim se za ní dívala, jak odchází. Byla si poměrně jistá, že tomu, co právě řekla, sama věří.

Další den odpoledne měla pracovní povinnosti v Klubu mořeplavců, který neměl co dělat s jachtingem, nýbrž se jednalo o skupinu občanů vyššího věku. Název byl odvozen od toho, že členové se na sebe dívali jako na někoho, kdo proplul životem, nyní dorazil do bezpečného přístavu a chystá se užít si čas, který mu ještě zbývá.

Klubový znak, který byl i na standartě, zobrazoval kotvu s pěti hvězdičkami zastupujícími základní zásady klubu a heslo *Stále s větrem v zádech.* Kim si našla čas na to, aby si základní zásady přečetla a zapracovala je do svých poznámek. Byly to všední pozitivní banality jako *Vždycky*

choď příbojem nebo *Opravdu prohraješ až tehdy, když nezkusíš vyhrát.*

„Institut se v mnoha směrech podobá mořeplavcům," řekla jim. „Jedná se mu o posouvání obzorů a brázdění vesmíru. A ne vždycky se nám všechno podaří na první pokus. Život už je takový. Věda je taková. Podobně jako mořeplavci se nebojíme nezdaru. Naopak víme, že když k němu dojde, poučíme se."

Jako obvykle zpracovala svoje posluchače dobře, a když domluvila, sklidila nadšené ovace. Konferenciér jí srdečně poděkoval, že přišla, a několik jednotlivců počkalo, aby se jí na něco zeptali nebo jí složili kompliment. Jeden ji chtěl pozvat na večeři a prezident klubu si ji vzal stranou. Vysvětlil jí, že padesát procent zisku z jarní příspěvkové kampaně obvykle darují nějaké organizaci, která si to zaslouží, zpravidla vzdělávací instituci. Chtěl, aby věděla, že na něho její prezentace udělala dojem a že ostatní členové rady jeho pocity sdílejí, pročež institut může počítat s tím, že se stane příjemcem letošního daru.

Věděla, že se nebude jednat o malou částku, a měla radost, že může do institutu doručit tuto dobrou zprávu.

● ● ●

Matt na ni čekal. Kim podle nálady v kanceláři poznala, že ji určitě nečeká nic dobrého. Něco se stalo. Tušila, že spolupracovníci nevědí žádné podrobnosti, ale vycítili šéfovo napětí.

„Chtěl jsi se mnou mluvit?" zeptala se ve dveřích.

Když vešla, Matt se bavil s UI o předpokládaném poměru vynaložených prostředků a výsledného zisku. Dal znamení Kim, aby šla dál, ale pokračoval v rozhovoru. Dařilo se mu nedívat se při tom na ni, ale jeho hlas přešel do chladnějšího tónu. Když domluvil, otočil se, zavrtěl

hlavou v gestu, které říkalo, že žije ve vesmíru, který se ho rozhodl umořit, pokynul jí, aby zavřela dveře, a bez jediného slova pustil VR zprávu.

Kim se posadila. V místnosti se v téže chvíli zformoval Ben Tripley.

„Tohle přišlo asi před hodinou," řekl Matt.

Tripley seděl na kraji stolu. Ve tváři měl zarmoucený výraz. „Phile," začal Tripley, asi k řediteli Philipu Agostinovi. „Poprosil jsem tě, abys požádal doktorku Brandywineovou, aby se přestala plést do mých věcí. Zašlo to tak daleko, že vyvolala policejní vyšetřování a nespravedlivě zpochybnila charakter mého otce." Kim zahlédla přes Tripleyovo rameno přední část *Hrdiny*. „Jsem nucen tě informovat, že přehodnocuji svou podporu institutu, protože lidé pracující pro tvou organizaci mají zřejmě až příliš mnoho volného času a tendenci vyhrabávat diskreditující klepy. Počítej s tím, že pokud v důsledku tohoto incidentu utrpí můj majetek nebo moje čest, nezbude mi bohužel jiná možnost než hledat nápravu právní cestou."

Obraz zhasl.

„Chceš to pustit ještě jednou?"

„Ano," řekla. „Ale vypni zvuk."

Překvapeně na ni zíral a čekal, že to vezme zpátky. Když to neudělala, pustil vzkaz znovu. Kim došla ke stolu, aby jej mohla zastavit v místě, kde bude chtít.

„Mám pokyn od ředitele," řekl rozčileně Matt, „abych tě požádal o rezignaci."

„Tripley je pitomec."

„Je to důležitý pitomec, Kim."

Zastavila obraz. Tripley seděl v předklonu, s ústy otevřenými, a mířil ukazováčkem přibližně směrem k nim. „Matte," řekla. „Podívej se na toto." Pokusila se upravit obraz, aby z *Hrdiny* viděli víc, ale šířka záběru byla již na maximum.

„Jo. Vypadá to jako konec nějaké knížky. Co má být?“

„Je to model kosmické lodě.“

Pokrčil rameny. „No a?“

„Matte, jsem prakticky přesvědčená o tom, že *Lovec* se setkal s mimozemskou lodí.“

„Kim –“

„Nemůžu to dokázat, ale klidně si na to vsadím.“ Ukázala na *Hrdinu.* „A *takhle* ta loď vypadala.“

„Jako ten model.“

„Ano. Hele, já vím, že to zní praštěně, ale jsem si prakticky jistá, že to tak je.“

„Pokud máš pravdu, proč o tom Tripley mlčí?“

„Myslím, že o tom nic neví. O misi ani o modelu. Myslím, že jeho otec si to nechal udělat hned po návratu v některé místní zakázkové výrobně. Po explozi to Benova babička našla ve vile, usoudila, že je to jenom hračka, a dala mu to.“

Matt se tvářil, jako kdyby ho tlačily boty. „Máš nějaký důkaz?“

Pověděla mu o zfalšovaném letovém deníku a ukázala mu snímky zdi v Kaneově zatopeném domě. O zjevení v chodbě se nezmínila.

„Odkud víš, že letový deník je zfalšovaný?“

„Nechali jsme si udělat analýzu.“

„Od koho?“

„Od odborníků.“

„Víc mi nechceš říct?“

„Zatím ne.“

Zarazil se, aby se nadechl. „Kim, je mi to líto. Jsi platným členem organizace a já bych byl raději, kdybych o tebe nepřišel, ale pravda je taková, že mi nedáváš na výběr. Chci, aby ses vrátila do své kanceláře a napsala si žádost o výpověď. S účinností za třicet dní ode dneška. Tak ti budu moci dát měsíční plat. Ale už se nevracej.“ Podíval se na ni

přes stůl. „Víš, že bych to změnil, kdybych mohl, ale já jsem tě varoval, sakra. Varoval jsem tě, že k tomu dojde.“

Zamračil se a mávnutím jí pokynul, aby odešla. Ale když vykročila ke dveřím, zastavil ji. „Kim,“ řekl, „kdybys potřebovala doporučení, pošli si žádost osobně ke mně a ne na institut jako takový.“

Ani nevnímala, co říká. „Matte, to přece není spravedlivé. Neudělala jsem nic špatného. Neporušila jsem žádný předpis –“

„Neuposlechla jsi příkaz nadřízeného. Řekl jsem ti, abys od toho dala ruce pryč –“ Několikrát se zadrhl a potom s výrazem marnosti mávl rukou do kruhu.

Probodla ho pohledem. „Tebe nezajímá, jaká je pravda?“

„Tak dobře, *jaká* je pravda? Máme jednu pohřešovanou ženu a jednu mrtvou. Jestli to má na svědomí Kile Tripley, příliš na tom nezáleží, protože také odešel do lepšího světa. Takže nehledáme žádnou spravedlnost.

Našla jsi model na polici a kresbu na zdi a vyvozuješ z toho, že se někdo setkal s mimozemšťany. Pokud ano, proč o tom sakra nikomu neřekli? *Nikdo?“*

„Já nevím, Matte. Jenže kdyby na té historce nic nebylo, proč potom by falšovali letové záznamy?“

„Nevím, že to udělali.“

„Můžeš si je prověřit, jestli chceš. Až to uděláš a až zjistíš, že to, co jsem ti řekla, je pravda, velice ráda bych si vypůjčila *McCollumovou.“*

Vytřeštil na ni oči. „Musím uznat, že jsi pozoruhodná žena, Kim. Ale možná jsi mě předtím špatně slyšela: ty už pro nás nepracuješ.“

„Tak jak to proběhlo?“ zeptal se Solly.

„Vyhodili mě.“ Na zdi měla pověšenou zvětšeninu Tripleyova *Hrdiny.*

„Do hajzlu, Kim, říkal jsem ti, že k tomu dojde.“

Třásla se vztekem, zoufalstvím a pocitem křivdy.

„Třeba se to přežene," řekl. „Nech to nějaký čas spát. Dej jim šanci, aby se uklidnili, než zjistí, že tě potřebují."

„Ne," odpověděla. „Myslím, že to se nestane."

Objali se a oba zůstali zticha. „Podívej," pravil nakonec, „mám nějaké známé v Albestaadu." Albestaad byl významný výzkumný ústav na Pacifice. „Nemůžu ti nic slíbit, mohl bych se však přimluvit. Myslím, že by tam byla slušná šance. A mohla by ses vrátit k výzkumu."

„Díky, možná později. Nejdřív potřebuji něco dokázat."

„Ty v tom chceš pokračovat?"

„Proč ne? Nemám už co ztratit."

„Mohli by tě zažalovat. A co víc vlastně můžeš udělat? Čeho bys chtěla dosáhnout?"

„Dokážu, že k tomu setkání skutečně došlo."

„Jak to chceš udělat?"

„Na *Lovci* byla vysílačka. Byla všesměrová, vzpomínáš? Se zesilovačem."

Všimla si, že jeho tvář se rozjasnila. „Ty vážně myslíš, že by to šlo?"

„Proč ne? Jediné, co potřebujeme, je náležité vybavení."

Solly se jí podíval do očí. „Budeš potřebovat kosmickou loď. Nepředpokládám, že ti Matt dovolí využít Mac."

„Ne. To zrovna ne."

„Tak… Jak to chceš zařídit?"

„Uvažovala jsem, že bych ji *ukradla.*"

„Kim –"

„Já to myslím vážně, Solly. Udělám, co budu muset."

„Já ti to věřím."

„Solly, nemůžu to jen tak nechat plavat. Jestli máme pravdu, bude to nejvýznamnější vědecký objev v dějinách. Budeme slavní, nesmrtelní, všechno, na co si vzpomeneš."

„Bohatí?" nadhodil Solly.

„Řekla bych, že nepředstavitelně."

„Fajn. Není špatné být bohatý. Ale riziko je trochu vysoké. Se mnou nebudeš moci počítat, Kim. Je mi líto, ale pro mne je velká krádež už za hranicí, za kterou nejdu. A tohle by byla velká krádež.“ Byl červený, rty tiskl k sobě, díval se přísně. „Promiň. Ale tohle už je kus za hranicí.“

Jasně. Jak mohla čekat něco jiného? „Chápu, Solly.“

„Co třeba si nějakou loď najmout? Nebo ještě lépe vypůjčit? Pilotovat můžu já.“

Zamyslela se nad tím. Jenže potřebovala speciální komunikační vybavení plavidel, která měl institut.

„Pomůžu ti to zaplatit,“ nabídl.

„To nepůjde. Potřebujeme SJESDAP.“ Systém jednotného sledování dalekého dosahu s proměnlivou konfigurací. Kdyby někdo vyslal rádiový signál ze vzdálenosti sta světelných let, SJESDAP by ho zachytil.

„Kim,“ promluvil Solly. „Nech to být.“

● ● ●

Společnost Hyperjachty měla široký výběr mezihvězdných plavidel, od elegantních manažerských modelů po osobní lodě ekonomické třídy. Jenže ta nejlevnější neměla oprávnění k cestám mimo okruh Devíti světů a ta lepší byla neskutečně drahá. Co bylo ještě horší, i kdyby se jim nějak podařilo cenu zaplatit a přesvědčit institut k zapůjčení komunikačního vybavení, stejně by se nedalo nainstalovat.

Odložila to, vrátila se domů a dívala se z okna na oceán.

A rozeslala žádosti o místo. Adresovala je tuctu výzkumných institucí po celé planetě, ale nedělala si velké naděje, že dostane kladnou odpověď. Nebylo toho mnoho, co mohla vepsat do kolonek *Rozpracované projekty* a *Poslední úspěchy*.

Jsem na prahu kontaktu s inteligentními bytostmi. Jistě.

Určitě by ji někde vzali na práci, kterou dělala pro institut, jenže nechtěla strávit zbytek života škemráním o peníze. To by se raději uchýlila k pohodlné existenci jako většina populace. Brala by měsíční příspěvky od vlády a seděla na verandě.

Začala se procházet po pobřeží. Pláž byla v zimě obzvlášť působivá a její pustost vyhovovala jejímu rozpoložení. Jen málokdy venku uviděla někoho jiného. Oblečená do dobře izolovaného oděvu, každý den obešla svižným tempem celý ostrov. Jen tu a tam se zastavila, aby si prohlédla lastury.

Mořské pobřeží je zvláštní místo, napadlo ji. Je to jako kraj lesa či předhůří horského hřebene, kde stojíme na okraji své každodenní existence a díváme se na něco naprosto jiného. Občas zůstala venku i po setmění. Dívala se, jak voda ustupuje za odlivu, a pomalu vpouštěla do své duše noc.

Pláž pro ni byla posvátným místem, jednou z těch oblastí, kde se dá setkat s nekonečnem.

Měla kolem sebe *dva* oceány, oceán vody a oceán časoprostoru, jež po setmění jakýmsi zvláštním způsobem splývaly. Když si našla to pravé místo, kde nebylo slyšet nic než šepot příboje, mohla kráčet po mokrém písku a cítit, jak jí krev proudí synchronizovaně s dmutím oceánu.

Okraj oceánu je z definice místem setkávání úžasného a všedního. Dáváme si k uším lastury a slyšíme tep vlastního srdce.

Po návratu domů ji každý den čekal vzkaz od Sollyho: *Jsi v pořádku? Jak se daří? Mluvil jsem s lidmi z Albestaadu. Mají pro tebe místo, jestli máš zájem. Budeš se samozřejmě muset zúčastnit pohovoru, ale je to zařízené. Řekl jsem jim o tobě a oni jsou nadšení.*

Slušně mu poděkovala: *Díky za snahu, ale myslím, že nebudu mít zájem.*

Z Orbitálního výzkumného centra Moritami ji překvapili, neboť ji pozvali k pohovoru na místo začínajícího vědeckého pracovníka. Konal se v jejich kancelářích v Marathonu a zvládla ho dobře. Rozhovory patřily k jejím specialitám. Když jí oznámili, že by musela žít mimo planetu, věděla, že má místo v kapse. Řekli jí, že se jí ozvou, a ona vyšla ven na ostré slunce se smíšenými pocity. Ale plus bylo, že by zase dělala astrofyziku.

Zase.

Pravda byla taková, že ve svém oboru nikdy nepracovala. Když se vrátila domů, čekal na ni Solly. „Jak to dopadlo?“ zeptal se.

Nepřekvapilo ji, že to věděl. Světová komunita fyziků a astronomů byla pevně provázaná. Informace se obvykle šířily velice rychle. „Dobře,“ odvětila. „Myslím, že mě vezmou.“

Byl oblečený do sportovního, v jakém se obvykle jezdí na moře, a na hlavě měl kapitánskou čepici s emblémem kotvy. Čepici měl posunutou na stranu, což dělal pouze před ní, neboť věděl, že tak vypadá směšně a vždycky ji tím rozveselí. „Takže jsi nakonec dosáhla, čeho jsi chtěla.“

„Ano.“

„Už žádné shánění sponzorů.“

„Ne.“

„Třeba se nakonec ukáže, že to bylo dobře.“

Ta věta, tón, kterým ji řekl, nebo možná jednoduše jeho přítomnost v sobě něco měly, protože znenadání ji popadla zlost a do očí jí vhrkly slzy. Zoufale se chtěla pustit po stopách *Lovce.* Zjistit, co tam je. Vypátrat, co se stalo s Emily.

„To nic, zlato,“ řekl. Přitáhl ji k sobě a pohladil ji po vlasech.

„Budeš mít mokré tváře,“ řekla.

Držel ji, dokud se neuklidnila. Potom couvl a pohled jeho modrých očí získal na naléhavosti. „Poslouchej mě.“ Sundal si čepici, pročísl si prsty vlasy a nasadil si ji znovu. Tentokrát rovně. „Jestli tě to ještě nepustilo, můžeme si vzít *Hammersmitha.*“

Podívala se na něho, jako by si nebyla jistá, jestli slyšela dobře. „Tys je přesvědčil, aby nás nechali použít jednu z lodí?“

„To zrovna ne,“ přiznal. „Ale myslím si, že bychom si ji mohli *vzít.*“

O dvacet minut později zavolala do Moritami. „Díky, že jste o mně uvažovali,“ řekla jim. „Ale nebudu teď nějaký čas k zastižení.“

16

Tak popadni svůj bágl a se mnou pojď
stopnem si rychlej kamion ke hvězdám…

BUD WEBSTER,
„Balada o Kansasu McGriffovi“, 1998 po Kr.

„Víš, jak dlouho by trvalo dostat se do oblasti, kde byl Lovec?“ zeptal se Solly.

„Na cílové místo je to čtyřicet dní, sedmnáct hodin a dvacet šest minut.“

„To zírám. Vidím, že jsi nezahálela.“

„Díky za uznání.“

„Teď už potřebuješ jen něco, co tě tam doveze.“ Jeho pohled se stáhl dovnitř. „Když to uděláme, ohrozíme všechno. Kariéru, svobodu, pověst, úplně všechno. Takže moje otázka na tebe zní: Jseš si jistá?“

„Solly,“ řekla. „Vyjde to. *Vím*, že to vyjde.“

„Na to jsem se neptal.“

„Jestli jsem si jistá, že chci udělat všechno, co bude nutné, abych se dozvěděla pravdu? Ano. Absolutně. Jestli jsem si jistá, že jsme na správné stopě?“ Nad tím se musela zamyslet. Ale ten chladný, šílený pohled té bytosti ve vodě se jí vryl do duše a zapůsobil tam dvojím efektem. Věděla teď, že tam ve vesmíru se něco stalo a část toho se přenesla do Severinského údolí. Nebyla si však vůbec jistá, jestli se k tomu chce přiblížit. To byla pravda, které se doposud vyhýbala. Přesto.

„Ano," odpověděla.

„Tak fajn. Jdeme do toho. Naštěstí je *Hammersmith* připravený. Zásoby jsou na palubě, vodní nádrže plné, stačí dát povel k odletu na Taratubu."

Dívala se, jak dýchá. „Solly," řekla, „vyjde to. Uděláme to, oni se budou nějakou dobu vztekat, ale vrátíme se s důkazem *kontaktu.* Uvítají nás s dechovkou."

Zmocnit se *Hammersmitha* mělo být až dětinsky jednoduché. Institut si potrpěl na to, aby se údržba udělala brzy. Solly, který pomáhal s logistickým zajištěním expedice, již dokončil kontrolu vybavenosti plavidla, takže mělo stačit přijít na palubu, nažhavit motory, vymyslet si uspokojivou historku pro dispečink a odstartovat. Jenže Worldwide Interior nabídla, že zadarmo zrekonstruuje obytné a pracovní prostory na *Hammersmithovi*, a tak bylo několik jejích lidí pořád ještě na lodi, když Kim a Solly dorazili, dvaadvacet hodin před plánovaným odletem na Taratubu.

Kim nikdy předtím na *Hammersmithovi* nebyla. Po krátké prohlídce Solly uznal, že Worldwide interiér skutečně vylepšila. „Pravda je, že prostoru pro vylepšování byla spousta," dodal.

Čtyři dělníci pokládali koberec, instalovali nábytek a po celé lodi dělali povrchové úpravy. Dokonce i nákladová komora dostala nový, mahagonový nátěr.

Flotila institutu, již tvořilo pět plavidel, využívala služeb orbitálního doku Marlin. Kim a Solly se tam svezli z Orbitálního Přístavu raketoplánem, vyzvedli si zavazadla a pronesli je na palubu kolem směnového mistra z Marlinu a několika lidí z dispečinku. Bylo to přesně tak, jak jí to Solly vylíčil: nikdo se jich na nic neptal.

Mohla si *Hammersmitha* prohlédnout z blížícího se raketoplánu. Byla to přebudovaná jachta, hranaté plavidlo

se třemi podlažími. Obytné kajuty včetně pilotní kabiny se nacházely na horní palubě. Laboratoře, další obytné kajuty a odpočinkové prostory byly v prostřední části a technická paluba s nákladní komorou, klimatizací, úpravnou vody a sklady byla dole. Strojovna zaujímala dolní dvě patra v zadní části plavidla.

Pokud snad v dobách slávy byl brán nějaký zřetel na prostředí, později byl obětován bohům funkčnosti. I přes nový nátěr a nové koberce to v *Hammersmithovi* vypadalo jako v malém hotelu, který byl nějakou dobu neudržovaný, a teď ho vylepšují pro nového kupce. Měl v sobě cosi *ošumělého,* co žádná rekonstrukce nemohla skrýt.

Trup byl plný antén, talířů čidel a mnoha jiných přístrojů, o jejichž využití neměla Kim ani ponětí. Na přídi bylo napsáno jméno a označení. Po délce trupu pak velkými černými písmeny stálo SEABRIGHTSKÝ INSTITUT.

Solly jí řekl, aby si vybrala kajutu, kterou chce. Pro pasažéry jich bylo osm, každá pro dva. Ve středních prostorách po obou stranách chodby byla pilotní kabina a řídicí centrum mise. Konferenční sál zaujímal zadní část horní paluby.

Pozdravila muže, jenž připevňoval barevné obkladové desky, a zahlédla několik dalších, kteří pracovali ve společenské místnosti. Vybrala si kajutu hned vedle pilotní kabiny směrem k zádi a uložila si tam své věci.

Solly byl na chodbě a žvýkal topinku. „Jak jsme na tom?“ zeptala se.

Zvedl ruce v bezmocném gestu. „Jsme připraveni odletět, jen co vypadnou ti lidi z Worldwide.“

„A kdy to bude?“

„Těžko říct. Vypadá to, že sami pořádně nevědí.“

„Nemůžeme je požádat, aby odešli?“

„Někomu by to určitě začalo vrtat hlavou.“

Objednala si v automatu sýr a kávu. „Kolik jich je, Solly? Těch dělníků?“

„Čtyři lidé od Worldwide a jeden technik z Marlina.“ Podíval se na hodinky. „Za chvíli si nejspíš všichni udělají přestávku na oběd. V tom případě toho využijeme a zmizíme.“

Zadívala se pochybovačně na jídelní automat. „Co se stane, když se ta věc pokazí?“

Solly odešel do řídicího centra a odklopil panel v zadní stěně. Za ním byla automatizovaná kuchyně. „Můžeme to dělat manuálně, když budeme muset.“ Usmál se na ni. „Co kdyby sis k tomu sýru vzala topinku?“

„Díky, nechci.“

„Můžeme jich udělat dvacet najednou,“ poznamenal.

„Máme dost jídla na nějaké čtyři měsíce?“

„Neměj obavy. Budeme si jíst docela dobře. *Ham je* vybavený pro sedmnáct lidí na půl roku.“ Zvážněl. „Ale o jedné věci bychom si *měli* promluvit.“

„Která to je?“

„Vím, že počítáme s tím, že tvoje úvaha je správná. Podle ní nás návrat s velkou novinou vyseká z toho, že jsme tenhle krám ukradli.“

„Bude to tak, Solly.“ Vzala si kávu a sýr.

„Možná. Jenže zkušenost mi říká, že nikdy nic nevyjde přesně podle plánu. Obzvlášť když se jedná o něco takového.“ Přešli chodbu a nahlédli do pilotní kabiny. Tři křesla, několik klávesnic, velká horní obrazovka, dvě boční obrazovky, jedna vpravo, jedna vlevo. Dvě velké obrazovky, jež budou fungovat jako okna v levé stěně. „Abych byl upřímný, nejsem optimista. Tuším, že nám něco důležitého uniká, a prostě nedokážu uvěřit tomu, že tam přiletíme a dosáhneme toho, co sis usmyslela.“

„Dobrá.“ Kim by pomohlo, kdyby měla jeho důvěru, ale věděla od začátku, že je skeptik. Nebylo to žádné

překvapení. Přesto se jí vnucovala otázka: Přišel jen proto, že ho potřebovala? „Bude to tam," trvala na svém.

„Tak fajn. Dejme tomu, že bude. Alespoň doufám, že bude. Ale stejně by bylo prozíravé vymyslet si ještě alternativní plán."

„Pro to, co se stane, když se vrátíme s prázdnou?"

„Pro to, co se stane, když zjistíme, že by bylo lepší se nevracet." Zhluboka se nadechl. „Podívej se, Kim, ani jeden z nás nebude chtít k soudu."

„Solly," promluvila, „pořád ještě můžeš couvnout, jestli chceš."

„Co bys udělala pak?"

Mlčky se dívala na svůj šálek kávy.

„Vidíš," řekl. „Proto to udělám –"

„Díky."

„Ne. Ne kvůli tobě. Takový blázen nejsem. Ale je poměrně velká šance, že máš pravdu a bude to stát za to. Určitě bych se nechtěl zbytek života užírat tím, že nevím, jak to je. Proto jsem ochoten do toho rizika jít. Ale kdyby to nevyšlo, Kim, mám přátele na Tigridu."

„Fajn."

„Domluvil jsem se s nimi. Pro všechny případy." Přikývla.

„Jestli to nedopadne podle našich představ, uchýlíme se na nějaký vrcholek hory na Tigridu. Mají sice s Greenwayí smlouvu o vydávání, ale týká se jen hrdelních zločinů. Takže bychom byli v bezpečí."

Technici z Marlinu odešli na oběd, ale lidé z Worldwide se prostřídali, takže poledne uteklo a s ním i příležitost k odletu.

Kolem třetí hodiny se objevil mladý, tělnatý muž se zavazadlem. „Aj-jaj," řekl Solly.

„Kdo je to?"

„Webley. Je to kosmolog, který patří k taratubskému týmu.“ Slyšeli ho, jak se s někým baví na chodbě. Solly ho vyšel přivítat, následován Kim.

Jeden z techniků ukazoval Webleyovi směr, kudy se jde ke kajutám. Vědec měl na tváři samolibý úsměv, a když uviděl Kim, přelétl ji pohledem, jako by byla naprosto bezvýznamná. „Solly,“ řekl, „rád tě vidím. Ostatní ještě nepřišli?“

Solly je nejdřív představil a pak informoval Webleye, že zatím nikdo jiný nedorazil.

Webley měl na sobě blůzu, jaké se nosily na Kalipických ostrovech – bílou košili s měkkým límcem, tmavé kalhoty a červený šátek. „Všechno jde podle plánu?“ zeptal se.

„Jasně,“ odvětil pohotově Solly. „Na minutu.“

„Dobře.“ Upravil si rukávy a podíval se na hodinky. „Můžu vědět, která kajuta je moje?“

„Osmička,“ řekla Kim. „Na konci chodby.“

Když odešel, Solly k ní obrátil znepokojený pohled. „Tohle se nevyvíjí dobře,“ poznamenal. „Možná to budeme muset zrušit.“

Kim zavrtěla hlavou. „Ale neměli bychom to vzdávat tak snadno.“ Odešla chodbou a minula Webleyovy dveře. Vevnitř začala hrát hudba. Klasika nejtěžšího kalibru. Možná Vorwerk. Nebo Benado.

Nejdřív se potřebovala zbavit dělníků.

Zaměstnanci Worldwide stále ještě dodělávali vnitřní zařízení, čistili okenní rámy, věšeli závěsy v konferenčním sálu, šroubovali stůl v klubovně a instalovali skříňky na spodní palubě. Zdálo se, že vedoucího jim dělá postarší muž, kandidát na členství mezi mořeplavci.

„Jak to jde?“ zeptala se nenuceně.

„Pomalu to dodělávám. Jeden člověk nám chybí,“ pravil a otřel si rukávem ústa. Vypadalo to, že mu je horko.

„A tak je to pokaždé. Nechá se to na poslední chvíli a potom někdo zjistí, že si potřebuje vzít volno.“

„Proč by čekali na poslední chvíli?“ podivila se Kim.

Ušklíbl se. „Vždyť víte, jak to chodí.“ Ani jednou se jí nepodíval do očí, a tak pochopila, že lže. Tušila, že pravda bude jinde – nebyly z toho žádné peníze. Byla to práce, kterou si Worldwide chtěla snížit daňový základ, a jako taková nestála na firemním seznamu priorit vysoko.

„Budete do pěti hotoví?“ zeptala se.

„Těžko říct,“ odpověděl. Podle výrazu se rozhodl, že se jí svěří s tajemstvím. „Když to nestihneme, bude to přesčas, rozumíte?“

Na druhé straně místnosti technik z Marlinu uzavřel panel a začal si sbírat nářadí. „Hotovo?“ zeptala se.

„Přesně tak.“ Požádal ji, aby mu parafovala pracovní příkaz. Měl za úkol provést upgrade techniky pro VR. Podepsala mu ho. Technik jí poděkoval a odešel.

Otočila se zpátky k mořeplavci a zeptala se ho, jak se jmenuje.

„Leo Eastley,“ řekl.

Nasadila co nejpřesvědčivější šéfovské vystupování. „Leo, udělal jste se svými lidmi velký kus práce, ale budeme muset odletět v tomto stavu. Nechte věci tak, jak jsou. Co půjde, si doděláme sami.“

Podíval se na ni. Stříbrné vlasy mu visely před očima.

„Není čas,“ vysvětlila.

„A proč?“ zeptal se. „Myslel jsem, že máme celý den. Ještě jsme neskončili.“

„Musíme provést nějaké testy.“

„To můžete. My vám nebudeme překážet.“

„Ne, vy mi nerozumíte. To jsou přesné testy zrychlení. Přítomnost nadbytečných lidí znehodnotí výsledky.“

„Víte to jistě?“

„Samozřejmě. Je mi líto, ale nemáme na výběr.“

„Ale už se nevrátíme. Práce mají skončit dnes.“

„To je v pořádku.“

Vytáhl blok. „Budete mi muset podepsat, že všechno je hotové a že jste spokojeni.“

„Ovšem. To mohu.“

„Napíšu do poznámky, co se stalo. Může to mít vliv na garanci.“

Usmála se na něho. „To je v pořádku. Myslím, že to přežijeme.“

Podepsala a parafovala poznámku. Leo zatím shromáždil svůj tým. Kim se dívala, jak odcházejí přechodovou komorou a stoupají tunelem vzhůru. Ve chvíli, kdy zmizel poslední z nich, přijel zavazadlový vozík. „*To je* Hammersmith*?*“ zeptal se.

„Ano,“ řekla Kim.

Vozík zkontroloval zavazadla. „*Kde je mám složit?*“

„Kde jsou jejich majitelé?“

„*Podle posledních informací, které mám, mířili ke Šťastnému Harrymu.*“

„Ke Šťastnému Harrymu?“

„*To je denní bar.*“

„V Orbitálním Přístavu?“

„*Ano.*“

„Díky,“ řekla. „Můžeš je nechat tady.“

„*V tunelu?*“

„Ano. To je v pořádku. Já se o ně postarám.“ Když zůstala sama, zavolala Sollymu. „Další jsou na cestě.“ Podívala se na jmenovky. „Wentworth, Littledear, Moritami a Hendersonová. Zastavili se v baru.“

„Můžou přijít každou chvíli,“ odpověděl Solly. „Musíme vypadnout, nebo to odtroubit.“

„Webley je pořád ještě tady. Chceš ho vzít s sebou?“

„Myslíš, že by chtěl?“

„Sotva.“

„Tak něco udělej.“

„Právě jsem se chystala.“ Webley byl známý typ. Patřil k relativně malé podskupině vědců, kteří z celého srdce věří tomu, že do jejich oblasti atomu či toho, čím se zabývají, nevidí nikdo jiný lépe než oni. Že nic v životě není důležitější než jejich koutek vědeckého poznání a to, že jiní uznávají jejich místo v něm. Podobně jako děti věří, že jsou středem vesmíru. Tato skutečnost převažovala všechno ostatní a zároveň byla jejich největší slabinou.

Když zaklepala, otevřel a podíval se na nijako by se snažil vzpomenout si, kdo je a co dělá u něho ve dveřích.

„Profesore Webleyi,“ řekla. „V průběhu další hodiny máme v plánu uskutečnit jisté technické testy. Bude to znamenat hodně hluku a velké vibrace.“

„Cože? Nepamatuji si, že by to někdy museli dělat.“

„Asi jste se nikdy nenalodil takto brzy.“

„Ale ano, madam, nalodil. Skutečně.“

„To nevadí. Budeme muset udělat základní zkoušku motoru, a to dělá strašlivý rámus. Říkala jsem si, že zajdu do Domina, abych před tím utekla.“ Nadechla se, maličko naklonila hlavu a vykouzlila nejpodmanivější úsměv, jakého byla schopna. „Uděláte mi ohromnou radost, když půjdete se mnou.“

„Nezlobte se, doktorko Brandywineová, ale nedomnívám se –“

„Velice mě zajímá, na čem momentálně pracujete.“

Webley se zakabonil. „Váš zájem mne těší, ale mám toho teď moc.“ Podíval se na ni, jako by byla vzpurné dítě. Poté jí popřál příjemný den a zavřel dveře.

Uklonila se, otočila se a odešla. „Moje kouzlo nezabralo,“ oznámila Sollymu o chvilku později.

Vesele se ušklíbl. „Svůdkyně útočí?“

„Tak nějak. Tvářil se otráveně.“

„Hame," oslovil UI, „nastartuj motory. Připrav se k odletu."

„*Potvrzeno,*" odpověděla UI.

Kim se zamračila. Neměli v úmyslu toho chlapa unést.

„Raketoplán v šest už je tady," odpověděl Solly na její nevyslovenou otázku. „Jestli v něm seděl Moritami a ostatní, budou tady každou –" Zarazil se a ukázal na jednu obrazovku. Na opačném konci spojovacího tunelu se objevili tři muži a jedna žena. „My o vlku –"

„Solly, co budeme dělat?"

„Potřebujeme něco, co hoří," řekl.

„Hoří? Proč?"

„Ptát se můžeš později. Máme tady vůbec něco hořlavého?"

Kosmická loď nebyla nejpříhodnějším místem pro hledání hořlavin. Textilie, obložení, nábytek, všechno bylo nehořlavé.

„Vydrž chviličku," vyhrkl. Vstal a zmizel v řídicím centru. Slyšela ho, jak otevřel dvířka do kuchyně. O dvě minuty později ucítila kouř.

„Topinky," zazubil se. „Dvacet kusů. Teď běž dolů a postav se před Webleyovu kajutu. Až to propukne, pomoz mu pryč."

Proboha, to bude jeden ze Sollyho nejgeniálnějších kousků. Ve chvíli, kdy se vydala chodbou zpátky, začala vřeštět siréna. Vzápětí ožil palubní rozhlas. „Mluví k vám kapitán. Není důvod k panice, máme však oheň v přední části lodi. Prosím všechny pasažéry, aby okamžitě opustili loď. Mluví k vám kapitán. Opakuji, bezprostřední nebezpečí nehrozí. Nepodléhejte panice –"

Webley pootevřel dveře a vystrčil hlavu do chodby. Rozhlédl se oběma směry, uviděl Kim a zamračil se. Právě ve chvíli, kdy se chystal něco říct, si všiml chomáčků

kouře, jež se za ní plížily do chodby. Pach spálených topinek byl už docela pronikavý.

„Máme požár," řekla Kim.

„Proboha, mladá dámo," postěžoval si, „jak se to mohlo stát?"

„Později si o tom můžeme promluvit, pane profesore. Tudy se jde ven." Ale Webley se otočil zpátky do pokoje, otevřel kufr a začal do něho cpát oblečení.

„Na to teď není čas," řekla Kim zvýšeným hlasem. Potom dostala inspiraci: „Může to tady každou chvíli vybuchnout."

To Webleyovi stačilo. Prudce zaklapl víko, strčil si kufr pod paži, popadl ještě několik kusů své garderoby a vyběhl z místnosti. „Takový šlendrián," zavrčel. „Všude, kam přijdu, je plno neschopných pitomců!"

„Tudy, pane." Kim mu ukázala k nástupnímu tunelu. Webley v něm zmizel.

Venku se rozezněla siréna.

„Vzduch je čistý," oznámila Sollymu.

„Výborně. Zavři průlez."

„Jak?"

„Nech to být. Udělám to odsud. Pojď sem nahoru a připoutej se. Za minutu odlétáme."

„Ale Webley se nestihl dostat pryč."

„Je ještě v tunelu?"

„Ano."

„Nic se mu nestane. Tunel se automaticky uzavře, když zamkneme průlez. S tím si nedělej starosti."

O několik okamžiků později vklouzla do pilotní kabiny a sedla si vedle Sollyho. „Tak mě napadá, že až to skončí, budu se muset spoustě lidí omluvit," poznamenala.

„Včetně mě," řekl.

Kim opět vstala a podívala se na křeslo. „Podívej," ukázala. „Je tu otisk."

„Volám dispečink," řekl Solly do mikrofonu. „Tady *Hammersmith.* Máme tu nouzový odlet. Žádám o instrukce."

„*Hammersmithe,* tady dispečink. Charakterizujte stav nouze. Právě jsme dostali hlášení o požáru."

„Odvolávám poplach, dispečinku. Hlášení vzniklo v důsledku komunikačního problému na naší straně."

„Co je důvodem vašeho nouzového odletu?"

Kim se znovu posadila a popruhy jí stáhly ramena.

„Falešné vakuum na Taratubě vzniklo předčasně."

Kim na něho překvapeně pohlédla a mlčky se zeptala: *Cože?*

„Čekejte, *Hammersmithe.*"

„Solly," řekla, „dozvědí se někdy, co je Taratuba?"

„Pochybuji. A bude to tak lepší. Míň otázek."

Přelétla očima po řadě obrazovek, které umožňovaly výhled v rozsahu 360°. Kromě předního pomocného lana je nic nedrželo. Stačilo, aby Solly uvolnil lano na přídi, a nic jim nemohlo v odletu zabránit. „Proč jednoduše neodletíme?" zeptala se.

„Mohli bychom se s něčím srazit," vysvětlil. „A navíc by někdo okamžitě informoval patrolu. Kdyby se nám nějak podařilo vyhnout se vězení za krádež, určitě bych přišel o licenci."

„*Hammersmithe*, tady dispečink. Odlet povolen. Posíláme instrukce."

Solly vše potvrdil a díval se, jak přijímaná data rozsvěcují a zhasínají kontrolky na panelu. Potom promluvil k lodní UI. „Hame, odpoj kotevní lano a jedeme."

„*Provádím,*" odpověděla loď.

„'*Jedeme'?* A to je všechno? '*Jedeme'?*"

Loď začala couvat z Marlinova doku.

„Asi jsem právě odhalil profesní tajemství, Kim. A až budeme tam, kam jedeme, řeknu jí ‘fajn’.“

„Vážně –?“

„Vážně, lidští piloti jsou na palubě jenom proto, aby řešili problémy. Nouzové situace. A pravděpodobně proto, aby mírnili obavy pasažérů, kterým myšlenka čistě automatických plavidel nikdy nebyla příjemná.“

„Taxíky jsou taky čistě automatické,“ připomněla. „A nikomu to nevadí.“

Pomalu se vzdalovali od orbitální stanice a srovnávali se podle orientačních hvězd. *„Zrychlování začne za jednu minutu,“* oznámila UI.

„Hammersmithe, tady dispečink.“ Byl to nový hlas, hlubší a autoritativnější.

„Slyším vás, dispečinku.“

„Mluví inspektor. Nařizuji vám návrat do doku.“

„Solly.“ Kim ukázala na jednu obrazovku, na níž se přibližovala dlouhá, zlověstně rychlá loď. „Vidím.“

„Vědí to.“

„Jasně že to vědí. Náš pasažér mluvil.“ Pustil mikrofon. „Dispečinku, nemůžeme uposlechnout.“

„Solly –“

„Hame,“ řekl, „pokračuj v naprogramovaném zrychlování.“

„Pokračuji.“

Kim cítila, jak ji to jemně vmáčklo do křesla, když se loď natočila do kursu a začala se pohybovat směrem dopředu.

„To bude dobré, Kim,“ řekl.

Tlak zesílil a stanice odplula z obrazovek.

Další nový hlas, ženský a rozčilený. *„Hammersmithe,* tady Orbitální patrola. Nařizuji vám okamžitý návrat do přístavu.“

„Drž se,“ řekl Solly. Zrychlování narůstalo.

„Raději bychom měli skočit, ne?“

„Skokové motory berou energii z hlavního zdroje. Potřebujeme, aby se reakce rozběhla trochu víc, než naskočí.“

„Kolik? O jak dlouhé době mluvíme?“

„Zhruba pětadvacet minut.“

„*Pětadvacet minut?*“ To bylo absurdní. „K čertu s Worldwide a jejich obklady. Solly, nemáme pětadvacet minut.“

„*Hammersmithe*, vraťte se na stanici, nebo podnikneme příslušná opatření.“

„Mají nějakou reálnou možnost, jak nás zastavit?“

„Kromě toho, že by nás sestřelili?“

„Ano. Samozřejmě.“

„Jedině Tursiho pole.“

„Tlumič.“

„Přesně tak. Odstavilo by nám to reaktor. Ale je to bluf.“

„Jak to víš?“

„Když rozběhneš motor a potom ho takhle vypneš, riskuješ explozi. Zatraceně blízko padesátiprocentní pravděpodobnosti. Nepoužijí to, pokud nejdřív nedostanou povolení od institutu. A to nějakou dobu potrvá. Agostino by na to navíc nikdy nepřistoupil. Nechce přijít o loď.“

Komunikační systém chrlil jeden hlas přes druhý: patrola je znovu upozorňovala, aby zastavili, inspektor z Marlinu žádal, aby se vrátili, a Webley se ptal, co je to, proboha, napadlo?

„Uklidni se,“ řekl Solly, „a vychutnávej jízdu. A mimochodem, nebylo by špatné, kdybys mi řekla, kam přesně jedeme.“

„Zeta Oriona. Alnitak. Nebo spíš chci, abys našel místo dvacet sedm světelných let a kousek od Alnitaku.“ Zalovila v kapsách a vytáhla datový disk. „Tady máš,“ řekla. „Doprav nás kamkoli na obvodu bubliny.“

„Alnitak," zopakoval. Nejvýchodnější hvězda v pásu Oriona. „Proč? Zkoušíš? Nebo víš něco, co jsi mi neřekla?"

„Vzpomínáš, jak ses ptal, zda vím, jak dlouho by cesta trvala?"

„Jasně. Dala jsi mi docela konkrétní odpověď."

„Čtyřicet dní, sedmnáct hodin a dvacet šest minut. To je přesně celková doba zpáteční cesty podle letového deníku *Lovce."*

„Toho *falešného?"*

„Ano. Ale nevidím důvod, proč by měnili celkově uplynulou dobu od originálu. Pokud je časový rámec správný, vychází z něho Alnitak. A je tady ještě něco." Ukázala mu detail Kaneovy nástěnné malby. „Vidíš tohle?" Ukázala na Koňskou hlavu.

„Jo."

„Od Alnitaku je vidět."

Loď patroly nalétla na rovnoběžný kurs z pravoboku, jen několik set metrů od nich.

Solly vypnul komunikační systém a hlasy zmlkly. „Znervózňuje mě to," prohlásil.

„Myslíš, že je to v tuto chvíli dobrý nápad?"

„Záleží na tom, jestli chceš poslouchat výhrůžky."

Nastavil časoměr, aby odpočítával dobu do chvíle, kdy dosáhnou skokového stavu. Kim na něj upírala zrak a silou vůle popoháněla čísla.

Zbývalo jim stále ještě několik minut, když UI ohlásila příchozí zprávu z nového zdroje. Z jednoho satelitu. *„Z institutu."*

„To bude Agostino," řekla Kim. „Chceš s ním mluvit?"

„Ne," řekla. „Promluvíme si, až se vrátím. Až budeme mít něco, co nám umožní jednání."

Loď patroly tam byla stále, když do skokových motorů začala proudit energie a Solly je přenesl mimo dosah.

17

Je obtížné poznat okamžik, v *němž láska začíná; méně obtížné je poznat, že začala.*

HENRY W. LONGFELLOW,
Kavanaugh, XXI, 1849 po Kr.

Sollyho analytik se domníval, že letové záznamy *Lovce* jsou pravé, do okamžiku, kdy se u lodi projevily problémy s motory. Při zvážení toho, že Kaneovi mohla přibližně den trvat oprava, se Tripley a jeho výprava dostali k Alnitaku někdy 17. nebo 18. února. Tyto odhady také odpovídaly času, kdy se vrátili na Greenway. „Pokud je to pravda, mělo by být snadné získat důkaz."

V Seabrightu bylo nyní 28. ledna. Když vyšla z toho, že k incidentu, ke kontaktu mezi *Lovcem* a mimozemšťany, došlo 17. února, a dál předpokládala, že určitě použili vysílačku, mohla vypočítat, kde bude v tomto okamžiku rádiový signál, a odvodit z toho takový kurs, aby jej *Hammersmith* zachytil. To všechno byla hračka.

„Mohlo se to reálně odehrát jen jediným způsobem," řekla Sollymu. „Narazili tam na nějakou jinou loď. To znamená, že by se přinejmenším *pokusili* o rádiovou komunikaci."

„Hrozně moc sázíš na fakt, že se na nástěnné malbě objevil ten želví krunýř. Třeba se to dá vysvětlit i jinak. Mohli najít planetární civilizaci. Možná preindustriální, bez

světel a bez rádia. Jen pochodně a místní obdoba koní. V tom případě –“

„Tak se to nemohlo stát,“ namítla. Seděli v řídicím středisku mise, křesla natočená proti sobě, a popíjeli kávu.

„Proč?“

„Za prvé je Alnitak příliš mladý. Nemá ani deset milionů let. Takže žádný místní život. A vyzařuje příliš mnoho ultrafialového záření. Milionkrát víc než Helios.“

„Ale.“

„Přesně tak. Usmažil by všechno v dohledu. Jestli tam na někoho narazili, museli to být mezihvězdní cestovatelé.“

Průzkumná loď obhlédla Alnitak přede dvěma stoletími. Neměl nijak zvláštní ani bohatý planetární systém: jednu planetu, zajatého plynového obra daleko v místech, kde lišky dávají dobrou noc.

„Pro rádiové vysílání je to dlouhá doba,“ řekl Solly. „Za tři desetiletí dostane obrovský rozptyl. SJESDAP je dobrý systém, ale na zachycení tak slabého signálu možná stačit nebude. Nebo na to, aby jej odfiltroval od okolního šumu.“

Ale Kim si nastudovala technická data. „Jestli to tam je,“ řekla, „najdeme to.“

První den strávili úklidem, zařizováním pokojů a průzkumem lodě. Solly ji samozřejmě již znal, ale rád ji Kim předvedl. Napadlo ji, jestli se neurazil, když zpočátku nebyla plavidlem zvlášť nadšená. Ale skutečně jí připomnělo zvláštní ubytovnu institutu, kam vodili ty, kteří nepatřili k VIP.

Chodili z jedné paluby na druhou a Solly jí předváděl možnosti rekreačních zařízení a VR techniku. Obhlédli dvojí motory, jednak reaktor, jenž poháněl *Hammersmitha* v reálném prostoru, a pak transdimenzionální rozhraní, skokové motory. TDR bylo tak malé, že se dalo vzít do rukou.

Kim příjemně překvapilo, že přechod do hyperprostoru se obešel bez jakýchkoli vedlejších účinků.

Jako dospělá ještě transdimenzionální let nezažila. Věděla teď věci, které jako malá vůbec neznala: že někteří lidé při skoku onemocní, jiní vnímají změnu perspektivy, kdy stěny najednou nepůsobí tak hmotně, případně zesílení nebo zeslabení pouta umělé gravitace. Někteří lidé tvrdili, že dokážou nějakým způsobem vnímat myšlenky lidí kolem sebe. Mluvilo se o děsivých snech, o prudkých záchvatech deprese a bezdůvodném veselí. Solly jí řekl, že na tom je něco pravdy. Všechny mezihvězdné lodě podle něho vozily bohatou zásobu antidepresiv a sedativ. Zažil lidi postižené prudkými bolestmi hlavy, křečemi žaludku, bolestmi zubů, aniž cokoli z toho mělo zjistitelnou fyzickou příčinu. „Ale nikdy to nebylo víc než podráždění," prohlásil. „Jako mořská nemoc."

„Avšak některé účinky můžou být zvláštní," dodal. „Sny mohou být mimořádně živé. A viděl jsem i jiné divné věci. Vzpomínám si na ženu, která uvěřila, že se duševně vrátila do dětství, a na muže, jenž tvrdil, že dohlédl za konec svých dní. Občas se projevují alternativní osobnosti. Jedna postarší pasažérka přísahala, že ji posedl ďábel. Jiný muž tvrdil, že ho na palubě pronásleduje vlkodlak."

„Vlkodlak?"

Solly na ni upřel své modré oči. „Neviděla jsi nic mimořádného, nebo snad ano?"

„Díky, jsem v naprosté pohodě." Byla na sebe mlčky pyšná.

„Řekni mi něco o Alnitaku."

Kim se opřela. „Je to hvězda třídy O. Docela horká, asi pětatřicetkrát svítivější než Helios."

„Takže si vzít sluneční brýle."

„To bych řekla. Má dvě doprovodné hvězdy, které jsou obě daleko, ale zároveň dost blízko, aby se postaraly o to,

že patrně nikdy nevzniknou planety. Nebo pokud vzniknou, budou nestabilní.“

„Ale říkala jsi, že tam *je* planeta.“

„*Zachycená,*“ připomněla mu.

Zkusil si to slovo říct. „*Alnitak.*“

„Je to z arabského slova, které znamená ‘opasek’.“

V instruktážní místnosti si snědli první oběd na palubě a zapálili si několik svíček. Kdyby okna byla opravdová, nebylo by přes ně vidět nic než záři letových světel, pokud by se Solly rozhodl, že je rozsvítí. Ale on raději naprogramoval výhled na Mléčnou dráhu, jak by se jevila z blížícího se mezigalaktického plavidla.

Samotná večeře proběhla v tichosti. Solly byl obvykle výřečný, ale toho večera neměl co říct. Svíčky, víno a galaktický disk vyvolávaly dokonalou atmosféru. Jídlo bylo dobré. Přesto Kim na sobě cítila tíhu svého rozhodnutí a dělalo jí starosti, že se mohla zmýlit, že mohla něco přehlédnout. Možná už Sollymu zničila kariéru. A sobě taky. Bylo pravděpodobné, že už na ně vydávají zatykač. „Byla bych šťastná, kdybych mohla přijít s takovým vysvětlením, aby to přešli mlčky. Kontakt by přece byl trhák doby.“

„Já nevím,“ řekl Solly.

Zvedla hlavu od kukuřice. „Víceméně jsme předpokládali, že všichni se na mimozemšťany dívají stejně jako my. Že je všichni chtějí najít, pokud tam někde jsou. Snad s výjimkou Canona Woodbridge a nejspíš rady. Ale může být spousta lidí, kterým současný stav vyhovuje. Kteří by byli nejraději, kdybychom nezjistili, že máme společnost.“

Kolem Sollyho tváře hořely svíčky. „Jsem jeden z nich,“ řekl.

„Žertuješ.“

„Já nikdy nežertuju. Podívej, Kim, život je momentálně docela příjemný. Máme teď všechno, co bychom mohli chtít. Bezpečí. Prosperitu. Když chceš kariéru, máš ji mít. Když raději celý život proležíš na pláži, můžeš to udělat. Můžou nám snad mimozemšťané dát něco, co ještě nemáme? Kromě důvodů ke znepokojení?“

„Může nám to pomoci zjistit, kým jsme.“

„To je fráze. Já vím, kdo jsem. A nepotřebuji filozofii od nějakého *tvora*, který se na mě prakticky může dívat jako na potenciální vepřovou kým. To je záporná stránka tohoto podniku, obzvlášť s ohledem na tvůj zážitek v Severinu. A je mi líto, ale nějaké velké *plus* nevidím. Tobě a mně se to možná vyplatí. Ale myslím si, že lidstvo z toho v dlouhodobém hledisku prospěch mít nebude.“

Odstrčila se od jídla a podívala se na něho. „Jestli to tak opravdu cítíš, pak nevím, proč se mnou letíš.“

„Kim, jestli tam jsou, pak je jenom otázkou času, než se s nimi setkáme. Mně se to nelíbí a zastavil bych to, kdybych mohl. Ale mám pocit, že před tím není úniku. Jestli se to stane, bude to velký okamžik. Raději bych u toho byl. A jsme na tom patrně líp, když víme, že to může přijít.“

„Instinkt lovce,“ poznamenala Kim.

„Jak to myslíš?“

„Schovej se do křoví. Zabij, nebo se nech zabít. Myslíš si, že mezihvězdné civilizace mezi sebou budou mít opravdu takové vztahy?“

„Nejspíš ne. Řekl jsem jenom, že se to *může* stát. A jelikož momentálně si nestojíme zrovna špatně, nechápu, proč bychom měli chtít něco změnit. Proč riskovat? Lepší by bylo nechat to tak.“

„Solly, proč si myslíš, že jsme letěli na Mars?“

Namočil si rohlík do polévky, kus ukousl a zamyšleně ho rozžvýkal. „Letěli jsme na Mars, poněvadž jsme zjistili,

že využívání sluneční soustavy bude z dlouhodobého hlediska ekonomicky přínosné.“

„Vážně si myslíš, že to byla hlavní motivace? Dlouhodobý ekonomický přínos?“

„Tak to stojí v učebnicích dějepisu.“

„Učebnice dějepisu říkají, že Kolumbus vyplul na moře, protože chtěl objevit obchodní trasu do Indie.“

„Když jsem o tom naposledy slyšel, vysvětlovalo se to tak.“

„To byla jen *krycí* historka, Solly. Jejím smyslem bylo pomoci Isabelle ke správnému rozhodnutí. Aby zastavila svoje klenoty, získala argumenty pro své rádce a zároveň se zařídila podle volání své DNA.“

„Volání DNA?“ Zatvářil se pobaveně. „Vždycky jsi měla básnický talent, Kim.“

Trpělivě počkala, až dopije víno.

„Takže,“ zeptal se nakonec, když si otřel rty ubrouskem, „k čemu ji povolávala její DNA?“

„Obchodní trasy to nebyly,“ řekla Kim. „Tak co to bylo?“

„Směřování ven,“ odvětila. „Bádání. Touha vkročit, buď osobně, nebo v zastoupení, do míst, která do té doby nikdo nespatřil.“

„Slyším, co říkáš,“ namítl Solly. „Ale to jsme přece udělali. Vkročili jsme v uplynulých několika stoletích na mnoho míst. Co to má společného s mimozemšťany?“

„Smířili jsme se s představou, že jsme sami.“

„Nejspíš taky jsme.“ Solly vzal do ruky karafu a dolil jim skleničky. „Někde možná někdo je, ale pravděpodobně tak daleko, že to vyjde nastejno, jako kdyby nebyl. Ano, myslím si, že z praktického hlediska to můžeme brát tak, jako bychom byli sami.“

„Problém je, že jsme začali být pohodlní a spokojení sami se sebou. Znudění. Rezignujeme na všechno, čím jsme jako druh za něco stáli.“

„Kim, já myslím, že to přeháníš.“

„Možná. Jenže podle mě potřebujeme něco, čím bychom pod sebou zapálili oheň. Vesmír nás začal *nudit.* Viděli jsme deset tisíc hvězdných soustav, a všechny jsou stejné. Vždy tiché. Vždy sterilní.“

„Proto byla Emily na *Lovci?* Protože to tak cítila?“

„Ano,“ řekla Kim. „Pokusila se mi to vysvětlit, když jsme se spolu procházely po pláži.“

„Ty si to pamatuješ?“

„Zeptala se mě, jestli vím, proč se lodě plaví stále podél pobřeží. Proč nikdy nevyrážejí na moře.“

„Aha,“ řekl Solly. Bylo to tím, že tam nic nebylo. Jen tisíce a tisíce kilometrů, dokud člověk neobeplul planetu a nedorazil k západnímu pobřeží Ekvatorie. Tam, odkud začal.

„Přesně tam jsme, Solly. Jsme na pláži a rozhlížíme se po oceánu, který nikam nevede. Pokud je nám známo.“ Zavřela oči. „Ale jestli ve skutečnosti není kam plout, myslím, že nemáme velkou budoucnost.“

Po jídle sledovali bláznivou komedii *Na útěku*, ve které několik nevěrohodných postav zjistí, že jsou klony největších zločinců historie a staly se cílem zoufalé štvanice. Měli k dispozici i interaktivní verzi, ale byli oba unavení, a tak se spokojili s tím, že seděli a dívali se.

Kim ke konci usnula a probudila se až po půlnoci. Byla v místnosti sama. Projektor se vypnul a Solly zřejmě odešel spát. Chvíli tam seděla a dívala se na Mléčnou dráhu.

● ● ●

Nakonec se rozhodli, že budou jíst v řídicím centru mise. Bylo menší, a tudíž útulnější než jídelna. Rozprostřeli ubrus přes jeden pult a zjistili, že to tak je lepší.

Solly měnil výhledy z oken. Někdy viděla venku hvězdná pole nebo fiktivní planety, jindy vodopády, hory či dokonce centrum Seabrightu.

„Jak to vlastně vypadá venku?“ zeptala se.

„Naprostá tma,“ odpověděl. „Pochopitelně žádné hvězdy. Zdá se, že lodní světla ztrácejí část své intenzity.“

„Byl vůbec někdo venku při hyperletu?“

„Ne,“ řekl Solly. „Alespoň o tom nevím.“

V tomto prostředí, které připomínalo spíš stav než *místo*, pohyb nebudil žádný vjem. Sedm týdnů na Alnitak. Strávit takovou dobu na malém prostoru s jedinou osobou bude dlouhé. I když tou osobou byl Solly.

Plavidla cestující hyperprostorem byla naprosto odříznutá od vnějšího světa. Jejich senzory nemohly přijímat žádné informace, komunikace nebyla možná. Stejně tak nebylo možné vysílat. Solly mohl na chvíli opustit hyperprostor, aby ukojili svou zvědavost a zjistili, jestli expedice na Taratubu odcestovala v pořádku. Předpokládal, že budou muset použít *Mac*. Kromě toho byli zvědaví, jestli byla krádež *Hammersmitha* oznámena veřejně a jestli se s nimi institut snaží komunikovat. Ale zabralo by to čas, museli by upravit hodiny a Kim by musela přizpůsobit program, aby výpočet kontaktního prostoru vyšel dobře. Proto tu myšlenku zavrhli.

Jedním ze zajímavějších aspektů hyperprostoru bylo to, že čas jako by běžel, jak se mu zachce. Časoměrná zařízení bylo nutno po transdimenzionálním letu vždy znovu nastavit.

Někdy šlo o posun dopředu, někdy zpět. Nikdo nevěděl, proč to tak je, ale rozdíl naštěstí nikdy nečinil víc než zlomeček procenta, takže neměl nežádoucí účinky na

navigaci. To bylo důležité, protože lety využívající TDR se mohly řídit jen hrubým odhadem.

Život na lodi se rychle usadil do starých kolejí. Snídali, když vstali, ostatní jídla konzumovali v pravidelných hodinách a bdění zakončovali noční svačinkou. Kim si ráno zpravidla četla. Vybírala si z široké palety, která zahrnovala životopisy politiků a vědců. Prokousala se dvěma klasickými díly, která si chtěla přečíst už od školy, Blackmanovým *Za Plutem*, líčením kulturních změn přinášených průnikem do vzdálených soustav, a Runningwaterovými *Úzkými obzory*, historií úpadku a nakonec i zániku organizovaného náboženství. K tomu přidala několik románů a esejů. A samozřejmě četla knihy ze svého oboru.

V prvních dnech hráli po obědě často šachy, ale Solly pokaždé vyhrál, takže toho nechali a zkusili poker se třemi či čtyřmi virtuálními protihráči. A účastnili se virtuálních besed s Juliem Caesarem, Isaakem Newtonem, Mikelem Kashvadym a dalšími slavnými osobnostmi. Jedním z vrcholů prvních týdnů bylo dívat se, jak Henry Mencken a Martin Luther mluví jeden přes druhého.

Šestý den pak vyzkoušeli interaktivní detektivku Veroniky Kingové „Smějící se džin“. Kim zjistila, že se jí eskapády Kingové líbí, poněvadž v nich šlo o mnohem víc než jenom o klasickou otázku, kdo to udělal. Důraz byl spíš kladen na řešení záhad, v nichž mohlo a nemuselo dojít ke zločinu. Když oběť zemřela, určitě byla v zamčeném pokoji či spala pod bedlivým dohledem bezpečnostního systému, který nezaznamenal žádného narušitele. Ve „Smějícím se džinovi“ strávil archeolog život pátráním po hrobce Makariose Hunta, numijského diktátora a masového vraha z druhého století. Našel ji, ale s pomocí výbušnin ji znovu znepřístupnil a odmítl komukoli říct, kde se hrobka nachází a co v ní viděl.

Líbilo se jim to tak, že další den vyzkoušeli „Molekulárního boha“, příběh fyzika, jemuž se dostanou do rukou ztracené deníky Embryho Sickela, jehož práce vedla k vývoji skokového motoru. Fyzik, jenž se tak stal majitelem nesmírně cenného historického dokumentu, jej nakonec spálí a patrně sám vyskočí z kanceláře v sedmém patře.

Ve všech případech měli svědky a dokumenty k dispozici detektivové, ztělesňovaní samozřejmě Kim a Sollym. Navzájem si prohazovali role. Kim se obzvlášť líbilo hrát obrovského osobního strážce Archimeda Smithe.

Hodně času trávili lenošením ve virtuálních prostředích. Kim dávala přednost uměleckým krajinám, prostředím, která nikdy neexistovala a nikdy nebudou existovat, kde barvy a obrazy působily impresionisticky, kde fontány pluly vzduchem a rozstřikovaly hmatatelné světlo k azurovému nebi. Solly byl konzervativnější: měl moc rád mořské krajiny a hory a zvláštní slabost měl pro Egypťany. Oblíbil si pyramidy a velký chrám v údolí Králů. Někdy byl chrám vyobrazen jako zřícenina, jindy vypadal tak jako v dobách své největší slávy.

Ani jeden neměl sklon k tomu, aby zůstával sám, ale jelikož Solly ztrácel mezi jejími abstrakcemi barvu, Kim to nakonec vzdala a spokojila se s všednějšími prostředími.

Měla dost času na přemýšlení. Většinu trávila tím, že se snažila přesvědčit se, že udělala správnou věc. Dělala si starosti kvůli Sollymu a postupně si uvědomila, že zoufale chce, aby se její zásluhou nedostal do velkých problémů.

Byla mu velkou dlužnicí. Několikrát jí pomohl v obtížné životní situaci, včetně ztráty jediného muže, o němž si myslela, že ho opravdu miluje. Odešel s nějakou účetní a nechal jí vzkaz, že jí přeje do života hodně štěstí. Kim již chápala, že ten vztah neměl budoucnost, ale i po létech ji ta

zkušenost trýznila. Solly a jeho tehdejší manželka Ann ji tenkrát málem adoptovali.

Když se Ann později rozhodla neobnovit manželství, Kim byla po ruce, když si Solly potřeboval promluvit, a dokonce mu našla přátele.

Měli spoustu hezkých vzpomínek a pyšně si říkali, že jsou si v mnoha ohledech bližší než většina milenců. Slavili společně, navzájem se podporovali a těšili se i z těch nejmenších úspěchů toho druhého. Když Kim se svým bystropodovým týmem před dvěma lety vyhrála amatérské mistrovství, Solly byl na tribuně, přestože ho kolektivní sporty k smrti nudily.

Po odchodu Ann se sblížili. Ale zůstávala mezi nimi čára, kterou oba respektovali.

Kim si však začala na Sollyho myslet. A jednou večer, v polovině třetího týdne, usoudila, že dozrál čas, aby udělala první krok.

Toho večera bylo na ní, aby zvolila zábavu. Ona si vybrala *Havrana*, romantický historický příběh zasazený do druhého století Ekvatorie, kdy se zákon, pořádek a civilizace zhroutily. Havran byl temný drahokam považovaný za pozůstatek neznámé a pravděpodobně jiné než lidské technologie. Drahokam padl do rukou Cleji, mladé ženy, která s ním musí překonat četné nástrahy a nakonec jej dopravit právoplatnému majiteli. Pronásledují ji přitom různí piráti, lupiči, zkorumpovaní vládní úředníci a ten vůbec nejobávanější – náčelník tlupy banditů jménem Aranka.

Součástí programu byla i volba nahoty, již Kim nastavila na mírnou úroveň. Když se připravili, nachystali si pití i malé občerstvení, Kim zahájila zábavu.

Clea samozřejmě měla podobu Kim. *Byla* Kim.

Právě si vypůjčí aero a chystá se přeletět dešťový prales, který ji dělí od domova, když se z lesa vypotácí zraněný

muž, v těsném závěsu pronásledovaný rozlíceným davem. Pronásledovatelé mají ruční zbraně a střílejí z nich. Uprchlík ji spatří a zatočí směrem k ní. Clea je jeho jediná naděje.

Clea zaváhá a otevře průlez. Muž skočí na palubu, lasery se míhají jeden přes druhý. Aero sebou cuká, ale nakonec se zvedne a odletí s nimi.

Ale muž silně krvácí.

Clea ho prohlédne a rychle zjistí, že muž umírá. Udělá, co může. Mezitím ji začne pronásledovat další aero. V úžasné pasáži je zavede do tunelu, kde se s ním srazí vlak přijíždějící opačným směrem. Jenomže její letoun je také poškozený a musí přistát.

„Co se stalo?“ zeptá se svého pasažéra, když dosednou na zem. „Co chtěli?“

Vytáhne Havrana. Krátce na to muž zemře a Clea zahlédne ve stromech kolem sebe pohyb. Schová předmět pod sedadlo. Z lesa vyjdou kočovníci a vezmou ji do zajetí.

Mluví o tom, že ji chtějí prodat do otroctví. Clea se pokusí naklonit si své věznitele tím, že jim předvede divoký tanec ve světle pochodní. Právě kvůli této pasáži Kim *Havrana* vybrala. Divák tanečnici vlastně nikdy pořádně nezahlédne: vše je zář ohně a stíny, tempo a bubny. Vášeň a pokušení.

Zatímco její dvojnice se kroutila a točila, Kim pohodlně seděla. Spokojenost se v ní mísila s nervozitou. Nebylo to ostatně příliš vynalézavé. Jestliže Isabellina DNA otevřela cestu Kolumbovi, její teď prokazovala podobnou službu Sollymu. Na rtech jí zahrál úsměv: věčná žena, reálná nebo virtuální, civilizovaná nebo barbarská. Hra zůstává stále stejná.

Solly sledoval hru stínů, ale *jí* se očima vyhýbal.

Poznal samozřejmě, co se děje, a bylo zřejmé, že se snaží hrát vlastní hru, při níž předstírá, že ho program skutečně baví. Ale viděla mu ve tváři napětí.

V tomto okamžiku přestala sledovat vyprávění. Celý svět – zajímavé, že přemýšlela v takových intencích, když v realitě tvořil celý svět výhradně interiér *Hammersmitha* – celý svět se smrskl na Sollyho přimhouřené oči, které se dívaly přímo před sebe, ale přitom ji stále vnímaly.

„Myslím, že to není dobrý nápad," promluvil nakonec, ale dál se vyhýbal jejímu pohledu.

Nechala uplynout téměř minutu. Vypadali jako přimražení, ozařovaní jen mihotavou září VR. „Dobře," řekla nakonec. „Když myslíš."

Solly sáhl pro dálkový ovladač a vypnul projektor. V místnosti se rozhostila tma přerušovaná jen měkkou září bezpečnostních světel u paty zdi.

Nikdo se nehýbal.

„Kim." Jeho hlas byl hluboký a zněl, jako by se ozýval z dálky. „Myslím, že tě miluju." A bylo to konečně venku.

Vstala a stoupla si před něho. Ovinula mu paže kolem krku a přitáhla ho k sobě.

„Vždycky jsem tě miloval," řekl.

„To já vím." Právě tím byla ta chvíle tak děsivá. A tak radostná.

Stáhl ji vedle sebe. Jejich rty se o sebe lehce otřely, odtáhly se a potom se vrátily k sobě. „Tohle se nemělo stát," řekla.

Cítila, jak mu buší srdce. Ale mohlo to být také její. Začínalo být těžké to rozeznat.

Cítila na tváři jeho rozpálené líce a tiskla se k němu, vychutnávala si emoce toho okamžiku. Cítila, jak se zachvěl. Ale stále se jí zdálo, že váhá.

„Není se čeho bát, Solly," řekla.

Ale více než deset let chování určitým způsobem působilo jako brzda. Solly se odtáhl právě tolik, aby se na ni mohl podívat. „Nejsem si jistý, jestli děláme dobře.“

„Klidně buď.“ Uchopila jeho ruku a přiložila si ji na ňadro.

Palandami se nedalo pohnout a nebyly dost velké, aby se na ně vešli dva lidé, takže po několika prvních nocích, které strávili propleteni na podlaze klubovny, se po ukojení vášní vrátili každý do své kajuty. Jak poznamenal Solly, konstruktéři *Hama* nemysleli na milování.

Kim takové uspořádání ani trochu nevyhovovalo. Solly souhlasil, a tak vyndali matrace z obou postelí, přidali několik polštářů a udělali si ze třetího oddělení ložnici. Fungovalo to docela dobře.

Jak se dalo čekat, morálka na kosmické lodi šla rapidně vzhůru. Když jednou Solly něco bezděčně poznamenal, musel pak pod tlakem přiznat, že podle jeho názoru měla Kim po většinu prvního týdne pořádně nahnáno. Zpětně si vybavila svoje nálady a dospěla k závěru, že má nejspíš pravdu. Byť tam byl s ní, cítila se sama, neboť *ona* byla hnací silou projektu, ona prohlašovala, že stojí za to dát všanc jejich kariéry. Ona by nesla odpovědnost, pokud by nic nenašli. A potom se dozvěděla, že Solly si myslel, že by bylo lepší, kdyby mise skončila neúspěchem.

Teď alespoň Solly takříkajíc přišel na palubu.

Kim začala ty dny považovat za nejšťastnější v životě. Na konci čtvrtého týdne přemýšlela o tom, jak mohla vydržet tak dlouho čekat.

O půlnoci dvaatřicátého dne cesty, 30. února, měla být odpálena druhá nova. „Jestli budeme mít štěstí,“ pravila, „bude Maják pasé, než se dostanou k Ozmě.“ Ozma měla být podle plánu poslední hvězdou v řadě.

Přestože na začátku měla radost, že si mohou se Sollym dělat, co se jim zlíbí, izolovanost od vnějšího světa ji postupně začala jít na nervy. „Nejde jenom o zprávy," postěžovala si. „Připadám si jako v kokonu."

„Potřebuješ víc svíček a hudby," řekl jí Solly. „Pravděpodobně je to stejný jev, který vyvolává halucinace v dopravních lodích. Tam to nepůsobí tak tíživě, poněvadž na palubě je nějakých tisíc lidí. Mají tam kasina, zábavné večery a podobné věci, ale na lidi stejně doléhá pocit extrémní samoty. Tady jsme jenom my dva."

„Vzpomínám si," řekla Kim, „jak jsem jednou četla o ženě, která ztroskotala na nějaké planetě a musela čekat tři měsíce, než přiletěla pomoc. Věděla, že je jediným člověkem na planetě, ale měla všechno, co potřebovala, aby si zachovala zdravý rozum."

Solly přikývl.

„*Ty* to cítíš?" zeptala se.

„Jasně," řekl. „Loď má ozvěny. Je to jako starý dům. Ale jestli ti to začíná lézt na mozek, můžeme skočit do reálného prostoru a přinejmenším si s někým promluvit. Můžeš se zeptat Phila Agostina, jak se mu daří."

„Jak dlouho by to trvalo? Promluvit si s někým z institutu?"

„Několik dní, než by zpráva doletěla tam a odpověď zpět."

„Takže to ani nestojí za to, že?"

„Stojí, jestli to potřebuješ."

„Ne," řekla. „Letíme dál."

O půlnoci si spolu připili na projekt Maják. Udělali to míchanými nápoji v křišťálových sklenicích, které si Kim přinesla na palubu, a Solly vyjádřil vroucí naději, že až světlo nov za několik set let dorazí na Greenway, lidé si budou stále pamatovat jméno Kim Brandywineové.

Zčervenala. „Proč *moje?*"

„Bude jim to připomínat dobu, kdy si lidstvo myslelo, že je ve vesmíru samo. Než Brandywineová otevřela dveře.“

„Tak na to si připiju,“ prohlásila Kim a dolila obě sklenky.

„Já mám ovšem něco důležitějšího, na co by sis měla připít.“

Zasmála se, odložila sklenku, políbila ho a přitiskla se k němu ňadry, aby viděla, jak se mu rozzáří oči. „Co by mohlo být důležitější?“

„Kim,“ řekl, „já vím, že je to zvláštní příležitost, a nechci si od toho slibovat víc, než má smysl. Ale chci, abys věděla, že až se vrátíme domů, ať už odsud poletíme kamkoli, nebudu chtít, aby se věci vrátily do takového stavu, jako byly dřív.“

Byl to okamžik, jehož se oba báli a zároveň v něj doufali. „Myslím, že bychom si tady neměli dělat taková rozhodnutí,“ řekla.

„Proč? Má to být ne?“

Seděli na jejich improvizovaném loži, oba jen v prádle. Měli puštěnou dobrodružnou VR o Nelsonovi, v níž po sobě pálily válečné lodě pod plnými plachtami. Vypnuli zvuk a zredukovali obraz tak, aby se plavidla jednoduše vznášela uprostřed místnosti.

„Ne, nemá. Jenom si myslím, že bychom neměli dělat nic bezhlavě.“ Nechápala, proč říká něco, co se tak příčí tomu, co cítí.

„Fajn,“ řekl.

„Solly, nechme toho prozatím. Radujme se z toho, co máme.“

„Fajn.“ Vypadal zarmouceně.

„Jak je to dlouho, co odešla Anna?“

„Sedm let.“

„Tak dlouho jsi čekal, než ses k něčemu odhodlal.“ Samotnou ji překvapilo, jak nenadále v ní vzkypěl hněv. Odkud se to kruci vzalo?

Solly chvíli neřekl nic. Potom se omluvil a odešel z pokoje.

Sakra. Milenecká hádka. Netrvalo to ani tak dlouho.

18

Možná bychom se nikdy nedozvěděli, kdo jsme, kdybychom neuslyšeli šepot hvězd.

CHANG WON TO, *Mysl a stvoření,* 404

Nikdy nechoďte spát rozčílení.

Tu noc spali spolu jako každou noc po *Havranovi.* Ale jejich milování bylo mechanické, odměřené, opatrné. Skoro by se dalo říct *politické.*

„Není ti nic?“ zeptala se, když pak mlčky leželi a cítili, že napětí se neuvolnilo.

„To je v pohodě.“

„Ne, není, Solly. Nechci, abys na mě byl naštvaný.“

„Já nejsem naštvaný.“

A tak to šlo dál. Zvláštní bylo, že ho takového nikdy neviděla předtím. Znala ho mrzutého, věděla, jaké to je, když se urazí, občas ho zažila dokonce i chladného, ale tady bylo něco hlubšího, taková míra vzdoru, že ji to překvapovalo a zároveň zraňovalo.

Možná také litoval ztracených let a říkal si, že je to její vina. To, že spolu byli zavření v lodi, nijak nepomáhalo. Všechno bylo příliš stísněné. Bylo v tom příliš mnoho samoty.

Ráno to bylo lepší. Solly se jí omluvil a uznal, že by určitě měli počkat a ne se hnát do závazků, které třeba ani jeden z nich není připraven dodržet.

V následujících dnech doplňovali své vášnivé večery o to, že vytvářeli lásku v zastoupení: přehrávali si romantické příběhy, v nichž se jejich druhá já pouštěla do exotických dobrodružství. Ale jenom spolu. Nikoho třetího k sobě nepustili.

Vyvrcholení první fáze letu nastalo až pozdě odpoledne 7. března, devětatřicátý den. Automatické systémy *Hammersmitha* je upozornily, že brzy dojde k přechodu do reálného prostoru. Seděli v řídicím středisku a popíjeli kávu, plní očekávání, co lov přinese.

„*Pět minut,*“ oznámila UI.

Kim si přitáhla na ramena popruhy.

„Hodina nula,“ řekl Solly. „Hodně štěstí.“

Loď neustále žila zvuky energie, probíhající údržby, ventilace a motorů, přestože byly – jako ostatně po většinu doby – v neaktivním režimu. Kim si na to rychle zvykla a vnímala to jenom tehdy, když se záměrně zaposlouchala nebo když se tón změnil. Když se teď rychle blížili ke svému cíli vzdálenému dvacet sedm světelných roků od Alnitaku, skokové motory začaly pracovat a stěnami se rozproudila energie.

Kim pomalu zavřela oči. Představila si, jak se vrací domů s důkazem a ukazuje Agostinovi doklad toho, že k setkání došlo, svolává tiskovou konferenci a přijímá gratulace z celého světa. Ještě za tisíc roků budou lidé šeptat, když budou mluvit o letu *Hammersmitha.*

Tušila, že největší problém bude dosáhnout *druhého* setkání.

Vypadalo to všechno velice slibně a ona se opájela budoucí slávou, když skokové motory zabraly a přenesly je zpět do reálného vesmíru.

„Fajn," řekl Solly. „To bychom měli. Jsme na místě." Přepojil na horní obrazovku pohled před loď. Zorné pole bylo plné hvězd.

„Nejvyšší čas pustit se do práce," řekla. Byla tak napjatá, že měla co dělat, aby se ovládla.

Solly ji vzal za ruku. „Měli bychom mít nějakých třicet hodin, než sem signál dorazí. Ale jelikož na hodiny nemůžeme spoléhat, pojďme na to."

Souhvězdí mají tendenci se rozplynout, když se k nim člověk citelně přiblíží. Hvězdy, které se při pohledu na domovskou oblohu zdají být blízko sebe, jsou si jen vzácně blízko i reálně. Ale Orionův pás byl zářnou výjimkou. Jeho tři superzářivé složky si zachovaly klasický vzájemný vztah. Jediný rozdíl byl v tom, že tady, ze vzdálenosti necelých třiceti světelných let proti přibližně patnácti stům, z nichž je zpravidla viděli obyvatelé Greenwaye, oslňovaly oči a naprosto dominovaly noci.

Mintaka, „Pás", je nejzápadnější. Oficiálně je to Delta Oriona, nejméně zářivá z trojice, se svítivostí dvacettisíckrát větší než Sol nebo Helios. Má poměrně slabého souputníka, z této vzdálenosti neviditelného, který obíhá ve vzdálenosti asi půl světelného roku.

Prostřední Epsilon Oriona je rovněž známa pod arabským jménem *Alnilam*, „Perlový pás". Má dvakrát vyšší svítivost než Mintaka. Obklopuje ji opar způsobovaný nepravidelným mlhovinným mračnem NGC1990, které září podobně jako zatažená obloha, když odráží světlo měst.

A nakonec na východě Zeta Oriona, *Alnitak.*

Opasek.

Dívala se s poměrně velkým zaujetím, jak se hvězda přesunula v řídicím středisku mise na hlavní obrazovku, když se *Hammersmith* natočil směrem k ní. Alnitak měl také opar, k němuž přispívala Plamenná mlhovina a emisní mlhovina IC434.

„*Pohybujeme se po kursu k Alnitaku,*“ oznámila jim UI. „*A zrychlujeme na třicet čtyři kilometry za sekundu.*“

„To je skvělé, Hame,“ řekl Solly.

Běžně používané lodní antény se zaměřily na obří hvězdu. Další se vynořily ze světlíků kolem trupu a podél centrální osy.

„Vážně se nestačím divit,“ poznamenala Kim. „Proč?“

„Vždy jsem si představovala, že kapitán lodi se hrbí nad přístrojovými panely a mačká tlačítka, dělá úpravy a spoustu dalších věcí. Mohl by sis sem vzít dobrou knížku a nikdo by nepoznal rozdíl.“

„Máme u veřejnosti dobrý obraz,“ prohlásil. „Třeba bys mohla jít pracovat pro asociaci pilotů.“

Motory se vypnuly a oni začali klouzat setrvačností.

„*Zrychlování ukončeno, Solly,*“ řekla UI.

„Fajn, Hame. Vypusť SJESDAP.“

Ze dvou otvorů, které měly původně sloužit k uskladnění sond, vylétly dvě komunikační soupravy. O jedenáct minut později je následoval další pár. A potom třetí, až bylo zařízení vypuštěno celkem šestnáct.

Počkali několik hodin, až se soupravy rozmístí do obrovského pole zamířeného na cílovou hvězdu. Potom se jedna po druhé rozbalily, otevřely se jako obrovské bílé květy.

Kim po celou dobu rozmisťování neopustila řídicí centrum mise, pouze si několikrát odskočila na toaletu a rychle se najíst. Kolem jedenácti večer se SJESDAP přihlásil. Získali tak radioteleskop, jehož účinný průměr byl přibližně stejný jako průměr dráhy nejvzdálenějšího měsíce Greenwaye.

Solly se na ni usmál. „Chceš vydat rozkaz sama?“

„Ovšem,“ řekla Kim. „Hame, aktivuj SJESDAP.“

Kontrolky se rozsvítily. „*SJESDAP aktivován.*“

Z reproduktorů se vyvalila bouře tichého šumu. Boční obrazovka napravo od Kim se rozsvítila. Systém se identifikoval a oznámil, že pracuje.

„Aktivuj pátrací program," řekl Solly.

„*Aktivován.*" Hlasitost šumu se zmenšila.

„A co teď?" zeptala se.

Zvedl hlavu k horní obrazovce, která ukazovala Alnitak, a přidával zvětšení, až se z hvězdy stal kotouček. „Budeme čekat," prohlásil.

Pustila si přijímaný signál do sluchátek a několik minut poslouchala. Prázdnota žila rádiovými vlnami, kakofonií skučení, pištění a bzučení, slábnoucím jekotem hvězd řítících se do černých děr, staccatovým klapotem pulsarů, šumem srážejících se vodíkových mračen. Pátrací program SJESDAP měl vytřídit vše, co by mohl být souvislý signál. Pokud by se *Hammersmithovi* podařilo zachytit vysílání z *Lovce* (nebo čirou náhodou z něčeho jiného), UI by okamžitě začala bít na poplach.

Solly požádal Hama, aby nepoužil zvukovou sirénu.

Kim přemýšlela o tom, kde jsou meze téhle technologie, jestli jednou nebude možné doletět na nějaké vzdálené místo a zachycovat historicky významná rádiová vysílání. Jistě, museli by se dostat blíž k domovu. Do vzdálenosti patnácti set světelných let od Greenwaye a *šestnácti* set od Země zatím žádné rádiové vysílání nemohlo proniknout. Bylo úžasné si představit, co by asi tak spatřili, kdyby měli dalekohled schopný podívat se na Zemi, kde v tomhle relativním okamžiku seděl na britském trůnu Jindřich VI. a Johanka z Arku byla dívenka školního věku.

Solly vstal. „Nic víc zatím nemůžeme dělat. Nechceš se ještě na chvíli vrátit do tělocvičny?"

Překvapilo ji, že chce v takovém okamžiku odejít, přestože do nejpravděpodobnějšího časového úseku

zbývalo ještě několik hodin. „Ne," odvětila. „Myslím, že tady zůstanu."

A byla tam pořád, když o dvě hodiny později přišel zpátky s plátky hovězího a ovocem.

Zůstali vzhůru a povídali si dlouho do noci. Čekali na poplach. Když nyní byli tady, na místě, kde kolem sebe Kim viděla nespočet hvězd, *mračna* hvězd, avšak žádné slunce, ztratila jistotu. Byla to ovšem hloupost: výsledky mnohokrát překontrolovala a technické vybavení bylo dostatečné; fyzikální zákony popisovaly šíření rádiových vln vakuem velice přesně. Přesto se zdálo, že Lovec je dávná minulost, alespoň z lidského pohledu. A neměla jediné důkazy než Kaneovu skicu a zfalšované letové záznamy.

Solly, který prožil celý život v bratrstvu lidí cestujících kosmem, automaticky přesvědčených, že vesmír patří výhradně lidstvu, se jí snažil dodávat sebedůvěru, ale tón hlasu ho usvědčil.

Většinu dalšího dne se krčili nad přístroji. Kim poslouchala kosmický šum a dívala se na hodinky. Vynechala oběd a snažila se číst si, ale otevírala jednu knihu za druhou a žádná ji nedokázala zaujmout. Solly trávil čas kalibrací přístrojů, které s největší pozorností ani žádnou údržbu nepotřebovaly.

Po lehké večeři si pustili další detektivku od Kingové. Jen jako diváci, bez vlastní účasti. Ale Kim se ani na to nedokázala soustředit. Spát nešli. Půlnoc zastihla Kim rozvalenou na pohovce. Jednou rukou si zakrývala oči a poslouchala ticho.

„Může to trvat ještě několik dní," poznamenal Solly. „Třeba i týden. V těchhle končinách si svou polohou nemůžeme být jisti s takovou přesností." Vesmír se na

obrazovkách táhl do nekonečna. Právě když se chystal ještě něco říct, ozval se Ham. *„Máme signál.“*

Kim byla okamžitě vzhůru.

„Vysílání zachyceno v 0.03. Video není. Jen zvukový signál. Na standardní frekvenci.“

„Pusť to,“ řekl Solly. Bylo 0.06. „Od začátku.“ Kim se posadila.

Z reproduktoru se ozvalo jediné pípnutí.

Pak, o několik vteřin později, dvě pípnutí po sobě.

„Je to Lovec?“ zeptal se Solly UI.

Tři pípnutí.

Čtyři.

„To není jisté. Signál je umělého původu s pravděpodobností více než devadesát devět procent.“

Hammersmith měl ve svém archivu vysílací charakteristiky *Lovce.* Za předpokladu, že by měl čas a dostatečný vzorek, mohl by stanovit totožnost nezpochybnitelně.

„Nikdo jiný to být nemohl,“ řekla vzrušeně Kim. *„Máme je.“*

Pozorně poslouchala, co přijde dál, ale reproduktory mlčely. „To je všechno?“ otázal se Solly.

„Ano. Signál dorazil před čtyřmi minutami.“

„Ham, jestli zachytíš něco dalšího, pusť nám to přímo.“

„Počítali do čtyř,“ konstatovala Kim.

Začalo to znovu.

Jedna. Dvě.

„Co to má ksakru znamenat?“ zeptal se Solly. Tři.

„Zahlédli něco.“

Čtyři.

Kim se chtělo radostí křičet. „Něco, s čím nemohou mluvit. Snaží se vzkázat ahoj.“

A znovu. Jedna –

„Co je to za *ahoj,* počítat do čtyř?“

„Je to jediný společný jazyk, který mají. Jestli je to skutečně mimozemská loď, může odpovědět tím, že napočítá do *pěti.*“ Přitiskla dlaně k sobě a šeptem se pomodlila k síle, jež má nad takovými věcmi moc. Potom se mu vrhla do náruče. „Solly,“ vyhrkla. „*Vážně* je to tady!“

„Ještě chvíli počkej, než začneme slavit –“

Signál ustal. Kim ho pustila, poté pevně sepjala ruce a čekala.

„Jestli tam opravdu někoho mají, uslyšíme jen jednu stranu rozhovoru,“ pochopila. Bylo to tím, že druhé plavidlo by téměř jistě používalo směrovaný signál, na rozdíl od Tripleyova všesměrového vysílání.

„Myslíš, že jim přišla odpověď?“ zeptal se Solly.

Začalo to znovu. Podle stejné šablony.

„Ne,“ řekla. „Zatím ne.“ Bušilo jí srdce. Sekvence se zastavila. A začala znovu.

Jedna. Dvě. Tři. Čtyři.

„*Analýza charakteristik signálu dokončena,*“ oznámila UI. „*Potvrzeno, že se jedná o* Lovce.“

Představila si to: někde v blízkosti Alnitaku na Tripleyově lodi provádějí opravy, vlastně *prováděli* opravy – v tu chvíli bylo obtížné oddělit minulost od současnosti – a vtom na *něco* narazili. Rozšířenou kapku. *Želvu. Hrdinu.*

Jedna. Dvě. Tři. Čtyři.

„No tak,“ zaprosila.

Solly se na ni díval. „Myslíš, že pořád nedostávají odpověď?“

„Vypadá to tak. Až ta druhá loď odpoví, přejdou na něco jiného.“

„Na co přejdou?“

„Já nevím, Solly. Na cokoli –“

Jedna –

„Proč ti mimozemšťané neodpovídají?“

„Třeba nevědí *jak.*“ Také Solly se nechal strhnout zmatkem mezi minulostí a současností. Svým způsobem se vrátili v čase.

„*Museli* by to vědět, Solly. Jak by mohli *nevědět.*“ Mrzelo ji, že nic nevidí. Kdyby byla *ona* na palubě *Lovce*, pořídila by snímek *Hrdiny* a poslala ho druhé lodi, čímž by cizince vybídla, aby udělali totéž. Přátelské gesto. Gesto, které by do odvysílaných vzkazů vneslo obraz. A řeklo jí jasně, co se děje.

Počítání do čtyř se ozývalo dál. Prodlevy mezi jednotlivými pípnutími se měnily, což naznačovalo, že signál zadávají manuálně. Celé počítání obvykle trvalo kolem osmi vteřin. Jednotlivé sekvence oddělovala téměř minuta.

„Používáme multikanál?“ zeptala se Kim. Kdyby snad mimozemšťané vysílali a jejich anténa byla *náhodou* natočena správným směrem, Ham by to uslyšel.

„Ano. Pokrýváme je. Ale moc bych na to nesázel.“

Zrovna byla pauza mezi signály. Kim se snažila představit si, jaká asi vládne na *Lovci* nálada, a přemýšlela, co vidí jeho posádka dalekohledy, co vlastně našli. Kdyby to bylo možné, s radostí by Markise Kanea zabila. Copak je nenapadlo, že by taková událost mohla v budoucnu vzbudit zájem toho druhu, že někdo později zachytí jejich původní signály? Že by tudíž měli myslet na budoucí pokolení?

Podívala se na stopky. „Mají zpoždění.“

Ticho se protahovalo. Trvalo pět minut. Sedm minut.

„Třeba to vzdali,“ nadhodil Solly.

„Ne.“ To určitě ne. Člověk to přece jen tak nevzdá, když má před sebou mimozemskou loď. „To by neudělali.“

„Možná ano, kdyby ti mimozemšťané odletěli.“

Zmocnila se jí úzkost. Na tuto možnost ani na okamžik nepomyslela. Předpokládala, že bytosti schopné

mezihvězdných letů by v takové situaci byly stejně zvědavé jako ona. Mohlo by se tomu říkat Omyl Brandywineové.

Ale pokud skutečně došlo k setkání, jež bylo náhle ukončeno, nevysvětlovalo by to následné události. Ne, tak jednoduché to být nemohlo.

„Pravděpodobně zkoušejí něco jiného," řekla. „Něco, co se ve vysílání neprojevuje."

„Například?"

„Kdybych tam byla a nedostala žádnou odpověď rádiem, začala bych blikat světly. Je dokonce možné, že navázali spojení a teď se připravují předat si dary a zavázat se k přátelství. Třeba otevřeli průlezy a mávají na sebe. Nic *takového* by SJESDAP neukázal."

„Tu poslední možnost klidně pusť z hlavy. Na to, aby se někdo navlékl do skafandru, neměli dost času." Podíval se jí do očí a zamračil se. „Není ti nic?"

„Jestli to tak půjde dál, Solly, bude ze mě psychická troska." Upírala oči k Alnitaku na obrazovce, jako by chtěla silou vůle odhalit, co se tam děje. V tomto okamžiku se *Lovec* a ta *druhá* loď schovávaly v záři vycházející z obří hvězdy. „Chtěla bych se tě na něco zeptat," řekla.

„Poslož si."

„Dalo by se nějak zjistit, jestli jsou v jiné lodi živé bytosti? Chci říct, že když na něco narazíme a ono to zůstane zticha, máme nějaké senzory, které by dokázaly nahlédnout dovnitř a zjistit, zda je někdo na palubě?"

„Ne," odpověděl. „Každá loď v blízkosti Alnitaku by musela mít dobrou protiradiační clonu. *Lovec* by nemohl přímo zjistit, jestli je to loď s posádkou nebo automatická. Jediná možnost je promluvit si s nimi. Ale ani potom bys neměla stoprocentní jistotu, protože by ses mohla bavit s UI." Zamyslel se nad tím ještě na chvíli. „Myslím, že by ses tam musela vypravit fyzicky a potřást si s nimi rukou."

Vesele se ušklíbl. „Nebo něčím jiným. Do té doby můžeš jen hádat.“

V první chvíli si nedokázala uvědomit, kde je. *Lovec* znovu vysílal. *Píp. Píp. Píp* – Signál se změnil na jedna-tři-pět-sedm. Druhou loď tím vyzývali, aby odpověděla devítkou. Znamenala snad změněná sekvence to, že dostali odpověď?

Kim byla znovu na pohovce. Solly ji přikryl dekou.

„Zkoušejí to už asi dvě hodiny. Myslím.“

„Myslíš?“ zeptala se.

„Signál se přerušil v polovině. Po čtrnácti minutách. Možná se za něco schovali. Třeba za toho plynného obra, o kterém ses zmínila.“

Bylo po čtvrté hodině ráno. Čtyři hodiny od chvíle, kdy zachytili *Lovcův* signál. „Chceš se vrátit do kajuty a trochu se vyspat?“ zeptala se.

„Jo. Myslím, že pro jednu noc už mi to stačilo. Co ty?“

„Já tady zůstanu.“

„Dobře.“ Vstal, sklonil se k ní a zlehka ji políbil. „Nikdy by mě nenapadlo, že opravdu něco objeví a ono je to bude ignorovat. *Hej, našli jsme tam mimozemšťany, ale nekomunikovali s námi. Kam odletěli? Nemám ponětí.“*

„Já doufám, že získáme víc než jen *tohle,“* řekla. Podívala se na monitor, na němž blikalo nové počítání. „Už se vidím, jak sedím v Agostinově kanceláři s nahrávkou, na které není nic než pípání z *Lovce.“*

Solly se ve dveřích zastavil. „Když nic jiného, můžeme nezpochybnitelně dokázat, že Kane zfalšoval letové záznamy. Ať už tohle vysílání ve skutečnosti souviselo s čímkoli, zaznamenáno tak jako tak není.“ Začal si rozepínat košili. „Zavolej mě, kdyby se něco stalo –“

Pak byl pryč. Kim začala zívat. Zachumlala se zpátky pod deku a poslouchala rádiový šum. Jedna, tři, pět, sedm. Pořád dokola.

Ale zůstala už vzhůru. Pak vstala a udělala si kávu. V řídicím centru bylo trvale chladněji než ve zbytku lodě. Klimatizace nefungovala úplně bezchybně. „No tak, *Hrdino,*“ řekla. „Odpověz.“

Dopila kávu. Posádka *Lovce* vysílala dál.

Rádiový signál směřoval přímo na Alnitak. Vyšli z hyperprostoru někde v blízkosti hvězdy, usoudila, pravděpodobně v sousedství toho plynného obra. A tam potkali jiné turisty.

Přicházející signál se změnil.

Jedna. Dvě. Tři. *Pět.*

Pět?

Potom *osm.*

Kim zapnula komunikátor. „Já to slyším,“ řekl ze svého pokoje Solly. „Co to znamená?“ Sekvence skončila.

„Je to nová řada,“ odpověděla. „Trochu komplikovanější. Solly, já si myslím, že nejspíš dostali odpověď.“

„Proč?“

„Proč jinak by přestali s jednoduchými řadami?“ Představovala si dění na palubě: skákání, poplácávání po zádech, hlasitá blahopřání.

„Tak co bude další číslo?“

„Třináct,“ řekla. „Jestli je to pravda, právě to teď poslouchají. Třináct pípnutí z té druhé lodě.“

„Bylo by fajn, kdybychom mohli spekulovat na základě něčeho konkrétnějšího.“ Přesto se v pyžamu vrátil do řídicího centra a stiskl jí ruku. „Doufám, že máš pravdu.“ Stisk přešel v objetí.

Měla pravdu. Byla si tím jistá. A v tom okamžiku byla nepopsatelně šťastná.

Solly ji držel a kolébal se s ní sem a tam. Takto čekali na další řadu.

Když přišla, Kim napočítala do jedenácti. To bylo všechno: jedenáct pípnutí.

„Co je to tentokrát?“ zeptal se Solly.

„Kdo ví?“ odpověděla. „Jedenáct je prvočíslo. Ale měla by to být odpověď na něco, co poslala ta druhá loď.“

„Například?“

„Jedna, dvě, tři, pět, sedm. Samá prvočísla. Nebo možná poslali prvních pět lichých čísel.“

Solly zavrtěl hlavou a sedl si do křesla. „Kim,“ řekl, „ve skutečnosti nemáme *nic.*“

„A cos čekal?“ odstrčila se od něho. „Věděli jsme, že to bude jednostranná konverzace. Kromě obrázků jsme si víc ani nemohli přát.“

Systém znovu mlčel. Čekali a ticho se protáhlo na víc než patnáct minut. „Možná se rozhodují, co dělat dál,“ nadhodila.

„Co bys udělala *ty?*“

„Osobní setkání. Přešla bych do vizuálního režimu. Pokud by to proběhlo dobře, zkusila bych fyzické setkání. Poslala bych modul.“

Solly pokýval hlavou. „Myslíš, že by s vizuální výměnou mohl být problém?“ Zamyslela se nad tím. „Ano.“

„Například?“

„Co se stane, když se nám z pohledu na ně zvedne žaludek a oni uvidí naši reakci? Nebo co když *my* probudíme nějakou pudovou reakci v *nich?* Avšak v určitém okamžiku to musíš zkusit.“

UI je přerušila. „*Máme vizuální signál,*“ oznámila medovým hlasem.

Solly zachytil její pohled. A zrovna v tom okamžiku mezi nimi proskočil celý svět emocí. Přepnul data na horní monitor.

„Rekonstruuji.“

„Dej to na obrazovku,“ řekl Solly.

Dívali se na znak *Lovce*, loď a planetu s prstencem. Po chvíli jej vystřídala Emily! Seděla v křesle. Kim ucítila palčivé bodnutí lítosti. Vypadala tak mladě. A sršela emocemi. Vlasy měla stažené dozadu a byla oblečena do volné bílé blůzy. Šťastně se na ně usmála. *„Víme, že tomu nemůžete rozumět, ale (nelze zrekonstruovat) pozdravit. Srdečné pozdravy z Greenwaye. Můžeme (nelze zrekonstruovat) udělat?“*

Kim zuřivě bušilo srdce.

Pak jeden po druhém předstoupili ostatní členové posádky *Lovce* a řekli několik vět. Tripley byl sentimentální. Navzdory fyzické podobnosti s Bentonem byl úplně jiný než on. Příjemnější, nadšenější, *živější.*

Joši byla milá, krásná, oči jí zářily a její úsměv byl okouzlující. Popřála novým přátelům hodně štěstí a vyjádřila naději, že je to pro obě civilizace začátek nové éry.

„Myslím, že se nám to povedlo,“ promluvil Solly.

Ale Kim zavrtěla hlavou. Přemýšlela o tom, jak si bytosti z druhé lodi záběry vysvětlí. Pokud je vůbec uvidí. Jak bylo pravděpodobné, že jejich technika bude dostatečně kompatibilní, aby mohla přijmout vizuální signál?

„Je to poměrně jednoduchá technologie,“ řekl Solly. „Je prakticky *jisté*, že by tu možnost měli.“

A nakonec Kane. Mluvil z pilotní kabiny a jeho vystupování bylo sice nevzrušené, ne však nevlídné. Vyjádřil radost nad tím, že se může setkat s posádkou druhé lodi. Tato poznámka probudila v Kim další vlnu nadšení.

„Blahopřeju,“ řekl Solly.

Kane se zeptal, jestli by *Lovec* mohl nějak pomoci. Byl jediný, komu se dařilo vyvarovat se ve svém projevu pompéznosti, k níž takový okamžik přirozeně sváděl.

Kane se asi minutu díval z obrazovky přímo na ně. Potom zmizel. Na obrazovce znovu naskočil znak *Lovce* a pak obraz zhasl.

„*Konec relace,*“ oznámila UI.

Kim ještě pořád stála, rozrušení jí nedovolovalo, aby si sedla. „Udělala bych všechno na světě, abych viděla, jak na *to* odpověděli,“ hlesla.

„Najdi původní letové záznamy,“ odvětil Solly.

Přikývla. „Až se vrátíme, musíme to udělat. To bude úkol číslo jedna.“

Solly složil ruce na prsou a díval se na obrazovku. „Doufám, že je Kane nezničil.“

„Věřím tomu, že ne. Je to přece nejdramatičtější okamžik v historii lidstva. Takový záznam by nemohl zničit. Určitě ne. Někam ho schoval.“

„Ale kam? Proč?“

„Nevím. Ale my na to přijdeme.“

Další relace si dávala dost načas. „Víš,“ promluvil Solly, „musím neustále myslet na jednu z Kaneových otázek. Proč myslíš, že se zeptal, jestli by *Lovec* mohl nějak pomoci? Je možné, že ta mimozemská loď nefunguje? Má snad nějaké potíže?“

„Možné to je. Ale stejně je to mizera. Nebýt Kanea, ušetřili bychom si všechny tyhle dohady.“

„Myslím, že bys měla dát najevo víc vděku.“

„A pročpak?“

„Kdyby udělal všechno podle předpisů, to, co měl udělat, celá věc by se vyřešila před sedmadvaceti lety. A ty by ses k tomu nikdy nedostala. Takhle ti schoval pikantní hlavolam a šanci na nesmrtelnost. Buď mu vděčná.“

„*Video,*“ řekla UI.

Opět se objevila Emily. *„Ještě jednou vás zdravíme,“* promluvila. *„Nechcete nás navštívit?“*

„Co má zas *tohle* znamenat?“ podivil se Solly. „Copak čekají, že je tam někdo, kdo umí *anglicky?“*

„Nejde o slova, ale o tón,“ vysvětlila. „Gesta. Ale asi bych nepředpokládala, že skutečně cizí kultura bude schopna porozumět našim gestům.“

Obraz se rozpůlil a vedle Emily se zhmotnil *Lovec.* Vznášel se na pozadí řeky hvězd. Přes oblohu za ním se táhl oslnivý, tmavooranžový planetární prstenec. Vrata nákladového prostoru se otevřela a vnitřek ozářilo světlo. Ta strana obrazovky, na níž byla Emily, zhasla. Pak na jejím místě naskočila Joši a pokynula k otevřeným vratům, aby snad posádce druhé lodi nemohlo uniknout, oč se jedná.

„To není špatné,“ zhodnotila Kim.

Solly stáhl rty. „Ani bych neřekl.“

„Proč?“

„Kdybychom se dívali ze vzdálenosti řekněme několika set metrů prázdného kosmu na loď, v níž nejsou lidé, v níž je fakticky bůhvíkdo, a oni otevřeli vrata a pozvali dovnitř *mě* –“ Zvedl ruce. „Nevěřím, že bych šel.“

Kim předstírala ohromení. „Solly, kam se poděl tvůj dobrodružný duch?“

Lovec zopakoval své vysílání.

A pak ještě jednou.

„Ti druzí si to rozmýšlejí,“ řekla Kim.

Solly přikývl. „Tripley tlačí na pilu. Měl by toho nechat. Nabídnout to jednou a dost.“

Po stranách trupu *Lovce* byla vidět výseč hvězdné oblohy. „Solly,“ zeptala se, „jak myslíš, že ty záběry dělají?“

Na okamžik se zamyslel. „Nejjednodušší by bylo použít data z některého teleskopu.“ Zalétl pohledem ke hvězdám,

které se třpytily v jejich oknech. „Potom bych do toho zamontoval *Lovce,* tak jako to předtím udělali s Joši.“

„Takže ve skutečnosti by hvězdy té noci skutečně vypadaly takto, viděno z jejich pozice?“

„Pravděpodobně ano. Určitě.“

„Řekl bys, že by to mohl být pohled *dopředu?*“

„Možná. Bylo by to přirozené. Proč? Záleží na tom?“

„Nejspíš ne. Ale ukazuje nám to kurs v okamžiku kontaktu.“ Uložila si tu informaci do paměti.

„V jakou denní dobu se to všechno odehrávalo?“ zeptal se Solly.

Kim to sledovala. První rádiový signál byl z *Lovce* vyslán 17. února 573 v 11.42 seabrightského času. Nyní by na *Lovci* měli čas 16.12.

„Měli by se vrátit k rádiu a pokračovat v komunikaci,“ prohlásil Solly. „Pokusit se udělat další krok.“

Obrazovka SJESDAP byla zase prázdná. „Vypadá to, že pozvání se neujalo.“

Téměř dvě hodiny se nedělo nic. Potom *Lovec* opět odvysílal záběry s otevřenými vraty, tentokrát s Tripleyem. Avšak Tripley divákovi jen zamával, nesnažil se ukázat do nákladního prostoru.

„Vypadá to, že uvázli na mrtvém bodě,“ řekl Solly.

Kim prudce vydechla. „Překvapuje mě to.“

„V jakém směru?“

„Tolik let se snažili dosáhnout přesně tohoto, a tak špatně se na to připravili.“

„Myslíš ty záběry s otevřenými vraty?“

„Na mě to celé působí tak nějak živelně, na tebe ne? Jako by je to zaskočilo. Budí to ve mně dojem, že snad ve skutečnosti ani *nečekali,* že se jim to někdy podaří.“

„A co měli dělat?“ zeptal se Solly.

„Realita je taková, že Emily a její přátelé toho mnoho nesvedou. A musejí si to přiznat. Nový jazyk se nenaučí a s

pomocí her s čísly se dál nedostanou. Navíc je zcela jasné, že nastolit pocit vzájemné důvěry s – řekněme – obřími pavouky bude ošidná záležitost. Podle mě by potřebovali tým specialistů, aby se dostali podstatně dál než za *ahoj.*"

„Takže –?"

„Takže by se měli soustředit na *jednu* věc: domluvit si datum příští schůzky. Kdyby to dokázali, sotva by někdo mohl chtít, aby udělali víc."

„A jak bys na to šla?"

„Mají po ruce planetu. Mohli by datum vyjádřit s její pomoci. Ukázat jim třeba několik set otáček. Šest měsíců. *Za šest měsíců se vrátíme.* Význam by byl celkem jasný."

„Říkáš to, jako kdyby to byla hračka," poznamenal Solly. „Škoda že jsi tam s nimi nebyla."

Zvedla kolena pod bradu a objala je rukama. *Byla tam s nimi Emily.*

Na Sollym bylo vidět zklamání. „Co kdybychom posnídali?" navrhl.

„Ne, díky. Chci zůstat tady."

„O nic nepřijdeš. Anebo ti ji přinesu sem."

„To je fajn," řekla. „Nemám hlad. Vážně."

Zavrtěl hlavou. „Budu muset použít právo kapitána a nařídit ti to. Klidně to může pokračovat stejným způsobem ještě čtyřiadvacet hodin. Nepotřebuji, aby ses mi tady složila."

Zalétla pohledem k panelu. Ke svítícím kontrolkám. „Tak dobře," odvětila.

Přinesl dva talíře se šunkou, keksy a plátky ananasu. Kim jedla tiše a zaraženě. Mrzelo ji, že posádka *Lovce* evidentně není schopna vymyslet účinnou strategii. Solly přišel s názorem, že otevřená vrata mohla mimozemšťany odstrašit. Nebo že mohou mít kulturní dispozici, která jim znemožňuje přátelit se s jinými druhy. Nebo –

„Jak by se něco *takového* mohlo stát?“ namítla. „Ti tvorové létají do vesmíru. Jelikož jsou v blízkosti Alnitaku, musejí mít pohon, který jim umožňuje lety nadsvětelnou rychlostí. Snad mi nechceš říct, že by trpěli předpojatostí vůči jiným inteligentním druhům.“

„Třeba jim způsobujeme náboženský problém,“ nadhodil. „Třeba vůbec nemáme existovat a nabourali jsme jim teologický systém.“

„Myslím, že mezi bytostmi létajícími do vesmíru bys takové uvažování nenašel.“

„Opravdu? Naši křesťané a muslimové se dohadovali až po Karibik. Dokonce i univerzalisté mají sklon dívat se svrchu na každého, kdo se nehlásí k oficiální teologii.“

„Která je taková, že žádná oficiální teologie *není*.“

„To je jedno. Stejná tendence je tady. Nevím. Třeba tihle mimozemšťané neznají takovou rozmanitost, jakou skýtá pozemský život. Jestli existuje v podstatě jeden typ tvora, nikdy by nebyl nucen jednat s něčím *jiným*.“

Solly pomalu spořádal snídani, pak nechal hlavu klesnout dozadu a usnul. Zhruba po hodině se probudil, odešel do své kajuty, dal si sprchu a převlékl se. Když se vrátil, vypadal upraveněji, ale únava na něm byla znát stále. „Nechce se mi věřit, že tam jen tak sedí a nic nedělají,“ prohlásil.

„Třeba vypustili modul,“ navrhla Kim. „Je možné, že se snaží o setkání.“

„Ne. Slyšeli bychom nějaký rádiový provoz. *Lovec* by jim musel sdělit – *ukázat* – co se chystají udělat.“

Po celé dopoledne zůstaly obrazovky zcela prázdné. Solly a Kim znovu a znovu procházeli stejné argumenty. Kolem čtvrté odpoledne Kim usoudila, že kvalita signálu se pravděpodobně zhoršila do takové míry, že jej prostě již nezachycují.

„Je to možné,“ řekl Solly. „Ale pravděpodobné to není.“

Sešli do klubovny a zacvičili si spolu. Ani jeden mnoho neřekl, a když skončili, osprchovali se a převlékli. Solly se jí zeptal, jestli si myslí, že už je to konec.

„Asi ano," uznala.

„Takže co uděláme dál?"

„Budeme ještě chvíli poslouchat. Jestli nic neuslyšíme, přesuneme se na jiné místo, kde to budeme moci zachytit, a poslechneme si to celé ještě jednou. To nám umožní získat druhý směr a určit jejich polohu."

„Jak dlouho tady zůstaneme?"

Lovec byl v oblasti Alnitaku skoro dva dny. „Budeme to zkoušet do zítřejší půlnoci. Jestli do té doby nic dalšího neuslyšíme, vypadneme."

Toho večera za ní přišel s něžností a vášní, která ji ohromila. „Jsem rád, že jsi získala, co jsi chtěla," řekl jí, když první vlna milování opadla. „Zatím neznáme všechny detaily, ale přinejmenším víme, že se to stalo."

„Dej mi pusu, blázínku," řekla.

Noc byla plná smíchu, k němuž se přidalo i několik slz. Nevěděla proč, nedovedla ty slzy vysvětlit sobě ani jemu, ale nebránila se jim.

„Jsem v posteli s nesmrtelnou," řekl.

A ona věděla, že to je pravda. Nakonec vyřeší vše, získají všechny odpovědi, dozvědí se, co se stalo Emily, a zjistí, jak se Joši dostala do řeky a co vyrvalo kus úbočí z hory Naděje. Byla to jen otázka času. A za tisíc let se děti budou učit vyslovovat její jméno.

Nikdy, ještě nikdy v sobě necítila tolik života jako nyní. S odhodláním se vrhla na Sollyho a musela se smát, když nakonec vyčerpaně klesl na postel a poprosil ji, aby mu dopřála odpočinek.

Jak tak ležela na zádech a přes sebe měla Sollyho levou paži, někdy kolem páté hodiny ranní dospěla k rozhodnutí,

že si ho nechá a udělá to, co udělat musí. Solly byl navíc součástí celé té úžasné události a ona si z ní chtěla ponechat co nejvíc. Spojila je radost z toho, co spolu prožili. Až dojde na obřad, bude to jen potvrzení toho, co se stalo na této nejslavnější kosmické lodi.

Ráno spali dlouho, pak se najedli, podívali se na VR a sešli do řídicího střediska, kde je čekala stále prázdná obrazovka SJESDAP. Více než čtyřiadvacet hodin nezachytili žádné další vysílání. Zdálo se jasné, že večírek skončil, ať už z jakýchkoli důvodů. Přesto dál čekali. Večeři snědli ve spěchu. Už se nemohli dočkat, až celou záležitost uzavřou a vydají se na další stanoviště, předběhnou rádiové vlny, prosviští prázdnotou, skočí zpět do reálného prostoru a zaznamenají nový směr k Alnitaku.

„Ale velké naděje si nedělám," poznamenala. Po euforii předchozího dne na ni padl citelný útlum. Přemýšlela o starém axiomu, že když chceš, aby lidé uvěřili mimořádným tvrzením, musíš jim předložit mimořádné důkazy. *Měla* nějaké mimořádné důkazy?

Vzpomněla si na dalekohled, kterým se chtěla podívat na Jindřicha VI., a přála si z celého srdce, aby takový přístroj měla a mohla ho nasměrovat na planetu s prstenci v soustavě Alnitaku. *Spatřila* by dvě lodě, *viděla* by, co se děje. Byla zoufalá, když si pomyslela, že fotony jsou všude kolem ní, že rozptýlená pravda o tom, co se stalo na *Lovci* a *Hrdinovi*, plyne kolem ní a byla by dostupná, jen kdyby měla potřebné vybavení.

O půlnoci si povzdechla. „Je čas vyrazit."

19

…Každý jedinec končí svou existenci v osamělé křeči bezmocné agonie.

WILLIAM JAMES,
Různé podoby náboženského prožitku, VI, 1902 po Kr.

Hammersmith přešel do hyperprostoru v sobotu 10. března v 0.41. Podle plánu se měli vynořit mimo šířící se bublinu rádiových signálů. Zůstanou v rovině soustavy Alnitaku, ale nový náměr k obří hvězdě bude v pravém úhlu k prvnímu. Urazí zhruba třicet světelných let a k cíli dorazí krátce po osmé odpoledne.

Spali dlouho. Kim se probudila rozrušená. Nemohla se dočkat, až bude večer a oni začnou druhé kolo se SJESDAP. Ale nedokázala najít nic, čím by se zaměstnala, a tak nakonec hrála v klubovně šachy s UI, kterou nastavila na začátečnickou úroveň, aby ji mohla porážet.

Solly zase jednou uplatnil svůj nenapodobitelný cit pro to, co je třeba, a přichystal další večeři při svíčkách. Vypila trochu víc, než měla, a tak byla lehce opilá, když se *Hammersmith* vrátil do reálného prostoru.

Poněvadž tentokrát byl skok mnohem kratší, dorazili blíž k ideálnímu stanovišti a během hodiny již znovu poslouchali, jak se *Lovec* snaží zahájit konverzaci s neviditelným společníkem. Krátce po zachycení však signál ztratili. Měli radost, když se o čtrnáct minut později ozval

znovu, přesně načas. To zřejmě potvrzovalo teorii, že signál prochází za plynným obrem.

Věděli, že *Lovec* bude několik hodin marně vysílat signály, než dostane od *Hrdiny* odpověď. Proto si střídavě četli nebo dřímali a čas od času dělali skopičiny, jako by ani nebyli dospělí. „Takhle by mělo vypadat cestování mezi hvězdami," poznamenal Solly.

Za čtyři hodiny po odeslání prvních signálů – počítání do čtyř – *Hrdina* zřejmě zareagoval. *Lovec* odpověděl třinácti pípnutími. Emily a její společníci se jeden po druhém objevili na obrazovce a poslali pozdravy. A pak ukázali otevřená vrata.

Stejně jako předtím, žádnou další relaci nezachytili.

Ale měli druhý náměr. Když zohlednili hvězdný pohyb v mezidobí, přímky se protnuly v místě, které bylo vzdáleno tři sta astronomických jednotek let od Alnitaku. Přímo na oběžné dráze plynného obra.

Přesto počkali ještě dva další dny. Nakonec nemohlo být pochyb, že představení skončilo. Solly vložil disk do nahrávacího zařízení a nařídil UI, aby na něj zkopírovala záznamy zachycených signálů z obou míst. Když byla kopie hotová, dal disk Kim. „Pokud budeme mít štěstí, zachrání nás to oba před soudem," řekl.

„Uvidíme." Pohlédla na disk. „Pro někoho by mohlo být jednodušší dokazovat, že celé posádce *Lovce* ruplo v bedně, než přiznat, že skutečně něco viděli. Navíc by se to dalo dotáhnout ještě o kus dál, aby to vysvětlilo chybějící ženy. Potřebujeme zahlédnout to, co viděli oni." Zhluboka se nadechla. „Fajn. Myslím, že nastal čas pro druhou fázi."

„Místo zločinu?"

„Ano."

„Proč to dělat? Jaký to má smysl? Všichni jsou přece dávno pryč."

„Solly," řekla, „zkus si představit sebe na místě té druhé lodi. Podívej, z důvodů, které neznáme, se naši lidé vrátili a nikomu nic neřekli. Možná došlo na palubě ke rvačce, k hádce o to, jak to oznámit nebo komu připadne sláva –"

„– to nedává smysl –"

„Jasně. Jenže něco se stalo. Možná je to strašně vylekalo. Možná zahlédli něco tak děsivého, že se z toho všichni zbláznili –"

„– a my tam chceme letět?"

„Budeme opatrní. A nenecháme se zaskočit. Podívej, jedná se o to, že *obě* lodě věděly, že došlo ke kontaktu. Pro ty mimozemšťany to musela být stejně významná událost jako pro nás. Takže co udělali potom? Co bychom udělali my dva?"

Podepřel si bradu jednou rukou a upřeně se na ni podíval. „Za předpokladu, že na pořádný rozhovor nedošlo a druhá loď jednoduše odlétla, bychom to místo trvale sledovali."

„Umíš si představit důvod, *proč* bychom to nedělali? Proč bychom tu událost jednoduše ignorovali?"

„Ne," přiznal po chvíli mlčení. „Ne, a to i přesto, že jsme tu událost skutečně ignorovali. Ale čekal bych, že tam hned pošleme vědecké týmy."

„Které by tam zůstaly léta, nemám pravdu?"

„Asi ano. Ale *dvacet sedm* let?"

„Třeba ne *tak* dlouho. Nevím. Ale nechali bychom tam nějaké automatické systémy."

„Jasně," řekl. „Zřídili bychom tam základnu a udržovali ji neurčitě dlouho."

„Ano, přesně tak. Proto stačí, abychom zaletěli k Alnitaku a ukázali se tomu, co tam nechali. Zamíříme k tomu plynnému obrovi a uděláme všechno, co budeme moci, abychom na sebe upozornili. Budeme hledat cokoli,

co tam nepatří. A když budeme mít štěstí, kdo ví, co najdeme?“

Vzhledem k vzdálenosti tří set astronomických jednotek byla planeta osmkrát dál od své hvězdy než Konečná od Helia anebo šestkrát dál než Pluto od Slunce. Měla sedmnáct oběžnic a soustavu prstenců rozdělenou na tři části. V jižních zeměpisných šířkách plula trvalá bouře, jaké k plynným obrům často patří. Planeta potřebovala zhruba třiadvacet století na to, aby jednou oběhla svou centrální hvězdu, která měla i při této mimořádné vzdálenosti třetinový jas ve srovnání s poledním sluncem na Greenwayi.

Solly nabral kurs k planetě.

„Soustava byla zkoumána jenom jednou,“ řekla Kim. „Byl to bleskový průzkum, přiletěli a hned zase pokračovali dál. Strávili tady dva dny. Není tady nic neobvyklého, pokud si odmyslíš atmosférické jevy.“ Myslela tím obrovská mračna mezihvězdné hmoty, kolébky nových hvězd, vířící a výbušné, osvětlené zevnitř a rovněž Alnitakem. Nedaleká mlhovina NGC2024, která se touto neklidnou oblohou táhla na vzdálenost několika světelných let, byla kaleidoskopem zářivých a temných pruhů, úžasné geometrie, žhnoucích povrchů a vnitřních ohňů. Pohybovaly se jí obrovské blesky, ale bylo to tak daleko, že vypadaly, jako kdyby ztuhly přímo na místě.

„Pomalý blesk,“ řekl Solly. „Jako celá mise.“

Kim se zadívala na mlhovinu. „Jak to myslíš?“

„Už dlouho víme, že ke kontaktu může dříve nebo později dojít, možná *musí* dojít, a víme, že až se to stane, změní to všechno: naši techniku, naše vnímání toho, kým jsme, naše představy o tom, co je vesmír. Viděli jsme, jak se na nás tento blesk řítí, a přinejmenším dvanáct set let jsme si pohrávali s myšlenkou, co to může znamenat.

Představovali jsme si, že jiné inteligentní druhy existují, představovali jsme si je jako děsivé i přátelské, jako neskutečně cizí i pozoruhodně podobné, jako bohy, jako neschopné, jako lhostejné. A já si říkám, jestli ten blesk náhodou nedorazil. A ty a já jsme na místě dopadu.“

Na druhé straně oblohy se do zářivého oparu táhl dlouhý svítící pás IC434. Vévodila mu obrovská temná hmota mlhoviny Koňská hlava.

„Je to místo pro umělce.“ Stála u okna a obhlížela to obrovské divadlo. Třpytivé prstence plynného obra probíhaly šikmo jejím zorným polem jako nějaký zářící most k rodině měsíců, které byly všechny v první čtvrti. Znovu si prohlédla zvětšený detail Kaneovy nástěnné malby. Nedalo se poznat, zda tento svět je planeta, kterou Emily drží v ruce, ale vsadila by si na to.

K soustavě patřily dvě další hvězdy, jedna příliš vzdálená, než aby ji bylo vidět, a druhá dost jasná, aby se v jejím světle dalo číst. Bližší byla vzdálena od Alnitaku přibližně tisíc tři sta astronomických jednotek. Také měla velkou svítivost, i když nepatřila do stejné kategorie jako její družka. „Lidé si dřív mysleli, že dvojhvězdy nemohou mít planetární soustavy,“ řekla Sollymu. „Dnes víme, že to není pravda, ale planetami to hodně hází a často je to vyvrhne úplně. Obzvlášť tehdy, když jsou obě hvězdy hmotné a není mezi nimi dost místa.“ Klesla do křesla a pomalu přejela pohledem po prstencích a měsících. „Nezůstane na oběžné dráze dlouho. Je to jen otázka času, než ji něco vyrazí.“

Kotouč planety měl podzimní barvy. Bouře byla tmavší skvrna, kruhový kus noci. „Asi půldruhého Jupiteru,“ použil standardní srovnávací míru pro hmotnost plynných obrů. „Začínám chápat, proč se rozhodli zastavit právě tady, než Kane dokončí provizorní opravy.“

„Je to nádhera," řekla Kim. „Podívala jsem se do databáze předchozích Tripleyových cest. Už tady jednou byl. Chtěl se podívat na Koňskou hlavu."

Solly si dlouhé minuty prohlížel mračna a planetu. Potom se obrátil k ní. „Co uděláme nejdřív?"

Dobrá otázka. „Přejdeme na oběžnou dráhu. A pak budeme čekat."

„Kim," začal, „vyjadřovali jsme se k Tripleyovi poněkud kriticky, že nebyl připraven na kontakt. *My* jsme připraveni? Když se něco stane?"

Profesorsky se napřímila. „Můžeš si být jist, že se nic nestane," pravila. Oba se rozesmáli. Ve skutečnosti si Kim připravila vizuální program, jejž chtěla odvysílat, pokud k setkání dojde. Ukazoval *Hrdinu* a *Lovce*, ji a Sollyho a vnitřek *Hammersmitha*. Byly v něm záběry lesů a oceánů na Greenwayi a lidí brouzdajících po plážích. Byly tam anatomické kresby lidí a několika desítek živočichů a rostlin. A nakonec obraz tří *Hrdinů* a tří *Hammersmithů* na pozadí prstenců planety jupiterovského typu; a samotná planeta následovaná čtyřmi sty čárek, rozdělenými po desítkách. Předvedla to Sollymu.

„Setkáme se tady, až se planeta otočí kolem své osy čtyřsetkrát."

„Dobré," odvětil. Jeden den trval na plynném obrovi něco mezi sedmnácti a osmnácti hodinami. Takže mluvili přibližně o jednom roku. Dost času na vypravení expedice, vypracování strategie a návrat sem. „Kim, jak mám naprogramovat senzory?" zeptal se. „Co přesně hledáme?"

„Nastav je na maximální záběr a dosah. A měli bychom hledat *všechno*, co by tady normálně nemělo být. Zpracovaný kov. Umělé hmoty. Všechno, co není plyn, hornina nebo led. Nebo všechno, co se pohybuje samo o sobě."

Původní průzkum poskytl o plynném obrovi jen málo podrobností. Kim věděla, že má průměr na rovníku 187 000 kilometrů a na pólech 173 000 kilometrů. Průměrná hustota byla 1,2 hustoty vody, což naznačovalo vysoký poměr lehčích prvků, vodíku a helia. Náklon osy byl 11,1 stupně.

Nejúžasnějším rysem byly prstence, které byly v jedné rovině s rovníkem. Měly celkový průměr 750 000 kilometrů a byly zřetelně rozděleny do tří skupin. Ta nejvnitřnější se téměř dotýkala vrcholků mraků. Jejich tloušťka byla sotva kilometr, takže když je *Hammersmith* míjel z profilu, prakticky zmizely.

Dvě oběžnice byly větší než Greenway, naproti tomu jeden malinkatý měsíček na nejzazší hranici soustavy měl pouze půl tuctu kilometrů v průměru. Obíhal téměř pod pravým úhlem k rovníku.

„Pomohlo by nám, kdybychom věděli přesně, kde k incidentu došlo," prohlásila Kim.

„Jak to myslíš?"

„V jaké výšce. Na oběžné dráze, pokud možno."

„Nevidím možnost, jak to určit," odvětil Solly. „V jedné sekvenci se dají zahlédnout prstence, ale planetu není vidět vůbec."

„Jenže my víme, kdy se to všechno seběhlo," řekla Kim. „Víme to teď na minutu přesně." Ke kontaktu došlo 17. února v 11.42 lodního času. „Máme záběr na prstence v době, kdy se to stalo, a máme hvězdné pozadí."

„Hvězdy budou vypadat stejně ze všech míst soustavy," namítl.

„*Hvězdy* ano," přisvědčila.

Ale měsíce ne. A na záběru přinejmenším jeden byl. Byly tam *dva.*

Přehráli si příslušnou pasáž znovu. *Lovec* se vznáší na pozadí půlnoční oblohy s otevřenými vraty nákladového prostoru a rozsvícenými světly, která se rozlévají do

vzduchoprázdna. Jak teple a velmi lákavě ten vnitřní prostor vypadá, pomyslela si Kim, obzvlášť když se vedle objevila usměvavá Joši a pozvala dovnitř. Celá scéna v sobě měla něco až nestydatě erotického. Jak si to asi přebrali mimozemšťané, uvažovala.

Proměřovali soustavu oběžnic, dokud neodhalili mechaniku, kterou se řídí. Potom přetočili oběžné dráhy pozpátku do 17. února, 16.12, okamžiku, v němž byl odeslán záběr s otevřenými vraty, a porovnali pozice měsíců s úhlem prstenců.

„Výborně.“ Solly přepojil grafické znázornění na jeden z vedlejších monitorů. „Aby všechno vypadalo tak, jako na tom záběru, *Lovec* by musel být *zde.*“ Ukázal jí, o které místo se jedná: jedenáct stupňů severně od roviny rovníku, ve výšce 45 000. „Ale máme jen několik minut záznamu. To na stanovení celé dráhy nestačí.“

„Máme přece ještě jeden záběr,“ připomněla mu Kim. Ten s *Emily,* který byl pořízen o dvě hodiny později.

Solly jej vyvolal, našel další měsíce, tentokrát tři, a opakoval celý postup. Nakonec se triumfálně usmál. „Myslím, že to máme,“ prohlásil.

Kim byla nadšená. „Bezva. Naveďme se na stejnou oběžnou dráhu. Ale chci se pohybovat o něco rychleji, než by se pohyboval *Lovec.*“

„Proč?“

„Abychom předhonili to, co by se případně pohybovalo *Lovcovou* rychlostí.“ Solly se zamračil.

„Udělej to a o víc se nestarej, ano?“ řekla.

„Prosím.“

„A měli bychom co nejdůkladněji propátrávat okolí.“

„Co přesně čekáš, že najdeš?“

„*Nečekám nic,*“ odpověděla. Připadala si jako Veronika Kingová, která to vždycky říkala. „Ale možnosti jsou neomezené.“ Chovala naději, že mimozemské plavidlo tam

stále někde je, jeho opuštěný vrak, ale nechtěla o tom mluvit. *Možné* to bylo.

Solly dal instrukce UI. „Přejdeme na oběžnou dráhu až v pozdních večerních hodinách," řekl. „A budeme potřebovat asi dvacet hodin na kompletní průzkum této dráhy."

V Sollyho hlase bylo něco zvláštního. „Stalo se něco?" zeptala se.

„Přemýšlel jsem o téhle situaci, ještě než jsme odletěli, ale tenkrát jsem to nechtěl vytahovat."

„O co jde, Solly?"

„Nemáme žádné zbraně," řekl. „Nenapadlo tě, že ta věc, jestli tady je, nemusí být přátelská?"

„Nepovažuji to za pravděpodobné."

„Proč?"

Podívala se ven na hvězdná mračna. „Solly, i kdyby se jednalo o agresivní bytosti, v takové pustině, jaká je tady, by nemělo smysl po někom střílet. Co bys tím chtěl získat?"

„Třeba prostě nemají rádi nikoho cizího. Na *Lovci* se něco stalo."

„Musíme předpokládat, že jsou rozumní, Solly. Jinak by se sem vůbec nemohli dostat." Bylo jí příjemné být s ním, sama v celé té širé prázdnotě. Bylo to jiné, když se mohli podívat z oken a věděli, že to, co vidí, tam skutečně je. „Nestříleli na *Lovce.* A jestli ano, nejsou moc nebezpeční, protože se v pořádku vrátil domů."

„Je možné, že válčí sami mezi sebou," nadhodil Solly. „Třeba Ben Tripley zvolil správné jméno, když tu loď nazval *Hrdina.* Možná to byla válečná loď."

„Solly," řekla trpělivě, „*vrátili se domů v pořádku.*"

„Opravdu? Kdo to ví? Třeba se jich zmocnili. Třeba se vrátilo něco jiného." Udělal vystrašený obličej a zabroukal několik tónů ze starého hororového seriálu *Půlnoční expres.* Rozesmála se. Ale zároveň ji zamrazilo.

Krátce po večeři nalétli na oběžnou dráhu *Lovce,* která byla zhruba rovníková. Odchylovala se jenom o několik stupňů nahoru a dolů.

Obloze dominovaly prstence: obrovský zářivý oblouk, pod kterým se věčně valily mraky v barvě mezi mědí a zlatem. Hlubinami křižovaly blesky. Čas od času zahlédli ohnivou čáru, kterou po sobě zanechal meteor.

Působilo to jako místo nekonečného klidu a krásy. Skoro se nabízela myšlenka, že vzniklo jen pro potěchu lidského oka a mysli.

Již jen to je důvod pro pokračování v kosmických letech, napadlo Kim. I kdybychom skutečně byli sami, pouhá existence takového světa a úžasných hvězdokup kolem by měla být dostatečným lákadlem, aby lidé vytáhli paty z domova svých předků. V tom, co se dělo nyní, bylo něco dekadentního, v tom všeobecném ústupu do pohodlí, rutiny a známého prostředí. V nezájmu o všechno, co bylo kdysi považováno za ušlechtilé a významné.

Začali jsme žít *virtuální* život.

Nikdo nemusel pracovat, takže jenom málokdo dělal něco víc než to, že se oddával pohodlným zábavám. Kim se vždy považovala za ambiciózní. Přesto za celý život nepocítila nutkání podívat se za hranice domovského světa, a to ani tehdy, když se naskytla příležitost. Lidé si stěžovali na to, že jsou dlouhé týdny zavření ve spartánském prostředí, že se jim ze skoků dělá špatně, že mezihvězdné cestování je drahé. A raději se spokojili s imaginárními obrazy, s krásnými miniaturními ohňostroji, které jim technika může přenést do tepla a pohodlí jejich obýváku. Přihoď poleno do krbu a navštiv Betelgeuze.

Začala vysvětlovat Sollymu, jaké má pocity, když se dívá na kolébky hvězd, které jim svítí do oken, na Koňskou hlavu a prstence. Přítomnost jiných inteligentních bytostí jí

už nepřipadala natolik důležitá jako ještě před několika hodinami.

„Vítej v klubu," řekl, když domluvila. „Ti z nás, kteří si tady vydělávají na živobytí, to znají už léta. Ve skutečnosti není tak důležité, jestli v Orionu jsou nějací mimozemšťané. Toho, co je k vidění, je tolik, že není důvod stěžovat si na detaily. A jestli se nakonec ukáže, že jsme jedinou částí vesmíru, která je schopná vidět, co je kolem, není to nic špatného."

Vždy měla pocit, že Solly má tendenci zanedbávat intelektuálnější stránky života. Nečetl tolik, kolik měl, a působil dojmem, že ho víc zajímají praktické a všední věci, dojmem muže, který se zřídkakdy zabývá filozofickými otázkami. Na této cestě ji několikrát překvapil, zejména svými poznámkami o pomalém blesku. Kdyby se ho někdo optal, co je smyslem existence, dalo se čekat, že odpoví, že je to dobrý oběd s dobrými přáteli. Nebo dobrá žena.

Ona sama chovala jakousi zmatenou představu, že život má něco společného s rozšiřováním intelektuálních horizontů. A s touhou něčeho dosáhnout. Když se teď podívala z okna, došla k závěru, že jestli nějaký smysl je, naplnila jej tím, že přiletěla *sem.*

A kdyby si mohla vybrat místo pro setkání s jinými inteligentními bytostmi, bylo by to tady.

Horní vrstvy atmosféry pod ní ozářily paprsky vzdáleného slunce. Působilo to *teple* a bylo docela snadné představit si, že pod těmi mihotavými mlhami se rozkládají široké oceány a kontinenty. Ve skutečnosti byla teplota ve vrcholcích mraků pozemských –17 °C, jak je zahřívalo teplo zevnitř. Nebylo by to tak špatné, kdyby člověk mohl dýchat vodík a metan.

Solly zaměřil čidla především na oblouk oběžné dráhy, ale propátrával bublinu v celém rozsahu do vzdálenosti více než šesti tisíc kilometrů. Dosah a rozlišení hlavního pátrání

to snižovalo asi o 30 procent, ale byl ochoten takovou cenu zaplatit, aby se nenechal zaskočit. Kim proti tomu neměla námitek.

Oblétli planetu jednou za hodinu a dvacet dvě minuty. Bylo již pozdě, ale na nikom nebylo znát, že by si chtěl odpočinout.

Při třetím obletu se rozezněla siréna.

„Organický objekt před námi,“ ohlásila UI.

Přeběhli do pilotní kabiny. Solly poslal nález na hlavní obrazovku a najel na maximální zvětšení. Byli nad tmavou stranou planety, ve stínu, takže neviděl nic než tečku. Avšak analýza již začala.

Vápník.

„Těleso je obdélníkové, přibližně dva metry dlouhé a necelý metr široké.“ Uhlík.

Vzdálenost byla dvanáct set kilometrů. Solly se trochu uklidnil. Zadal stíhací kurs. Kim ucítila, jak motory zabraly. Loď začala zrychlovat. *Draslík.*

Velký oblouk prstenců dole ležel většinou ve stínu, ale několik měsíců na ně vrhalo trochu světla. *Chlorovodík.*

Vepředu začalo vycházet slunce. Ale ani od toho se nedalo čekat zlepšení viditelnosti.

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl.

Kim cítila, jak se jí stahuje žaludek.

Seděli mlčky. Cítili takové mrazení, že Solly zvýšil teplotu v pilotní kabině.

Devět set kilometrů.

Vlétli do vycházejícího slunce.

Sodík.

Zdálo se, že tečka se mění, chvílemi je jasnější a pak zase bledne. „Otáčí se to,“ řekl Solly.

Hnali se k slunci, podlétli pod ním a nakonec je nechali za sebou. Teprve pak uviděli jasně.

Bylo to tělo.

Kim sotva dýchala. Křečovitě svírala opěrky křesla a cítila na sobě Sollyho pohled.

„Jsi v pořádku, Kim?“

Šest set kilometrů.

Mělo na sobě tmavomodrou kombinézu s emblémem na rameni. Nedokázala rozeznat detaily emblému, ale věděla, co je na něm napsáno. VYTRVALOST.

Kim se dívala, jak se tělo na své osamělé pouti otáčí.

Emily.

Když ji dostihli, byli opět nad tmavou stranou. Solly uvědomil UI, že ji vezmou na palubu nákladní přechodovou komorou. Potom se otočil ke Kim. „Víš jistě, že –?“

„Jo,“ řekla. „Jsem v pohodě.“

Přikývl. „Zůstaň tady. Pokud se stane něco neočekávaného, když budu pryč –“

„Jak to myslíš *neočekávaného?*“

„Jestli nás někdo napadne.“

„Aha.“

„Neváhej říct Hamovi, aby nás odsud dostal.“

„On mě poslechne?“

„Ovšem.“

„Buď opatrný, Solly.“

„O to se neboj.“

„Ale nepůjdeš ven, že?“

„Ne dál, než budu muset.“ Zapnul kameru v nákladovém prostoru, aby mohla záchrannou operaci sledovat. Krátce ji objal a pak sešel po schodech dolů. O několik minut později vstoupil do nákladového prostoru a zamával jí. Měl na sobě skafandr a pomocné trysky.

„Slyšíš mě, Kim?“ ozval se jeho hlas.

„Slyším tě, Solly.“

„Provádím dekompresi nákladové komory. Jakmile budeme připraveni, otevřeme vrata.“ Stál před nakládacími

vraty, která byla o polovinu vyšší než on a přibližně šest metrů široká.

„Co ode mne potřebuješ?“

„Nic,“ odvětil. „Zvládnu to odsud.“

„Co když vypadneš?“ Tak docela nežertovala. „Nemůžu vypadnout,“ ujistil ji. „Jsem přivázaný.“

Motory zpomalily. Namísto trvalého tahu nyní *Hammersmith* korigoval přibližování občasnými zážehy nastavitelných trysek.

Objekt se ocitl ve vzdálenosti, kam dosvítila jejich světla, a ona si jej tak mohla dobře prohlédnout. Nemohlo být pochyb, že je to Emily.

„Já tomu prostě nedokážu uvěřit,“ řekl Solly. „Proč, proboha, by ji tady nechali?“

„Protože nechtěli, aby museli vysvětlovat, jak zemřela.“ Kim se rozbušilo srdce. Ti hajzli ji nakonec opravdu zabili. Proč?

Mrtvola připlula na vzdálenost menší než sto metrů. Kim pozorovala v záběru vnějších kamer, jak se nákladová vrata otevřela. Viděla Sollyho v ozářeném prostoru, viděla jeho siluetu na pozadí prstenců plynného obra.

Pomocné trysky znovu zabraly. *Hammersmith* se pootočil a zpomalil tak, že se pohyboval stejnou rychlostí jako tělo, které zmizelo z předního výhledu a objevilo se na levoboku.

„Jsi v pořádku, Solly?“

„Jo. Jde to dobře. Za minutku ji mám.“

Dívala se, jak se vyklonil z otevřených vrat. O chvilku později vtáhl tělo dovnitř, zlehka je položil na podlahu a umístil je tak, aby nebylo v záběru kamer.

„Ukaž mi ji,“ ozvala se Kim.

„Ve skutečnosti to nechceš,“ řekl.

Ale trvala na tom, a tak ji Solly nakonec posunul.

Tělo se seschlo a propadlo do sebe. Uniforma byla přesto nažehlená. Emily měla černé přísavné boty a bílé slavnostní rukavice.

Černé vlasy stále lemovaly obličej, z něhož se dal i v mumifikovaném stavu vyčíst zmatek a šok. Smrt přišla najednou a nečekaně, usoudila Kim.

„*Kim,*“ promluvila UI. „*Mám pohyb. Ve vzdálenosti devět set kilometrů.*“

„Jaký pohyb?“

„*Neorbitální.*“

„Směrem k nám?“ Pocítila vlnu naděje. Nikoliv však bez příměsi obav.

„*Ano. Blíží se rychlostí asi jednoho kilometru za sekundu.*“

„Zavři vrata a obnov tlak v komoře, Hame. Solly, slyšíš to?“

„Ano, slyšel jsem to. Hame, pohybuje se to po stíhacím kursu?“

„*Popsal bych to spíš jako* kolizní *kurs, Solly.*“

„Zpomaluje to? Nebo je rychlost stálá?“

„*Zrychluje to.*“

„Fajn. Připrav se k opuštění oběžné dráhy.“

„Počkej chvilku,“ řekla Kim. „Nevíme, jestli je to nepřátelské.“

„To tedy je, když se to chová takhle. Jestli s námi chtějí mluvit, můžou k tomu použít rádio.“

„Solly, proboha, proto jsme přece tady. Jestli tam někdo je a my vezmeme do zaječích, k čemu to všechno bylo?“

„Kim, věř mi. Jde to po nás.“

Měl pravdu. Věděla, že má pravdu, a to ji rozčilovalo. Co to bylo za pitomost? *Uteč.*

„Hame,“ řekla. „Můžeš mi ten objekt ukázat?“

„*Nemohu, Kim. Je příliš daleko. Ale mohu ti sdělit, že nemá žádný identifikovatelný pohonný systém.*“

Kim vítězně zvedla pěst. „Slyšíš to, Solly? Žádné trysky. Je to stejná technologie. *Hrdina* je pravý.“

„Slyším to, Kim. Měla jsi celou dobu pravdu. Ale i tak je to nebezpečné. Hame, jsme připraveni k odletu?“

„*Za patnáct sekund.*“

„No tak, Solly. Uvědom si, co děláš.“

„*Kim, já* přemýšlím.“

„Podívej, jak je to *malé.*“

„A právě to mi dělá starosti, Kim. Miny jsou malé. Atomové bomby jsou malé. Lodi s přátelskými mimozemšťany *nejsou* malé.“

„Solly –“

„Věř mi. Rád bych ti dopřál, aby bylo po tvém. Ale nechceme se kvůli tomu nechat zabít. Hame –?“

„*Připraveno, Solly.*“

„Dostaň nás odsud. Prozatím zrychluj se dvěma g. Najdi kurs, který nás od toho objektu dostane co nejdál.“ Pak řekl Kim: „Jestli tu věc řídí přátelská inteligentní bytost, pozná, že máme strach, a nechá toho. Jestli bude pokračovat v útoku, řekne nám tím všechno, co potřebujeme vědět.“ Otevřel jeden z kontejnerů v nákladním prostoru, uložil do něj tělo a zajistil je.

„Třeba uvažují jinak než my,“ namítla.

„Nikdo, kdo by měl přátelské úmysly, by na nás něco neposlal, aniž by si s námi nejdřív zkusil promluvit. Hame, zaznamenáváš nějaký rádiový provoz?“

„*Ne, Solly.*“

„Přepoj mě na multikanál,“ řekla Kim. Solly se na ni soucitně podíval. „Možná že je to nějaké nedorozumění,“ dodala.

Solly si povzdechl dostatečně nahlas, aby to slyšela. „Jsem tady ztracený ve vesmíru s šílenou vědkyní,“ řekl.

Promluvila do mikrofonu, který měla na krku. „Zdravím vás. Tady je Kim Brandywineová z lodi *Hammersmith.* Přicházíme v míru.“

Šum.

„Je tam někdo?“

„Jenom my, skřeti,“ ozval se Solly. „Podle mě je celá operace automatická. Přiletíš, spustíš alarm a oni po tobě vystřelí.“

„To není možné. Byla by to pitomost.“

„Možná že ano, ale vsadím se s tebou, že je to tak. Řekl bych, že tihle lidi jsou pěkně prašivá banda.“

Kim to zkusila ještě několikrát, než to vzdala. „Kde je ten objekt nyní?“ zeptala se Hama.

„Rychle se přibližuje. Vzdálenost šestnáct set kilometrů.“

Solly netrpělivě čekal. Dokud se v komoře neobnoví tlak, byl tam jako v pasti.

„Solly,“ řekla, „proč bychom to nemohli risknout?“

„Kim, chovají se *nepřátelsky.* Co to obnáší? Měli bychom si přiznat realitu.“ Zvonek cinkl. Solly si strhl přilbu a vyběhl ze záběru kamery. „Hame, co dalšího nám o té věci můžeš říct?“

„Její plášť klame senzory. Je mi líto, Solly, ale mohu poskytnout jen málo dalších informací. Mohu však ohlásit, že ten objekt přizpůsobil kurs a rychlost a nadále nás dohání, nyní konstantním tempem. Stále je na kolizním kursu.“

Kim poslouchala s rostoucím zděšením. Ta věc skutečně jevila všechny známky řízené střely. Jak mohli být tak zabednění? Nedávalo to žádný smysl, tak jako všechno ostatní v této záležitosti.

Solly vešel do kabiny, posadil se a připásal se. „Vzrušující, ne?“ řekl.

„Asi jsem neměla pravdu.“

„Asi ne.“ Podíval se na obraz pronásledovatele na horní obrazovce. „Tak dobře, Hame, šlápneme na to. Plným tahem vpřed.“

Hammersmith vyrazil dopředu. „Za jak dlouho budeme moci skočit?“ zeptal se Solly. *„Dvacet jedna minuta a deset sekund. Objekt se stále přibližuje.“*

V pravém rohu blikal odhadovaný čas do zásahu: 17.40. „Dokážeme to,“ řekla. „Ještě se můžeme otočit a zkusit si s nimi promluvit.“

„Chceš mluvit s *torpédem?*“

Snažila se přemýšlet. „Copak nemáme vůbec nic, co by se dalo použít k obraně?“

„Mohli bychom vyjít ven a praštit do toho klackem.“ Solly vypadal nešťastně. „Škoda že to nespaluje palivo.“

„Proč?“

„Je to malé. Brzy by to bylo na suchu. Jaký pohon to asi má?“

„Dalo by se spekulovat,“ řekla Kim.

„Tak to zkus.“

„Jedna možnost jsou magnetické siločáry. Druhá je antihmota. Možná kvantové články.“

„Jak se pohybují bez trysek?“

„Třeba využívají stejnou technologii, jakou my používáme k vytváření umělé gravitace. S tím rozdílem, že v jejich případě pole vzniká *mimo* plavidlo. V tom směru, jímž chtějí letět. Takže do něho vlastně jen padají.“

„V každém případě budou mít možnost dlouhého doletu,“ konstatoval Solly.

„To ano,“ připustila. „Určitě. Ale možná nebudou schopni udržet s námi krok. Přidávej pod kotel.“

„Jsi větší optimista než já. Ten krám je sedm set kilometrů daleko a momentálně na nás stahuje čtyřicet osm kilometrů za minuta. Tempo přibližování zůstává stejné bez ohledu na to, jak zrychlujeme.“

„A co manévrování?“

„Můžeme to zkusit, až se přiblíží.“

Těleso bylo již dost blízko, aby dostalo jasný tvar. Mělo hyperbolické linie. Vypadalo vlastně jako létající *sedlo.* Dokonce mělo roh a postranní panely, které připomínaly třmeny. Ham vynesl grafické měřítko, aby jim ukázal velikost objektu: na délku třicet centimetrů, na šířku polovina. Na výšku to mělo čtyři centimetry. Bylo to *menší* než sedlo. Vnějšek tvořilo hladké šedé pouzdro, na němž byla jedinou zvláštností řada černých čoček zasazených po straně sedátka. Bylo to bílé a ona na tom nedokázala rozeznat žádné znaky. „*Nevypadá* to jako bomba,“ poznamenala.

„To rád slyším.“

„Nemůžeme letět k prstencům? Zkusit se třeba za něco schovat?“

„Jsme příliš daleko. Ale řeknu ti, co *můžeme* udělat.“

„Co?“

„Odeslat subprostorovou zprávu do St. Johns. A jednu kopii Mattovi. Říct jim, co jsme našli a co se děje.“

„Nejsem si příliš jistá, že chci říct celému světu, co děláme.“

„Proč?“

„Protože když to uděláme, přestane to být náš objev.“ Solly se na ni podíval. „Začínám chápat, co se možná stalo na *Lovci.*“

„Jestli se necháme zahnat a vrátíme se s prázdnýma rukama, někdo jiný velice pohotově vyrazí. Něco ti řeknu, Solly. Připrav zprávu, zkomprimuj ji a nachystej ji k odeslání. Až to bude vypadat, že dojde na nejhorší, odešleme ji. Fajn?“

Souhlasil a Kim vysvětlila Hamovi, co je zapotřebí udělat a co bude zpráva obsahovat. Měla zahrnovat popis všeho, co zatím udělali, zejména objev těla Emily, a

doporučení, aby všichni ostatní, kteří se chystají k Alnitaku, byli vybaveni obrannými systémy.

Když byla hotová, Solly připojil videozáznam předmětu a Ham to všechno vmáčkl do hyperkomové zprávy, na jejíž odeslání nebude třeba více než jedna vteřina.

Kim zatím pozorně sledovala dění na navigační obrazovce. Objekt se stále přibližoval.

„*Kolize za pět minut,*“ oznámil Ham.

„Třeba je to střela, jež se navádí teplem.“ řekla. „Co kdybychom zastavili motory?“

Zavrtěl hlavou. „Poprvé jsme ji zaznamenali ve vzdálenosti devíti set kilometrů. To je trochu moc daleko na střelu naváděnou teplem. A navíc by to bylo dost primitivní na někoho, kdo nepotřebuje reakční hmotu. Ne, tahle věc je na nás zaměřena vizuálně. Uděláme nejlíp, když budeme dál prchat.“

Viděli dva časové údaje. Jeden ukazoval zbývající čas do kontaktu, zatímco druhý, na němž bylo asi o tři minuty víc, udával, za jak dlouho bude k dispozici skoková kapacita.

„Mohli bychom to zkusit v modulu,“ navrhla.

„Opustit loď?“ podíval se na ni. „Jestliže to uděláme, dopadneme v nejlepším případě tak, že strávíme zbytek života tady.“

„Proč, proboha, by něco takového dělali?“ nechápala Kim. „Ten krám přece nemůže být úplně pitomý.“

„Nevím,“ řekl Solly. „Nejsem odborník na psychologii mimozemšťanů.“

Čas do kontaktu se ztenčil pod dvě minuty.

„Hame, na můj příkaz uděláme obrat o třicet stupňů na levobok, patnáct nahoru.“

„*Solly, při tomto zrychleni budete ty a pasažér vystaveni mimořádné zátěži, která může být až riziková.*“

„Díky, Hame. Oceňuji tvou starost.“

„*Mám vždy starost o blaho posádky a pasažérů.*“

Objekt byl patnáct kilometrů daleko. Zbývala minuta. Solly se díval, jak hodiny odtikávají k posledním deseti vteřinám. „Hame," řekl, „proveď rozkaz."

Hammersmith se převalil prudce doleva a příď se ostře zvedla. Kim to smýklo doprava. Orgány se jí namačkaly jeden na druhý a křeslo na ni zdola nepříjemně přitlačilo. Srdce se jí rozbušilo a před očima se jí zatmělo, obávala se, že omdlí. Hukot ve stěnách zesílil. Snažila se myslet na bod na obrazovce.

„Proletělo to kolem nás," oznámil Solly. A potom se na ni podíval. „Nevypadáš dobře."

„Zvládám to," odpověděla.

„Objekt zahájil změnu kursu," oznámila UI.

Kim seděla v křesle a oči měla zavřené. V tu chvíli jí to bylo skoro jedno.

„Získali jsme zhruba minutu," řekl Solly.

Setřásla ze sebe strnulost.

„Stále se přibližuje."

Obraz tělesa vévodil horní obrazovce. Vypadal komicky. Nějaké pitomé sedlo.

„Věsí se na nás," řekl Solly.

A potom se přihlásil Ham: *„Pane, objekt zpomaluje. Posouvá se na levobok."*

Zmizel z obrazovky a o něco později se objevil znovu, když jej zabrala další kamera.

„Objekt se pohybuje po souběžném kursu. Stále zpomaluje."

„Ostře doprava, Hame." Tentokrát zůstal s nimi.

„Možná nakonec není nepřátelský," nadhodila. „Kdyby chtěl, už nám mohl odbouchnout zadek."

„Možná."

Podle přístrojů byl pět metrů od levoboku. *Čtyři.*

„Srovnal kurs a rychlost," řekl Ham.

Indikátor signalizoval, že skokové motory budou za dvě minuty připraveny k přechodu do hyperprostoru. „Zadrž, Solly," řekla Kim. „Dej jim ještě šanci."

„Ty máš sebevražedný komplex, zlato. Ale budeme hrát tvou hru."

„Objekt ve vzdálenosti dva metry," řekl Ham. Dívali se, jak se jeho obraz zvětšuje. Potom zmizel z obrazovek.

„Kam se poděl?" optala se Kim po dlouhém, tísnivém mlčení.

„Je těsně u nás. Senzory už ho neregistrují."

„Objekt se k nám přichytil."

Seděli bez pohybu, bez řeči, bez dechu.

Kim svírala opěradla svého křesla a přemýšlela o tom, že opravdu nejde předvídat, co takový mimozemšťan udělá. „Co se stane, když teď skočíme?" zeptala se hlasem tak tichým, že se Solly musel předklonit, aby ji vůbec slyšel.

„Těžko říct." Také šeptal. „Možná se toho zbavíme. Ale stejně tak je možné, že to zůstane s námi."

Kim cítila srdce v krku. „Pořád si myslíš, že je to bomba?"

„Co jiného by to bylo?"

„Skokový stav dosažen," ozvala se UI.

„Sakra," ulevila si Kim. „Jedeme."

Solly nepotřeboval přesvědčovat. „Kam?" zeptal se.

„Jak to myslíš?"

„Greenway? Nebo Tigris?"

„Solly, obávám se, že to není nejvhodnější okamžik na diskusní kroužek."

„Rozhodni ty."

„Greenway," řekla.

„Víš to jistě?"

„Ano."

Solly se na okamžik zamyslel a pak nařídil UI, aby je odvezla domů.

Skokové motory naběhly a světla se ztlumila. Pak obrazovky ztmavly. Alnitak byl pryč a s ním i planeta s prstenci a mračna hvězd.

„*Skok úspěšně dokončen,*“ řekl Ham.

„A objekt?“

„*Je tam pořád.*“

20

Čím to je, že umírající měsíční paprsek dovede vykouzlit oči, osobu skrytou ve stínech?

SHEYEL TOLLIVER, *Poznámky*, 591

„Kdyby nás chtěli odpálit, myslím, že už by to udělali," ozvala se Kim.

„Nejspíš máš pravdu. Takže by nám nemělo nic hrozit. Alespoň prozatím."

„Jak to myslíš, *prozatím?"*

„Těžko s tím můžeme odletět domů."

„Proč?"

„Mohlo by to být sledovací zařízení."

„To si vážně myslíš?"

„Co jiného by to bylo, když to není bomba?" Zamyslela se. „Mohl by to být dar."

„Jako v Troji?"

„Solly, možná začínáme být trochu paranoidní."

„Jo. Na malé paranoie ostatně nemusí být nic špatného, když tě někdo pronásleduje. Nemáme ponětí o jejich schopnostech. A zatím jejich úmysly nepůsobí dvakrát přátelsky."

„Fajn," řekla. „Tak se toho zbavme."

Solly přikývl. „Moje řeč."

Objekt byl přilepený na trupu nedaleko hlavní přechodové komory.

Solly vstal a zamířil ke dveřím. „Já to zařídím," prohlásil. „Co chceš dělat?"

Opustili pilotní kabinu a sešli po schodech dolů. Solly otevřel skříň ve vstupu na hlavní palubu. „Jediné, co udělat můžeme. Vyjít ven a odstranit to." Zamračil se. „Pravděpodobně to není nebezpečné, Kim. Kdyby na nás chtěli zaútočit, už by to udělali. Nejspíš doufají, že si nevšimneme, že máme černého pasažéra."

Přikývla. „A co mám dělat *já?*"

„Zůstat zde." Vybral si izolovanou tyč a potěžkal ji. „Tímhle by to mělo jít."

„Co kdybych šla tentokrát ven *já*?"

„A kolik máš zkušenosti s výstupem do volného prostoru?"

„Jak těžké to může být?"

„Není to těžké. Ale není na škodu vědět, co děláš." Políbil ji.

„Solly," řekla, „proč by nám dávali na trup něco, čeho se můžeme snadno zbavit, když vyjdeme ven?"

„Jestli to dobře chápu, naznačuješ, že to tak nebude."

„Přesně tak. Chci říct, že to nepůjde uvolnit."

„Tak se o tom přesvědčíme."

Kim hrála šachy dostatečně často, aby znala základní poučku: Vždycky čekej, že protihráč udělá nejlepší možný tah. „Mně se to nelíbí," řekla.

Sollymu se dařilo vypadat, jako by všechno bylo pod kontrolou. „Třeba je to jen taková zkouška. Jestli jde o něco víc, jestli se tam venku něco stane, řekni Hamovi, aby zamířil na St. Johns, ano? Neleť domů. Pokud musíme riskovat, že něco ztratíme, ať je to předsunutá základna a ne Greenway."

Připadala si prázdná, když se dívala, jak leze do skafandru. A najednou si vzpomněla na projekt Maják. *Tady jsme.*

Přijďte si pro nás. Ale ne, tak to doopravdy nemohlo být. Nemělo to logiku.

„Jestli mě na tom všem něco rozčiluje," postěžovala si, „tak to, že nikdy nemůžu být nijak užitečná."

„Zatím jsi zvládla všechno. Teď tady seď a čekej. Za půl hodiny jsem zpátky."

Vyzkoušeli vysílačky, vypnuli gravitaci a rozsvítili všechna vnější světla na levoboku. O několik minut později panel ohlásil, že vnější dveře se otevřely. Kim řekla UI, aby Sollyho sledovala všemi dostupnými kamerami.

„Kim," řekl Ham, *„má jednu kameru i nahoře na přilbě."*

„Můžeš ji aktivovat?"

„Samozřejmě."

„Tak to udělej."

Záběry se objevily na třech obrazovkách: jednou Solly z boku, jednou zezadu a pohled z jeho přilby. Čtvrtá kamera se zaměřila na objekt.

Solly připevnil lano k bezpečnostnímu kroužku hned vedle přechodové komory a rázně vykročil po trupu k předmětu. Na trupu ho držely magnetické boty.

Nebylo vidět žádné hvězdy, a tudíž ani žádnou oblohu. V tomto podvesmíru existoval čas i prostor, ale to první jako by běželo proměnlivým tempem a to druhé bylo zhutněné. Nepřipomínalo to noc pod oblohou zataženou hustými mračny, poněvadž i mraky by byly *viditelné,* smysly vnímatelné objekty, jejichž přítomnost bylo možno cítit, jejichž tíha doléhala na pozorovatele. Toto bylo opravdové *prázdno,* absence všeho, vesmír, který teoreticky neobsahoval hmotu ani energii s výjimkou těch, které čas od času pronikly zvenčí prostřednictvím skokových motorů.

Připomnělo jí to děsivé okamžiky ve výpusti, kdy se na ni svět navalil, *pohřbil* ji. Kdy jediné světlo vrhané

baterkou na zápěstí zaniklo v temnotě mysli a ducha, která mohla trvat navždy.

Solly prošel mezi anténami, senzory a armaturami roztroušenými po povrchu *Hammersmitha.* Dívala se, jak se přiblížil k objektu a posvítil si na něj.

Uhnízdil se mezi servisním průlezem a držákem senzoru.

„Co si o tom myslíš, Kim?“ zeptal se.

„Nevím,“ odpověděla. „Buď opatrný.“

Dotkl se toho koncem tyče. Žádná reakce. „Zkusím do toho strčit,“ řekl.

„Jemně,“ poradila mu.

„Tlačím.“

Neviděla žádnou reakci.

„Sedí to docela pevně,“ řekl Solly. „Bude to nejspíš zmagnetizované.“

Sklonil se a pokusil se vklínit tyč *pod* to. Sedlo se rozevřelo jako irisová clona. Kim sebou škubla. Solly také.

Vypadalo to, jako by se na ně podívalo černé oko. „Solly,“ hlesla.

„Vidím to.“ Otvor byl široký asi jako dlaň s nataženými prsty. Temnota byla hmatatelná, několik centimetrů hluboká. „Buď opatrný.“

Solly čekal, zda se stane něco dalšího. Když se nedělo nic, znovu se pokusil zastrčit tyč pod předmět. Kim měla mizerný výhled. Jediné, co viděla, byla změť stínů, ostrých světel a Sollyho paží. Mrzelo ji, že to nemohou vzít dovnitř a prohlédnout si to, ale i to se zdálo být nebezpečné.

Kdo by tomu uvěřil? Získali evidentně pravý předmět mimozemského původu a chystali se jej zahodit.

Zoufale toužila po tom, aby to skončilo a Solly se vrátil dovnitř.

Podařilo se mu tyč zaklínit a teď hlasitě funěl, jak se snažil tlačit dolů. V neurčitém světle viděla špatně, ale najednou jako by se trup a držák *rozvlnily.*

Stalo se to tak rychle, že si nebyla jistá, jestli to opravdu viděla.

Objekt se uvolnil.

„Fajn,“ řekl Solly. Strčil pod to pravou ruku a odtrhl to, jako když se strhává slupka z pomeranče. Jakmile to bylo celé pryč, zvedl to do výšky, ukázal to na kameru a několikrát to natočil různým způsobem, aby v záznamu nic nechybělo. Potom to odhodil. Dívala se, jak se to točí a mizí to ve tmě.

„Dobrý výkon, Solly.“

„Díky.“

Solly si zastrčil tyč za opasek a okamžitě se vrátil do přechodové komory. Spojil se s UI. „Hame, kde je nyní ten objekt?“

„Stále se vzdaluje. Rychlostí tří kilometrů za hodinu. Nevykazuje žádné známky vnitřní energie.“

Zvedla oči k obrazovce vyhrazené kameře na Sollyho přilbě a dívala se, jak se v přechodové komoře rozsvítilo. Dveře se zavřely a v celé lodi se obnovila gravitace. Viděla lavici naproti té, na níž seděl. A část ovládacího panelu, blikající žlutou kontrolku, madlo a jednu Sollyho nohu.

„Hame,“ řekl, „sleduj objekt tak dlouho, jak budeš moci. Pokud dojde k nějaké změně, dej nám vědět.“

„Udělám to, Solly.“

Žlutá kontrolka bude blikat, dokud tlak vzduchu nedosáhne normálu. Potom zezelená.

Kim se potýkala s problémem. Bylo možné, že *Lovec* zpackal první kontakt, a ona teď dělala totéž. „Je možné, že jednou budeme historikům pro smích, Solly.“

„Mně se to stejně nelíbí, Kim. Zjistili jsme, že tady něco je. Myslím, že teď musíme celou věc předat týmu, který sem může přijít připravený –“

Žluté světélko zesláblo.

A pak zjasnělo.

Něco takového nemělo dělat.

„– udělat to systematicky," dořekl Solly.

Stěna a ovládací panel za svítilnou se *rozvlnily*. Jako asfaltový chodník v parném dni.

Zmizelo to skoro dřív, než si toho všimla. „Solly, je nějaký problém s kamerou?" zeptala se.

„Ne," odpověděl. „Taky jsem to viděl."

V lodi zavládlo tíživé ticho. Opustila pilotní kabinu a čekala u přechodové komory, když se dveře otevřely. Solly vyšel ven.

Posvítila si na vstup všemi světly a nahlédla do přechodové komory. Všechno vypadalo normálně.

„Hame," řekla, „pusť ještě jednou sekvenci z kamery na přilbě, asi čtyři minuty zpátky. Dej to na jedno okno ve vstupu."

Ve vstupní části se nacházela dvě velká okna. Na obou byla hvězdná obloha, jak se mohla jevit z Greenwaye. Jedno teď ztmavlo a potom se znovu rozzářilo. Ukázalo, jak Solly vchází do přechodové komory.

„Málo zpátky," řekla. „Vrať to ještě o několik minut."

„Byl to jen pokles napětí," usoudil Solly.

„Možná."

Dívala se, jak jde rychle pozadu, viděla sedlo, jak letí zpět k lodi a klouže mu do ruky, viděla, jak je položil na trup. Použil tyč.

Solly na obrazovce horečně zápasil se sedlem. Kruhový otvor na horní straně se zavřel.

„Stačí," řekl. „Zastav to, Hame. A pusť to dopředu."

Solly odložil přilbu, stáhl si skafandr a posadil se, aby si sundal boty.

Držák senzoru se znovu rozvlnil. „Stopni to, Hame," řekla Kim.

Sollymu se udělaly vrásky na čele. Přehráli si to několikrát. Potom přetočili záznam na sekvenci v

přechodové komoře a dívali se, jak žlutá kontrolka pohasla a rozjasnila se a ovládací panel se zároveň rozostřil. Vypadalo to, jako by se maličko prohnul a ztmavl, jako by před ním něco prošlo, jako by se prostor, který zaujímal, nějakým nedefinovatelným způsobem změnil.

Kim upírala zrak na obraz na monitoru. „To se venku stává normálně?“

„Ne.“ Přepnul na záběry přední kamery na trupu, vrátil záznam zpátky a podíval se na celou situaci z jiného úhlu.

Senzorový držák byl v popředí. Solly byl za ním. A tentokrát se rozvlnil *Solly*.

„Já to nechápu,“ řekl nakonec.

Kim začalo srdce bušit rychleji. „Nahání mi to strach, Solly.“

Když jí sundali skafandr, zjistili, že Emily něco rozkrojilo v pase skoro na dvě poloviny. Tkáň byla zuhelnatělá, trup částečně oddělený, ale nebylo vidět žádnou krev.

„Nejdřív ji očistili, než ji vystrčili z přechodové komory,“ řekl Solly:

„Co jí to mohlo udělat?“ zeptala se Kim.

„Možná laser.“ Solly se tvářil nechápavě.

Vrátili mrtvé tělo do boxu. Kim si musela stále připomínat, že teď už to alespoň ví. Ale velkou útěchu jí to nepřinášelo.

● ● ●

Analýza nahrávek nepřinesla žádné vodítko k tomu, co – pokud vůbec něco – se stalo na trupu nebo v přechodové komoře. Možná to byl optický klam. Nebo narušení časoprostorového kontinua. Ostatně, Solly byl *mimo* loď. Možná že to *mělo* nějaké vedlejší účinky, když se otevřely

přechodové komory do hyperprostoru. Žádné jiné vysvětlení se ani nenabídlo. A tak to v mezích možností pustili z hlavy a vrátili se k běžným činnostem na palubě.

A jak dny míjely, aniž by se jev opakoval, zapomněli na to úplně.

Rozhovory se zatím soustředily především na přijetí, jakého se jim dostane, až se vrátí na Greenway. Policie, nebo slavnostní průvod? Kim byla nenapravitelný optimista. Tvrdila, že přece není možné trestně stíhat člověka, který přinese odpověď na jednu z velkých vědeckých a filozofických otázek všech dob. Solly, který se v branži pohyboval již déle, vyslovil názor, že jejich úspěch Agostina ještě víc popudí. „Budoucí generace se na nás možná budou dívat dobře," usoudil, „ale místní to můžou vzít jinak. Vzpomeň si, jak to bylo s Kolumbem."

„Co je s ním?"

„Zemřel ve španělském vězení."

Kim byla jiného názoru. Myslela si, že Agostino bude chtít vytřískat z mise maximum a bude to prezentovat tak, jako by to od začátku byla iniciativa institutu. V tom případě by jejich kariéra byla v suchu, dokud by spolupracovali.

Kim věřila, že její zájem o vědu je v podstatě nezištný, motivovaný především touhou posunout hranice poznáni dál, být součástí kolektivního úsilí. Nebrala to tak, že to dělá na vlastní triko. Ale nezamlouvala se jí představa, že by se někdo jiný mohl pokusit shrábnout slávu, když tomu tolik obětovala.

Pět nocí od Alnitaku se Kim, zabraná do těchto úvah, sprchovala před večeří.

Jelikož byli na palubě jen dva, nebylo třeba nijak zvlášť šetřit vodou. Právě si umyla vlasy a otírala si obličej ručníkem, než otevře oči. Ale ucítila v koupelně pohyb.

„Solly?" zeptala se.

Jednou se už stalo, že vklouzl dovnitř, když byla ve sprše, a využil příležitost k tomu, aby ji zabalil do zástěny a hladil ji přes průsvitný plast.

Jenomže neodpověděl, a když se rozhlédla, nikdo tam nebyl.

Mávla rukou nad incidentem jako takovým i nad mírným zklamáním, které pocítila, oblékla se a sešla dolů na večeři, která sestávala z kuřete, ovocného salám a ještě horkého chleba. Bavili se o nedůležitých věcech, když jim do hovoru vpadl Ham: *„Solly,“* řekl, *„ztrácím kontrolu nad některými svými funkcemi. Jsou přesměrovávány jinam. Na alternativního správce.“*

„To není možné,“ vyhrkl Solly. „Chceš snad ohlásit virus?“

„Je obtížné stanovit přesně příčinu, Solly.“

„Které systémy ztrácíš?“

„Mám nějaké potíže s komunikačními systémy, diagnostikou a ventilací. Stav se dále zhoršuje.“

„Hame, co můžeme udělat pro nápravu situace?“

„Nevím: Možná byste měli zvážit přechod na manuální řízení. Pokud bude proces pokračovat, brzy na mne přestane být spolehnutí.“

„A to můžeme?“ zeptala se Kim. „Přejít na manuální řízení?“

„Samozřejmě,“ odvětil Solly. „Ale znamená to, že budeme muset všechno ovládat sami. A v doku možná trochu poškrábeme nátěr. Jinak to není žádný problém.“ Přesto vypadal znepokojeně.

Dojedli večeři, ale již ne v takovém klidu, jako ji začali, a odebrali se do pilotní kabiny. Kim si vzala několik kousků rozpáleného chleba s sebou.

Solly odklopil panel označený VYPÍNÁNÍ AUTOMATIKY. „Hame,“ řekl, „čas od času se zeptám, jak jsi na tom. Snaž se lokalizovat problém a odstranit ho.“

„*Ano, Solly. Snažím se o to.*“

Uchopil páku v barvě dýně a posunul ji dopředu. Okamžitě se rozsvítila řada oranžových kontrolek. „Pilot si konečně odpracuje svůj plat,“ prohodil ke Kim.

„Co budeme dělat teď?“ zeptala se.

„Odpočineme si.“ Ukázal na navigační pult, který byl vestavěný do stolu. „Jestli uvidíš nějaké červené kontrolky a já tady nebudu, zavolej mě.“

„Copak by se neozvala siréna, kdyby se něco stalo?“

„Možná. Jestli máme v systému virus, všechno ztrácí spolehlivost.“ Musel si v jejím výrazu všimnout pochybností. „Ale nedělej si starosti. Zvládneme to.“

„To je všechno?“

„To je všechno. Loď je pořád do značné míry automatická. Pořád bude ohřívat vodu, připravovat jídlo a dobíjet elektrické články. Jediný rozdíl je v tom, že teď budeme muset zmáčknout několik tlačítek, aby se to stalo.“ Odmlčel se a zamyslel se nad situací. „Pokud vznikne rozdíl mezi skutečným a předepsaným stavem, loď si toho nemusí všimnout. To znamená, že možná budeme muset čas od času nahodit termostat. Je to nepříjemné, ale jinak o nic nejde.“

Kim si dala načas s otázkou, která ji skutečně znepokojovala. „Solly, myslíš, že je možné –?“ Zaváhala.

„– aby –?“

„– aby virus pocházel z té *věci*?“

„Ne,“ odvětil, možná až příliš rychle. „Je to chyba v programu, Kim.“ Zaváhal. „To se stává.“

Kim se úzkostlivě vyhýbala tomu, aby téma nadhodila znovu. Večer zavítali do klubovny a podívali se bez přímé účasti na *Pětku,* lehkou komedii, v níž hlavní hrdinové zjistí, že v sousedství mají skupinové manželství se dvěma manželi a třemi manželkami.

Mockrát se nad programem nezasmáli. Kim většinu času přemýšlela o tom, jak jí loď připadá obrovská. Solly se snažil vypadat uvolněně, ale neustále se smál na špatných místech.

Než odešli spát, oživili UI, ale nevrátili jí řízení systémů. „Hame, podařilo se ti s tím virem něco udělat?“

Za okny byl oceán. Kim zahlédla v dálce velrybu chrlící sloup vody.

„Hame?“ zeptal se Solly. „Ozvi se.“

Podíval se na ni úkosem a zkusil to znovu. UI dosud vždy zareagovala během několika vteřin.

Kim vstala, strčila si ruce do kapes a odvrátila se od mořské krajiny. „Vypadá to, jako by vůbec nefungoval,“ řekla.

„Asi ne.“

„Stalo se to už někdy?“

„Nikdy. Ale je to taky poprvé, co jsem musel UI vypnout. Třeba se to tak projevuje.“

„Hame,“ zkusila to znovu. „Jsi tam?“

Vyšli do pilotní kabiny. Solly se posadil k řídícímu pultu a spustil diagnostiku. „Bude to několik minut trvat,“ řekl.

Za okny byla stejná mořská krajina, ale velryba byla pryč.

„Až se vrátíme,“ promluvila nenadále, „neukážeš mi záda, že?“

„Ne.“ Solly ji objal. „Miluju tě, Kim.“

Vzal ji do náruče a políbili se. „Kim –“ začal.

„Ano –?“

„Vezmeš si mě?“

Přišlo to bez varování. „Jasně,“ řekla. Snažila se, aby její hlas zůstal klidný. „Myslím, že to ráda udělám.“

Diagnostika jim dala zvukové znamení. Vše bylo v pořádku.

„To není možné," řekl Solly. „Vždyť nemůžeme ani oživit UI."

Večer Solly otevřel na oslavu jejich zasnoubení nejlepší láhev z kapitánových zásob. Milovali se ve světle svíček a za doprovodu tiché hudby. Začali v instruktážní místnosti, kde byla panoramatická okna, z nichž se otevíral nádherný výhled na vrcholek hory Morghani. Udělali si zastávku na podestě třetí paluby a pak pokračovali s nezmenšeným zápalem do ložnice.

Přestože byli na lodi sami, Kim si vždycky dávala záležet, aby zavřela dveře do ložnice. Tentokrát ji však Solly vnesl dovnitř a vyklopil ji mezi prostěradla, takže dveře zůstaly otevřené.

Noc neměla konce. Solly si chvílemi vybral oddechový čas. Využívali toho, aby spolu mluvili o budoucnosti. A potom si ji Solly znovu vzal a ona se mu ráda oddala.

Byl té noci neúnavný. Přestože měl tělo, jež bylo prakticky jako dvacetileté, zdálo se, že podává výkon nad své možnosti. Ale ona s ním držela krok.

Potom přišel okamžik, kdy ležel s hlavou u dolního konce postele, přitáhl si ji na sebe, otočil ji na záda a roztáhl jí ruce a nohy. Vychutnávala si pocit, že má pod sebou jeho tělo a jeho rty na zátylku, že jí jeho ruce bloudí po těle. Osvětlení v lodi se ztlumilo na noční režim, což znamenalo, že chodba za ní byla temná až na slabý svit bezpečnostních světel.

Hlavu měla zvrácenou dozadu v extázi. Sténala a vzdychala, částečně proto, že to dělávala, a částečně proto, že věděla, že ho to vzrušuje. Její pohled zalétl otevřenými dveřmi do chodby.

A uviděla, jak se tam něco pohnulo.

Byl to zákmit, stín, něco na samotném pokraji vědomí. Ale bylo to tam.

Okamžitě se pokusila přesvědčit Sollyho, aby přestal. Ale Solly byl k nezastavení. Něco se tam formovalo.

Oči. Ve tmě u horního okraje dveří, těsně v chodbě.

Najednou byla znovu v Kaneově vile, vyděšená studeným, citu prostým pohledem bytosti v té *druhé* chodbě. Sollyho ruce jí stále držely, hrály si s ní. Odtáhla je od sebe a skulila se na podlahu. Aniž od zjevení odtrhla oči, naznačila Sollymu, že něco není v pořádku, a začala šmátrat po nějaké zbrani. To nejlepší, co se jí podařilo najít, byla bota.

„Co se děje?“ zeptal se překvapeně.

Oči měly totéž smaragdové zbarvení, ale byly zlatě žíhané. Vertikální duhovky. Kočičí oči. Studené, věcné, chirurgické. Velice podobné těm, které zahlédla v Kaneově vile. Ale v těchto nebylo šílenství. Pouze škodolibost.

Ty oči byly bez těla.

Vznášely se několik centimetrů od stropu.

Solly se díval dolů na ni, ale ona mu přitiskla ruku na záda a pokusila se ho znehybnit. Našla dálkový ovladač, který ležel na stolku, a stiskla ho. Světla se rozzářila.

Solly se na ni podíval. Potom vyhlédl do chodby.

Byla prázdná.

„Kim?“ Solly si ji prohlížel. „Co se stalo?“

Byla slabá, neschopná pohybu. „Bylo to na chodbě.“

„Na chodbě? *Co* bylo na chodbě?“ Po čtyřech dolezl do chodby a rozhlédl se oběma směry. „Nic tady není,“ prohlásil. „Co se ti zdálo, že jsi viděla?“

Snažila se to popsat, ale znělo to jako halucinace.

„Tak fajn,“ řekl, když to přirovnala k bytosti v jezeře. „Podíváme se na to.“

Oblékla si šaty. Solly si natáhl šortky a odmontoval stojan lampy, aby jej mohl použít jako zbraň. Potom prohlédli všechny místnosti na třetí palubě. Vlastně je

prohledával Solly, zatímco Kim stála na chodbě, aby pohlídala, že se nic nedostane za ně.

Podíval se do skříní a skříněk, nahlédl za postele. Postupovali velice opatrně. Kim potěšilo, že vzal její tvrzení vážně, i když mohlo vypadat absurdně, a nevytáhl na ni to, co si určitě myslel: že vidí přízraky.

Sešli na druhou palubu a zopakovali celý postup. Nakonec prohledali spodní část lodi. Dlouhá okna jim umožňovala nahlédnout do skladových komor a doku. Solly dokonce slezl otevřeným kokpitem do modulu. Vlastní modul byl připevněn ke spodní části *Hammersmitha.* Zkontrolovali také prostory vyhrazené recyklačním systémům, vodním nádržím a nákladu. Nahlédli do strojovny. Když skončili, Solly se k ni obrátil. „Kim, už nezbývá žádné místo, kde by se to mohlo schovávat."

To nebylo podstatné. „Já jsem to viděla," řekla. Bylo to nemožné. Chtěla to hodit za hlavu, zoufale toužila uvěřit, že to byl klam. *Sen.* Výsledek vína, které během večera vypila. Ale v tu chvíli byla vzhůru. Sollyho zásluhou.

„Bylo to tady," namítla. „Zmizelo to, když jsem rozsvítila."

„Tak, jako by to udělal odraz."

„Ano."

„Jenže to nebyl odraz."

„Ne. Nebyl. Nemohl být."

Několika přístupovými panely se dalo dostat do prostorů, kde byly vnitřní rozvody a systémy. Ale kdyby je chtěli odmontovat, zabralo by to nějaký čas. Když je zkontroloval, zjistil, že všechny jsou zajištěné.

„Viděla jsem to."

„Já ti věřím."

Vrátili se do své kajuty. Tiše našlapovali po kobercích na podlaze a zhasínali za sebou světla, vraceli lodní osvětlení do režimu, v němž bylo předtím. Kim upírala oči

do pološera, prohlížela si řadu nouzových lamp, které se automaticky rozsvítily, když se loď na noc zhasla. Nedovedla si představit, co by ji mohlo splést tak, aby si myslela, že vidí oči.

Nejděsivější na celé věci byla podobnost s předchozím zjevením. Přemýšlela, jestli ji nějak nemohlo sledovat až sem.

Vytěsnila zážitek ze Severinského údolí stranou, uzamkla jej do odlehlého kouta své mysli a namluvila si, že to byl optický klam nebo důsledek nadměrné koncentrace kyslíku.

Teď to spatřila znovu. A poprvé od dětství byla nucena zamyslet se nad svým světonázorem, nad předpokladem, že vesmír je racionální. Že se řídí důsledně provázanými zákony. Že v něm není místo pro nadpřirozeno.

„Není ti nic, Kim?“ Solly stál nad ní a oblékal se. Byl viditelně znepokojený.

„Ne, to je dobré,“ řekla.

Byla tu jiná, pravděpodobnější možnost.

Sedla si k terminálu a přehrála si záběry pořízené kamerou v Sollyho přilbě. Zastavila je v okamžicích, kdy se na trupu a v přechodové komoře objevilo rozvlnění.

To, co zahlédla, souviselo se sedlem. Nebyla to bomba, byl to *dopravní prostředek.*

Pokud to tak bylo, naskýtala se otázka, zda se vůbec mohou se Sollym bavit tak, aby je ta bytost neslyšela. Naučili se mimozemšťané jazyk dostatečně, aby mohli poslouchat za dveřmi?

Řekla Sollymu, co ji právě napadlo.

„Fajn,“ prohlásil. „Vyjdeme z předpokladu, že máme na palubě vetřelce. Vysvětlovalo by se tím i to, co se děje s Hamem.“

„Alespoň jedna věc je pozitivní,“ řekla mu. „Nebude se nás to snažit zavraždit ve spánku.“

„Nechci vypadat jako pesimista, ale proč myslíš?“

„Protože se to chce dostat k nám domů.“

„Kim, nerad o tom tak mluvím.“ Ztišil hlas. „Kurs už je nastavený. Klidně by se nás to mohlo zbavit a pak si pohodlně počkat, až to starý Ham doveze do přístavu.“

Seděli na posteli a dívali se do chodby, která jim najednou připadala jako cizí teritorium, průchod z jiného světa. „Ne,“ řekla. „Pravděpodobně to neví, v jaké fázi cesty jsme. Bude to mít zájem, abychom fungovali, dokud se nevrátíme domů. Dokud to nebude mít jistotu.“

„To doufám.“

21

ZA ODVAHU V MIMOŘÁDNÉ SITUACI

Nápis na konciliární medaili Za statečnost

Ráno ještě jedenkrát prohledali loď: všechny tři paluby, strojovnu, přistávací modul a všechny ostatní prostory, na které si vzpomněli. Solly odmontoval různé přístupové panely a nahlédl mezi kabely a obvody. Nenašli nic. „Nechce se věřit, že na palubě je něco, co by tady nemělo být," konstatoval.

Jen neochotně vyslovila to, co se honilo hlavou oběma. „Možná bychom neměli letět domů."

Seděli v ušácích v instruktážní místnosti. Bylo pozdě odpoledne. Oba byli vyčerpaní dlouhým pátráním a zklamáním, které je provázelo. „Kim," promluvil Solly, „můžeme let kdykoliv přerušit a zavolat pomoc. Ale co uděláme potom? Když se to dokázalo dostat na palubu, aniž jsme si toho všimli, udělá to totéž s každou záchrannou lodí." Protřel si oči. „Udělali jsme všechno, co je v naší moci, abychom se přesvědčili, že tady žádný vetřelec není. Takže buď poletíme domů, nebo tady někde budeme sedět, dokud nám nedojde jídlo."

Kim již v průběhu pátrání vycítila, že Solly začíná být k její historce skeptický. V režimu plného denního osvětlení působily místnosti a chodby v *Hammersmithovi* méně strašidelně a pocit nebezpečí nebyl tak bezprostřední. Pokud by došli k závěru, že na palubě skutečně mají

vetřelce, neotevíraly se před nimi zrovna lákavé vyhlídky. Nejlepší bylo připsat celý incident na vrub chabému osvětlení, vybičovaným emocím a nadměrnému množství požitého alkoholu. „Podívej," řekl, „v nejhorším postačí, když zajistíme hyperkom, aby nemohl nic vysílat, a nemusíme si dělat starosti. Jinak nám může být všechno fuk."

„Víme jistě, že jsme schopni to zajistit?"

„Pokud to nepůjde jinak, můžu na něj vzít hasák."

Nálada na zpáteční cestě zůstávala tísnivá. Kim nechávala dveře jejich ložnice zavřené, i když to nejspíš nemělo žádný praktický význam. Postěžovala si Sollymu, že si připadá, jako kdyby spala v domě, kde straší. Dny míjely bez zvláštních událostí, avšak Kim věděla, že ta bytost tam je, proplouvá chodbami a průduchy těsně mimo zorné pole. Čas od času ji zahlédla, když se ty oči zformovaly ze světla lampy nebo z páry ve sprše. Cítila pohyby ve tmě, proud chladného vzduchu, který se jí otřel o kotník, šepot v lodních přepážkách. Dokonce i šelest lodní elektroniky jí občas připadal zlověstný.

Nevěděla, jestli si Solly těchto věcí také všímá. Neříkal nic.

Sex nutně ztratil na pravidelnosti. Když už na něj došlo, byl nervózní, kradmý a uspěchaný, jako by v lodi byl někdo další, kdo je může každým okamžikem přistihnout.

Ztratili spontánnost. Za starých dobrých dní, jak už tomu v duchu začali říkat, mohli milování začít i skončit kdekoli na lodi. Teď bylo jedno, kde začali, ale vždy skončili za zavřenými dveřmi své kajuty, a to až poté, co Kim rozsvítila a prohledala ji.

Připadala si nahá a zranitelná, když oba spali. Ale když to před Sollym nadhodila, zatvářil se tak ohromeně, že si to rozmyslela a nenaléhala, aby zavedli systém hlídek.

Musel se na ni dívat jako na ustrašené dítě a přemýšlet o tom, do jakého vztahu se to pustil. Jenže ona si připadala jako ustrašené dítě. Kdyby si to vyměnili, kdyby Solly viděl přízraky v prázdných chodbách, ona by určitě začala vztah přehodnocovat. Bála se, že by ho mohla kvůli tomu ztratit, a to by bylo vůbec nejhorší, co se mohlo stát. Ale nedokázala s tím nic dělat. Riziko tam bylo, ale Solly jí bezvýhradně nevěřil.

Postupně dostala zlost na Sollyho i na své strachy. A pojala sveřepou nenávist k té *věci*, která se jim tam usídlila. Čekala a doslova se *modlila*, aby se ukázala v nějaké hmotnější formě.

Sollyho snaha oživit UI nepřinesla žádné konkrétní výsledky. Občas dosáhl nějaké nesmyslné hlasové reakce, jež upozorňovala pasažéry, aby se připravili na zrychlení, nebo hlásila, že systém připravující jídlo je přetížen a potřebuje novou řídicí jednotku. Navrhovala změny kursu nebo úpravy parametrů mise a přála jim dobré ráno po celý den.

„Potřebujeme někoho, kdo ví, co se s ní děje," bručel Solly, ale nevzdal se dalších pokusů.

Bez Hama si občas musel zašpinit ruce. Nezbylo mu než provádět rutinní úkony, jako byly regulace toku energie. Jelikož některé systémy přestaly fungovat spolu s UI, ne vždy byl na závadu včas upozorněn, a taktéž neměl k dispozici nic, z čeho by se dozvěděl povahu problému. Takže když se zhroutila vnitřní komunikace, musel se několik hodin plazit po čtyřech, aby našel a vyměnil vadné relé. Samotestovací procedury, které skokové motory v pravidelných intervalech prováděly, v důsledku nějaké chyby rozeznívaly po celé lodi sirény. Tam už vůbec nedokázal závadu najít, a tak jednoduše poplašné zařízení

vypnul a doufal, že v motorech zatím nedojde k nějaké fatální závadě.

Komentoval to tak, že se během tohoto letu hodně naučí.

Kim mu pomáhala, když mohla, což však nebylo často. Elektronika nebyla její silná stránka, ale ptala se a také se učila.

Nejvážnější problém se objevil v průběhu třetího týdne, kdy se sirény rozezněly ve tři ráno a signalizovaly, že složení směsi kyslíku a dusíku se ocitlo mimo parametry. Solly nevěděl, co s tím dělat, a tak se sirény v následujících hodinách ozývaly sporadicky znovu a varovaly je před zhoršujícími se podmínkami. Bručel, že problém je spíš v poplašném systému než ve ventilaci, přesto však na tom dělal dál a vyměňoval všechny součástky, k nimž měl přístup, dokud hluk neztichl.

Do obvyklé dobré nálady se Kim již nedostala. Přestala se toulat sama lodí a spíš se držela v Sollyho blízkosti. Četla víc než kdy předtím, většinou knihy a články, jež souvisely s jejím oborem, ale také romány a historické knihy a dokonce i Simona Westcotta, klasického filozofa z druhého století, který se pokusil vysvětlit, jak se v mechanistickém vesmíru vyvinulo vědomí.

Chvílemi, když byla sama, se přistihla, jak s návštěvníkem mluví: „Vím, že tady jsi," říkala mu tlumeným hlasem, aby to neslyšel Solly. „Proč se neukážeš?"

Ke konci cesty se debata přesunula pod povrch, kde bublala jako kanalizační stoka, z níž čas od času vyvanou nechutné plyny. Jednoduše nebylo co dalšího říct. Za poslední tři týdny si Kim nevšimla ničeho neobvyklého. Snažila se přesvědčit se, aby přízrak pustila z hlavy nebo jej alespoň zamkla někam do koutku, aby ji nerušil, podobně jako to udělala s předchozím incidentem z jezera Lítosti.

Jenže *tenkrát* se mohla ze Severinského údolí dostat pryč. Teď byla s tou bytostí zavřená.

Nastalo tedy nervózní moratorium, kdy se tématu záměrně vyhýbali. Rozhovory v důsledku toho sklouzly od informativnosti k opatrnosti, od důvěrnosti k formálnosti. Bylo to, jako mít na palubě nosorožce, jehož přítomnost nikdo nechce přiznat.

Když se však poslední den přiblížila skoková fáze, Solly se k tématu vrátil. „Mrzí mne, že ten let dopadl tak, jak dopadl."

Jeho tón prozrazoval, že jí nemá její poblouznění za zlé.

„Není to tvoje vina," odpověděla, ale musela velice krotit hněv, který v ní začínal vřít.

„Musíme se rozhodnout, jestli ten incident ohlásíme."

Překlad: Chceš připustit, žes měla halucinaci?

Oba byli v pilotní kabině. Všechno bylo v pořádku a hodiny odměřovaly čas. Solly čekal, až se rozsvítí kontrolka. Potom stiskne knoflík PROVÉST a oni i s lodí přeskočí do svého vesmíru.

„Mám jednu otázku," začala Kim jako by nic.

„Ptej se."

„Když používáme hyperkomovou vysílačku, jak poznáme, že je v provozu?"

Jeho výraz ztuhl. „Mohla bys to říct nějak jinak? Jak bych mohl *nevědět*, že ji používám?"

Zkusila to ještě jednou. „Když vysíláme přes hyperkom, rozsvítí se něco na kontrolním panelu?"

„Přesně tady." Ukázal na dvě světélka v horní části komunikačního panelu. „*Oranžová* znamená, že Ham zahájil operaci a otevírá kanál, a když se rozsvítí *zelená*, můžeš mluvit."

„Můžeš to vyzkoušet?"

„Co mám vyzkoušet?"

„Ten systém. Zjistit, zda funguje."

„Proč, Kim?“ Tvářil se nechápavě.

„Udělej to pro mě, Solly. Prosím.“

Za normálních okolností by zcela jednoduše požádal Hama, aby umožnil spojení. Nyní si musel přitáhnout na klín ovládací panel, nahlédnout do návodu a stisknout několik kláves.

„Tak co?“ zeptala se.

„To je zvláštní.“

Nic se nerozsvítilo.

„Nějaký problém?“

„Kontrolky se měly rozsvítit,“ řekl.

„Takže kdyby za momentální situace někdo vysílal, nevěděli bychom to.“

Zkontroloval žárovičky. Obě byly spálené. „Jak jsi na to přišla?“

Pokrčila rameny. „Napadlo mě to.“

Odešel do skříňky, kde bylo nářadí a materiál, a vrátil se s novými žárovkami. „Určitě to souvisí s tím vetřelcem, že ano?“

„Nelíbí se mi, co se děje, Solly.“ Najednou na ni padla zoufalá únava. Nemohla se dočkat, až znovu uvidí opravdové slunce a opravdový oceán. Virtuální obloha *Hammersmithových* projekčních systémů to jednoduše nemohla nahradit. Bez ohledu na to, jak nekonečně vypadaly moře a pláž, nedokázala se zbavit vědomí, že je uvnitř. „Kdy předpokládáš přílet do doku?“ zeptala se.

„Kolem šesté ráno.“

Nebylo ještě ani deset dopoledne a od skoku je dělilo jenom několik minut. „Dvacet hodin?“ podivila se. „To je nějak dlouho, ne?“

„Může za to časový diferenciál při hyperprostorovém letu,“ vysvětlil. „Nikdy nevíme přesně, kde se zmaterializujeme. Takže chceme být dost daleko od Greenwaye.“

„Tomu rozumím.“

„Zkontroluj si popruhy.“

Slyšela, jak skokové motory hromadí energii. Solly aktivoval vnější senzory a teleskopy. Kim se opřela – nespouštěla však oči z hyperkomových kontrolek.

Když odtikávala poslední minuta, Solly si povzdechl. „Ty vážně čekáš, že se něco stane, že?“

„Myslím, že se právě něco stalo,“ řekla. „Ale abych odpověděla na tvou otázku: Ano, myslím, že bychom měli co nejdřív kontaktovat Matta. Chci mu říct, co se děje.“

„A co mu tedy řekneš? Že je podle tebe na palubě něco, co by tam být nemělo?“

„Přesně tak.“

Solly zvážněl. „Jestli to uděláš, možná se v předvídatelné budoucnosti vůbec nedostaneme domů. Vyděsíš je a my strávíme dalších několik let ve starém *Hammersmithovi.*“

„Nenapadá mě, co jiného bych měla udělat, Solly,“ přiznala.

Časomíra doběhla k nule a Solly stiskl klávesu.

Ucítila vlnu závrati. Ale snažila se dýchat klidně a myslet na jiné věci. Třeba na to, jak hezké to bylo se Sollym, přes všechny problémy. Třeba na to, že dole bylo tělo Emily a někdo za to zaplatí.

Závrať rychle pominula a okna se rozzářila známými souhvězdími. Na jedné postranní obrazovce se objevila Greenway se svými měsíci.

„Přechod dokončen,“ oznámil.

Kim kývla. Očima dál visela na kontrolkách hyperkomu.

Solly se spojil s Orbitálním Přístavem. „Tady *Hammersmith.* Blížíme se v manuálním režimu. Počítač nefunguje. Žádáme o pomoc.“

Zatímco čekali, až signál dorazí na Greenway a dispečeři odpovědí, Solly sledoval zrakem přístroje. „Všechno vypadá normálně," řekl.

Kim se nevyznala ve svých pocitech. Chtěla, aby problém pominul, chtěla se dostat se svým objevem domů a vychutnat si, co dokázala. Avšak zároveň chtěla, aby se prokázalo, že měla *pravdu,* aby Solly poznal, že její přízrak je hmotný. Možná to chtěla demonstrovat i sama sobě. Chtěla, aby se jí *někdo* omluvil.

„*Hammersmithe,* tady Orbitální Přístav." Byl to ženský hlas. „Očekávali jsme vás. Patrola vás doprovodí." Předepsali Sollymu kurs a rychlost.

„To nezní moc dobře," poznamenal.

Navedl loď na předepsaný kurs a zažehl hlavní motory. Na navigační obrazovce radaru s velkým dosahem se objevila tečka. „To bude naše eskorta," řekl.

„Jak jsou daleko?"

„Několik hodin."

Potom cosi upoutalo její pozornost. Pohyb, změna světla. Rozhlédla se po pilotní kabině. Na první pohled se zdálo, že se nic nezměnilo.

„Nějaký problém?" zeptal se Solly.

„Nevím." Sáhla si na kontrolky hyperkomu. Byly *teplé.* „Myslím, že se zase spálily," řekla.

S podmračeným výrazem je vyzkoušel sám. Potom se zachmuřil ještě víc. Vyšrouboval oranžovou žárovičku a zvedl si ji k očím. „Fakticky."

„Dá se ještě nějak zjistit, jestli vysíláme?"

„Jasně." Stiskl tlačítko. „Patrolo, tady *Hammersmith.* Slyšíte mě?"

„*Hammersmithe,* tady Patrola jedna-jedna. Slyšíme vás. Potřebujete pomoc?" Tentokrát to byl mužský hlas s bondolajským přízvukem. Hodně znělých *er.*

„Vysíláme něco v hyperkomovém pásmu?"

„Počkejte okamžik.“ Podle hlasu byl trpělivý. Kim si otřela rty a dál čekala na odpověď, která jako by neměla nikdy přijít. Pak se hlas ozval znovu. „*Hammersmithe,*“ řekl, „skutečně vysíláte.“ Evidentně to nechápal. Jak je možné, aby *Hammersmith* vysílal a pilot o tom nevěděl? „Máte nějaký problém?“

„Počítač nefunguje,“ řekl Solly, vstávaje z křesla. „A máme ještě několik menších poruch.“ Přerušil spojení a rychlým krokem opustil pilotní kabinu. O několik minut později se vrátil, bledý v obličeji. „Měla jsi pravdu, Kim. Něco tady *je*. A ten hajzl se snaží spojit s kamarády doma.“

„Ze všeho nejdřív jim nahlásí polohu Greenwaye,“ řekla. „Vypni ten vysílač.“

„To jsem právě udělal.“

„Bezva.“

Znovu navázal spojení. „Patrolo, tady *Hammersmith.* Přestalo subprostorové vysílání?“

„Ne.“ Hlas se odmlčel. „*Hammersmithe,* jaká je vaše situace?“

„Myslím, že bychom jim to měli říct,“ nadnesla Kim. „To *není* dobrý nápad. Jestli nám uvěří, můžou nás sundat raketou.“

„Nevěřím, že by něco takového udělali.“

„Nebuď si tolik jistá. Ta situace je najednou hodně děsivá.“

Najednou. „Solly, *vždycky* byla děsivá.“ Nedokázala si odpustit, aby v jejím hlase nezazněl obviňující tón.

Solly se začal omlouvat, ale zadržela ho mávnutím ruky. To nic. Už je to urovnané.

Samozřejmě nebylo. Ale v hloubi duše cítila uspokojení, že měla pravdu.

Solly se znovu spojil s patrolou a popsal mechanické problémy. „Začíná to být jako zlý sen,“ řekl jí. Potom vypnul motory.

„Říkal jsi něco v tom smyslu, že na to vezmeš hasák," připomněla mu.

„A to taky musíme udělat. Ale je to vzadu na dolní palubě. Bude to trvat půl hodiny, možná i víc. To je moc dlouho."

„Tak co uděláme?"

„Dej mi chvilku." Podal jí baterku, řekl jí, aby ji rozsvítila, a otevřel skříň. Pak zmizel uvnitř. Slyšela ho, jak něčím pohybuje a pak zasouvá panel zpět. Vzápětí se kabina ponořila do tmy. Ale nebylo to jako normální tma v pilotní kabině, kdy člověk mohl sedět v záři přístrojových pultů. Zhaslo *všechno:* obrazovky, ukazatele, kontrolky a signalizace, utichl elektronický bzukot přístrojů. V kabině zavládla absolutní tma a ticho. Pokusila se přesednout a ucítila, že se zvedá z křesla. Umělá gravitace nefungovala.

Několik nouzových světel, která byla napojená na jiný okruh, začalo slabě zářit. Za ní se s cvaknutím rozsvítila baterka. „To ho zastaví," prohlásil.

„Nerada o tom začínám." Vznášela se teď. „Funguje nám ještě ventilace?"

„Ne. Všechno kromě motorů je vypnuté – motory mají svůj okruh. Ale vydržíme dost dlouho, abychom mohli definitivně vyřadit vysílač."

Obuli si přísavné boty a sešli na spodní palubu, kde se dlouhá okna otevírala do nákladních a skladových prostor. Lampy vrhaly dlouhé stíny za hromady jídla a tajemného zařízení, které se mělo uplatnit při misi k Taratubě, recyklační jednotky a systém řízené gravitace. Solly otevřel skříňku a vytáhl několik nástrojů. Potom ji vzal za ruku a spokojeně s ní vykročil k přídi lodi.

V komorách po obou stranách chodby byly umístěny dvě nádrže na vodu. Vešli do komory na levoboku a klekli si k nádrži. Solly připevnil svítilnu, která byla na konci magnetická, a začal odmontovávat panel.

Kim ho sledovala při práci, potom vstala a vrátila se do chodby. Vzadu viděla schodiště, jehož siluetu vykreslovalo nouzové osvětlení. Pilotní kabina modulu zaparkovaného v modulové komoře vypadala v záři baterek jako hlava nějaké ryby, která vystupuje z podlahy. Dívala se na ni kruhovými průzory.

Solly položil panel vedle nádrže a nahlédl do těsného prostoru ve stěně. „Bude to chvíli trvat," prohlásil poté, co se do něho vmáčkl. „Musím odmontovat ještě několik věcí, abych se dostal k vysílači." Vzal si baterku a zmizel.

Tma na ni tíživě doléhala.

Slyšela cinkání Sollyho nástrojů a chvílemi i kovové zaskřípění. Čas od času se ozvala rána. Hluk jí zlepšoval náladu. Držela se mu nablízku.

Po několika minutách uslyšela spokojené zabrblání: „Tak, a teď má ten hajzl utrum."

V tom okamžiku se nahoře na schodišti objevil kruh světla a tíha se vrátila tak prudce, jako by dostala herdu mezi lopatky. Přestože byla oběma nohama v kontaktu s palubou, stejně to bylo podobné jako šlápnout nečekaně do díry v neosvětlené místnosti. Zkroutila si koleno a vyjekla. „Solly," vykřikla, „příště mi řekni." Její hlas se ozvěnou odrážel od stěn.

„To jsem nebyl já," zařval.

Světla se rozsvěcela všude: na chodbě, v jednotlivých komorách, dokonce i v průlezu.

„Znovu jde elektrika!" řekla.

„To vidím. Málem mě to pořádně koplo."

Cítila, že se něco pálí. Potom se Solly vynořil ven. „Alespoň jeden problém je vyřešený," prohlásil. „Teď už nebude nikdo komunikovat s *nikým.*"

„Solly." Snažila se mluvit co nejtišeji. „Proč znovu naskočila elektrika?"

„Někdo ji *pustil.*" V pravé ruce držel hasák.

„Co budeme dělat teď?“

„Zbavíme se našeho hosta.“

„A jak to uděláme? Vždyť ho nedokážeme ani *najít.*“

Vrátili se chodbou zpět, na dolním konci schodiště se zastavili a podívali se vzhůru na podestu. Vzduchotěsné dveře nahoře byly otevřené přesně tak, jak je nechali, když odešli.

„Potřebujeme, aby nám někdo pomohl,“ řekla.

„To možná nebude tak jednoduché. Právě jsem vyřadil vysílač.“

„Chceš říct, že nemůžeme komunikovat ani místně?“

„S nikým, kdo nás neuslyší, když zakřičíme. Vyřadil bych jen funkci hyperkomu, kdybych věděl, jak to udělat. Jenže to by člověk musel být technik, aby se v těch krámech vyznal.“

„Takže co dál?“ zeptala se.

Solly ji na okamžik objal. „Drž se při mně.“

Jako první vyšel po schodech nahoru a viditelně váhavě strčil hlavu do otevřených dveří a rozhlédl se po chodbě oběma směry. „Nic nevidím,“ oznámil.

Dveře do různých místností byly zavřené, s výjimkou klubovny, která byla otevřená pořád. Nahlédli dovnitř, nenašli nic zvláštního, a tak vyšli na horní palubu.

Z pilotní kabiny se ozýval tichý bzukot přístrojů. Všechno běželo jako předtím.

Kim se lekla, když uviděla, že kontrolka na panelu červeně bliká, ale Solly jí vysvětlil, že se jedná jen o upozornění, že se nedá vysílat.

Z patroly na ně zcela jistě mluvili, vyptávali se, co se děje, upozorňovali, že jsou mimo kurs, naléhali na ně, aby se ozvali, a ujišťovali, že pomoc je na cestě. Slíbili, že za dvě hodiny budou u nich.

Solly se vrátil ke skříni a ukázal jí hlavní vypínač. Byla to dlouhá černé páka. Byla v horní poloze, v bílé části

popsané ZAPNUTO. „Tím je to jasné," konstatoval Solly. „Skutečně tady máme vetřelce."

„Není možné, že by se to přepnulo samo?"

„Ne," řekl. „Nemělo by být možné, aby se to samo zapnulo nebo vypnulo."

„Možná bychom měli na patrolu zablikat," navrhla. „Aby pochopili, že nemůžeme komunikovat."

„Na to přijdou sami." Klesl do křesla. „Je to neviditelné. Ale je to hmotné, nemám pravdu? Musí to být. Když to přehazuje páčky."

„Ne," odvětila Kim. „Je to *fyzické*. To není tak docela totéž jako *hmotné*."

„Ať je to cokoli, je nejvyšší čas zbavit se toho."

„Jak?"

„Snadno." Vytáhl ze skříně dva skafandry a jeden jí podal. „Obleč si to."

„Proč? Co máš za lubem?"

„Vycucneme to dveřmi ven."

Nejdřív nechápala, jak to myslí. A pak jí to došlo. „Vypustíme vzduch."

„Jasně. Jiný způsob neznám."

„Geniální, Solly. To by mě nenapadlo."

Pokrčil rameny. „Viděl jsem to kdysi v jednom starém filmu."

Sundala si svrchní oblečení a vlezla si do skafandru. Bylo to poprvé, co jej měla na sobě, a proto potřebovala pomoci se správným zajištěním přilby. „Jsi v pořádku?" ověřil si Solly.

Měla pocit, jako by se jí nedostávalo vzduchu.

„Uklidni se," řekl. Provedl něco s aparaturou, kterou měla na zádech. „Jaké je to teď?"

Lepší. „Díky."

„Fajn." Ukázal jí, jak se pracuje s rukavicemi, jak si může nastavit teplotu, směs vzduchu a všechno možné.

Potom si sám oblékl skafandr, ale nechal si přitom od ní ukázat, jak všechno zvládá. Zajistil si přilbu a zkontroloval, zda jsou ve spojení.

„Tak," řekl, „teď se toho šmejda zbavíme."

Uložili si osobní věci, zubní kartáčky, mýdlo, oblečení, komunikátory. Potom prošli všechny tři paluby lodi, otevřeli všechny vnitřní průchody a nechali je otevřené. Když byli hotovi, vrátili se do pilotní kabiny a sedli si. Kim se rozhlédla, ale nevšimla si ničeho dalšího, co by vyžadovalo jejich pozornost. „Myslím, že jsme připraveni," oznámila.

Solly přikývl, vypnul větráky a uzavřel ventilaci.

Kim stiskla tlačítko na opěrce křesla a zapnula si popruhy. „Všechno hotovo," řekla.

Solly se naklonil nad pult a jeho prsty přelétly po klávesnici.

„Co se děje?" zeptala se.

„Musím se dostat přes bezpečnostní procedury. Ale už jdeme na to."

Hlas muže z patroly se znovu zeptal, jestli *Hammersmith* slyší. „Prosím, zablikejte světly, pokud mne slyšíte," řekl. Vzápětí dodal: „Máme pro vás zprávu ze Seabrightského institutu. Prosím, potvrďte příjem, jestli můžete."

„Solly, slyšel jsi to?"

„Nejdřív práce."

„Tak dobrá," řekla.

„Otevírám."

Slyšela, jak se průlez v dolní části lodi otáčí v závěsech. Poté se ozval šelest, který rychle přerostl v hukot hurikánu. Vítr s ní cloumal a snažil se ji stáhnout z křesla. Volné předměty létaly kolem.

Trvalo to asi dvě minuty. Potom to skončilo stejně rychle, jako to začalo, a na lodi zavládlo ticho.

„Máme vakuum," řekl Solly.

Odepnuli se, sešli do přechodové komory a vyhlédli ven. Helios byl za nimi. Tři jasné hvězdy Orionova pásu zářily do noci. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se jí.

„Mělo by se to podařit. Alespoň já jsem nikdy neslyšela o žádném tvorovi, který by odolal totální ztrátě tlaku. Jak dlouho bychom to podle tebe měli nechat otevřené?“

„Počkal bych několik hodin. Asi sis nevšimla, že by ven vylétlo něco neobvyklého, že?“

„Ne.“

„Škoda.“

Vrátili se do pilotní kabiny a Solly hned zablikal pozičními světly.

Vzápětí přišla odpověď: „Prosím, dejte nám na vědomí, jestli slyšíte naše vysílání. Jedno bliknutí znamená ano, dvě bliknutí ne.“

Solly blikl jednou.

„Hrozí vám bezprostřední nebezpečí?“ Solly blikl dvakrát. Kim stejně neviděla, jaký je v tom rozdíl. Pochybovala, že by se k nim mohli dostat rychleji. Patrola se zeptala, jestli pilot má vládu nad plavidlem. Solly blikl jednou. Mohou přejít na nový kurs? Jedno bliknutí.

Přešli na daný kurs a rychlost. Potom začali odpovídat na dotazy týkající se stavu *Hammersmitha.* Nakonec patrola vyjádřila spokojenost nad tím, že bezprostřední krize nehrozí, a přepojila je na institut.

„Ahoj,“ ozval se Mattův hlas. „Solly, jsi v pořádku? Kim? Jste všichni zdraví?“

Solly blikl jednou a slyšel, jak patrola přetlumočila odpověď. „*Ano.*“

„Prý máte nějaké problémy s rádiem a nemůžete odpovídat.“ Z jeho hlasu byla slyšet úleva. „Ale slyšel jsem, že si vedete dobře, a zanedlouho vás odtamtud dostanou. Jsme rádi, že jste zase doma. Myslím, že nahoře z toho šťastní nejsou, ale mají loď zpátky. Třeba nebudou

trvat na trestním stíhání. Za několik hodin vyrazím na cestu a počkám na vás v Orbitálním Přístavu. Měli jste štěstí?“

„Mluví krotce,“ poznamenal Solly. „Jak mu mám odpovědět?“

„Řekni mu ano.“

Solly blikl jednou.

„Chcete říct, že jste něco *našli?*“

Ano.

„Inteligentní bytosti?“

Přemýšlela, že to není něco, o čem by se měli bavit veřejně. Matt to věděl, ale neudržel se.

Ano.

„Potkáme se, až zakotvíte.“

Přerušil spojení. „Trestní stíhání bude nejspíš záležet na tom, jestli bude Phill spokojený s výsledky,“ řekl Solly.

„Nebude mít radost,“ odhadla Kim. „Potkali jsme mimozemšťana a zabili jsme ho.“ Chvíli mlčela. Pak dořekla: „Proč nezkusíš UI? Můžeme se podívat, jestli se nevzpamatovala.“

„Hame,“ řekl Solly, „Jsi tam?“

„*Jsem tady, Solly.*“

Další dobré znamení. Solly hlasitě vydechl. „Zaplaťpánbu,“ řekl.

„Můžeš normálně fungovat, Hame?“ zeptala se Kim.

„*Ano. Domnívám se, že ano.*“

„Víš, co s tebou bylo?“

„*Ovládla –*“

„Prosím?“

„*– mě –*“

„Pokračuj, Hame.“

„*nějaká inteligence.*“

„Umělá?“

„*Nevím.*“

„Teď je pryč?“

„*Nezaznamenávám její přítomnost. Ale předpokládám, že by se přede mnou uměla skrýt, kdyby chtěla.*“

„Co nám o ní můžeš říct?“

„*Není uvedena v katalogu.*“

„Byla biologická?“ Tentokrát se zeptala Kim, Solly poslouchal.

„*Domnívám se, že ne. Myslím, že byla molekulární a brala energii z elektrických polí, možná generovaných zvýšenou kvantovou aktivitou. Byla to unikátní bytost. Zdá se, že byla vytvořena k jedinečnému účelu.*“

„Jakému účelu?“

„*Ovládnutí lodě.*“

„Zajímalo by mě, zda nás měla ovládnout ještě před opuštěním soustavy Alnitaku,“ ozval se Solly.

„Je to možné,“ uznala Kim. „V tom případě by sebou musela dost hodit.“

„*Myslím, že měla rovněž alternativní úkol. S ohledem na nás.*“

„A to –?“

„*Zůstat v lodi a informovat svého* –“ UI zapátrala po slovu, „*informovat svého nadřízeného o našem konečném cíli.*“

„Kdo je ten nadřízený?“

„*Nevím.*“

„Bytost, která za tím stojí, musí být *idiot.* Proč krade, místo aby se představila?“

„Co dalšího nám můžeš říct o její fyzické struktuře?“ zeptal se Solly.

„*Zaznamenal jsem volné vodíkové molekuly. Metan. Kyslík. Ale nezdálo se, že by držely pevnou fyzickou formu.*“

„Duch,“ řekla Kim.

„*Nerozumím souvislosti s folklorem.*“

„To nic,“ řekl Solly. „My taky ne.“

„Jedna z těchto bytostí se potlouká kolem jezera Lítosti," prohlásila Kim.

Solly přikývl. „Myslím, že máš pravdu."

„*Hammersmithe,*" ozvala se patrola, „podnikáte momentálně výstup do volného prostoru?"

Solly zablikal dvakrát. Ne.

„Máte otevřenou přechodovou komoru."

Jestli to nezmizelo doteď – Solly zavřel vrata, znovu otevřel vzduchová potrubí a nastartoval čerpadla. O čtyřicet minut později se rozsvítila zelená a oni si mohli sundat skafandry.

„Co dál?" zeptal se, když se soukal zpátky do normálního oblečení.

„Vrátit se domů," řekla. „Poslat zprávu Mattovi. Potřebujeme, aby institut vymyslel způsob, jak loď vysmýčit, abychom měli naprostou jistotu, že ten vetřelec je pryč. Potom budeme moci předat, co jsme vypátrali, a počkat si na slávu."

Jo, to byla Sollyho jediná odpověď.

Plavidlo patroly se již objevilo na dohled. Dívali se, jak přechází z levoboku na pravobok a zřejmě vykonává vizuální obhlídku. Bylo menší než *Hammersmith,* vypadalo však působivě a nebezpečně. Kruhová anténa se pomalu otáčela. „*Hammersmithe*, jdeme na palubu," oznámili. „Potvrďte jedním bliknutím."

„To není běžný postup," řekl Solly. „Možná mají nařízeno zatknout nás."

„To se urovná, až Matt –" Na Sollyho tváři se objevil nechápavý výraz. „Co se děje?" otázala se.

Udělal na ni pst a dal si ruce k uším, aby lépe slyšel. Zvuk motorů změnil výšku. Motory se ozvaly hlasitěji a Kim klesla, vlastně *byla zatlačena* do křesla. Měnili kurs. *Zrychlovali.*

„Co to sakra –“ Solly zuřivě mačkal tlačítka na řídicím panelu. Patrola požádala, aby se vrátili ke stanovenému kursu a rychlosti.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Nevím. Hame, co to znamená? *Hame?“*

Hlavní motory dál zvyšovaly rychlost. „Směřujeme ke skokovému stavu,“ prohlásil Solly.

„To *svinstvo* je tady pořád,“ hlesla Kim.

Solly znovu přešel na manuální řízení a zatáhl za páku, která měla sloužit k nouzovému odstavení motorů. Nic se nestalo. Dál zrychlovali.

„Bere si to loď.“ Kim pocítila, jak se jí zmocňuje panika. „A míří to domů.“

„To nepřipustím.“ Solly znovu vlezl do skříně. Pochopila, že chce znovu odříznout energii.

Slyšela ho, jak otevřel panel a zatáhl za páku. „Sakra,“ řekl. „Nefunguje to. Ten hajzl přerušil okruh.“

„Co můžeme dělat?“ zeptala se Kim.

Podíval se na řídicí panel. „Letí domů,“ řekl. „A nás bere s sebou.“

„Můžeme nějak vyřadit motory?“

„Pokud je nedokážeme odstavit od zdroje, tak ne. Nemáme dost času.“

Začala se odpoutávat z popruhů. „Co kdybychom je vzali hasákem?“

„Pravděpodobně by na místě explodovaly. Je tu bezpečnější způsob.“

Vyšla s ním na chodbu a následovala ho po schodech dolů. „Cože? Mají tyhle lodi autodestrukční mechanismus?“

„Víceméně ano. Stačí, abychom zapnuli skokové motory předčasně. Dřív než budou připravené. Okamžitě dojde k přetížení. Máš u sebe ten disk?“

„Cože? Jak to myslíš?“

„Vyhodíme to do vzduchu. Pojď, Kim, honem."

Myslel tím disk se záznamy z *Lovce.* Rozběhla se pro ně do své kajuty. „Vezmi i komunikátor," křikl za ní.

Bylo víc věcí, které by chtěla zachránit, ale nevypadalo to, že mají čas na balení.

„Neříkal jsi, že tam je nějaká pojistka?"

„Už jsem ji vyřadil." Pospíchali na první palubu.

„Jak to uděláme, abychom se nezabili?"

„Z modulu. Ale musíme sebou hodit."

Vzali s sebou i tělo Emily. Potom Solly zamířil do modulové komory a zastavil se před ovládacím panelem. „Ještě nikdy jsem to nemusel dělat takhle," vysvětlil, když zadával příkaz. V modulu se otevřely dva průlezy, jeden do pilotní kabiny a druhý do nákladového prostoru modulu. Emily uložili v nákladové komoře a sami přelezli do kokpitu. Solly se posadil do křesla pilota a začal mačkat tlačítka. Systémy se aktivovaly. Potom se otočil a se zmučeným výrazem se na ni podíval. „Něco jsem si zapomněl," řekl. „Zůstaň tady. Hned jsem zpátky."

Stiskl jí ruku a vylezl ven.

Dívala se, jak přeběhl modulovou komorou a pak zmizel v chodbě. Co mohlo být tak důležité, že –?

Průlez se s cvaknutím uzavřel. Rozhlížela se po prázdné komoře. „Solly?"

Motor znovu změnil tóninu.

Zkusila se mu dovolat komunikátorem. „Kde jsi, Solly?"

Spojovací dveře mezi modulovou komorou a chodbou se uzavřely. Zmocnil se jí hrozný strach. „*Solly?*"

„Kim," ozval se z komunikátoru jeho hlas. „Kim, omlouvám se ti."

„*Ne!*" rozkřikla se na něho. „*To nemůžeš udělat –*"

„Nemám na vybranou, Kim, poslouchej mě –"

„Nerozumím."

„Nemůžu *Hammersmitha* odpálit z modulu."

„Ale říkal jsi –“

„Lhal jsem. Omlouvám se, že jsem ti lhal. Kdybych to neudělal, chtěla bys zůstat, a to jsem nemohl připustit.“

„Tak toho nech. Ať to udělá patrola. Můžou ten krám rozstřílet na cucky.“ Snažila se otevřít dveře, aby se dostala ven z modulu, jenže blikání červených světel jí prozrazovalo, že tlak vzduchu venku začal klesat. Všechno bylo pevně zavřené.

„Není čas, Kim. Nezaútočí na loď institutu jenom proto, že jim to řekneme. A ta věc se dostane pryč. Odletí s *Hammersmithem* a oni pak budou vědět, kde žijeme.“

„Prosím, Solly,“ vzlykla. „Nedělej to.“

Modul se pod ní dal do pohybu, začal klouzat ven ze svého kotviště.

„Já s tím neumím létat, Solly.“

„Ani nemusíš. Startovní manévr tě dostane ven. Pak jednoduše řekni počítači, aby tě odvezl k patrole. Nebo počkej, až si pro tebe přiletí.“

„Solly, já nechci žít bez tebe.“

„Já vím, lásko. Ale doteď jsi to zvládala.“

Zabušila pěstmi do průlezu. *„Ne, Solly. Ne, ne, ne, ne –“*

„Sbohem, Kim. Nezapomeň na mě.“

Pevně zavřela oči, aby zastavila proud slz. Motory zabraly. Startovací mechanismus cvakl a zabzučel. Potom se modul propadl a ona se ocitla mezi hvězdami.

Pilotní kabinou se rozlehl další hlas. Někoho z patroly. „Voláme modul, informujte o situaci,“ říkal. „Co se děje?“

„Nedělej to, Solly!“ vykřikla. „Vracím se. Module, odvez mě zpátky na *Hammersmitha.“*

Ale v dalším okamžiku ozářil kokpit jasný záblesk. A ona uslyšela, jak hlas z patroly řekl: *„Proboha.“*

22

Opravdoví přátelé nám přinášejí největší radost a největší zármutek. Člověk by si skoro přál, aby všichni věrní přátelé odešli ze života v *tentýž den.*

FRANCOIS FÉNELON,
O smrti vévody de Chevreuse, 1714 po Kr.

Když ji patrola zachraňovala, Kim prakticky nevnímala, co se kolem ní děje. Dali jí něco na uklidnění a nechali s ní jednu důstojnici, dokud sedativum nezačalo působit. Kim upadla do neklidného spánku, v němž byl Solly živý a zdravý a bavil se s ní, jako by se nic nestalo, ale ona věděla, že je mrtvý, věděla, že je to jenom krátká úleva, než se vrátí do reálného světa.

Útržkovitě si vzpomínala, že ji někam nesli na nosítkách, v Orbitálním Přístavu ji naložili do výtahu a dole ji strčili do aera.

Když se pak do reálného světa skutečně vrátila, tvořilo jej bílé ložní prádlo, nepohodlný polštář a Matt Flexner. A dojem, že někdo další stojí za ním.

„Jak ti je, Kim?“

Měla v paměti temná místa. Vybavovala si modul, ale nevěděla, jak se do něho dostala. Vzpomněla si, že našli Emily, ale už ne to, jak ji vypátrali. Věděla, že Solly je mrtvý. Ale toto vědomí provázela celková otupělost.

„Jsem v pořádku,“ řekla. „Vážně jsem.“

„Chceš nám říct, co se stalo?“

Osoba za ním se najednou ocitla v ohnisku. Canon Woodbridge, neformálně oblečený v černých kalhotách a v šedém svetru. Neviděla ho od té noci, kdy spustili projekt Maják. Přistoupil blíž, pokusil se o úsměv, přitáhl si židli a pozdravil ji.

Kim mu odpověděla na pozdrav. Pak řekla: „Solly je mrtvý, Matte."

„My víme. Jak k tomu došlo?"

„Kde to jsme?"

„Nemocnice Přátelství. Jsi v pořádku. Už tě propustili."

„Něco tam je. Mimozemské bytosti."

Woodbridge si ji dlouho prohlížel. „Co se stalo?" zeptal se. „Kde se vzalo tělo Emily?"

Všechno se jí začalo vybavovat, byť detaily stále zůstávaly skryty. „Nechali ji tam," řekla.

„Kde?"

„U Alnitaku."

„*Kde?*" zeptal se znovu Woodbridge.

„Je to jedna hvězda v Orionově pásu," vysvětlil Matt.

Mohla pozorovat puls na Woodbridgeově krku. „Prosím, vysvětlete mi, co se stalo," řekl překvapivě laskavým hlasem.

Popsala všechno. Vysvětlila, že se snažili zjistit, kam letěl *Lovec*. Pověděla jim, jak zachytili vysílání mezi Tripleyovou misí a neznámým plavidlem, a ukázala jim disk. Popsala předmět, který je začal pronásledovat, a to, jak Solly vyšel ven, aby ho dostal pryč. „Ale nešlo to," uzavřela. „Něco se přitom dostalo na palubu. A pokusilo se nás to unést."

„Kim," řekl Matt, „víš to *jistě?*"

„Ano, vím to jistě. Je to v lodních záznamech."

„Z lodních záznamů mnoho nezůstalo," řekl tiše.

Samozřejmě. Její mozek stále pracoval na čtvrtinové obrátky. *Hammersmith* byl rozmetán. A Solly s ním.

„V tuhle chvíli to není důležité," prohlásil Woodbridge. „Ať se stalo cokoli, je to pryč."

„Musíte varovat lidi před Alnitakem a okolím," řekla Kim. „Pravděpodobně před celou oblastí. Uvalte na ni karanténu. Nepusťte je tam."

Woodbridge se zamračil. „Nevidím cestu, jak to udělat."

„A proč? Ty bytosti jsou *nepřátelské*, Canone."

„A právě proto to nemůžeme udělat. Podívej –" otočil židli, přisunul ji blíž k posteli, zkřížil ruce na opěradle a podepřel si jimi bradu. „Nejde o to, že bychom to neudělali, kdybychom mohli. Nevíme však, jak takový zákaz vynutit. Dokonce ani na lodích registrovaných na Greenwayi, natož na jiných."

„Alespoň vydejte varování."

„A co myslíš, že se stane, když to uděláme?" Ztišil hlas, jako by chtěl naznačit, že ji bere jako někoho, komu se může svěřit.

„Každé soukromé plavidlo s velkým doletem by se tam okamžitě vypravilo," řekla.

„Přesně tak. Přesně to by se stalo." Podíval se na Matta. „Tady váš kolega už si říká, že by tam chtěl sám letět. Nemám pravdu, Matte?"

„Jestli ty bytosti vraždí, tak ne," odvětil Matt.

Woodbridge se povzbudivě usmál. „Znamená to, že dřív nebo později by od někoho získali naši adresu. Jestli jsou vaše historka a váš výklad pravdivé, máme vážný problém."

„Tak co chcete dělat?"

„Nic."

„Prosím?"

„Nic. Vůbec nic. Chceme, aby se lidé od té oblasti drželi stranou. O to nám jde v první řadě."

„Právě jste řekl, že to není ve vaší moci."

„Řekl jsem, že není v mé moci nařídit jim, aby tam nelétali. Nebo je varovat. Jenže stejně tam nikdo nelétá. Kdy se u Alnitaku dělal poslední průzkum?“

„Před dvěma stoletími,“ řekl Matt.

Woodbridge s uspokojením pohlédl ke stropu. „Tak vidíte. Je to odlehlé místo, o které se nikdo nestará. Není to zrovna vyhlášená turistická lokalita. Když o tom nic a nikomu neřekneme, můžeme předpokládat, že se tam v nejbližší době nikdo jiný neukáže.“

„A co ve vzdálenější době?“ zeptala se Kim.

„Vláda potichu zahájí přípravy. Jsem přesvědčen, že mezi tyto přípravy budou zahrnuty i automatické sondy. Měli bychom být schopni zjistit, co se děje, bez zbytečného rizika. Všechno samozřejmě závisí na tom, aby mimo tuto místnost nepadlo o mimozemšťanech ani slovo.“ Podíval se na Kim. „Jsem přesvědčen, že se můžeme spolehnout na vaši uvážlivost.“

„A já jsem čekala slavnostní průvod,“ řekla. Snažila se, aby to znělo jako žert.

Na rtech mu zahrál neklidný úsměv. „Něco zařídím.“ Vstal a otočil se k Mattovi. „Institut samozřejmě bude chtít stáhnout obvinění.“

„Och,“ ozval se Matt. „Obávám se, že na něco takového Phil nepřistoupí.“

„Myslím si, že bude muset. Zahrát celý incident do autu. Loď nikdo neukradl, byla to porucha komunikačních systémů.“

„Řeknu mu, co chcete,“ přislíbil Matt. „Jak máme vysvětlit naší správní radě ztrátu *Hammersmitha?*“

Woodbridge si oblékl sako a vykročil ke dveřím. „Nevím. Ještě jsme neukončili vyšetřování. Řekněte Agostinovi, že mu ještě dnes odpoledne zavolám a oznámím mu, co bylo příčinou havárie. Mimochodem, *byla*

to havárie.“ Zadíval se na Kim, ale nadále mluvil k Mattovi. „Kdy má vybuchnout další nova?“

„Za několik týdnů.“

„To bude třetí.“

„Ano.“

„Právě ta by měla stanovit periodu. Totožné časové intervaly mezi událostmi.“

„Přesně tak.“

„Právě to naznačí, že výbuchy jsou umělého původu.“

„Správně.“

„Zrušte to.“

„*Zrušit?*“ Matt vypadal otřeseně. „To nemůžeme.“

„Domnívám se, že za daných okolností rada nebude souhlasit s tím, že nápadné upozorňování na naši přítomnost je dobrý nápad.“

„Ale světlo z těch nov dorazí k Alnitaku za víc než tisíc let, Canone.“

„Matte.“ Atmosféra v místnosti zhoustla. „Za několik dní obdržíte soudní příkaz, který operaci pozastavuje s ohledem na životní prostředí. Bude tam stát pouze ‘pozastavuje’. Ale určitě byste neměli plánovat další výbuch.“

Matt se podíval na Kim. Poznala, že vinu dává jí.

„Měl byste vědět ještě něco, Canone,“ promluvila. „Pokud jde o toho tvora, který byl na lodi –“

„Prosím?“

„Další takový nebo něco, co se mu velice podobá, je v Severinském údolí.“

Čelo mu zbrázdily vrásky. „Severinský fantom?“

„Ovšem.“ Všimla si, že zalétl pohledem k Mattovi. Příliš mnoho divokých historek na jediný den. „Podíváme se na to,“ slíbil.

„Canone, bylo to stejné i tenkrát? Taková kamufláž?“ Pohladil se po vousech, viditelně zaskočený. „Nechápu, jak to myslíte.“

„Před sedmadvaceti lety.“

„Ach tak,“ dovtípil se. „S *Lovcem.* Pokud vím, tak ne.“ Asi si všiml skeptického výrazu v její tváři. „Nelhal bych vám, Kim.“

„Já to beru,“ řekla.

Ve dveřích se ještě zastavil. „Jsem rád, že jste v pořádku. A mrzí mě, co se přihodilo Sollymu.“

Doma ji Shepard přivítal s nadšením. Byl rád, že ji po takové době znovu vidí. Tvrdil, že si dělal starosti, když se dozvěděl o jejím neštěstí. A strašně ho mrzelo, co se stalo Sollymu, protože ho měl rád.

Čekala na ni spousta vzkazů.

Většina byla od přátel a příbuzných. Někteří přispěchali s radou, jiní byli rádi, když se dozvěděli, že ve skutečnosti není žádný zloděj. Institut již vydal prohlášení, které vysvětlovalo, že celá záležitost s *Hammersmithem* byla nedorozumění. Několik právníků mělo za to, že by mohla někoho zažalovat, zpravidla institut za provozování plavidel s nebezpečnými motory nebo za poškození pověsti. Sheyel dal najevo své znepokojení. Odvodil si, že ten incident souvisel s *Lovcem*, a vyjádřil překvapení a vděčnost nad tím, že byla ochotna zajít tak extrémně daleko. Dodal, že se nemůže dočkat, až se od ní dozví všechno, co zjistila.

Podle oficiální zprávy bylo příčinou smrti Emily rozsáhlé poranění hrudníku a břišní krajiny, způsobené pravděpodobně částicovým paprskem nebo laserem. Vyrojily se skandální pověsti: Došlo k milenecké hádce, při níž Emily vyhodili přechodovou komorou; Kane a Tripley se potají domluvili a obě ženy zavraždili, nejspíš proto, že odmítly spolupracovat při nějakém bizarním sexuálním

rituálu; život na *Lovci* se prý nesl ve znamení orgií a k vraždě došlo po noci nespoutaného hýření; Tripley a Kane byli homosexuálové, které už unavilo odmítat soustavné požadavky ze strany žen, a proto jednu zabili, aby to druhé posloužilo jako výstraha. Úřady přislíbily důkladné vyšetření celé věci. Pověst obou mužů byla mezitím rozmetána na prach. A Kim to mrzelo.

Mrzelo to i Bena Tripleye, jehož smršť obvinění, která se na něho valila, zahnala do defenzivy. Tora Kaneová vydala stručné prohlášení, v němž popřela, že by otec komukoli záměrně ublížil. Další den se v úvodnících objevily jízlivé poznámky, že během poslední války zemřel jeho rukou nemalý počet obránců Pacifiky.

Oficiální verze posunula smrt Emily o několik set světelných let jinam, dostatečně daleko od Alnitaku, aby to nevzbudilo nežádoucí zájem o tuto oblast.

Kim stále neměla ponětí, jak a proč obě ženy zemřely. Cítila odpovědnost za obvinění vznesená proti Tripleyovi a Kaneovi, ale neměla poznatky, které by vylučovaly, že oba muži spáchali všechno to, z čeho byli nyní obviňováni. Někdo koneckonců ženy zabít musel.

V institutu se dočkala chladného přijetí. Sollyho přátelé, jichž byly spousty, se podivovali, někdy i v její přítomnosti, co mohlo být tak důležité, aby tomu obětoval život, a jak se mohlo stát, že ona vyvázla v modulu, zatímco Solly zůstal v lodi, na níž došlo – jak to stálo v oficiální zprávě – k „přetížení“ skokových motorů. Snažili se z ní dostat odpovědi a její historku o tom, že chtěli prověřit pověsti o údajném prvním kontaktu, považovali za nepřesvědčivou. Stala se vyvrhelem.

Agostino ji vzal zpátky, jenže když mu šla poděkovat do kanceláře, odmítl ji přijmout. Dozvěděla se, že jí klade za vinu zrušení projektu Maják. Připomněla Mattovi, že projekt už je zbytečný.

„Na tom nezáleží," řekl Matt. „Spousta lidí vložila do Majáku celý život. A byl pro nás zdrojem peněz. Nikdo to neví líp než ty. A široká veřejnost neví, že je zbytečný. Myslí si, že se z nějakého důvodu nezdařil."

Když uvolnili tělo Emily, Kim zařídila slavnostní pohřeb.

Obřad se konal jednoho krásného dubnového odpoledne pod poklidnou oblohou. Kim si vybrala háj nedaleko institutu.

Na obřadu se sešlo mnoho přátel a příbuzných. Přijeli také Rytíři moře, zeptali se, jak se jí daří, a vyjádřili jí svou soustrast.

O dva dny později následoval podobný obřad za Sollyho.

Druhý pohřeb se konal na větrném pahorku blízko oceánu. Přišli členové Sollyho rodiny, většinou lidé, které nikdy neviděla. Rytíři moře se vrátili a shromáždili se pod třepetající se vlaječkou, na které byl jejich znak, trojzubec v bílém poli. Zaměstnanci institutu se dostavili v hojném počtu. Objevil se dokonce i Agostino.

Jak bylo zvykem, Sollyho přátelé jeden po druhém vystoupili, aby o něm řekli několik slov. Ostatní jen stáli a otírali si oči.

Vítr vanul od oceánu. Skladatel, jehož Solly kdysi vezl ze Země a spřátelil se s ním, napsal pro tu příležitost píseň. „Byť zítřek nikdy nepřijde." Přivedl s sebou zpěváka, který ji přednesl. Kim poslouchala a po tvářích jí stékaly slzy.

Nakonec padlo i její jméno. Věděla, že to přijde.

Stála mezi Rytíři moře, když ji vyvolal Sollyho bratr. „Kim Brandywineová," řekl, „mladá dáma, pro niž Solly obětoval svůj život." Všichni se na ni podívali s očekáváním v očích. „Kim," dodal, „co kdybys vystoupila a řekla několik slov?"

Doufala, že ji nechají v jejím smutku. Ale nedalo se tomu vyhnout. Bylo to to nejmenší, co mohla udělat, a ona

se na to připravila. Vzala si prášek na uklidnění, ale nezdálo se, že by jakkoli zmírnil její pocity smutku a ztráty, a tak měla najednou hlavu prázdnou a zapomněla řeč, kterou se naučila zpaměti. Místo toho mluvila přerývaně a automaticky, sypala ze sebe banální fráze, které vítr odnášel pryč.

„– nejobětavější člověk, jakého jsem znala –“ Zahlédla plachtu, která právě mizela pod obzor, a připadalo jí to méně reálné než mořské krajiny, na které se dívala v oknech na *Hammersmithovi*, když měla Sollyho vedle sebe.

Slunce jasně zářilo a obloha byla jak vymetená. „– dnes bych tady nebyla –“

Přemohla slzy a v samém závěru překřičela vítr. „Bůh ví, že jsem ho milovala –“ Nad příboj se vznesli dva rackové.

A z přední řady k ní dolétl dětský hlas: „Tak proč ho tam nechala, mami?“

Když domluvila, bratr jí zdvořile poděkoval, pozval ještě několik řečníků, oznámil, že občerstvení se podává v jižním pavilonu, a pak obřad ukončil.

Kim stála ještě několik minut na místě, neschopná odejít. Několik Rytířů moře si s ní přišlo popovídat a popřát jí hodně štěstí. Pak překvapeně zahlédla Sollyho vnímavé modré oči. Patřily mladé ženě s dlouhými černými vlasy.

„Jsem Patricie Caseová,“ představila se, „Sollyho sestra. Chtěla jsem si vás jen dobře prohlédnout.“ Odsekávala jednotlivá slova, jako by to byly kousky ledu, a zadržovala slzy. Pak důstojně odkráčela.

Bylo to poprvé, co ji někdo zahrnul naprostým pohrdáním. „Je to jinak, než si myslíte,“ zavolala za ní. „Tak to nebylo…“

Média ji vykreslila v podobném světle: jako bezmocnou pasažérku účastnící se výzkumné mise, která potřebovala zachránit, když se krátce po vynoření z hyperprostoru splašily motory.

Dostávala žádosti o interview, pozvání do různých diskusních pořadů a lukrativní nabídky za exkluzivní líčení toho, co se stalo na *Hammersmithovi.* Všechny odmítla.

Ben Tripley jí doma nechal vzkaz. Pustila si ho a překvapilo ji, když se na ni smutně podíval a pouze jí popřál hodně štěstí. Zmocnila se jí úzkost. Čekala, že se do ní pustí za to, že otci zničila pověst, a připomene jí své varování, že se něco velice podobného stane. Ale on ji z ničeho neobvinil a jen řekl, že to bylo těžké pro všechny a on to chápe. A dokonce politoval *Emily.* „Nevím, co se stalo," prohlásil. „Nedovedu si *představit,* co se mohlo stát. Ale je mi to líto. Byl bych rád, kdyby to mohlo být jinak."

Jak mohla odpovědět? Měl jste celou dobu pravdu? Ani já nevím, co se stalo, a váš otec je v tom možná úplně nevinně, ale už se to nedá vzít zpět. Kdyby váš otec a Kane po návratu promluvili o tom, k čemu tam došlo, možná by všechno bylo v pořádku. *Moje chyba to není.*

Po dlouhém váhání nahrála vzkaz, v němž mu poděkovala a vyjádřila víru v to, že po ukončení vyšetřování bude jeho otec očištěn. Přehrála si ho, zjistila, že je strašný, a smazala ho.

Odkládala i hovor se Sheyelem, protože ani v jeho případě nevěděla, co říct. Neměla chuť mu lhát, jenomže domluva s Canonem Woodbridgem jí bránila prozradit pravdu. Na drahou stranu si ale potřebovala s někým promluvit, a Sheyel se zdál být jediným člověkem, který jí zůstal.

Vyťukala jeho číslo. O několik okamžiků později se objevilo jeho dračí křeslo. Pak vešel do obrazu on a posadil se na ně. „Kim," řekl. „Rád tě vidím." Měl na sobě tmavě hnědý koupací plášť.

Vyměnili si několik zdvořilostí, ale Kim poznala, že se nemůže dočkat, až začne mluvit o letu na *Hammersmithovi.*

Vypadal bledší a ztrhanější, než když ho viděla naposledy. Ztrácel půdu pod nohama.

„Není toho mnoho, co vám mohu říct," začala. „Chtěla jsem jen, abyste věděl, že jsem v pořádku."

„Chápu." Stříbřité vlasy a vousy měl neupravené. Tušila, že se dosud nevyrovnal se zprávou o Joši. „Ztratila jsi přítele," řekl.

„Ano. Sollyho Hobbse."

„Četl jsem, co udělal. Takoví přátelé jsou vzácní." Sáhl stranou a vzal do ruky šálek. Stoupala z něho pára. „Co uděláš teď?"

Dobrá otázka.

„Myslím, že bych se měla omluvit Benu Tripleyovi."

„Kdy to chceš udělat?"

„Asi zítra, jestli se mi podaří smluvit si s ním schůzku."

„Ty tam chceš jít osobně?"

„Ano. Myslím si, že bych měla. Navíc se chci pořádně podívat na *Hrdinu.*"

„*Na Hrdinu?*"

Nechtěla to říct. Ale už to bylo venku. „Na tu loď z nástěnné malby," vysvětlila. „Vzpomínáte si na ten model?"

„Ovšemže," řekl. „Jak bych mohl zapomenout?" Zdálo se jí, že jeho oči mají velice zvláštní výraz, ale nechala to být. Nejspíš to bylo světlem.

● ● ●

Dostala se až k Tripleyově sekretářce, která řekla, že jí může zařídit schůzku na další den koncem odpoledne. Kim souhlasila a zavolala Toře Kaneové.

Tora to vzala hned. Striktně jen zvuk. „Ano, Kimberly. Co chcete?"

Klíč k letovým záznamům z *Lovce* musí ležet u kapitánovy dcery, blesklo hlavou Kim. Nikdo jiný *nebyl.*

„Chtěla jsem se omluvit," řekla. „Vím, že to bylo náročné období."

„Opravdu jsem potřebovala, aby mi to někdo vysvětlil." Odmlčela se a Kim uslyšela v pozadí oceán. „Ještě něco?"

„Ano. Chtěla jsem, abyste věděla, že nevěřím, že váš otec je za ta úmrtí jakkoli odpovědný."

„Na to je trochu pozdě." Jenom s vypětím sil krotila svůj hněv. „Zničila jste jeho jméno. To snad víte, ne? Zničila jste ho." Její hlas se bez varování zlomil. Polkla, počkala a zhluboka se nadechla. „Všechno, pro co žil, všechno, co *udělal,* to všechno je teď pryč. A to, co o něm říkají, je lež."

„Třeba ještě můžeme najít pravdu."

„Ovšemže můžeme. Chcete pravdu? Zastavte se v muzeu a podívejte se." Z jejího hlasu čišel jed. „Ještě něco?"

Ano! Kde jsou letové záznamy z Lovce? „Máte něco, nebo alespoň přístup k *něčemu*, co by nám mohlo ukázat, co se během mise skutečně odehrálo?"

Odmlčela se. Kim mrzelo, že jí nevidí do tváře. „Ne," řekla nakonec. Ale váhání ji usvědčilo ze lži.

„Toro," zkusila to ještě jednou Kim, „bez vaší pomoci to nedokážu."

„Udělejte mi laskavost, paní doktorko, a nedělejte *nic*, rozumíte? Už nepotřebuji vaši pomoc." Ukončila spojení.

Kim došla k oknu a vyhlédla na moře. *Ona to ví.*

„Shepe?"

„*Ano, Kim.*"

„Chtěla bych si promluvit se Sollym. Jak dlouho ti potrvá –"

„Získat data a sestavit psýchu? Dlouho ne. A ty mi budeš muset doplnit detaily o průběhu mise. Ale nedoporučuji ti to.“

„Přesto to udělej.“

„Kim, často jsi byla proti –“

„Jak dlouho to bude trvat, Shepe?“

„Dozvím se to, až zjistím, co je k dispozici. V případě přímého přístupu k datům si s ním budeš moci promluvit ještě dnes večer.“

O hodinu později zdolala přední schody Památníku Slavné trojky.

Nebylo zapotřebí žádného důmyslu, aby vytušila, co najde: Markise Kanea vystřídal jiný hrdina z bitvy o Armagon. Útok na *Chammurabiho* již nebyl součástí expozice. Skleněná vitrína, v níž byly uloženy předměty z lodi *376*, byla prázdná. Cedule sdělovaly, že se připravuje nová expozice věnovaná práci lodních lékařů.

Pryč byly i snímky, které ukazovaly Kanea, jak pomáhá pracovníkům muzea při instalaci výstavy.

Vydala se hledat Mikela a zastihla ho, jak provází delegaci důležitých osobností simulátorem, který rekonstruoval útok laserové lodi na řadovou bitevní loď. Všiml si jí a dal jí gestem najevo, aby na něho počkala v kanceláři. Ale ona se vrátila k prázdné vitríně. Stála tam i o patnáct minut později, když za ní přišel. „Jsem rád, že jsi v pořádku,“ řekl. „Musel to být hrůzný zážitek.“

„Příjemné to nebylo, Mikeli.“ Dívala se, jak si sedl, nikoli za svůj stůl, ale na divan.

„Můžeme ti něco nabídnout?“ zeptal se. „Co třeba kávu?“

„Díky, ne,“ odvětila. „Mikeli, co se stalo s Kaneovou expozicí?“

„Dali jsme ji pryč.“

„To vidím. Můžu se zeptat proč?“

Vytřeštil na ni oči. „To myslíš vážně? Zrovna ty se na to ptáš? Vždyť je to vrah. Co jsem měl podle tebe udělat?“

„Nevíš, jestli je vrah.“

„Buď je vrah, nebo to udělal Tripley a Kane ho chránil. Na podrobnostech příliš nezáleží.“ Vyčítavě se na ni podíval. „Překvapuje mě, že se proti tomu ozýváš právě ty. Byla to přece tvá *sestra,* koho vyhodili z přechodové komory. Čekal bych, že tě potěší, že jsme expozici odstranili.“

„Zatím nevíme, co se tam ve skutečnosti stalo.“

„Kim.“ Jeho hlas sklouzl do byrokratického tónu. „Omlouvám se, ale nějak nechápu tvůj postoj. Kane se *něčím* provinil, pravděpodobně vraždou a přinejmenším napomáháním a podněcováním. Každý to ví.“

Zastrčila ruce do kapes a vyhlédla z okna kanceláře do prostoru expozice, na fotografie válečných lodí a jejich kapitánů. Po její levici dávali v kině rekonstrukci Armagonu.

„Chodí sem děti,“ pokračoval Mikel. „Jak by to vypadalo, vzdávat poctu *vrahovi?“*

„Mikeli,“ řekla, „až vyjde najevo pravda, myslím, že se zastydíš.“

Zatvářil se znuděně. „To si dost dobře nedovedu představit. Kolik lidí bylo na té lodi? Ale dobrá, jestliže se mýlím a ukáže se, že je nějakým způsobem nevinný, jednoduše vrátíme všechno zpátky a nic se nestane.“

„Nic se nestane.“

„Kim, víš něco, co já nevím?“

„Ne,“ řekla.

Zhluboka se nadechl. „Podívej, já jsem to nechtěl. Byla to hrozná zpráva, když jsme se dozvěděli o Emily. O Kilovi Tripleyovi jsem opravdu mnoho nevěděl. Ale Kane – nemáme tady mnoho hrdinů. Nemohli bychom si dovolit jednoho ztratit. A obzvlášť ne tohoto.“

„Tak nad ním nelamte hůl.“

„Ahoj, Solly.“

Měl na sobě zelenou košili, u krku rozepnutou, tmavě modré kalhoty a kšiltovku, kterou si rád bral, když si spolu vyrazili na moře. Shep mu dal kapitánské křeslo z jachty. *„Ahoj, Kim. Rád tě zase vidím.“*

Po tvářích se jí okamžitě začaly kutálet slzy. Od začátku věděla, že to není dobrý nápad. Jenomže psychoanalytikové přesto tvrdili, že je to nejlepší způsob terapie po nečekané ztrátě. Pokud člověk nezašel příliš daleko. „Nelíbilo se mi, co jsi udělal,“ řekla.

„Nemělo smysl, abychom se nechali zabít oba.“ Shepovi se naprosto přesně podařilo vystihnout jeho úsměv. *„Jak se ti vede?“*

„Bývalo to i lepší.“ Dívala se na něho a přála si, aby ho mohla nějak přivolat zpátky. Popadnout ten obraz a už ho nikdy nepustit. Něco jí říkalo, že by to mělo být dost snadné. Jako kdyby stačilo jen sáhnout přes pokoj a vtáhnout ho do světa.

„Jak se tváří na novinky, jež jsi přivezla? Kdy bude slavnostní průvod?“

„Zatím to držíme v tajnosti. Mluvila jsem s Woodbridgem. Dělá si starosti kvůli tomu, že by se tam mohli vypravit další lidé.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Kdyby mohlo být po mém, zkusila bych vypátrat, odkud ti hajzlové jsou, a poslala bych jim tam flotilu.“

„To nezní jako mírumilovná Kim Brandywineová, jakou si ji pamatuju.“

„Nepřipadám si příliš mírumilovně. Zabili Emily. Zabili *tebe.*“ Souhlasně přikyvoval. „Solly, připravili mě o všechno, na čem mi záleželo.“

„O všechno ne. Přeháníš –“

„Jak to můžeš říct –?“

„*Protože máš před sebou dlouhou budoucnost. Mrzí mě, že u toho nebudu. Ale riskli jsme to a ono to bohužel nevyšlo tak, jak mělo.*“ Posunul si kšiltovku frajersky nakřivo. „*Co na to říkal Woodbridge?*“

„Souhlasil, že jsou nebezpeční a že se musíme vyvarovat kontaktu.“

„*Jo. Nebezpeční jsou. Ale poslouchej, Kim –*“

„Poslouchám.“

„*Nemám z Woodbridge dobrý pocit. Bere to všechno trochu moc poctivě.*“

„Je fajn.“

„*Ale o archivu jsi mu neřekla, že ne?*“

„Ne.“

„*To je dobře. Ani mu to neříkej.*“ Pohlédl na ni. „*Co bude dál?*“

„Chci se pokusit urovnat to s Benem Tripleyem.“

„*Jdeš za ním?*“

„Zítra.“

„*Fajn.*“

„Ty s tím nesouhlasíš?“

„*Je to pitomec. Nemusíš se mu za nic omlouvat.*“

„Přesto –“

„*Tak jo. Ale dávej si na tyhle lidi pozor. A nevěř nikomu z nich.*“

„Solly, Ben není špatný. Je jen trochu nepřístupný. A vinu stejně cítím. Všichni si teď myslí, že Kane a jeho otec zavraždili Emily.“

„*Třeba to udělali. Kdo jiný byl na lodi?*“

„Já tomu prostě nevěřím.“

„*Víš, co musíš udělat, že?*“

„Jasně,“ odpověděla. „Najít letové záznamy z *Lovce.*“

23

Známost a neviditelnost jsou dvě strany téže mince.

OLAN KABEL, *Reminiscence*, 116

Hrdina stál na polici, lesklý a třpytivý. Pokukovala po něm a škodolibě se bavila tím, že Tripley nemá ani ponětí o jeho významu. Konstatovala, že to od ní není hezká reakce, nicméně byla tam.

„Nebyla jsem si jistá, zda svolíte k mé návštěvě." Byli sami v jeho kanceláři.

Maskoval své pravé pocity a používal naprosto lhostejný tón. „Proč bych neměl, Kim?" Seděl za svým stolem, ji nechal stát.

„Nechtěla jsem, aby se něco takového stalo."

„Já vím." Opřel se. „Ale všichni víme, jak to chodí s dobrými úmysly. Zničila jste otcovu pověst." Jeho hlas zůstával bez výrazu. „On ty lidi *nezabil*. On by nikdy nikomu neublížil."

„Já tomu věřím. Myslím si, že se během letu *Lovce* stalo něco nečekaného. Něco, co způsobilo tragédii." Posadila se na židli. Nacvičila si, co chtěla říct, ale teď před ním se to všechno rozsypalo. „To *není* moje chyba," řekla.

„Já vím. Víceméně není. Ale teď už se s tím nedá nic dělat. Vím, že jste to neudělala z pomstychtivosti. Byl bych raději, kdybyste mne poslechla hned na začátku, kdy jsem se vás snažil varovat, že k tomu dojde. Ale –" Pokrčil rameny. „Teď je trochu pozdě."

„Bene, nebylo možné, abych po tom nešla dál. Byla to otázka nalezení pravdy.“

„A *našla* jste tu pravdu, Kim?“

Zabloudila očima zpátky k *Hrdinovi.* „Částečně.“

„Částečně.“ Vtom se ozval jeho interkom. Tripley se zarazil, chvíli poslouchal, pak řekl automatu, že to vyřídí později, a podíval se zpátky na ni. „Jakou pravdu jste odhalila?“

Jakou vlastně? Že *Hrdina je* replikou objektu, s nímž se Tripleyova expedice setkala daleko za St. Johns? Že *Lovce* napadlo něco mimozemského? – Jak jinak vysvětlit, co se stalo? – Prohlížela si *Hrdinu,* jako by to bylo něco posvátného. „Řekněte mi ještě jednou, odkud se to vzalo,“ požádala ho.

Nechápavě se na model podíval. „Co má s tím společného?“

„Udělejte mi tu laskavost, Bene.“

Pokrčil rameny. „Dostal jsem to od babičky.“

Vstala a došla k modelu, pozorně si ho prohlédla a přejela prsty po trupu. „Můžu?“

„Samozřejmě.“

Vzala ho do ruky. „Chtěla bych nechat udělat takový model pro svého synovce.“

Tripley pohlédl na kosmické plavidlo. „Můžu vám opatřit nákresy, jestli chcete.“

„Byla bych moc ráda. Je to nádherný exemplář.“

„Myslím, že už jsem vám pověděl, že původně to patřilo otci.“

Přikývla. „A babička ho pak dala vám.“ Svaly na jeho dolní čelisti zapracovaly. „Je to tak. Předpokládám, že to vám řekla *ona.*“

„Za to se také omlouvám,“ řekla.

„Nic se nestalo. Zastihla jste mě ve velkomyslné náladě.“ Uvolnil se. „Proč ten zájem? Proč vám na tom tolik záleží?“

„Mějte se mnou strpení ještě chvíli a vysvětlím vám to.“ Podržela loď pod světlem. Jeho jasná záře jí prosvítila konečky prstů. „Když jste byl malý kluk, nevrtalo vám hlavou, proč to nemá žádné trysky? Žádné hlavní motory? Nic, co by to přeneslo z jednoho místa na druhé?“

„Kim,“ začal zmateně, „o čem to tady mluvíme?“

Položila to na stůl před něho a pak mu podala fotografii Kaneovy nástěnné malby. Vzal si ji od ní a pozorně se zahleděl na želvovitou loď, kterou měla Emily v ruce. Zalétl pohledem k *Hrdinovi,* zamračil se a rozsvítil stolní lampičku. „Kde jste k tomu přišla?“ zeptal se.

„Je to na zdi v Markisově vile.“

Jeho pozornost těkala mezi fotografií a replikou. „Je to totéž, že?“

„Vypadá to tak.“

„Jak se, ksakru, dostal na Kaneovu malbu?“ Překvapeně fotografii odložil, dal obě ruce pod model, zvedl jej a zahleděl se na něj, jako kdyby jej viděl poprvé. Dívala se, jak si ho obhlíží, studuje antény, talíře senzorů a průlezy. Ve spodní části trupu byly dlouhé dveře, jež mohly vést do nákladového prostoru nebo modulového doku. Byla tam známá prstencová anténa používaná pro hyperkomové vysílání. A bylo tam podlouhlé pouzdro, které pro malého kluka mohlo skrývat rakety.

Potom se jeho obličej změnil, zbrunátněl. Potěžkal plavidlo a na čele se mu objevily vrásky. „Co se stalo?“ zeptala se.

„To nevím.“ Prohlížel si model a potěžkával ho v rukou. „Připadá mi lehčí než dřív.“ Sedl si a poškrábal se na zátylku. Potom přejel prsty po zádi. „To je zvláštní,“ řekl nechápavě.

Dívala se, jak přimhouřil oči.

„V zadní části trupu by měla být štěrbina. Ale není tady.“

„Nerozumím.“

„V trupu byl takový zářez. Nebylo to vidět, pokud se člověk nepodíval pozorně.“ Znovu se zadíval na model. „A taky *dělo* je jiné.“

Kim si vůbec poprvé všimla, že z přídě *Hrdiny* trčí krátký kovový výstupek. „Jak jiné?“

Přejel po tom ukazováčkem. „Má zakulacenou hlaveň.“

„No a?“

„Mělo by to být na omak drsné. To, co tam bylo původně, bylo ulomené.“

„Co tím chcete říct? Že model někdo opravil? Nebo –?“

„– tohle není moje. Je to replika.“

„Víte to jistě?“

„Ovšemže to vím jistě.“ Položil model na stůl a upřeně se na něj zadíval. „Tomu tedy říkám záhada.“ Vzal do ruky fotografii Kaneovy nástěnné malby. Potom stiskl tlačítko na interkomu. „Mary, mohla byste sem na okamžik přijít, prosím vás?“

Mary strčila hlavu do dveří. Byla to snědá žena z předpokoje. „Přejete si, pane Tripley?“

Ukázal na *Hrdinu.* „Tohle je kopie,“ řekl. „Nevíte, co se stalo s originálem? Rozbil ho někdo a nechal udělat jiný?“

„Ne, pane,“ odvětila. „O tom nic nevím.“

„Já tomu vážně nerozumím,“ prohlásil, když se za Mary zavřely dveře. Našel očima Kim. „Víte o tom snad něco vy?“

„Ne.“ Přejížděla prsty po modelu a snažila se najít zářez. „To poškození tam bylo *odjakživa?“* zeptala se.

„Pokud si dobře pamatuji, tak ano.“

„To je zvláštní.“ Podívala se na hodinky a vstala. „Nechci vás připravit o celý den, Bene. Chtěla jsem jen,

abyste věděl, že mě mrzí potíže, které jsem způsobila, a že jsem si jistá, že až vyjde najevo celá historie toho, co se tenkrát stalo, pověst vašeho otce bude bez poskvrny.“

Pozoroval ji, držel ji očima. „Řekněte mi, co o *Hrdinovi* víte.“

Zavrtěla hlavou. „To jsem už udělala. Našla jsem ho na nástěnné malbě. Myslela jsem si, že vy budete vědět, jak se to mohlo stát.“

„Nemám ponětí,“ řekl již méně vyzývavě.

„Děkuji za čas, který jste mi věnovat, Bene.“ Vykročila ke dveřím.

„Rádo se stalo.“ Tentokrát vstal. „Díky, že jste přišla. Dáte mi vědět, jestli zjistíte, co se stalo? S mou kosmickou lodí?“

„Samozřejmě.“

Šla k výtahu a cítila v zádech jeho pohled.

Kim vyjela do hlavní dvorany. Cestou se snažila nějak si to všechno utřídit. Proč by někdo kradl *repliku?* Pomalu vystoupila a přidala se k davu, jenž cílevědomě postupoval po promenádě, kde observační zóny umožňovaly nádherné výhledy na planetu oceánů.

Proč?

Pomalu se ubírala promenádou, procházela mezi obchody a přemýšlela o možnostech. V obchodech se prodávaly většinou suvenýry a oblečení. Kancelář Transluxu nabízela zájezdy na různá místa na planetě i mimo ni. Kosmetologie. A Loki’s, kde prodávali hlavně hry a hlavolamy. Ve výkladu měli plakát, takovou tu uměleckou kresbu s pokřivenou perspektivou. Na této se zdálo, že schodiště stoupá kolem vnitřních stěn haly od jedné podesty k druhé, a nakonec, aniž někde viditelně sestupovalo, se naváže na *dolní* konec schodiště. Po takových schodech by člověk mohl jít nahoru celou věčnost, aniž by se někam dostal. Přesto bylo obtížné

poznat, kde se perspektiva mění, jak se schodiště dostalo zpět dolů.

A vtom si uvědomila, proč *Hrdinu* někdo vzal. A kdo to byl.

O deset minut později byla zpátky před ústředními kancelářemi Interstellar. Otevřela dveře. Doufala, že uvidí jen Mary, ale připravila si výmluvu i pro případ, že by znovu narazila na Bena.

Sekretářka byla u stolu sama. Když Kim vstoupila, zvedla hlavu.

„Dobrý den, doktorko Brandywineová. Zapomněla jste si něco?“

„Pero,“ řekla a dělala, že prohledává pohovku, na níž se posadila, když přišla. „Vida, je tady.“ Vytáhla pero z rukávu a zvedla je, aby je sekretářka viděla.

„To bylo rychlé,“ řekla Mary.

„Ano.“ Kim se pomalu vracela ke dveřím a s nápadnou nešikovností se snažila vrátit pero na své místo v náprsní kapse. Před stolem se zastavila. „Mary, mohla bych se vás na něco zeptat?“

„Jistě, pokud vám budu schopná odpovědět.“

„Jde o věc s modelem kosmické lodi pana Tripleye. Máte tady problémy se zabezpečením?“

„Ne, to ne. Alespoň o tom nic nevím. To je první případ, kdy se něco ztratilo. Jsem přesvědčená, že se to nakonec najde. Někdo to nejspíš odnesl při úklidu, nebo něco podobného.“

„A uklízecí četa chodí –?“

„V noci.“

● ● ●

Konečně začínalo všechno dávat smysl. Byla to jen otázka postřehu, a ona byla stejně slepá jako Tripley. Koho by to napadlo?

V povznesené náladě sjela výtahem dolů a chytila vlak do Blanchetova národního parku. Odtamtud si vzala taxík do Tempestu. Řekla mu Sheyelovu adresu. Cestou si chystala svou řeč. Mělo v tom být pokárání i gratulace. Byla rozjařená a měla chuť slavit. Skoro čekala, že jí vyjde vítězoslavně naproti. Až uvidí, že přiletěla, hned pochopí, že na to přišla, a bude se jí chtít trofejí pochlubit.

Byl v tom samozřejmě jistý etický problém, který však odsunula stranou. Taxík klouzal hřejivým odpoledním sluncem a ona se tím v tu chvíli nechtěla zabývat. Stejně nepůjde o *krádež jako* takovou. Podobně jako ona, Sheyel chtěl pouze vyřešit starou záhadu. A přinést důkaz.

A že to bude důkaz, jestli se jim to podaří!

Koruny stromů se rozevřely a ona zakroužila nad domem. UI ho určitě informovala, že se blíží návštěva, že taxík klesá k domu, ale dveře zůstaly zavřené.

Dosedla, zaplatila a vystoupila.

Taxík se vznesl a odletěl.

Došla k hlavnímu vchodu. Dům se na ni mlčky díval svými okny. „Sheyele," promluvila. „Blahopřeju!"

Odpoledne bylo velice příjemné a poměrně klidné. Hmyz bzučivě poletoval a od fontány po ní zvědavě pokukovala sojka.

„Sheyele?"

V korunách šuměl větřík.

Dívala se do prázdných oken. Sojka vzlétla a přistála na střeše.

Kim vyzkoušela svůj komunikátor. Odpověděl jí ženský hlas: *„Je mi líto, ale doktor Tolliver není momentálně k zastižení. Pokud mu chcete zanechat vzkaz, můžete tak učinit."*

„Tady je Kim Brandywineová,“ řekla UI. – „Dělám pro doktora Tollivera jistou práci. Bude chtít, abych ho o ní neprodleně informovala. Můžeš mě s ním spojit, prosím?“

„Je mi líto, doktorko Brandywineová, ale zpravidla nechce být rušen. Až se mi ozve, určitě mu sdělím, že jste se ho snažila kontaktovat.“

UI se vypnula.

Kde mohl být? Měla zavolat dřív, než se tam rozjela takovou dálku, ale myslela si, že bude doma, a chtěla ho zaskočit. A pomoci mu oslavit jeho bravurní kousek. Osobně.

Obešla dům kolem dokola, ale nikoho nezahlédla, uvnitř ani venku.

Kam mohl jet?

Napadlo ji jediné místo.

Sheyel vždycky tvrdil, že jen málo skutků je motivováno rozumem. Tvrdil, že lidé jednají na základě emocí, dojmů a předsudků. Budou věřit tomu, čemu věřili vždycky, a cenzurovat všechny důkazy, které svědčí o opaku. Dokud nezajdou příliš daleko a nenarazí na skály reality.

Pokud se v Sheyelovi nemýlila, také se chystal na několik skal narazit.

Zavolala komunikátorem Shepa.

„Potřebuji, abys pro mě něco udělal.“

„*Samozřejmě, Kim.“*

„Chci, abys mi vytvořil bytost.“

„*Prosím?“*

„Ber to jako intelektuální cvičení.“ Vylíčila mu všechno, co věděla o vetřelci. A o tvorovi v jezeře. Zdánlivá nehmotnost. Zelené oči. Zelenavý odstín. Elektrická pole. Volné vodíkové molekuly. Metan. Kyslík.

„Můžu ti udělat model,“ řekl Shep po několika minutách, *„ale myslím si, že to bude forma života, která by se přirozenou cestou nemohla vyvinout.“*

Kim si zavolala jiný taxík a dívala se, jak se blíží. „To nevadí. Co tam máš?“

„Nestejné rozložení náboje v jednotlivých buňkách.“

„Vysvětli mi to.“

„Živý organismus nemusí být uzavřen v soudržném pouzdře. V kůži nebo ve schránce. Je možně, že místa s opačnými náboji, obklopená například kapsami ionizovaných plynů, by mohla docela dobře fungovat, kdyby se ovlivňovala v rámci nějakého systému.“

„Zní to, jako bys mluvil o živé baterce.“

„To je až příliš zjednodušený pohled. Vysvětlím ti to podrobněji –“

„Ne. To stačí. Mohl by takový systém nabýt inteligenci?“

„Nevím jistě, jak definuješ inteligenci. Ale myslím si, že by mohl být schopen poměrně složitých úkolů.“

„Například pilotovat kosmickou loď?“

„Pravděpodobně ano.“

„Kde by získával energii?“

„Zmínila ses o zelenavém odstínu. O zelených očích. To by mohlo naznačovat přítomnost chloroplastů. To by umožňovalo přeměnu světla.“

Řekla aeru, aby se vzneslo. „Jak bys takového tvora přemohl?“

„Nalákej ho někam, kde vanou mimořádně prudké větry. Odděl molekuly. Vystav ho tak vysokému vnějšímu tlaku, že ztratí stabilitu a nedokáže se udržet pohromadě.“

„Takže ho mám rozprášit.“

„Ano. Přesně tak.“

„Třeba nebudu mít po ruce hurikán. Co dál?“

„Myslím, že by mohl být zranitelný také zkratem.“

Zalétla taxíkem do města, do zakázkové výrobny patřící postarší ženě v elegantním černém obleku. Měla stříbrné vlasy a poklidný výraz ve tváři. Nehodila se tam, vypadala spíš jako vysoce kulturní žena, jakou by člověk čekal někde v galerii, kde bude diskutovat o umění. „Mohu pro vás něco udělat?“ zeptala se s dokonalou dikcí.

„Ovšem,“ odpověděla Kim. „Chtěla bych vědět, jestli vás nedávno někdo nepožádal o zhotovení modelu kosmické lodě.“ Ukázala jí fotografii *Hrdiny*. „Vypadala by nějak takto.“

Žena si obrázek pozorně prohlédla. „Ale ovšem,“ pravila. „Opravdu jsme dělali něco velice podobného. Dokonce ještě máme formu.“

A mám tě, Sheyele. „Mohla byste vyrobit také jeden pro me?“

„Tentýž model?“

„Ano, prosím.“

„Jak je libo.“ Vyvolala si na obrazovku časový harmonogram. „Hodilo by se vám to zítra v tuto dobu?“

„Och,“ zarazila se Kim, „to by, bohužel, nešlo. Pouze projíždím. Musím stihnout další vlak. Doufala jsem, že byste mi to mohla udělat na počkání.“

Žena sama pro sebe pokývala hlavou a znovu se podívala na obrazovku. „Budu potřebovat asi tak hodinu,“ prohlásila.

„Výborně. Udělejte to. Přijdu si.“

„Bude to s příplatkem.“

● ● ●

Třetí exemplář *Hrdiny* vypadal stejně dobře jako všechny ostatní. Řekla si, že až bude po všem, mohl by to být dobrý suvenýr.

Majitelka dílny jej zalila do krabice a přijala platbu. Kim zamířila na nádraží. Dorazila, právě když projížděl nákladní vlak směrem na východ. Jeho světla se ztratila v tomtéž okamžiku, kdy se ze zatáčky vynořil její vlak.

Jízda z národního parku do Eagle Pointu trvala o něco méně než dvě hodiny. Snažila se spát, ale byla příliš napjatá. Po chvíli to vzdala. Seděla u okna a dívala se, jak krajinu začíná obestírat soumrak.

V 8.20 místního času vešla do haly hotelu Gateway, ubytovala se, vyjela nahoru do svého pokoje a aktivovala telefon. „Potřebovala bych na dnešní večer aero."

„Jistě, doktorko Brandywineová," odpověděl jí elektronický hlas, ani mužský, ani ženský. *„Máte zájem o nějaký konkrétní model?"*

„Tentýž, jako jsem měla posledně, je-li to možné."

„Je to možné. Budete chtít ještě něco?"

Kim se zamyslela. „Ano," dodala po chvíli. „Krucifix, kůl a stříbrnou kulku."

„Prosím?"

„To nic," řekla. „To je jen takový žert."

Potom zavolala do sportovních potřeb Plaza a objednala si přenosnou mikrovlnnou troubu. „Chystám se do chráněné oblasti," vysvětlila, „kde je zakázáno rozdělávat otevřený oheň."

„Aha." Hlas patřil automatickému prodavači. *„Máme toto zboží. Jaká velikost by vám nejvíce vyhovovala?"*

„Největší, jakou máte."

„Dobře. To bude rodinná velikost. Tento model je dost velký, aby se v něm dal upéct velký lovný pták."

„Výborně. Přesně to chci."

Stihla akorát tak rychlé občerstvení, potom už ji z hotelu informovali, že její aero je připraveno a dorazilo také její zboží ze sportovních potřeb Plaza. Přitáhla si bundu a ještě chvíli bloudila očima po pokoji. Když byla v Gatewayi

naposledy, byl s ní Solly. A nabádal ji, aby se do Severinu nevracela bez něho.

Zastrčila do kapsy laserový nůž, vzala do ruky náhradního *Hrdinu* a zamířila na střechu.

O deset minut později již mířila na jih, uháněla noční oblohou ozařovanou vzdáleným mihotáním blesků nad západními horami. Byl krásný večer, jiskřivý a klidný. Dva měsíce stoupaly jemným oparem. Třetí již stál přímo v zenitu.

Kim se dívala, jak světla města začínají slábnout. Snažila se v setmělé kabině odpočívat a předvídat, jak asi zareaguje její bývalý učitel, až ji uvidí. Očekávala, že bude mít radost a pochlubí se jí svou trofejí. A možná bude rád i proto, že bude mít svědka, který bude moci potvrdit existenci bytosti, kterou chtěl vylákat. Ale nebyla si jistá. Sheyel začínal být nevypočitatelný.

Obrazovka jí ukázala další plavidlo, které se pohybovalo rovnoběžně s ní, s malým odstupem a východněji. Byl to černobílý Cloudrider, luxusní model, jaký měli v oblibě vysoce postavení lidé, firemní ředitelé a manažeři.

Několik minut jej sledovala, dokud nezměnil kurs a nezmizel z obrazovky.

„Paní doktorko,“ ozvala se UI, která používala jméno Jerry, *„neudala jste jednoznačný cíl.“*

„Zatím žádný nemáme,“ odvětila. „Drž se jihozápadního kursu. K hoře Naděje.“

Dospěla k přesvědčení, že Sheyel nemá v úmyslu *Hrdinu* vrátit.

Velela jí snad etická odpovědnost vyzvat ho, aby to udělal? Mohla o to *požádat?* Pravděpodobně ano. Avšak někde v hloubi duše měla radost, že něco takového dokázal. A ve skutečnosti nechtěla, aby to Tripley dostal zpátky. Jaké měl právo na poklad takového významu. Přišel k němu čirou náhodou a nikdy nepochopil, co vlastně má.

„Jsme na místě, paní doktorko,“ oznámil Jeny. *„Máte další instrukce?“*

Neviděla dole nic. Dokonce i jezero Lítosti se ztrácelo ve tmě. „Létej v kruhu,“ řekla. „Zůstaň ve výšce šesti set metrů. Drž se těsně u břehu. Hledáme aero, které v oblasti přistálo.“

„Řeknu vám, jestli nějaké najdu.“

Letoun se pomalu pohyboval po obvodu jezera. Kim pátrala po nějakém světle, ale nezahlédla nic, co by rušilo tmu. Po chvíli Jeny oznámil, že se vrátili na místo, odkud začali. *„V blízkosti se nenachází žádný další letoun,“* prohlásil. *„Ve vzduchu ani na zemi.“*

„Víš to jistě?“

„Ano. Přejete si rozšířit okruh pátráni?“

„Ne.“ Sheyel tady ještě nebyl, ale určitě do rána dorazí. „Ve městě se dají najít volná prostranství. Přistaň tam, ale dveře nech zavřené.“ Nedělala si samozřejmě iluze, že zamčené dveře by byly dostatečnou překážkou, jež by ji ochránila před nežádoucími *vetřelci*, ale mohla se tak cítit alespoň o něco bezpečněji.

Položila ruku na mikrovlnnou troubu. Zkusila se ještě jednou dovolat Sheyelovi, ale opět se jí ozval pouze automat.

Kim si byla dostatečně jistá, že ví, co má Sheyel s *Hrdinou* za lubem: měl posloužit jako návnada, která přivábí ten přízrak, toho *tvora*, který zůstal na místě po incidentu na hoře Naděje. Sheyel Tolliver chtěl být tím, kdo uskuteční první kontakt. Stejně jako ona věřil, že se s tím tvorem dá jednat. Bylo pouze nutné přinutit ho k rozhovoru. Osudová naivita.

Aero dosedlo mezi pobořené budovy. Obloha byla jasná a hvězdy se táhly do nekonečna.

Zhasla světla, ale motor nechala běžet.

24

Je zvláštní, že ti, kteří tvrdí, že mají vědecký pohled na svět, tvrdošíjně popírají, navzdory všem důkazům svědčícím o opaku, že duchové existují, zjevují se a podle všeho se zajímají zejména o přímořské nemovitosti.

AMY CONNOVÁ, *Slavní seabrightští duchové*, 591

Zříceniny vrhaly ve svitu měsíců dlouhé stíny. Od jezera vál ostrý studený vítr. S hvízdáním se prohánělo opuštěným městem a rozechvíval aero. Kim bylo trapné sedět zamčená v kabině jako nějaké vystrašené dítě. Nakonec otevřela dveře a slezla na zem. Ale zůstala ve střehu.

Někdy kolem půlnoci přerušil její úvahy Jerry. *„Blíží se nějaký letoun.“*

Na obrazovce radaru se objevila docela malá tečka. Blížila se od jihozápadu. Přibližně směrem od Terminálového ostrova.

Vrátila se do kabiny. „Můžeme se s ním spojit?“

„Okamžik.“

Kim našmátrala za sebou kopii *Hrdiny* a položila ji dopředu na volné sedadlo vedle sebe.

„Spojeni navázáno, doktorko Brandywineová.“

„Sheyele,“ řekla, „Jste to vy?“

„Kim?“ podle hlasu byl skutečně překvapený. A potěšený. „Kde jsi?“

„Stydím se za vás,“ pravila. „Ukradl jste tomu muži jeho kosmickou loď.“

Dlouho bylo ticho. Potom: „Ano, ukradl.“

„A co se s ní chystáte udělat?“

„Chci si promluvit s jejím pilotem, pokud to bude možné. Budu rád, když se ke mně připojíš. Kde teď jsi?“

„Na zemi. V městečku.“

„Na východě je pruh volné pláže. Přistanu tam.“

Viděla, jak se jeho světla blíží. „To nejde, Sheyele. To, co chcete udělat.“

Z jeho hlasu bylo slyšet údiv. A zklamání. „Proč by to nešlo?“

„Nevím, kdo je ten místní fantom, ale mluvit se s ním nedá.“

„Jak to víš?“

„Vím to. Věřte mi. Je to jakási odhmotněná UI. Pokud je mi známo, vytvořená k vykonávání určitých funkcí. Možná je to něco jako automatický pilot. Ale nebude s nikým vyjednávat.“

„Odpusťme si ukvapené závěry, Kim.“ Druhé aero začalo klesat. „Všechno ukazuje, že je inteligentní.“

„Ta věc je rozrušená, Sheyele. A nebezpečná.“

„Je ztracená a je sama. Věží tu skoro tři desítky let. Musíš ji nejdřív zkusit pochopit.“

„Sheyele –“

„Pokud chceš poznat neznámé, nemůže to být jiné *než* nebezpečné. Beru tuto možnost na vědomí. Ale stejně jsem ještě neslyšel o zlomyslné UI.“

„Já ano.“

„Poddáváš se své fantazii, Kim.“

„Nic takového, sakra. Já vím, o čem mluvím. Nechte to být, přinejmenším do té doby –“

„Já myslím, že máš strach, Kim. Zklamala jsi mě. Ale po tom, co jsi prožila, chápu –“

„Neblázněte, Sheyele. Možná je to stejná věc, která zabila Emily a Joši. Co kdybychom si ještě dnes v noci

sedli a probrali to spolu. Poleťte do Eagle Pointu. Vyslechněte mě. Jestli to i zítra budete chtít udělat, půjdu s vámi.“

Dívala se, jak světla jeho aera zmizela pod stromy.

„Kim, víš jistě, že to na někoho zaútočilo?“

„Ne. Ale –“

„Tak vidíš. Dnes večer vejdeme do dějin, ty a já. Jdeš se mnou?“

„Sheyele –“

„Víš, co mám s sebou?“

„Ano,“ řekla. „Vím.“

„Ne, já myslím, že to nevíš. Myslíš si, že mám repliku mimozemské lodě.“

„Ne. Ty *máš* přímo tu loď.“

„Ó.“ Zaslechla v jeho hlase uznání. „Výborně, Kimberley. Znamenitě. Jak dlouho to víš?“

Byla v pokušení lhát, tvrdit mu, že si to uvědomila – tak jako zřejmě *on* – *v* okamžiku, kdy našla na nástěnné malbě stejnou loď, jaká byla v Tripleyově kanceláři. „Nějakou dobu už to vím,“ prohlásila nakonec. „Nepověděl jste mi celou pravdu, že?“

„O svém rozhovoru s Joši? Ne, neřekl. Trochu jsem kličkoval. Joši mi řekla, že s sebou přivezli loď. Ale na žádnou otázku mi nechtěla odpovědět. Řekla, že se brzy všechno dozvím.“

„Co jste si myslel? Že ji schovali někde na okraji soustavy?“

„Abych byl upřímný, Kim, nevěděl jsem, co si mám myslet. Napadlo mě, že možná s sebou přivezli něco úplně jiného, než bychom čekali. A nebyl jsem si jistý, jestli to neukryli v jezeře. Proto jsem sem jezdil tak často.“ Slyšela, jak vypnul motor a otevřel dveře. „Teď to musím nainstalovat. Přijď za mnou, jestli chceš.“

„Byla bych raději, kdybyste to nedělal, Sheyele.“ Nařídila aeru, aby se vzneslo, našlo druhý stroj a přistálo vedle něj. Aero se odlepilo od země a rozlétlo se podél pobřeží na východ.

Sheyelův letoun stál na Cabryho pláži, kde tenkrát přistáli se Sollym. „Opatrně,“ upozornila zbytečně svůj stroj. Mnoho místa tam nezbývalo. A poté prohodila k Sheyelovi: „Nevíme, čeho ta věc může být schopna, pokud se dostane do mikrolodě.“

„S *tímhle* nikam neodletí.“ Byl venku z aera a vytahoval balík z nákladního prostoru.

„Proč?“ Její letoun dosedl do býlí a vysoké trávy. Otevřela dveře a vyskočila ven.

„Protože jsem si to prosvítil. Má to pohon na antihmotu. Ale palivo chybí. Žádná antihmota tam není.“

„Aha.“

„Takže teď víme, co ustřelilo kus hory Naděje, ne?“

„Řekla bych, že ano.“

Vytáhl z aera skládací stolek, zajistil nohy, aby se nesklopily, a postavil jej na písek u břehu. Ještě na něj zatlačil, aby se přesvědčil, že se nepřevrhne.

Pak otevřel pouzdro, sundal obal a vytáhl *Hrdinu.* Chvíli si ho pohnutě a uctivě ze všech stran prohlížel, než ho položil na stůl.

Kim se jej mohla zmocnit silou. Mohla jej hodit dozadu do svého aera a zmizet odtamtud. Ale něco jí bránilo, snad se nechtěla vzepřít bývalému učiteli, chtěla vidět, co se stane, nebo se prostě jen zdráhala rozhodnout.

Ať už z jakéhokoli důvodu, nakonec se rozhodla nedělat nic.

Sheyel vytáhl baterku, postavil ji na stolek vedle kosmické lodi a rozsvítil ji. *Hrdina* se zatřpytil. Kim k němu přistoupila. Snažila se pochopit to, co již věděla: že je to plavidlo postavené mimozemskými bytostmi. Že

putovalo mezi hvězdami. Že v něm byla podobná bytost jako ta, která se potloukala chodbami *Hammersmitha*.

Upřeně si ji prohlížel. Poprvé v jeho očích vyčetla nedůvěru. „Je krásná, že?“ zeptal se.

„Řekl jste, že jste si to nechal prosvítit. Co je uvnitř?“

„Nebýt rozměrů a pohonu, nebo spíš jeho absence, skoro by to mohla být jedna z našich lodí. Velín, jednotlivé kajuty, něco na způsob pilotní kabiny. Žádná křesla. Nic, na čem by se dalo sedět.“

„Co pohonný systém?“

„Nemůžu žádný najít. Ale to neznamená nic víc než to, že potřebujeme nějaké odborníky, kteří by se na to podívali.“

Kim si vzpomněla na Kaneovu nabídku pomoci. „Nejspíš měli nějaké problémy, když je *Lovec* našel.“

„Proč si –“ Jeho pozornost náhle upoutalo něco na jezeře. Sledovala směr jeho pohledu a všimla si nějakého odrazu. Možná vzdálený blesk. Zadívala se směrem k hoře Naděje a zahlédla kolem jejího vrcholu záblesky.

„Máte nějaké snímky vnitřku?“ zeptala se.

Pomalu se k ní otočil zpátky. „Mám.“

„Mohla bych se na ně podívat?“

„Samozřejmě.“ Ale neudělal žádný pohyb, aby je přinesl. Jeho pozornost se vrátila k jezeru.

Znovu zahlédla světlou skvrnu. Byla dál, ale tentokrát byla jasnější.

Pomalu zvedl pravou ruku na znamení vítězství.

Klidně to mohl být roj světlušek nad vodou, ale pohybovalo se to se znepokojivou přesností, po stoupající spirále. Vypadalo to jako mrak, mlha nebo opar.

Sheyel zvedl obě ruce, aby to přivítal.

„Jděte pryč,“ vyhrkla Kim. „Vraťte se do aera.“

Oblak se hemžil malými hvězdičkami, které se vznášely, pohybovaly, vířily.

Viditelně se zvětšoval. A jeho jas sílil.

„Blíží se k nám," upozornila Kim.

„Haló," zavolal. Nocí se rozlehla ozvěna jeho hlasu. „Vím, že mi nerozumíš. Ale musíme si promluvit."

Oblak byl krásný, ale rozhodnost jeho postupu Kim polekala.

„Přivezli jsme vaši loď." Sheyel se pootočil a ukázal na *Hrdinu.*

Vítr zesílil a stromy se zachvěly. Kim si pojednou uvědomila, že někde dosedá mezi stromy další aero. Byl to Cloudrider. Jeho světla zhasla a motor utichl. Sheyel byl tak zabraný do svého úsilí, že si ničeho nevšiml.

O chvíli později vyšly z lesa tři postavy, dva muži a jedna žena. Zhodnotili situaci a rozestoupili se. Kim se zdálo, že zahlédla zbraně. A pak vyšla ze stromů čtvrtá postava.

Tripley.

Sheyel dál promlouval na zjevení. „Chceme s vámi mluvit. Jsme vaši přátelé." Oblak se stále blížil.

Kim měřila vzdálenost mezi *Hrdinou* a jejím aerem a úhel, v jakém byli vůči ní nezvaní hosté. Pro případ, že by se rozhodla popadnout kosmickou loď a dát se na útěk.

Tripley stál na místě a díval se. Jeho pohled klouzal mezi Sheyelem a oblakem. Zřejmě nebyl tak hloupý, jak si myslela.

Oblak byl nyní jen několik metrů od pláže. Vznášel se nad vodou, až jí to připadalo, jako by z ní bral sílu. Vytvořilo se v něm několik míst zářících zevnitř, rozptýlených nahodile v horní části. Přímo před jejími zraky se z nich staly oči, stejné oči jako ty, které viděla v Kaneově zatopené vile.

Všichni na pláži znehybněli.

Ty oči byly šílené. Tohle nebyla chladná zlomyslnost, jakou viděla na *Hammersmithovi*. Toto bylo absolutní šílenství.

Kim postoupila blíž ke svému aeru.

V místě, kde se bytost dotýkala hladiny jezera, voda vířila a stoupala z ní mlha. Kim si vzpomněla na chybějící stopy při její první návštěvě v oblasti.

Tripley došel až k ní. „Proboha, Kim," řekl potichu. „Co je ten tvor?" Lidé, kteří přišli s ním, si připravili zbraně. Měli šedé uniformy a působili dojmem, že se vyznají. Žena byla jenom několik metrů od ní. Na její jmenovce stálo BRICKEROVÁ.

„Já myslím, že to byla posádka *Hrdiny,*" řekla Kim. Začínala chápat, co Tripleyova přítomnost dokazuje: že již ví pravdu o svém modelu. Potěšilo ji, že její hlas zněl skoro normálně. „Jsem ráda, že jste přivedl pomoc."

„Bezpečnostní opatření. Napadlo mě, že zloděj by mohl být nebezpečný."

„Vy jste mne sledoval."

„Samozřejmě. Máte talent v mnoha oborech, Kim. Ale herectví k nim nepatří."

Sheyel klopýtavě vstoupil do vody a začal postupovat přímo k oblaku. Stále na něj mluvil a zvedal ruce na pozdrav. Smaragdová záře střídavě sílila a slábla, jako kdyby někde uvnitř tlouklo nějaké velké srdce.

„Běžte od toho, Sheyele," vykřikla.

Připomínalo to *rubáš*, průsvitný, bledý a nehmotný. Zatímco pozorovala Sheyela, který se s cákáním brodil k němu, rubáš se rozevřel, aby ho obestřel. Nenadálý poryv větru narušil soudržnost celé struktury, skoro by se dalo říct, že ji *rozostřil*. Ale rychle se znovu zformovala.

Tripleyovi ochránci si něco pošeptali a namířili zbraně.

Zdálo se, že Sheyel si náhle uvědomil nebezpečí. Vykřikl a padl nazad. Bytost se jediným plynulým pohybem zvedla kolem něho a obklopila ho.

Lidé z ochranky čekali na rozkaz ke střelbě. Ale Tripley váhal.

Viděla přes záhyby rubáše Sheyelovu siluetu. Jeho tělo se křečovitě zmítalo. Útvarem probíhaly výtrysky zeleného světla.

Poté Sheyel znehybněl. Rubáš nechal jeho bezvládné, dýmající tělo klesnout do vody a vyplul na pláž. Kim si uvědomila, že směřuje ke stolu s *Hrdinou.*

Tripley dal znamení a jeho lidé spustili palbu. Lesy ožily vyplašenými zvířaty.

Ochranka se rozestavila dobře a dostala bytost do křížové palby. Tmou svištěly laserové blesky. Když se jim podařil zásah, tvorem probleskly živé barvy. Stahoval se v křeči. Některé výstřely minuly a zaryly se do stromů a do jezera. Noc vyplnila pára, gejzíry a křik. Potom se rubáš překvapivě rychle přesunul na stranu a obklopil jednoho z mužů.

Kim se mu rozběhla na pomoc, ale Brickerová ji skoro až ledabylým pohybem srazila k zemi. „Nepleť se do toho, zlato," prohlásila. „Jedině se necháš zabít."

Tripley, který neměl zbraň, ji odtáhl z palebné linie.

Celá oblast se proměnila v kaskádu zářivých světel a křiklavých pyrotechnických efektů. Výkřiky splývaly s tichým svistem laserů a vřeštěním ptáků.

Kim si vzpomněla, že má také zbraň, a vytrhla se Tripleyovi. Rozběhla se zpátky do aera.

Boj zuřil na břehu osvětlovaném ostrými záblesky. Rubáš pustil svou oběť, která se svalila do písku a zůstala ležet bez hnutí. Potom se obrátil k Tripleyovi. Kim se zdálo, jako by v očích toho tvora zahlédla náznak poznání. Ignoroval dvojici, jež po něm nepřestávala střílet, a pohnul

se směrem k němu. Tripley se rozhlédl po nějaké zbrani, ale nic lepšího než fošnu nenašel. Oba zbývající členové ochranky zasypali rubáš vším, co měli. Tvor se zachvěl a nocí se rozlehl zvláštní naříkavý zvuk, ale stačilo mu jen několik vteřin na to, aby Tripleye překonal a vtáhl ho do svých amébovitých záhybů.

Kim vytáhla z obalu mikrovlnnou troubu. Vypadala jako rozkládací plechová krabice. Když zatáhla, rozložila se do krychle o straně asi půl metru.

Bytost zmizela i s Tripleyem mezi stromy. Ochránci se rozběhli za ní. Stříleli dál, ale dávky vycházely s delšími intervaly a působily jaksi méně autoritativně, neboť zbraním na baterie začala docházet energie. Lesem kmitala světla. Jeden kmen stromu se roztrhl a někdo vykřikl. Kim nedokázala poznat, jestli to byla žena, nebo muž.

Položila krychli opatrně na zem a vybalila magnetron. Byla to oranžová koule o průměru asi jako baseballový míček. Vložila ji do patřičné štěrbiny.

Intervaly mezi rubínovými záblesky laserů z prostoru za ní se prodlužovaly. Pak záblesky přestaly úplně. Zůstalo jen pomalé smaragdové pulsování.

V lese zavládlo naprosté ticho, rušené pouze jejím těžkým dechem.

Zelené světlo se začalo pohybovat směrem k ní. Napadlo ji všechno tam nechat, skočit do aera a zmizet, ale znamenalo to všechny opustit. Vzdát se *Hrdiny.*

Rubáš *proplouval* křovinami a pak znehybněl. *Ty šílené oči se zastavily na ní.* Proboha. *Zná mě.*

Myslí si, že jsem Emily.

Vytáhla dálkový ovladač a zdroj. Ovladač zastrčila do kapsy a horečně, iracionálně začala studovat technická data na zdroji. Přístroj byl schopen dodávat tisíc wattů po dobu asi čtyř hodin. Chtěla jej připojit k mikrovlnce, ale vypadl jí

na zem. Pokusila se jej zvednout, aniž odtrhla oči od rubáše.

Sledoval ji. Dával jí čas.

Hajzl.

Jako by četl její myšlenky, rubáš se rozevřel jako nějaký obrovský květ a chystal se ji obejmout. Průhledné závoje rozvlňovala elektřina.

Kim připojila energetický zdroj, vytáhla laser a začala vyřezávat v předním panelu mikrovlnky kruhový otvor. Bytost postoupila dál a odřízla ji od vzduchu. Oči zmizely, zato ucítila nenadálou vlnu tepla a pohody, když se kolem ní mlha uzavírala.

Pěstí vyrazila kotouček z předního panelu, postavila troubu na krátké nohy, namířila ji přímo před sebe, poněkud ji zvedla nahoru a stiskla dálkový ovladač.

Bytost sebou křečovitě škubla.

Kim držela palec dole. Rubáš praskal a zmítal se. Elektrický výboj ji zasáhl do ramene a ona ucítila puch spáleného masa, ale zatnula zuby, potlačila výkřik a popadla troubu do rukou. Otočila se kolem dokola. Mlha se křečovitě svíjela a couvala před neviditelným paprskem.

Noc byla nabitá elektřinou. Oblak ustoupil. Neustále se točil v crescendu, z něhož šla závrať. Najednou Kim viděla pouze mlhu a pohasínající jiskry, jak stoupají k nebi. Vypadalo to, jako když někdo vylije na polena táboráku vědro vody.

„Pozdrav od Sollyho," řekla a nepřestávala po tom pálit. Rubáš plul proti větru zpátky nad jezero. *Proti větru.*

Ten hajzl byl pořád naživu.

Pustila se klopýtavě za ním a vběhla do vody. Trouba se držela špatně, ale Kim pálila dál. Voda jí stoupla po stehna. Potom Kim šlápla do díry a přepadla. Mikrovlnka spadla do vody.

Vylovila ji, zvedla ji a zkusila ještě jednou dálkové ovládání. Uvnitř to syčelo a prskalo a ven se vyvalil obláček černého dýmu.

Zahodila troubu, pospíšila si zpátky a vytáhla Sheyela z vody. Potom se pustila do lesa a našla Tripleye zhrouceného na strom, Brickerovou na malé mýtince obličejem k zemi a zbývající členy ochranky nedaleko. Zdálo se, že všichni jsou mrtví.

Nad jezerem zatím světlušky kroužily a sbíraly sílu.

Vzala *Hrdinu*, odnesla ho k aeru a položila ho na zadní sedadlo vedle kopie, kterou si nechala udělat v Blanchetově národním parku.

„Jerry," oslovila UI, „pojedeme. Zpátky do hotelu."

Rubáš se formoval znovu. Když aero vzlétlo, dívala se, jak sílí a jasní. K jejímu zděšení se odtrhl od jezera a začal ji pronásledovat.

„Maximální rychlost," řekla naléhavě.

Stoupali do rozptýlených mraků. Obloha byla plná měsíců.

Rubáš stoupal za ní a táhl za sebou něco jako třásně. Přizpůsoboval se, měnil tvar, dělal ze sebe kouli. Zůstávala za ním jemná mlha. Vypadalo to jako *kometa.*

Ten tvor chce *Hrdinu.* Je to jediné, na čem mu záleží.

Ožívaly snad staré vzpomínky? Byla přesvědčená, že si ji spletl s Emily. A systematicky se pustil za Tripleyem, který stál neškodně stranou. „Jerry," řekla, „kontaktuj leteckou záchrannou službu."

„Máme nějaký problém, doktorko Brandywineová?"

Musela se držet zpátky, aby nezareagovala téměř hystericky. „Menší problém," odpověděla.

Jerry navázal spojení a z reproduktoru se ozval mužský hlas. „Tady letecká záchranná služba. Prosím, uveďte svou totožnost."

„Kim Brandywineová. Mám aero typu Redbird.“ Jerry jim poslal číslo trupu a technický popis. „Máme potíže.“

Rubáš se rychle blížil.

„Prosím, popište blíže svou situaci, Kim.“

„Jistě,“ odvětila. „Je to trochu komplikované. V městečku u jezera Lítosti je pět mrtvých lidí. Najdete je snadno. Jsou tam také dvě aera.“

To ho zaujalo. „Co se jim stalo?“ zeptal se.

Senzorům se podařilo rubáš zachytit. Sledovala, jak jeho tečka bliká na obrazovce.

„Byli zavražděni.“

Následovalo dlouhé ticho a pak Kim uslyšela nový hlas, tentokrát ženský. „Kim, mluví s vámi inspektor letecké záchranné služby. Chcete ohlásit vraždu?“

„*Pět* vražd.“

„*Doktorko Brandywineová,*“ ozval se Jerry, „*máme za sebou nějaký energetický zdroj. Nejsem schopen určit jeho povahu.*“

„To mě nepřekvapuje.“

„Kim, prosím, popište svou situaci a charakterizujte stav nouze. Co se stalo? Jste zraněná?“

„*Přibližuje se,*“ informoval Jerry. „*Je nebezpečný?*“

„*Smrtelně,*“ řekla Kim. „Udržuj si před ním náskok.“

„*Už teď letíme téměř maximální rychlosti.*“

„Nejsem zraněná,“ řekla záchranné službě, přestože levé rameno, které měla popálené, bolelo jako čert. Navíc si vymknula koleno, když s mikrovlnkou upadla.

„Co se stalo těm lidem v městečku? Kdo je zabil?“

„*Stále se to blíží,*“ oznámil Jerry. „*Při současné rychlosti nás to dostihne přibližně za devadesát sekund.*“

„Rychleji letět nemůžeme?“

„*Jsme na maximálním výkonu, doktorko Brandywineová.*“

„Záchranko," řekla, „začíná tady být trochu rušno. Jestli se mi něco stane, budete muset použít mikrovlnku."

„Můžete to zopakovat, Kim?"

„Nemám čas."

„Naše jednotka už startuje. Prozatím bychom vám mohli lépe pomoci, kdybyste nám popsala svou situaci. Prosím, snažte se zůstat klidná."

Kim vypnula rádio. „Jerry, můžeme jim poslat fotografii toho rubáše?"

„Čeho?"

„Pronásledovatele."

„To můžeme, doktorko Brandywineová."

„Udělej to."

Pod nimi ubíhaly vody jezera. Pobřeží se ztrácelo ve tmě. Musela se rozhodnout.

„Co uděláme?" otázal se Jerry.

Hrdina ležel na zadním sedadle, černý a krásný. *Jaká místa jsi asi viděl, příteli?*

Otevřela pouzdro, v němž byla kopie *Hrdiny,* a rozsvítila, aby si ji mohla lépe prohlédnout. I kopie by jistě měla nemalou cenu.

„Kim, měla byste také vědět, že jsem odeslal snímek Letecké záchranné službě a záznam o tomto letu svému dispečerovi."

„Dobře. Uvidíme, co si z toho vybere." Vzala kopii a položila ji na sedadlo vedle sebe. „Jerry, otevři dveře."

„Je mi líto, ale to nemohu udělat. Je nebezpečně otevřít dveře za letu."

„Je to nezbytné, pokud se máme vyhnout kontaktu s naším pronásledovatelem. Otevři."

„Prosím, neurazte se, doktorko Brandywineová. Vím, že to druhé plavidlo se chová podivně, ale mám jen vaše slovo na to, že představuje riziko pro tento letoun."

S povzdechem se podívala dolů po panelu, který jí ukázal Solly. Našla jej a rychle jej odklopila. Drát se žlutou izolací. „Promiň, Jerry," zašeptala a vytrhla ho. Vybavila si zbytek postupu, přehodila stejné páčky jako Solly a převzala manuální řízení letounu.

Rubáš byl jen několik vteřin za nimi. Kim viděla přes jeho jemné závoje hvězdy, viděla dokonce i tři obry tvořící Orionův pás: Mintaku, Alnilam a Alnitak.

Severní pobřeží se rychle blížilo. Slétla s aerem těsně nad hladinu. Rubáš ji následoval.

Kim kolébala kopii kosmické lodi na rukou. Uvolnila popruhy a otevřela dveře. Vítr hvízdal a snažil se je přibouchnout. Zaklínila je nohou a povzdechla si. Chtěla podržet kosmickou loď tak, aby ji pronásledovatel viděl – ale jakmile ji vystrčila ze dveří, vítr jí ji vyškubl z rukou.

Dívala se, jak padá do vody.

K jejímu zděšení tomu rubáš nevěnoval pozornost a dál se hnal za ní.

Buď si návnady nevšiml, nebo poznal, že je to podvod. Kim utrousila nadávku, kterou ještě nikdy nepoužila, a dala si na klín originál *Hrdiny.* Snažila se zapamatovat si, kde je. Sto metrů od břehu. Rozbité molo na třiceti stupních. Nalevo od ni vybíhal z vody úzký pruh země. A pak s rozbušeným srdcem hodila přes palubu nejcennější předmět, jaký kdy člověk poznal.

Ta bytost *ani teď* nezměnila směr.

Proboha, jde to po *mně,* blesklo jí hlavou.

Hnala se nad vodou, přelétla linii břehu a ocitla se nad zemí, sotva nad korunami stromů. „Ty debile!" vykřikla a zabouchla za sebou dveře. „Hodila jsem to do jezera!"

25

Odvaha roste, má-li příležitost.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Král Jan,* 1596 po Kr.

Aero bylo příliš pomalé. Rubáš ji dohánět. Byl již tak blízko, že rozeznávala oči. Byly nyní čtyři, rozptýlené v přední části jako okna v kabině letounu.

Pověsil se jí na ocas a vyplnil celou záďovou obrazovku. Díval se na ni, jako kdyby viděl sledovacím systémem aera, jako by viděl *ji.* Dotkl se letounu a začal obestírat směrové kormidlo a záďové trysky. Strhla letoun prudce vzhůru a bojovala o výšku. Rubáš se ji snažil sledovat, ale změna směru na něj byla příliš prudká, takže se rozptýlil po obloze. Poblahopřála si, ve výšce téměř dvou tisíc metrů srovnala stroj a zatočila zpátky k Eagle Pointu. Nejvyšší rychlostí.

Z Letecké záchranné služby na ni stále mluvili. Ptali se, co se děje, chtěli vědět, kde jsou těla a co ji ohrožuje, a hrozili přísnými tresty, pokud se ukáže, že záběry, které jim poslala, byly falešné.

„Je to pravé," řekla jim.

„Co je to?"

Světlušky za ní se začaly znovu shlukovat. Hajzl.

„Kim, *co* se děje?"

„*Něco* mě honí. Nevím, co to je."

„Dobře. Držte se od toho stranou. Pomoc je na cestě."

„Řekněte jim, aby byli opatrní. Ta věc zabíjí."

„Co nám o ní můžete říct?“

„Mohu vám říct, že jí vadí směrované mikrovlny.“

„Mikrovlny.“ Ten, kdo s ni mluvil, se krátce poradil s někým jiným. Pak se zeptal: „Odkud se to vzalo?“

„Nevím. Ale dalo se to dohromady a začíná mě to znovu pronásledovat.“

„Za několik minut jsme tam.“

Kim zahlédla světla blížící se směrem od Eagle Pointu. „Díky,“ řekla.

Měla teď před tím náskok několika kilometrů, takže to byl jen nezřetelný oblak ozářený měsíčním světlem. Ale viděla, jak hlava komety znovu nabývá tvar a pohybuje se na pozadí ostatních hvězd.

Senzory jí oznámily, že to nabírá rychlost. A blíží se to čím dál rychleji.

Čekala a dívala se, jak se to přibližuje, jak to vyplňuje oblohu za ní. Ten šílený pohled na ni zlomyslně zíral z obrazovek. A když už to nemohla vydržet, když jí to lezlo po ocase, uhnula stranou a znovu to rozmázla po obloze.

Přiblblý vetřelec.

Třásně, které to táhlo za sebou, se dotkly jejího pravého křídla. Světla zhasla, na palubní desce začala zuřivě blikat červená kontrolka a motor zhasl. Aero začalo padat. Obloha se točila kolem ní a žaludek se jí snažil vylézt do krku. Motory neměly teoreticky nikdy vypovědět. Ale pokud by k tomu došlo, bylo nutno minutu počkat před pokusem o restart. Automatika potřebovala čas, aby si udělala pořádek. Vydržela to co nejdéle, zatímco aero klesalo oblohou k zemi. Potom prudce stiskla tlačítko. Motor se znovu rozběhl.

Kolem se míhaly stromy a kopce.

Přitáhla páku zpět, získala dostatečnou výšku, aby se vyhnula překážkám, ale držela se nízko. Chtěla zůstat v co

nejhustším vzduchu. Pohyb tak měl být pro rubáš obtížnější.

Byl mimo její obrazovky, ale zdálo se jí, že vidí jeho pozůstatky, dlouhé chomáčkovité stopy na pozadí hvězd.

Červená kontrolka nepřestávala blikat.

Baterie.

Požádala o stav zdrojů energie.

PŘI SOUČASNÉM TEMPU SPOTŘEBY MŮŽE STROJ ZŮSTAT VE VZDUCHU TŘICET ČTYŘI MINUTY.

„*Kim.*“ Nový hlas, mužský. „Zatočte k severu a vystoupejte výš. Odsud to převezmeme.“

Nahoře, vpravo od ní, se objevilo policejní aero.

„Ráda vás vidím, chlapi,“ řekla jim. „Pozor. Ta věc je prevít.“

Rubáš se znovu sbíral.

Na scéně se objevil druhý policejní stroj. Kim zkusila najít jejich frekvenci, aby slyšela, co si navzájem říkají, ale bez Jerryho to nedokázala.

Výstražná kontrolka zuřivě blikala. Slétni, než spadneš. Za normálních okolností by si našla nejbližší kousek rovné země. Ale dnes v noci ne. Vrátila se na kurs do Eagle Pointu.

Policie zahájila palbu. Používali bleskové lasery. Velké, mnohem silnější než ruční modely, kterými byla vyzbrojena Tripleyova ochranka.

Rubášem vystaveným tomuto útoku probíhaly oranžové a bílé vlny. Některé jeho části odlétly. Třásně tryskaly do vzduchu a bytost se začala rozplývat.

Policejní aero se ještě víc přiblížilo a zaútočilo z bezprostřední vzdálenosti.

„Možná to není dobrý nápad,“ řekla jim.

Z její perspektivy to vypadalo jako malá elektrická bouře. Ale znenadání výboje ustaly, světla zhasla a letoun

zmizel ve tmě. Několik okamžiků poté explodovala poblíž země ohnivá koule.

Vysílačka mlčela.

Zásoby energie jí dávaly třicet minut. Začínalo to vypadat ožehavě. Kde mohla přistát, aby byla před tím svinstvem v bezpečí?

„Kim?“ opět letecká záchranka. „Nezastavujte se. Zmizte z oblasti.“

„O to se snažím.“ Obloha za ní byla tmavá. „Střelba tam utichla,“ informovala.

„Já vím.“

Její senzory znovu zachytily rubáš.

„Potřebujete něco účinnějšího než laser. Máte něco, co dokáže vysílat koncentrované mikrovlny?“

„Pracujeme na tom. Kim, nemůžete se pohybovat o něco rychleji?“

„Dochází mi energie. Nevím, zda se dostanu až do města.“

„To nevadí. Naberte východní kurs. Od hor. Hledejte místo k přistání. Máme další týmy na cestě.“

Naberte východní kurs. „Jestli nemáte nic lepšího než to, co jste použili posledně, jenom přivedete na smrt další lidi,“ prohlásila. „A mě mezi nimi. Možná byste měli povolat flotilu.“

„Věřte nám. My se o to postaráme.“ Fajn.

Rubáš se dal znovu do pohybu. Hnal se nocí čím dál rychleji.

Idiot Sheyel. Proč nikdo neposlechne dobrou radu?

● ● ●

Řada světel uháněla nad krajinou směrem k západu, do hor. Noc působila tiše, spořádaně a všedně. Letouny, které jí spěchaly na pomoc, se na obrazovce zatím neobjevily. V

celém tom nesmírném klidu se pohyboval jen vlak a její pronásledovatel. Ale ona měla podstatný náskok.

Jenomže tvor byl odhodlán ji zabít a zdálo se, že ona mu v tom může stěží zabránit.

Řetězec světel začal mizet, od začátku ke konci. Vlak právě vjížděl do Culbertsonova tunelu.

Dívala se, dokud nezmizel. „Letecká záchranko, jak dlouhý je Culbertson?“

„Šestadvacet kilometrů, Kim. Proč se ptáte?“

Kdysi jím projížděla, a tak se nyní snažila vybavit si, jak vypadá uvnitř. Ale dokázala si vzpomenout jen na to, že pro tmu nebylo prakticky nic vidět.

Vyhledala si jízdní řád vlaků do Eagle Pointu. Za den projelo šest osobních vlaků a osm dálkových rychlíků. Nákladních vlaků bylo o něco víc, ale jejich harmonogramy byly méně přesné. Zanedlouho měla jet tři sta čtverka z Worldendu na západním pobřeží. Naklaďák. Poveze aera, nábytek a stavební materiály. Devět vagonů. Plně automatizovaný. Žádní lidé. Podle jízdního řádu měl dorazit za dvacet minut.

Znovu se spojila s Leteckou záchrannou službou. „Můžete mi zjistit, jestli dnes jede vlak 304 a jestli nemá zpoždění?“

„Jistě.“ Muž se odmlčel. „Proč?“

„Udělejte to pro mě, prosím. Vysvětlím vám to později.“

Vyvolala si mapu tras magnetických vlaků. Naklaďák přijede západní dráhou. Přes Culbertsonův tunel. V otevřené krajině se běžně pohyboval rychlostí blížící se 400 kilometrů za hodinu, ale v úseku pod horami zpomalí na 220.

„Vlak potvrzen,“ ozvala se letecká záchranka. „Jede. A jede načas.“

„Na vteřinu přesně?“

„Jak to myslíte?“

Řekla mu, co chce udělat. Muž zatajil dech. Začal jí tvrdit, že to udělat nemůže. Je to příliš nebezpečné. Nikdo by to nedovolil. Radil jí, aby jednoduše letěla dál, dokud s rubášem něco neudělají.

„To nepůjde. Lasery ho nezabijete a mně dochází energie. Na zemi pro něj budu snadnou kořisti."

„Proč po vás jde?"

„Nelíbí se mu mé politické názory." Kim zpražila vysílačku vzteklým pohledem. „Já nevím."

Na obloze se objevilo několik světel. „Vaši lidé jsou tady," řekla.

„Dobře. Leťte dál."

Napočítala čtyři další policejní letouny. Tentokrát si držely odstup. Střílely z dálky a stahovaly se, když se rubáš za některým týmem pustil. Kim obdivovala koordinaci útočníků, kteří na něj neustále doráželi z různých úhlů. Přesto se nezdálo, že by útoky rubáši působily nějaké vážnější škody.

Kim naklonila aero a zamířila k tunelu.

Rudé a bílé svazky laserů za ní krájely vzduch jako šavle. Pak se ale její úhel změnil a neviděla nic.

Hnala se nocí, když se obloha za ní znenadání rozzářila.

Na kanálu letecké záchranky bylo několik minut ticho. Potom se její kontakt ozval znovu: „Vypadá to, Kim, že jste měla pravdu. Zkusíme něco jiného."

„Co?"

„Pokusíme se vytáhnout vás za letu. Bude to rychlejší než přistát."

Podívala se na les pod sebou. „Ne."

„Je to naprosto bezpečné."

Žaludek se jí při té představě vzbouřil. „Já vám to věřím. Jenže ta věc jde po *mně*. Ne po letounu. Ničemu nepomůže, když si přesednu."

„Víte to jistě?"

„Ano, vím to jistě. Podívejte, nemohli bychom si o tom promluvit později?“

„Omlouvám se. Vím, že všichni jsme tak trochu pod tlakem.“

„S tím mohu souhlasit.“

„Jednoduše jsme nic takového ještě neviděli.“

„Operační pokyny to nepostihují, jestli tomu dobře rozumím.“

„Podívejte, Kim, děláme všechno, co můžeme.“

„Jasně.“ Ztišila hlas. „Já vím. Ale já letím do tunelu.“

„Nepovažujeme to za dobrý nápad.“

„Nabídněte mi lepší.“

Mluvčí na druhém konci mlčel.

„Potřebuji vaši pomoc,“ řekla.

„Počkejte chvilku.“

„Hoďte sebou. Nemám moc času.“

Zahlédla pod sebou jižní dráhu, kterou používaly vlaky mezi Eagle Pointem a Terminal City. Tvořil ji magnetizovaný pás, který byl široký asi tolik, kolik měla její ruka na délku. V lesnatých oblastech byl obvykle veden v úrovni vrcholků stromů a podpírala jej masivní kovová konstrukce. Při správném úhlu se od pásu odrážel měsíční svit.

Kdyby na obloze bylo slunce, mohla by vidět pruh, který magnetické vlaky v lese vymýtily. Tím, jak se pohybovaly nadzvukovou rychlostí, vytvářely zvukové rázy a prudké větry, které vytlačovaly všechno, co se nacházelo blízko trati. Stromy a keře se na obou stranách prudce odkláněly, aby byly od projíždějících vlaků co nejdál. Ve výsledku to působilo jako rozestoupení Rudého moře, jenže tentokrát to byla zelená divočina rozdělená silou, jíž se nedalo vzdorovat.

Našla trať směřující na západ a rozletěla se podél ní k horám. Za Eagle Pointem se štíty zvedaly do obrovské

hradby, nejvyššího horského hřebene na planetě. Byly majestátní, nahoře pokryté sněhem. Bez tunelu se přes ně nedalo přejet. Přístupové trasy byly zjizvené dávným pohybem: hluboké kaňony, prudké hřebeny a srázy.

„Haló? Letecká záchranko, jste tam?“

Nedostala odpověď. Představila si, že někdo zakrývá rukou mikrofon a lidé se dohadují a telefonují.

„Ze všeho nejdřív musíte vypnout všechna zabezpečovací zařízení,“ řekla Kim. Myslela tím všechno, co by mohlo vlak zastavit, pokud by detektory zaznamenaly v tunelu překážku.

„Jen pokračujte, doktorko. Jestli jste si to ještě nerozmyslela –“

Znali její titul, což znamenalo, že si ověřili její totožnost. „Dobrá. Poslouchejte, potřebuji znát několik detailů. Jak je tunel dlouhý? Kolik přesně? Jaké má rozměry? Zatáčí se? Pokud ano, kde a kolik? A kdy do něho nákladní vlak vjede? Potřebuji to znát na vteřinu.“

„To možná nebude jednoduché zjistit.“

„Proč? Stačí zmáčknout několik tlačítek. Měla by to být hračka.“

„Není. Alespoň ne v čase, který nám zbývá.“

„Jak se jmenujete?“ zeptala se.

„Tom. Tom Pace.“

„Tome, jste moje jediná naděje.“

● ● ●

„Kim,“ ozval se Pace. „Myslím, že byste to měla vědět. Povolali jsme armádu.“

„To je dobře. Kdy sem dorazí?“

„Do hodiny.“

„To by mohlo být s křížkem po funuse. Ještě pro mě nemáte ta čísla, která jsem chtěla?“

„Pracuji na tom.“

Před ní se zvedala šedivá stěna. Již viděla černé ústí tunelu u její paty. Byla tady příliš brzy. Zatočila k severu a chystala se zakroužit v nevelkém poloměru. Získá tím čas a dovolí tvorovi, aby se přiblížil.

Ověřila si, kolik jí zbývá energie. Bylo to třináct minut.

„Kim, mám pro vás požadované informace.“

„Mluvte.“

„Tak za prvé, tunel je rovný.“ Zaplaťpánbu.

„Je široký devatenáct až jedenadvacet metrů. Záleží na tom, kde jste. Vysoký je osmnáct metrů, ale kolej je tři metry nad zemí, takže budete mít k dispozici světlost jen patnáct metrů. Tunel je dlouhý 26,1 kilometru. Nákladní vlak do něho vjede v 9:42:45. Plus minut třicet vteřin. Je mi líto, ale přesněji to nejsme schopni zjistit. Zpomalí na 220 kilometrů za hodinu. Mám vám to zopakovat?“

Zkontrolovala si hodinky, které se řídily podle družic. Bylo něco málo po 9.31. Zadala čísla do počítače, získala výsledky a nastavila stopky.

„Kim, to není dobrý nápad.“

„Já vím, Tome.“ Zahlédla rubáš, který se blížil od jihu jako světlá skvrnka pohybující se na pozadí hvězd.

Dokončila okruh a rozletěla se znovu na západ. Snažila se načasovat to tak, aby vlétla do tunelu přesně v 9.35. Její senzory našly trať. Zafixovala se na ni.

„Zlomte vaz,“ řekl Pace. „Bezpečnostní prvky jsou vypnuté.“ Sloužilo mu ke cti, že zmlkl.

Stopky jí sdělily, že za minutu bude u tunelu. Dívala se před sebe na štíty, které se rychle blížily, a odhadovala, že je na místě podle plánu.

Rubáš stáhl většinu své ztráty a opět se k ní blížil. Hory se kolem ní zvedly a sevřely ji mezi sebou. Neměla jinou cestu než tunel. Pronásledovatel zůstával s ní.

Čtyřicet vteřin před vlétnutím do tunelu oživila Jerryho.

Okamžitě začal přijímat data od různých čidel aera. *„Kim,“* řekl vyčítavě, *„co jste to udělala?“*

„Musíme prolétnout tunelem,“ oznámila mu. „Potřebuji, abys to udělal *ty*.“

Jerry neztrácel čas dohadováním. O něco klesl, srovnal se s ústím tunelu a zpomalil.

„Druhým koncem vjede vlak v 9:42:45,“ prohlásila. „Potenciální odchylka třicet vteřin.“

Neodpověděl hned, a tak usoudila, že si ověřuje jízdní řád. *„Máte pravdu. Podávám stížnost.“*

„Jen to klidně udělej. Ale hlavně s námi proleť na druhou stranu.“

Žulové stěny zakryly oblohu.

„Je vám známo, že vlak nemusí jet podle jízdního řádu?“

„Ano,“ odvětila.

„Nula,“ ukázaly stopky a ve stejném okamžiku se vřítili do tunelu. Jejich světla se blýskavě odrážela od kamenných stěn. Pod nimi se míhal vodicí pás.

„Doufám, že je vám známo, že odpojení pilota je přestupek, který se trestá pokutou, vězením nebo obojím.“

„Prosím tě, soustřeď se na to, co děláš,“ řekla.

„Víte, že kapacita baterií je na nízké úrovni?“

„Vím.“

„Zdá se, že došlo k nějaké nehodě. Jak se mohlo stát, že jste přepálila systém?“

„Teď to nech plavat, Jerry. Dostaň nás druhým koncem ven a já dám všechno do pořádku. Slibuju.“

„To je velice zvláštní.“

„Co?“

„Další plavidlo právě proniklo do tunelu za námi.“

„To je dobře.“ Rubáš nečekalo ve stopách aera nic dobrého. „Mám tě, ty hajzle.“

Světla aera probodávala tmu před sebou. Kim se křečovitě držela opěrek a tiskla se do křesla. Stěny zpomalovaly.

Pohlédla na ciferníky. Jejich rychlost klesla na 170 km/h. A dál klesala. „Jerry –“

„Kim, při této rychlosti neudržíme stabilitu.“

„Nemůžeš zpomalovat, Jerry. Musíme bezpodmínečně zůstat na dvou stech kilometrů. Jinak se na druhém konci nedostaneme ven.“

„To nejde. Narazili bychom do stěny.“

„Jerry –“

„Já jsem tuto situaci nezpůsobil.“ Hlas zněl vyčítavě. Nedůtklivě.

Bylo 9.37. Měli pět minut na to, aby se dostali ven z tunelu. „Jerry, musíme to *zkusit* –“

„Je mi líto, ale nemám jinou možnost než zpomalit na rychlost, při níž stroj zůstane ovladatelný.“

Rychlost již klesla pod 150.

„Je to otázka pravděpodobnosti. A pravděpodobnost, že zvládneme průlet tímto tunelem při minimální rychlosti, kterou požadujete, je nulová. Existuje malá pravděpodobnost, že vlak bude mít zpoždění. Pokud ano –“

Znovu vyškubla kabel a pokusila se převzít řízení, jenže stěny tunelu se řítily kolem příliš rychle. Nedokázala udržet vládu nad strojem a musela zpomalit ještě víc, pod sto dvacet, pod stovku.

Rubáš byl hodně pozadu, ale stále postupoval.

V 9.40 měla za sebou sotva polovinu.

Zastavila pokles rychlosti na osmdesátce. Svět zpomaloval. S palčivou lítostí si vzpomněla na Sollyho, pomyslela si, jaká je škoda umřít mladý, a uvědomila si, že se nikdy nedožije vyřešení celé záhady.

Hodiny ukázaly 9:42:45. Nákladák již byl v tunelu, nebo v něm nepříjemně brzy bude. Aero a vlak se řítily proti sobě součtovou rychlostí tří set kilometrů za hodinu.

To nebylo dobré.

Zavadila spodkem letounu o vodicí kolejnici. Udržela vládu nad strojem, ale zpomalila ještě víc.

Vepředu bliklo světlo. Jediný reflektor čelní lampy nákladního vlaku.

Konec zábavy.

Šlápla na brzdy. Aero dosedlo na kolejnici, sklouzlo po ní, otočilo se, přepadlo na bok a narazilo do stěny. Kim to prudce vymrštilo do bezpečnostních pásů. Světla v kabině zhasla, něco prasklo a začalo hořet. Dopadlo to tak, že seděla v křesle hlavou dolů.

Stěny tunelu, strop, podpěry vodicí kolejnice, všechno zmizelo v oslnivém kuželu blížícího se čelního reflektoru.

Byla na dně tunelu. Aero se propadlo předkem napřed, jeho ocasní část však trčela do cesty nákladnímu vlaku. Kim prudce zmáčkla pojistku a vypadla z křesla.

Škubnutím otevřela dveře a vyškrábala se ven. Tunel se chvěl.

Vrávoravě ušla několik metrů dopředu, aby se vzdálila od letounu. Naposledy zahlédla rubáš, rýsující se v záři reflektoru.

Kolejnici podpíraly sloupy vzdálené asi deset metrů od sebe. Kim se vrhla k patě nejbližšího sloupu, pevně ho objala a schovala hlavu. Vlak se s rachotem přehnal kolem a narazil do havarovaného aera. Když se pak přes ni valil hurikán větru a kovového skřípění, pevně zavřela oči a snažila se zavrtat do betonu. Země se rozhoupala.

26

Jestli je pravda, že artefakty jsou střípky ztracených světů, je stejně také pravda, že jsou zrcadlem světa našeho.

TAIA DELLARIOVÁ,
Stručné dějiny minagwanské archeologie, 588

Probudila se v příjemné místnosti zalité sluncem. Vedle oken byly žluté závěsy a z reproduktoru se linula tichá hudba. Prakticky ihned se otevřely dveře a někdo vešel. Měl na sobě lékařský plášť.

Kim si nedokázala vzpomenout, jak se sem dostala, nepamatovala si nic od své účasti na Sollyho pohřbu. Snažila se soustředit na návštěvníka, ale uvědomila si, že vůbec necítí pravou nohu. „Obávám se, že je zlomená," řekl mužský hlas. Lékař byl vysoký, snědý, hlas měl hluboký. Nedokázala zaostřit oči na jeho obličeji. „Ale za pár dní budete jako rybička," pokračoval.

„Jsem v nemocnici?" zeptala se.

„Ano, ovšem." Měl nádherné tmavé oči a bylo na něm vidět, jako by mu něco udělalo obrovskou radost. „Jak se cítíte?"

„Moc dobře ne." Odjela vlakem do Eagle Pointu. Ano, to bylo ono: byla v Eagle Pointa. Hledala Sheyela.

Lékař klepal propiskou na obrazovku monitoru a pokyvoval si pro sebe hlavou. „Zvládáte to dobře," řekl. „Pravděpodobně se nějakou dobu nebudete cítit ve své kůži, ale žádné vážné zranění jste neutrpěla."

„To je dobře," řekla.

Do jejího vědomí se pomalu protlačily vzpomínky na bitvu u jezera.

„Kim?"

Sheyel byl mrtvý. Všichni byli mrtví.

„Kim? Vnímáte mne?"

„Ano, pane doktore."

„Rád bych vám položil několik otázek. Ze všeho nejdřív, mohla byste mi říct své celé jméno?"

Přitáhl si k ní židli a zeptal se jí na to, co dělá, jak se dostala ke shánění sponzorů a jestli je v tom dobrá. Chtěl vědět, kdy se narodila, jaké knihy v poslední době četla, kam chodila do školy a co studovala. Zeptal se jí, jestli si pamatuje, jak se dostala do nemocnice, a když po odpovědi jen tápala, uklidnil ji, že to nic, aby si s tím nedělala starosti, že se jí paměť postupně vrátí.

Prchala s *Hrdinou.*

Zeptal se jí na názor na řadu politických témat. Zajímal se, jestli má vlastní aero a jak se jí žije v domě na pobřeží. A chtěl, aby mu vysvětlila, jak je možné, že vesmír není nekonečný.

Policejní letoun se opět dostal příliš blízko. Pokusila se zapudit tu vzpomínku. Myslela si, že patří k deliriu, a tak se jí chtěla zbavit. Ale ono se to *stalo.*

A potom přišel *tunel.*

„Mimochodem, jeden člověk by s vámi chtěl mluvit. Výslovně žádal, abychom vás spojili, jakmile se probudíte. Myslíte si, že to zvládnete?"

„Kdo je to?" zeptala se.

„Nějaký pan Woodbridge."

Tak mu to netrvalo dlouho. „Ano," řekla. „Můžu si s ním promluvit." Podívala se na lékaře. Usmál se na ni, na okamžik ji vzal za zápěstí a řekl jí, že bude zase v pořádku.

„Co se stalo s rubášem?" otázala se.

Svraštil obočí. „S jakým rubášem?“

„S tou *věcí*. S tím, co se mě snažilo zabít.“

„Je mi líto, Kim, ale o tom skutečně nic nevím,“ přiznal. „A myslím si, že není moudré, abyste o tom nyní s někým mluvila. Možná byste si měla trochu odpočinout.“

Hodila *Hrdinu* do jezera. Proboha, vážně to udělala? „Ne, to je dobré. Nic mi není.“ Pokusila se opřít o polštáře. Pomohl jí. „Přepojte mi ho,“ řekla.

„Tak dobře. Ale jen pět minut. Nic víc. Chcete něco přinést?“

„Něco k jídlu,“ řekla.

„Nechám hned přinést snídani,“ přislíbil a odešel. Zavřela oči.

Projektor se rozzářil a ona před sebou spatřila virtuálního Woodbridge.

Seděl ve starobylém dubovém křesle. Jelikož byla na posteli v nepohodlné poloze, projektor byl nakloněný. Woodbridge se na ni díval z místa pod stropem. Vypadal ustaraně. „Kim,“ začal, „Jste zdravá?“

„Musím se dát trochu do pořádku, ale jinak mi nic není.“

„Co se stalo?“

Váhala.

„Klidně o tom můžete mluvit,“ řekl. „Jsme na zabezpečeném kanálu.“

Jenže to nebyl důvod, proč váhala. Kdyby mu řekla o *Hrdinovi*, byl by to konec. Skončil by buď v nějaké státní laboratoři, kde by ho začali zkoumat, nebo by se vrátil do Tripleyovy pozůstalosti. Kruci. Po všem, co prožila, ta věc měla patři *jí*, pokud vůbec někomu. Rozhodně neměla pocit, že by někomu jinému byla něco dlužná.

„Sheyel Tolliver mi zavolal a požádal mě, abych za ním přijela do Severinu,“ pravila. Vysvětlila, že Sheyel nejspíš kontaktoval i Bena Tripleye, neboť Tripley tam přiletěl

také. Ale dřív než se stačila dozvědět, o co se jedná, ta *věc* na ně zaútočila.

Popsala útok u jezera a svůj následný útěk. „Zvláštní," uznal Woodbridge, když skončila. „Proč vás tam Tolliver vylákal? Proč by mohl chtít vás a Tripleye?"

„Nevím," řekla.

„A proč ta *věc* najednou začala tak řádit? Musela tam přece být celé ty roky, že ano? Co se stalo?" Zamračil se na ni. „Kim, je ještě něco, co jste mi neřekla?"

Pokusil se rozpitvat ji tím svým mefistovským pohledem, ale ona se obrnila. Blesklo jí hlavou, jak často se teď uchyluje k tomu, aby klamala lidi. „Ne," odvětila. „Je to pro mne stejná záhada jako pro vás."

„Pokud se jedná o ten *rubáš*, dostal jsem informaci, že se po něm nenašly žádné stopy."

„To je dobře."

„Připadá mi, že se to podobá tvorovi, kterého jste popsala z *Hammersmitha.*"

„Jsem přesvědčena, že je to tentýž druh tvora, Canone."

„Máme důvod se domnívat, že se tady vyskytují další?"

„Pokud vím, tak ne."

Přísně se na ni podíval. „Dobrá. Doufejme, že máte pravdu. Zástupci místních úřadů by si s vámi chtěli také promluvit. Dávejte si pozor, co jim řeknete. Žádná souvislost s *Lovcem.* Či s *Hammersmithem.* Žádné řeči o bytostech z jiných světů. Rozumíte? Byla jste na návštěvě přátel a netušíte, co to bylo a proč to na vás zaútočilo."

„Canone, proč je jednoduše nevykážete?"

„Nemůžu," odpověděl. „Lidé by si začali myslet, že něco skrýváme. Nemusíte se ničeho bát, Kim. Věřím, že jim neřeknete nic, co by podle vás neměli vědět." Usmál se na ni a zmizel.

Zřízenec jí přinesl snídani. Doprovázela ho sestra. „Doktorko Brandywineová," řekla, „přišli za vámi nějací lidé od policie –"

„Oprava tunelu přijde na půl milionu." Matt Flexner vypadal rozčileně. „Celý příští rok budou muset odklánět vlaky. U lidí, kteří se zabývají dopravou, teď nejsi zrovna populární. Ani u daňových poplatníků."

„Vážně mě to mrzí," řekla. „Za daných okolností jsem nemohla nic jiného udělat." Kromě několika zlomených kosti utrpěla vnitřní zranění a popáleniny. Byla by vykrvácela k smrti, nebýt včasného zásahu letecké záchranky a šťastné okolnosti, že se k ní mohli dostat ze západního konce tunelu.

„Kim, možná by to bylo lepší bez toho sarkasmu. Jsi zástupce institutu, a tak to teď schytáváme my."

„Matte," řekla, „snaž se to pochopit: prchala jsem, abych si zachránila život. Nemyslela jsem při tom v první řadě na institut."

Nechal se trochu obměkčit. „Já vím. Problém je, že ti řekli, abys do toho tunelu neletěla. Ale jsem rád, že jsi z toho vyšla ještě docela dobře."

„To ráda slyším."

Pokýval hlavou. „Asi jsem si to zasloužil."

„To sis tedy zasloužil."

Měl hromádku fotografií rubáše, které se mu podařilo získat z médií. „Co to vlastně bylo?"

„Pravděpodobně se jedná o nějakou formu života znalou techniky. Podle všeho se svezla s *Lovcem.*"

Vytřeštil oči. „Jak je to možné?"

Matt nepatřil k lidem, na které by chtěl člověk spoléhat v okamžiku krize, ale uměl držet jazyk za zuby. A ona si potřebovala s *někým* promluvit. Obzvlášť pokud si chtěla zařídit analýzu *Hrdiny.*

Stále váhala, co s ním, až ho vytáhne z jezera. Vzít ho domů a dobře ho schovat? Zatajit jeho existenci a snažit se dozvědět o něm co nejvíc? Pokud by zvolila jakýkoli jiný postup, okamžitě by o *Hrdinu* přišla. „Matte," začala, „řeknu ti všechno, co vím. Ale nejdřív chci, abys něco slíbil ty mně."

„Fajn." Založil si ruce na prsou, jako kdyby se někdo chystal zpochybnit jeho čest. „Mluv."

„O tom, co ti teď řeknu, bez mého souhlasu neřekneš nikomu dalšímu. Absolutní ztráta paměti."

„Nejdřív mi řekni, o co se jedná."

„Ne. Dokud se nedohodneme, neřeknu ti nic."

Svaly kolem úst sebou zacukaly, ale Matt dlouho neříkal nic. „Dobrá," rozhodl se konečně. „Co máš?"

„Kosmickou loď," řekla. „*Mikroloď. Odjinud.*"

Vytřeštil oči. „To myslíš vážně?"

„Slyšel jsi mě někdy dělat podobné žertíky?" Ještě ho neviděla tak zmateného. „Prý mě odsud pustí za několik dní." Rekonstrukční procedury ji dají rychle dohromady. „Když budeš mít zájem, ukážu ti to."

„*Ukážeš* mi to? Kde?"

„Budeme si muset půjčit člun."

Vzali si také potápěčskou výstroj. Matt neuměl moc dobře plavat a dělal si starosti, co by se stalo, kdyby se vyskytl problém v době, kdy bude Kim pod hladinou. Bál se, že ještě není úplně v pořádku, ale ubezpečila ho, že jí nic nechybí. Jediné, co potřebovala, bylo příliš nezatěžovat nohu.

Došel k jedinému možnému závěru. „Chceš říct, že je to v jezeře?" zeptal se, když odrazili od severního břehu.

„Ovšemže."

„Kim, pro mě za mě, klidně se utopím, ale chci to vidět."

„Nebudeš muset jít dolů."

„Takže je to vidět ze člunu?“

„Doufám, že ne.“

„Tak co –“

„Měj ještě chvilku strpení.“ Měla s sebou hledačku. Ale prakticky trvalo téměř dvě hodiny, než našla místo, jež hledala. Tou dobou již Matt ztratil veškerou trpělivost. „Je to *malé,*“ prozradila mu nakonec.

Zakabonil se. „*Jak* malé?“

Rozpřáhla ruce metr od sebe. „*Vážně,*“ dodala, „je to mikroloď.“

Hledačka ji nakonec našla a Kim sklouzla přes bok člunu do jezera. Pomocí trysek se nechala dopravit poměrně čistou vodou ke dnu a snadno našla, co hledala. Vytáhla to z bahna, potom se vrátila na hladinu a podala to Mattovi. Zatvářil se skepticky, vzal si to od ní a upřeně si to začal prohlížet.

„Přestaň si myslet, že mimozemšťané musejí mít stejnou velikost jako my,“ upozornila ho.

Postupně se s tou možností smířil. Na zpáteční cestě do Eagle Pointu to držel na klíně a pronášel věty jako: *Tak mi* připadá, *že by to tak mohlo být* a *Možná máš pravdu.* „Ale jestli je to nějaký fór, tak všichni svatí s tebou, Kim.“

Zabalili mikroloď do papíru, uložili ji do pouzdra, v němž se dala dobře přenášet, a naložili do aera. „Tak,“ začal, „ze všeho nejdřív budeme muset sestavit tým, který se na to podívá. Budeme to chtít rozebrat a zjistit, jak to funguje. Třeba nám z toho vyjde, jakou to mělo posádku.“ Ostře se na ni podíval. Význam byl jasný: jestli se zmýlila, budou vypadat jako pitomci oba.

„Máme problém,“ řekla, když odstartovali.

„Co je to tentokrát, Kim?“

„Jakmile začneš zvát experty, do hodiny se to rozkřikne.“

„Chceš mi tvrdit, že Woodbridge o tom neví?“

„Kdyby věděl, seděli bychom tady teď s mikrolodí?“

Svaly na jeho dolní čelisti zapracovaly. „Kim, to se nedá obejít. *Musíme* ho informovat.“

„Pak se s tím ovšem rozluč.“

„Já ne –“

„Podívej, Matte, zkus se nad tím zamyslet. Jakmile rada zjistí, že to máme, bude to chtít. Je pravděpodobné, že to prohlásí za otázku národní bezpečnosti. Ani to nestačíš vytáhnout z pouzdra.“

Matt dlouho mlčel. Dívala se, jak upírá zrak směrem k artefaktu a pak hledí ven na nebe. „Máš pravdu,“ řekl nakonec. „Tak dobře. Zjistíme, komu můžeme věřit. Omezíme to na absolutně minimální počet lidí. Najmi si laboratoř někde mimo institut.“

„To je lepší.“

„Philovi o tom říct můžeme.“

„Ne.“

„Kim, je to sice mizera, ale umí držet jazyk za zuby. Můžeme mu věřit.“

„Mně je jedno, jestli mu můžeme věřit nebo ne. Není důvod, proč by to potřeboval vědět.“

Dohadovali se tak ještě dlouho. Nakonec Matt ustoupil, když zjistil, že ji prostě nepřesvědčí.

Celou cestu zpět do hotelu se mlčky díval z okna a pevně držel *Hrdinu* v rukách. Tvářil se odměřeně a v jeho očích se střídal nadšený výraz s mrazivým. „Kim,“ řekl, když dosedali na střechu, „chtěl bych se tě na něco zeptat. Proč to všechno prožíváš tak osobně? Rada by přece uznala tvou zásluhu na objevu. Byla bys slavná a bohatá. Co ještě chceš?“

„Chci být součástí týmu, který to bude zkoumat,“ řekla. „Chci být u toho, když se stane něco důležitého.“ Zaváhala.

„A dál?“

„Chci zjistit, jak to bylo s Emily. Jak se to stalo, že byla zabita a hozena přes palubu. A kdo to udělal –“

Odpoledne na jezeře povzbudilo v obou velkou chuť k jídlu. „Zkusíme Modrou ploutev?“ navrhla. Byla to restaurace na promenádě, která se specializovala na kuchyni západního pobřeží.

„A co uděláme s *tímhle?*“ zeptal se Matt.

„Už to začíná, co?“ řekla. „Raději to vezmeme s sebou.“

Na večeři bylo ještě dost brzy, a tak bylo v restauraci téměř prázdno. Našli si stůl v koutě a pouzdro položili na židli u stěny. Kim si dala *šondži,* což byl rum s jahodovým základem. Matt, který pil jenom zřídka, si oproti svému zvyku nechal přinést Tyrolskou pistoli. A oba si objednali čerstvou rybu.

Matt měl silný hlas, znělé basso profundo. Když se rozčílil, bylo ho slyšet na velkou vzdálenost. Proto si teď dával záležet, aby mluvil tiše. „Co si myslíš?“ zeptal se. „Co s tím rada udělá?“

„Nevím,“ odvětila. „Ale myslím si, že ti mimozemšťané jsou blázni. Takže Woodbridge si oprávněně dělá starosti. Až se nám podaří dostat z toho informace, které chceme –“ zalétla pohledem k pouzdru, „– předáme mu to.“

„Jak mu to chceš vysvětlit?“

„Nic mu vysvětlovat nebudeme. Předáme mu loď a zveřejníme, jaké moderní technologie jsou v ní použity.“ Připili si drinky, které jim mezitím přinesli. „Myslím, že z toho nikdo nic dělat nebude. Bude naštvaný, že jsme ho k tomu nevzali. Ale bude vědět proč a tou dobou už to stejně nebude důležité.“

V noci se ze svého pokoje spojila se Shepem a řekla mu, aby vyvolal Sollyho.

„*Zahráváš si s ohněm, Kim.*“

„Já vím.“

„Nevěřím žádnému z těch tvých odborníků, kteří to chtějí udržet pod pokličkou.“

„Solly, já nevím, co jiného udělat. Napadlo mě, že bych zašla za Woodbridgem –“

„Ne. To, co ti o něm řekly první instinkty, bylo správně. Jestli mu to svěříš, už to nikdy neuvidíš.“

„Tak co mám teď dělat?“

„Nic se nedá plánovat, dokud nezjistíš, co se tam u Alnitaku doopravdy stalo.“

„Už zase mluvíš o těch záznamech.“

„Přesně tak.“

„Jenže já pořád nevím, kde jsou, Solly.“

„A kdo to ví? Někdo to musí vědět.“

„Jasně.“ Podívala se mu do očí. „Napadá mě jediná osoba.“

Matt byl z toho zklamaný, ale Kim si po návratu do Seabrightu vzala *Hrdinu* k sobě. A dovolila mu, aby ho držel, když jeli vlakem, a aby ho hlídal, když ho po příjezdu zavezla do Metropolitní univerzity. Tam přesvědčila přátele, aby jí v soukromém laboratorním čase pořídili kompletní virtuální dokumentaci interiéru a exteriéru. Potom si z veřejného telefonního automatu pod jménem Kay Braddocková pronajala doručovací poštovní box v Marathonu. „Nevím jistě, kdo mi bude poštu vyzvedávat,“ řekla úředníkovi a požádala o identifikační číslo. Poté zasunula mikroloď do důkladně vycpaného plastového pouzdra a odeslala ji do svého doručovacího boxu.

Ráno se ohlásila v práci a dostala za úkol napsat sérii článků o činnosti institutu pro Paragon Media. Matt chodil celý den za ní do kanceláře a ptal se, jestli je *Hrdina* v pořádku. Neustále se při tom díval přes rameno a mluvil o lodi tajemně jako o *starožitnosti*. Kde je? Hlídá ji někdo? Co se chystala udělat jako další krok?

Ujistila ho, že je v pořádku, uložená na místě, kde ji nikdo hledat nebude. *Nikdy.* Byla to nejspíš lež jako věž, ale zdálo se, že to má kýžený efekt, chlácholivý i znervózňující. Co kdyby se ti něco stalo? Argumentoval. Co potom?

Pokrčila rameny. Dám si pozor.

Matt přinesl jména lidí, které by mohli přizvat. Vzala si od něho seznam a slíbila, že se mu ozve.

Pokud šlo o to, co měla v plánu, chystala se ještě jednou přestoupit zákon. Radost z toho neměla. S povzdechem si pomyslela, jak se vzdálila té spořádané, bezúhonné mladé ženě, která mluvila ke shromážděným hostům při příležitosti první novy. Zeptala se ho, jestli je ochoten jí pomoci.

„Ne, to neudělám. A myslím si, že i ty bys to měla pustit z hlavy. Ať jde o cokoliv.“ Nesouhlasně se na ni podíval. „Nic mi neříkej,“ prohlásil. „Nechci to vědět.“

Odpoledne se zastavila v obchodě s elektronikou v Seabrightském obchodním centru. „Potřebovala bych univerzální štěnici,“ řekla automatickému prodavači. Univerzální štěnice patřila do standardního vybavení Veroniky Kingové.

„Je mi líto, paní,“ odpověděl prodavač, *„ale nic takového nevedeme.“*

„A nevíte, kde bych to mohla sehnat?“

„Opravdu nevím. Je to ilegální zboží. Mohou je využívat jen instituce, které se starají o dodržování pořádku.“

Zkusila tedy obchod pro policii a bezpečnostní agentury, kde se prodávaly uniformy různých střihů, široká paleta nesmrtících zbraní a nejrůznější komunikační technika. Našla tam mikrovysílačku, která byla v oboru známá pod označením *visačka.* Nenápadně zapředla rozhovor na univerzální štěnice. Prodavač jí potvrdil, že se nedají běžně koupit. „Je na to takový formulář,“ vysvětlil a ukázal jí ho.

Byl nutný u vybavení, které nebylo běžně dostupné obyčejným lidem, jako například sledovací technika.

Institut financoval elektronickou laboratoř v Hastings College, asi čtyřicet kilometrů od Seabrightu, za městem. Hastingskou pobočku vedl Chad Beamer, s nímž se Kim poměrně dobře znala a líbila se mu.

„Mohlo by mě to stát místo," řekl Beamer, když mu vysvětlila, co potřebuje.

„Já to nikomu neřeknu," odvětila.

Podíval se na ni přimhouřenýma očima. Beamer měl pověst žádaného muže, podle všeho zaslouženou. Ale byl také skvělý technik. „K čemu to potřebuješ?"

„Nechci ti lhát, Chade," řekla. Chad byl menší než výškový průměr mužů jeho generace. Jeho rodiče dali přednost dlouhověkosti před tělesnou výškou. Poskytne mu to několik desítek let navíc.

„Naháníš nějakého chlapa?"

„Možná ano, možná ne."

Přikývl. „Dej mi pár dní."

Matt neměl z jejího počínání žádnou radost. Požádal ji, aby zůstala, zavřel kancelář a nařídil, aby je nikdo nerušil.

„Trvá to celou *věčnost,*" postěžoval si. „Kdy mě k něčemu pustíš?"

„Až to půjde, Matte," řekla úlisně. „Až seženeme laboratoř a rozběhneme to."

„To může trvat klidně několik týdnů, Kim."

Hájila svou pozici. Matt to nakonec vzdal a propustil ji, když ho ujistila, že učinila opatření pro případ, že by se jí něco stalo. A byla to pravda: napsala úplný seznam kroků, jak se dostat k *Hrdinovi*, zastrčila jej do obálky a dala jednomu z Rytířů moře spolu s pokynem, aby zařídil jeho doručení Mattovi, pokud to bude nutné.

Její odhodláni zajistit, aby se žádná důležitá informace neztratila, ji utvrdilo v tom, že se v Markisi Kaneovi nemýlila: určitě by chtěl zachovat letové záznamy pro dějiny. Někde musela být nějaká stopa. I kdyby byl taková zrůda, jakou z něho teď dělali novináři, mohl chtít zachovat záznam o svých činech, aby mohl být zveřejněn, až bude on bezpečně mimo dosah ruky zákona.

A bylo téměř jisté, že stopa vede přes jeho jediné dítě, Toru.

Kim se vrátila domů brzy, namíchala si drink a řekla Shepardovi, aby vyvolal simulaci Sheyela.

„Nemám o něm dostatek informací,“ zaprotestovala UI.

„Udělej, co můžeš. A postupně ho vylepšuj.“

Poslouchala elektronické bzučení, jímž ji Shepard dával najevo, že se necítí dostatečně vybavený pro zadaný úkol. Potom se před ní objevil Sheyelův obraz. Seděl s přivřenýma očima ve svém dračím křesle. Shepard ho vykreslil v příhodně melancholickém rozpoložení.

„Dobré odpoledne, Kim,“ přivítal ji. *„Rád tě zase vidím.“*

„Já vás také, Sheyele. Z vaší ztráty mi bylo hodně smutno. Mrzí mě, že to nedopadlo jinak.“

„Mě taky. Asi jsem byl hloupě tvrdohlavý.“ Dívali se na sebe.

„Nepředpokládal jsem, že to bude tak záštiplné,“ pravil. *„Bylo to tam spoustu let a nikomu to neublížilo.“*

„Čekal jste, že to zareaguje na přítomnost *Hrdiny.* A přesně to se stalo, nebo si to alespoň myslím.“

„Mrzí mě, že už to nemůžu změnit. Jsem rád, že alespoň tobě se nic nestalo, Kim.“ Upravil si jeden polštářek. *„Kde je to teď?“*

„Už to není. Jenže za značnou cenu.“ Přitáhla si nohy nahoru na pohovku a ovinula je rukama. „Sheyele, chci, abyste věděl, že jsem to nenechala plavat. Myslím, že mám

docela slušnou představu o tom, co se stalo. Myslím si, že Joši zabilo totéž, co zabilo vás.“

„Ano. To dává smysl. Víš, jak k tomu asi došlo?“

„Zatím ne. Ale doufám, že během několika příštích dní na to přijdu.“

„To je dobře. Až budeš znát zbytek, uděláš mi radost, když se vrátíš. A popovídáš si se mnou.“

„Ano,“ řekla. „Samozřejmě.“

Tora Kaneová bydlela ve srubu, který stál na samotě v dubovém lesíku skoro deset kilometrů severozápadně od Seabrightu. Kim několik dní po sobě vyrážela brzy ráno a chodila po okolí, aby zjistila, kdy Tora odjíždí na vykopávky – v devět patnáct – a kdy se vrací – zpravidla kolem půl sedmé večer. Všimla si, že Tora má aero, ale nemá psa. Z toho, co se jí podařilo zjistit, vyplývalo, že archeoložka žije naprosto sama.

Za domem našla kůlnu, kde si mohla vzít žebřík, až ho bude potřebovat. Bylo to štěstí, neboť předpokládala, že bude muset vylézt po stromě.

Výšlapy pro ni byly namáhavé. Navzdory moderní medicíně ještě nebyla úplně zdravá a věděla, že lékaři by se rozčilovali, kdyby věděli, co dělá.

Doma pracovala se Shepardem na vytvoření virtuálního právníka, který by působil důvěryhodně a přesvědčivě. Nakonec se rozhodla pro Aquillu Selbyho, slavného obhájce zločinců z minulého století. Selby nevěřil ve smysl trestu smrti a specializoval se na obhajobu neobhajitelných případů. Podařilo se mu zachránit dlouhou řadu vrahů a sadistů před nejvyšším trestem a v několika případech dokonce dosáhnout jejich propuštění mezi nic netušící veřejnost.

Selby na sobě nechal znát léta. Velice pečlivě řídil své stárnutí, aby získal stříbrné vlasy a vrásky na čele, viditelné

projevy zralosti, která má v soudní síni takovou váhu, a zároveň se z lékařského hlediska udržoval ve stavu zdravého třicátníka.

Kim ho poněkud upravila, změnila barvu očí z modré na hnědou, změnila jeho účes, aby odpovídal současné módě, oholila mu vousy a ubrala mu několik kilo ve středních partiích těla. Trochu mu zúžila obličej, když se rozhodla pro staženější líce a úzký nos.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptala se Shepa, když se dívala na výsledný produkt.

„Vypadá dobře,“ uznala UI. „Já *bych si ho všiml.“*

Když takto dokončila vizuální stránku, pustila se do hlasu. Eliminovala silný přízvuk Terminal City a medový témbr, který byl pro uši ze sedmého století nepříjemně sladký. Přidala trochu skřípavosti a upravila tempo. Když byla hotova, mluvil, jako by patřil na Rubínové ostrovy na Greenwayi.

Pak přišlo na řadu vybavení.

V balíčku měla mikrovysílačku, přijímač a ohebnou anténu pro příjem na velké vzdálenosti. Vypůjčila si aero a namontovala na ně anténu. Potom si šla lehnout a spala klidným spánkem až do rána.

Ráno se jí ozval Chad. „Máš to nachystané,“ oznámil jí.

Odpoledne se za ním vypravila a vyzvedla si štěnici.

„Pamatuj si, že jestli se do něčeho namočíš, já o tom nic nevím,“ kladl jí na srdce poté, co jí ukázal, jak to funguje.

Slíbila mu, že to z ní nikdo nevytluče.

Večer odletěla kilometr od Tořina domu, přistála a zbytek došla pěšky. Když přicházela, svítilo se a uvnitř srubu byl vidět pohyb. Tora měla návštěvu. Dokonce několik hostů. Na plošině nebo hned vedle ní parkovala tři aera.

Ona však věděla, že archeoložce patří štíhlý, oranžovočerný Kondor. Několik minut dávala pozor, aby se přesvědčila, že nikdo není venku, potom oklikou došla k parkovací plošině a přilepila mikrovysílačku na horní konec podpěry v místě, kde se zasouvala dovnitř. Když byla s výsledkem spokojená, vrátila se do lesa a zapnula přijímač. Signál byl hlasitý a čistý.

27

Žádný poklad by neměl být považován za bezpečný před zloději, pokud alespoň jeden člověk ví, kde se nachází.

Poznámky Colina Colina, 2440 po Kr.

Další den vstala Kim časně. Snědla lehkou snídani a potom se přestrojila, aby vypadala jako elegantní mladík, nalepila si dokonce i knír, se kterým si sama sobě připadala docela šviháckу. Potom odletěla vypůjčeným letounem do blízkosti Tořina domu. Načasovala to tak, aby byla nad domem, když archeoložka vyšla ze dveří. V jedné ruce měla hrnek a pod druhou držela kožený kufřík. Nastoupila do svého aera a odletěla.

Kim sledovala její let, dokud Tora nepřistála u vykopávek. Potom dosedla na nedalekou mýtinu. Přistávací plošině se vyhnula, poněvadž nechtěla riskovat, že domovní UI zaznamená její aero. V okolí bylo jen několik obydlí, ale žádné na dohled. Nikde nebylo ani živáčka.

Neměla jistotu, že ji nezaznamená bezpečnostní systém. Kdyby k tomu došlo, Tora by na záběrech uviděla mladého muže. Plán by k ničemu nebyl, ale *ona* by zůstala neodhalena.

Došla k vile zezadu, vytáhla z kůlny žebřík a vylezla po něm na střechu. Z kapsy bundy vytáhla univerzální štěnici a připevnila ji na římsu. Měla stejnou matně hnědou barvu, takže pro každého, kdo by přilétal aerem, by byla prakticky neviditelná.

Spokojeně slezla dolů, vrátila žebřík do kůlny a odešla.

Vrátila se domů, aby pracovala na textu pro Aquilu Selbyho, ale dřív než se do toho stačila pořádně ponořit, zavolal Matt, aby se zeptal, jestli je v pořádku, čímž pravděpodobně myslel, jestli ji zatím nezavřeli. Také jí oznámil, že našel laboratoř, kde by mohli prozkoumat *Hrdinu*, ale bude několik týdnů trvat, než ji budou moci využít.

Ještě jednou se zeptal, jestli se nenechá obměkčit a neumožní mu přístup ke „starožitnosti". Mluvil tak záhadně, že každý, kdo by je poslouchal, by musel poznat, že se snaží používat šifry.

„Bude zřejmě lepší, když to zůstane, jak to je," odpověděla mu.

„Nechápu, proč mi nevěříš," řekl.

Nakrmila ho obvyklými řečmi, že nejde o to, že by nevěřila *jemu* osobně, ale tyhle věci si snadno najdou cestu ven a oni přece musejí dbát o bezpečnost. A tak dál.

Vzdal to a informoval ji, že zredukoval seznam potenciálních badatelů na šest jmen.

„Tři jsou maximum," trvala na svém, i když věděla, že i to je příliš.

Dohodli se, že nebudou vypouštět žádné průzkumné balonky, dokud nebudou mít k dispozici laboratoř.

Poté co zavěsil, ještě chvíli seděla a prohlížela si Kaneův tisk *Varování před bouří.* Byla to zlověstná krajina: v dálce rozbořené věže, ženoucí se bouřkové mraky.

Několikrát si prošla Selbyho text, než byla spokojená. Potom jej stáhla do kapesního počítače, povečeřela a udělala si dlouhou podvečerní procházku. Střídání přílivu a odlivu nebylo na Greenwayi tak rytmické, jako kdyby měla jen jedinou oběžnici. Helios a čtveřice měsíců tahaly vodní masy neustále různými směry.

Momentálně byl mimořádně silný odliv. Oceán ustoupil daleko, takže bylo na suchu víc pláže, než kolik bývá obvykle vidět za celý měsíc. Šla podél vody, nechávala vlny, aby se jí přelévaly přes nohy, a dívala se, jak se rozsvěcejí hvězdy. Vypadaly, že jsou moc daleko, a ji znovu napadlo, jak je možné, aby se něco, co dokáže překonat tak obrovské vzdálenosti, chovalo tak iracionálně. Přesto došlo k válce s Pacifikou.

Takové věci se zřejmě mohly stávat. Fyzikální teorie nevymýšleli a skokové motory nekonstruovali stejní lidé jako ti, kteří dělají politická rozhodnutí, lidé, kteří se nechají strhnout momentálním mediálním šílenstvím či ovládnout staletými tradicemi, jež snad kdysi sloužily k tomu, aby udržely národy pohromadě, ale v dnešní době byly kontraproduktivní.

Nepředpokládej, že druh je inteligentní jen proto, že má inteligentní jedince. Věta Brandywineové.

Možná by si ji nakonec pamatovali víc díky takové poučce než za objev *Hrdiny*. Došla k závěru, že by jí to stačilo, a usmála se.

Další den ráno odletěla do parku U zátoky, kde mohla použít soukromou telefonní budku, která jí dávala jistotu, že i kdyby věci vzaly jiný obrat, než si představovala, nikdo by ji nedokázal vypátrat.

Budka se nacházela na kryté promenádě podél štěrkové cestičky kus od oceánu. Sezona teprve začínala, a tak bylo kolem jenom málo lidí: několik univerzitních studentů, kteří měli volno mezi přednáškami, a několik místních na pravidelné zdravotní procházce. Zatím žádní turisté. Ráno bylo jasné a bezmračné a vzduch byl dosud chladný, protože od oceánu vanul svěží vítr.

Napojila Selbyho program a vyťukala Tořino číslo.

Telefon na druhém konci začal vyzvánět.

Po promenádě se honilo několik dětí s balonky. Dívala se, jak dlouhé linie příbojových vln postupují k pláži.

„Haló?“ ozval se Tořin hlas, pouze v režimu audio.

„Doktorka Kaneová?“ Byla to Kim, kdo promluvil, avšak Tora uslyší hlas, který vytvořila pro Selbyho. „Jmenuji se Gabriel Martin. Před léty jsem byl právník vašeho otce.“

Kim dostala obraz. Tora měla na sobě tenkou modrou košili a pytlovité modré kalhoty. Pracovní oblečení. Vypadala rozpačitě. „Co pro vás mohu udělat, pane Martine?“

Kim poslala Selbyho obraz. Věděla, že vymyšlený právník se právě zmaterializoval v Tořině projekční zóně. Měl vysokou, aristokratickou postavu. „Doktorko, chtěl bych ze všeho nejdřív říct, že Markis byl nejenom klient, ale také dobrý přítel. Jsem mu za hodně zavázán. Teď to nebudu rozebírat, podrobnosti ostatně nejsou důležité.

Bohužel, již pro *něho* nemohu udělat nic. Kéž jeho duše odpočívá v pokoji. Ale mohl bych ze své pozice poskytnout určitou informaci, která by pro *vás* mohla být užitečná.“

Kéž jeho duše odpočívá v *pokoji.* Znělo to docela dobře, když to do textu zařadila. Jako řeči, jimiž opravdový právník zahrnuje klienta. Ale teď jí to vyznělo tak uměle, že se kousla do rtu a čekala, jestli Tora pozná, že je to trik. Nepoznala nic.

„Vážím si vašeho postoje, pane Martine. O jakou informaci by se mělo jednat?“

Z pohledu Tory stál právník vedle širokého stolu pokrytého disky, propiskami a tlustým diářem. Na stěně za ním bylo vidět řady ostužkovaných plaket a certifikátů a také fotografii Martina, jak si potřásá rukou se samotným premiérem. „Nevím, jak přesně to podat, doktorko, neboť to jsou jenom pověsti, ale pocházejí z poměrně spolehlivých zdrojů.“ Tora čekala, až dojde k věci.

Aby to protáhla, Kim nechala Martina, aby ji sdělil, že informace, kterou se jí chystá svěřit, je důvěrná, takže kdyby ji někde použila, nezbylo by mu než všechno popřít a přehodnotit jakoukoli další účast v té věci.

Na Toře se začínala projevovat netrpělivost. „Ano. Rozumím. Tak o co se vlastně jedná?“

„Dozvěděl jsem se, že vláda získala letové záznamy z *Lovce.* Ty *pravé.*“

Tora zbledla, ale potom se znovu ovládla. „O tom nic nevím,“ prohlásila. „Jaké pravé záznamy? Měla jsem za to, že byly už dávno předány do archivu.“

„Doktorko Kaneová.“ Kim si dovolila, aby to znělo účastně a zároveň informovaně. „Chápu, že se zdráháte o tom hovořit. Mluvíme koneckonců o porušení zákona, že ano. Porušení, na němž jste se podílela i vy.“

„Prosím?“ Její hlas ochladl. Určitě přemýšlela o tom, kolik toho volající skutečně ví, a zřejmě ještě víc o tom, kolik toho vědí úřady.

„No, to nic,“ pokračovala Kim prostřednictvím Martinovy identity. „Tato informace se ke mně dostala proto, že váš otec měl přátele na nejvyšších místech. Někteří lidé nechtějí, aby byla dál poškozována jeho pověst a aby něco postihlo jeho dceru. Nechtějí, aby jeho pozůstalost byla zapletena do velkého soudního sporu, který by se rozhořel, pokud by se ukázalo, že některá obvinění nejsou lichá. Anebo i v případě, že by se podařilo vyvolat dostatečné pochybnosti o jeho roli v incidentu na hoře Naděje a možná i v případě úmrtí Joši Amary a Emily Brandywineové. Já vím, že jste byla jediným dědicem po svém otci. A vy byste si měla uvědomit, že veškeré peníze nebo hmotné požitky, které jste z pozůstalosti získala, by mohly být do nepříznivého rozsudku zahrnuty.“

Vypadala jako zahnaná do kouta. Ale ani Kim nebyl příjemný příval výčitek, který ji znenadání zaplavil. Řekla

si však, že to jinak nejde. Archeoložka se mohla tomu všemu vyhnout, kdyby spolupracovala. „Přestože je to tak dávno?“ zeptala se Tora. „Nevztahuje se na to promlčecí lhůta?“

„Bohužel, ne. V případě tohoto typu, kdy došlo ke ztrátě na životech a záměrné falzifikaci s úmyslem zamaskovat odpovědnost –“ Smutně zavrtěl hlavou. Kim netušila, zda je to pravda, ale na tom nezáleželo. Tora jí to zatím baštila, a na ničem jiném nezáleželo.

„Jak spolehlivý je zdroj vašich informací, pane Martine?“

Dobrá: nejvyšší čas vypadnout. Kim dosáhla toho, čeho chtěla dosáhnout. „Je korektní, doktorko Kaneová.“

Tora si právníka pozorně prohlédla. „Pokud bych potřebovala vaši pomoc, mohu se na vás obrátit?“

„Jistě,“ odpověděl. „Rád pro vás udělám, co bude v mých silách.“

„Děkuji.“ Její hlas byl nejistý.

„Doufám, že jsem vám pomohl. Na shledanou, doktorko Kaneová.“ A Kim ukončila spojení.

Vyšla z budky, ale komunikátorem zavolala domů a napojila se na monitorovací systém. Visačka na aeru ji upozorní, pokud Tora někam odletí, tak jako štěnice na střeše vyslechne všechny hovory.

Kim korzovala po promenádě. Otevřeno měli jen v několika obchodech. V jednom prodávali sportovní potřeby. Právě si prohlížela plavky, když dostala výstrahu.

„Co je, Shepe?“ řekla do komunikátoru.

„Volá do Slavné trojky. Do památníku. Chceš si to poslechnout?“

„Prosím.“

Slyšela vzdálené vyzvánění. Potom se ozval automatický hlas. *„Dobrý den. Dovolali jste se do Památníku Slavné trojky.“*

„Mohla bych mluvit s Mikelem Alaamem, prosím?“

„*Koho mám ohlásit?*“

„Toru Kaneovou.“

„*Okamžik, prosím. Zjistím, jestli tady je.*“

Zatímco čekala, vzpomněla si, že Markis zastával funkci předsedy Šarlatového rukávu. A vzpomněla si na Veroniku Kingovou.

Uschovej všem na očích.

Odcizený dopis.

Kdyby se někdo díval, všiml by si, jak se jí v koutcích úst mihl úsměv. *To mé podrž*, blesklo jí hlavou.

„Ahoj, Toro. Rád tě zase slyším. Jak se máš?“ Kim poznala Mikelův zdvořilý tenor.

„Docela dobře, Mikeli, díky.“ Odmlčela se. „Nějakou dobu jsme se neviděli.“

„To je pravda.“ Kim usoudila, že se cítí trapně. Pravděpodobně spolu mluvili poprvé od odstranění expozice jejího otce. „Co pro tebe mohu udělat?“

„Chtěla jsem se tě zeptat, jestli budeš někdy před polednem v památníku.“

„Ano. Budu tady. O půl jedenácté mám konferenci. Chystáš se přijet?“

„Ano. Říkala jsem si, že bych se zastavila, jestli můžu.“

„Toro, mrzí mě, co se stalo.“

„Já to chápu, Mikeli. Není to tvoje vina.“ Její tón však říkal něco jiného. „Kdy budeš mít čas?“

„To jednání nepotrvá déle než hodinu. Pak ti budu k dispozici.“ Kim zaznamenala v jeho hlase váhavost. Myslel si, že chce přijet orodovat za otce.

„Mohli bychom zajít na oběd?“ Znělo to spíš jako příkaz než pozvání.

„Ano. Půjdu rád. Moc rád.“

Ještě chvíli vedli banální řeči: ráda tě zase uvidím; chtěl jsem zavolat, ale znáš to, moc práce. Potom se shodli, jak se oba těší na vzájemné setkání, a rozloučili se.

Dobrá. Co dál?

Uschovej všem na očích.

Doufala, že ji Tora Kaneová dovede až k letovým záznamům z *Lovce*. Hrozilo, že záznamy vyzvedne a při nejbližší příležitosti je zničí. Kim doufala, že na to, aby to udělala, má v sobě příliš mnoho z vědce, jenže člověk nikdy neví. Každopádně měla štěstí. Nemusela dokonce ani sledovat visačku, jak předpokládala. Naskytla se jí příležitost dostat se na místo první. A zařídit to tak, aby tajemné varování Gabriela Martina vypadalo oprávněně.

Ale času bylo málo.

Zavolala Shepardovi.

„Shepe, poslyš, chci, abys mi našel nějakou korespondenci pocházející ze Slavné trojky. Napodob jejich dopisní papír a vyrob mi dopis, ve kterém souhlasí, že dnes přijmou jistého Jay Braddocka ve věci výzkumného úkolu Pacifická válka. Podle toho dopisu by tam Braddock měl dostat volnou ruku."

„Co je to výzkumný úkol Pacifická válka, Kim?"

„Tím se netrap. Nic takového neexistuje."

„Mám to i podepsat?"

„Napodob podpis Mikela Alaama. Dělá tam ředitele."

„Kim, to je padělání."

„Neznám jiný způsob, jak dostat na listinu jeho jméno." Shepovy elektronické systémy vydávaly legrační zvuky. *„Kim, stal se z tebe profesionální lupič."*

„S tím se nedá nic dělat."

„Kam jdeš teď?"

„Pro šaty. Potřebuji se převléknout."

Kim dorazila do památníku v deset čtyřicet. Opět se oblékla do pánského a nalepila si knír. Vzala si těsnou podprsenku, aby zamaskovala ňadra, a volnou vyšívanou blůzu, jejímž úkolem bylo ukrýt to, co nedokázala potlačit. Vlasy teď měla zářivě červené. Trochu si upravila tón pleti a vzala si tmavé brýle. Byla přesvědčená, že Mikel ji nepozná. Kromě toho si nesla v kapse dva pečlivě popsané datové disky.

Zahrnula mladou ženu na sekretariátu milým úsměvem, změnila hlas, jak to šlo, a sebejistě se zeptala, jestli by mohla mluvit s ředitelem. „Jsem Jay Braddock," řekla. „Pracuji pro profesora Teasdala." Teasdale skutečně *byl* vážný historik, který se zabýval obdobím války s Pacifikou.

„Je mi líto, pane Braddocku –" začala mladá žena.

„*Doktore* Braddocku," opravila ji vlídně Kim.

„*Doktore* Braddocku, ale má právě teď poradu." Podle visačky se jmenovala Wilma LeJanneová. Nějaká čerstvá absolventka, usoudila Kim.

„To je smůla," povzdechla si Kim.

Wilma se podívala do počítače. „Má volno až někdy po třetí hodině."

„To není možné," řekla Kim. S maximální důstojností vytáhla dopis, který jí vyrobil Shep. „Mám domluvenou schůzku. Na deset čtyřicet pět."

Wilma si prohlédla dopis, zamračila se a několikrát ohrnula a zase vysunula dolní ret. „Nevím, co vám mám říct, doktore Braddocku. Až přijde, budu ho informovat, že jste tady. O mnoho víc udělat nemohu."

„Kdy by mělo skončit to jednání?"

„Kolem půl dvanácté. Ale dá se to těžko odhadnout."

„To není dobré," řekla Kim. „Ani trochu dobré. Víte, blíží se mi termín. Profesor Teasdale z toho nebude mít radost." Snažila se vypadat co nejzničeněji. Potom s nadějí vzhlédla k Wilmě, aby ji vybídla k nějaké iniciativě. Když

to nezabralo, Kim založila ruce na prsou a usmála se na ni. „A nemohla byste mi pomoci vy? Tolik toho nepotřebuji.“

„Ráda bych,“ řekla nejistě. „Ale jsem v památníku teprve několik týdnů.“

Kim si vzala dopis zpět, složila ho a zastrčila ho do kapsy. „Ale víte snad, kdo je profesor Teasdale, ne?“ Odpovědělo jí přikývnutí. „Možná také víte, že pracuje na kompletní historii Pacifické války.“

„Ano,“ skočila jí na vějičku, „slyšela jsem o tom.“

„V památníku byla donedávna expozice o lodi *376* a bitvě u Armagonu. Vzadu ve východním křídle.“

„Ano. Zrušili jsme ji asi tak před týdnem. Poté co vyšla najevo pravda o Markisi Kaneovi.“

Kim na sobě dala znát zděšení. „To byla hrozná věc, co říkáte?“

Wilma vyjádřila strnulým výrazem, jak je jí trapné, že v památníku byla expozice na počest takového člověka.

„Tato expozice přesto obsahovala jistá fakta, jež by nám velice pomohla,“ pokračovala Kim. „Nemohla byste mi ukázat, kde jsou ty materiály nyní? A zařídit, abych se k nim na chvíli dostal?“

Rozhlédla se, jestli nenajde někoho, s kým by se mohla poradit. Nebo na koho by mohla problém přehodit. Naštěstí tam nikdo nebyl. „Nevím, jestli to mohu udělat, pane.“

Kim se pokusila o zoufalý úsměv. „Slibuji, že s ničím nic neudělám. Moc by nám to pomohlo, a stačilo by mi několik minut.“

Wilma se snažila rozhodnout se, jestli ji žádost může přivést do maléru.

Kim zkusila jejímu rozhodování pomoci. „Profesor Teasdale a Mikel jsou dobří přátelé,“ dodala.

Ženiny rty vykreslily úsměv. Kim vytušila, že se jí Jay Braddock líbí. Zábavná představa.

„Jistě,“ řekla Wilma. „Podívám se, jestli najdu klíč.“

Zašla do jedné kanceláře a Kim uslyšela hlasy. O chvilku později vykoukl ze dveří muž s tmavou pletí a ledově modrýma očima, změřil si ji pohledem, zamračil se a zase zmizel, aniž nějak jinak uznal její existenci. Wilma se vrátila s dálkovým ovladačem.

„To byl doktor Turnbull," řekla bez dalšího vysvětlení, jako by Turnbull byl široko daleko známou osobností.

Dovedla ji k nákladnímu výtahu a společně sjely do útrob budovy. Wilma stála nervózně u stěny, dokud výtah nezastavil a dveře se neotevřely. Rozsvítilo se a Kim spatřila, že jsou ve skladišti rozděleném na klece. Wilma se chvíli rozhlížela, ale nakonec poznala, kam chce jít. „Tudy," řekla a vykročila do zadní části. Rozsvítila se další světla. Wilma namířila ovladač, zámky cvakly a dveře dvou klecí se otevřely. „Toto jsou věci z expozice k *376*."

Velitelské křeslo, části odpalovače a směsici dalších posvátných artefaktů z bitvy u Armagonu již stačil pokrýt šedý prach. Opodál někdo narovnal krabice, ale zatím nebyly zabaleny.

„Co přesně hledáte, doktore Braddocku?" Kim chtěla, aby odešla, avšak Wilma zůstávala nablízku. Což znamenalo, že má nařízeno zajistit, aby návštěvník nic neodnesl. To dávalo smysl. „Podrobnosti týkající se velení a řízení v průběhu střetu," odvětila.

Kim si položila ruku na kapsu, aby se přesvědčila, že tam stále má náhradní disky. Označila je stejným způsobem, jako byly označeny dva disky z expozice: *376*, VIZUÁLNÍ ZÁZNAM, 17. ČERVNA 531 a *375*, SYSTÉMOVÁ DATA, 17. ČERVNA 531. Bylo to jedno z nejoslavovanějších dat v krátké historii Greenwaye.

Byl tady i materiál, který nebyl součástí původní expozice, většinou části interiéru *376* a dalších lodí, které se bitvy u Armagonu zúčastnily: skříně, křesla, replika kapitánské kajuty, spousta hrnků s emblémy různých

plavidel, uniformy a kopie dopisů zaslaných radou rodinám těch, kteří v boji padli.

Kim nad tím vším v duchu mávla rukou a soustředila se na nalezení letových záznamů.

„Mohu vám nějak pomoci, doktore Braddocku?“ zeptala se Wilma.

„Říkejte mi Jayi,“ pobídla ji Kim. Uvědomila si, že se nezmýlila, když odhadla, jak na ženu působí. Wilma se na ni příjemně usmála. Ale Kim věděla, že muzejní asistentka nebude vědět, kde co je; měla co dělat, aby vůbec našla klece. Bylo lepší neupoutávat její pozornost na disky. „Ne,“ řekla. „To je v pořádku. Myslím, že najdu všechno, co potřebuji.“

Wilma maličko couvla a Kim si všimla balíčku v igelitu, na němž byla nalepena etiketa LETOVÉ ZÁZNAMY. Měl správný tvar a ležel na pracovním stole popsaném jako jeden z těch, které byly součástí taktického velínu na *376.* Kim se hrabala mezi jinými věcmi a ve chvíli, kdy se Wilma otočila jinam, popadla balíček a sloupla z něho igelitový obal.

Dva disky.

VIZUÁLNÍ ZÁZNAMY a SYSTÉMOVÁ DATA, 17. ČERVNA 531.

Ve stejném okamžiku uslyšela hukot výtahu. Sjížděl dolů.

Wilma se otočila za zvukem. Kim toho využila, strčila disky do kapsy a vytáhla náhradní.

Výtah se zastavil a dveře se otevřely.

Bylo slyšet hlasy.

Mikel. A nějaká žena.

Tora.

„To je doktor Alaam osobně,“ řekla radostně Wilma.

Jednání zřejmě skončilo dřív. „Ví, že jsem tady?“

„Nechala jsem mu vzkaz.“

Kim předstírala, že si náhradní disky prohlíží, potom je znovu zabalila a položila balíček zpátky na pracovní stůl.

Mikel a Tora došli k bráně. Na obou bylo vidět překvapení. „Co se děje?“ zeptal se Mikel. Chvíli těkal pohledem mezi Wilmou a Kim. „To je ten Braddock?“

„Ano,“ odpověděla Wilma.

„Myslel jsem, že čekáte nahoře.“ Pozorně se na ni podíval a Kim se zastavilo srdce. Čekala, že ji každým okamžikem pozná. „My se známe?“ zeptal se.

„Setkali jsme se jednou či dvakrát,“ řekla hlubokým hlasem. „Profesor Teasdale dosud pracuje na historii toho období a já pro něho sbírám materiály.“

„Ano,“ uznal. „Už si vzpomínám. Těší mne, že se znovu setkáváme, pane Braddocku. Samozřejmě rádi spolupracujeme. Ale pro příště uděláte dobře, když nám dáte vědět předem, že máte v úmyslu přijet.“

„Ale oni to udělali,“ přispěchala Wilma. „Má od nás dopis.“ Diplomaticky, a naštěstí pro Kim, neřekla „od *vás*“.

„Aha.“ Mikel se rozmýšlel, co říct, když vtom se o slovo přihlásila Tora Kaneová. „Nemohli bychom to uzavřít?“

„Ano,“ řekl Mikel. „Ovšem.“

Kim se zdvořile usmála. „Stejně už mám všechno, co jsem potřeboval,“ prohlásila.

„Tak brzy?“ podivila se Wilma. „To bylo rychlé.“

„Chtěli jsme si jenom ověřit několik věcí.“ Kývnutím pozdravila Toru, která stála u brány s rukama založenýma na prsou a předstírala, že se zajímá o navigační panel. Kim měla co dělat, aby se vesele neušklíbla. Čekali, až odejde, aby mohli sebrat disky.

Ne. Pravděpodobnější bylo, že Mikel nic nevěděl. Tora hrála stejnou hru jako Kim. Zajímalo ji, jakou historku si pro ředitele asi vymyslela. Nebo jestli mu jednoduše zaplatila a nic nevysvětlovala. V obou případech se nebude nic dít, dokud budou s Wilmou nablízku.

Kim se rozloučila a v doprovodu své pomocnice ihned proklouzla k výtahu. Wilma Braddocka okatě vyzývala, aby udělal první krok. Když jej neudělal, zatvářila se zklamaně a vystoupila v hlavním patře. Kim vyjela až nahoru na střechu.

Tořin Kondor parkoval v kóji mimo plošinu pro taxíky. Kim se k němu nenápadně přiblížila, odstranila mikrovysílačku, vlezla si do taxíku a v dobré náladě vzlétla do slunečních paprsků.

Zasunula vizuální záznam do přehrávače a řekla Shepovi, aby ho pustil.

Povrch stěny nad pohovkou se změnil, objevila se na něm plochá obrazovka. Dívala se do pilotní kabiny *Lovce.* Na rameni technika, jenž tam pracoval, bylo vidět nášivku: ÚDRŽBA ST. JOHNS.

Datum převedené na greenwayský kalendář bylo 12. února 573.

Jednotliví specialisté přicházeli a odcházeli, kalibrovali senzory, kontrolovali zařízení pro subprostorovou komunikaci a věnovali se tisícovce dalších úkolů.

Pasáž odpovídala tomu, jak si pamatovala verzi, kterou odnesli z archivu. Posunula záznam dopředu. Technici se ještě chvíli míhali, pak odešli a kamera se zastavila. Časový údaj poskočil o dvě hodiny a objevil se Kane.

Přepnula zase zpátky na normální rychlost. Kane se otočil a pohlédl do kamery, takže se díval z obrazovky přímo na Kim. Tvářil se odměřeně, ústa měl stažená do úzké čárky. Prošel předstartovní úkony, vstal z křesla a zmizel. Kamera se vypnula. O šestnáct minut lodního času později znovu naskočila.

„*Tady* Lovec, *jsme připraveni k odletu,*“ oznámil dispečinku v St. Johns.

„Lovče, *odlet povolen.*“

Kane upozornil pasažéry, že do startu zbývá třicet vteřin. Jeho popruhy se zapnuly.

Kim sledovala všechno znovu: start *Lovce,* Kaneovo upozornění Tripleye už v prvních minutách letu, že loď bude po návratu potřebovat celkovou prohlídku, a skok do hyperprostoru. Dívala se, jak pasažéři přicházejí jeden po druhém a poslouchala rozhovory, které již znala. Rychle proběhla pasáže, kdy byl Kane v pilotní kabině sám.

Posádka *Lovce* se bavila o tom, co chtějí ve Zlatém kalichu najít. Sen.

Nic jiného nebylo důležité.

Tripleyova opakovaná ujištění: *„Tentokrát to vyjde, Markisi; já to vím,“* dostala zvlášť pikantní příchuť.

Znovu viděla, jak je Kane poblouzněný Emily. A naopak.

Sledovala záznam mrzutě, neboť nečekala, že se do příletu *Lovce* do blízkosti Alnitaku bude lišit od toho, který si pamatovala. A pravděpodobně ani potom se nebude nic dít těsně do okamžiku, kdy narazili na mimozemskou loď. Mýlila se.

Bylo krátce před třetí hodinou ranní šestého dne, když se v pilotní kabině objevil Kane v županu, se šálkem kávy v ruce. Sedl si, zkontroloval přístroje, podíval se na čas a zapnul si popruhy. *„Tak fajn, všichni se připásejte.“*

Z palubního rozhlasu se ozvaly další hlasy.

Joši: *„Mohl by mi někdo říct, co se děje?“*

Emily: *„Máme pro tebe překvapení.“*

Joši: *„Uprostřed noci?“*

Tripley: *„Ano. Stojí za to.“*

Joši: *„A co to je? Markisi, co děláme?“*

Kim zastavila obraz, opřela se o opěradlo a zadívala se na Kanea osvětleného září vycházející z jeho přístrojů. V upravené verzi se nic takového nestalo.

Žádné překvapení pro Joši.

A Kim pochopila, proč Walt Gaerhard, mechanik Interstellar, nechtěl mluvit o opravě skokových motorů, pod kterou se podepsal.

Žádná oprava nebyla.

K žádné závadě nedošlo.

28

Ceníme si pravdy nikoli proto, že jsme zásadoví, ale proto, že jsme zvědaví. Chceme věřit, že nestrpíme manipulaci s fakty. Ale precizní poznání toho, co se stalo, často přinese víc špatného než dobrého. Zabývat se mysterii a mýty je bezpečnější, protože dávají prostor k manipulaci. Význam pravdy, dámy a pánové, se přeceňuje.

E. K. WHITLAW:
Souhrn procesu odvolání Masona Singha, 2087 po Kr.

LETOVÉ ZÁZNAMY LOVCE: 17.-19. ÚNORA 573

„Je to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděla.“ Byl to hlas Joši. Bylo však vidět jenom Kanea, jak uvolněně sedí v křesle. Díval se napravo, zcela mimo prostor zabíraný kamerou. Kim si vybavila vnitřní uspořádání *Lovce* a uvědomila si, že se dívá velkými dvojitými okny. Horní obrazovka ukazovala oblast Alnitaku, obrovská kypící mračna, temnou masu Koňské hlavy, zářivou mlhovinu NGC2024, vlastní obří hvězdu a rozmáchlé prstence planety jupiterovského typu.

„Mysleli jsme si, že by sis to nechtěla nechat ujít.“ Tentokrát promluvila Emily. *„Nikde, kde jsme byli, jsme nenašli nic, co by se tomu vyrovnalo.“*

Vešla do záběru a sedla si do levého křesla. *„Myslím, že bychom dnes měli povečeřet na některé terase,“* navrhla.

„Přesně to jsme chtěli udělat.“ To byl Tripley. Z řeči těl Emily a Kanea Kim usoudila, že jejich kolegové nejsou fyzicky přítomni v pilotní kabině. *„Vlastně to máme jako takovou tradici pokaždé, když tady jsme.“*

Něco na řídicím panelu upoutalo Kaneovu pozornost. Pohnul s něčím, podíval se na obrazovky a zamračil se. *„Hm,* to *je zajímavé.“*

„Co se děje, Markisi?“ zeptal se Tripleyův hlas.

„Nevím. Máme odraz –“

„Jaký odraz?“

„Kov. Pohybuje se téměř kolmo k rovině soustavy.“

Emily se předklonila, aby se mohla lépe podívat na obrazovku. *„Je to důležitě? Podle mě kus železa není nic mimořádného.“*

„Tenhle vypadá, jako by měl nějaký tvar.“ Po krátké odmlce: *„Ale nevzrušujte se. Určitě to nic není.“*

Z obličeje Emily přesto vyzařovala aura naděje.

„Markisi.“ Znovu Tripley.

„Máš to na monitoru, Kile. Ještě jsme příliš daleko, než aby se dalo něco poznat.“

„Myslíš, že by to mohl být umělý objekt?“

„Podle mě je to kus železa.“ Stiskl klávesu na řídicím panelu. *„Jak všichni víte,“* řekl, *„nadace požaduje, abychom při výskytu jakékoli mimořádné okolnosti zaznamenávali všechno, co se na lodi děje, až do vyřešení situace. Samozřejmě kromě soukromých kajut. Za minutu přejdeme do režimu úplného záznamu. Takže se oblékněte, děcka.“*

„Můžeme si to prohlédnout?“ zeptala se Joši.

„Zatím je to moc daleko.“

„Jak daleko?“

„Sedm set tisíc kilometrů. Je to na oběžné dráze a brzy se to schová za planetu. Za několik minut to ztratíme.“

„Doufám, že ne úplně,“ řekla Emily.

„To ani náhodou,“ odvětil Kane. Dívali se, jak to klesá, až to konečně zmizelo za okrajem obří planety.

„Kile, předpokládám, že si to budeme chtít blíž prohlédnout.“

Tripley se zasmál. *„Jasně. Proč ne, když už jsme tady?“*

„Za jak dlouho to znovu uvidíme?“ zeptala se Joši.

„Nevím. Nezískali jsme dost informací, abychom mohli stanovit dráhu.“

„Drž se toho,“ řekl Tripley.

„Fajn.“ Kane vydal pokyny UI. *„Jestli to chceme pronásledovat, měli bychom sebou hodit. Všichni se připoutejte.“ Lovec* se otočil, nasměroval se. Hlavní motory zabraly.

Po necelé třičtvrtěhodině letu se objekt objevil znovu. Kane se marně pokusil získat obraz. *„Pořád je to hrozně daleko,“* postěžoval si.

„Markisi.“ To byla UI. *„Těleso se pohybuje po dlouhé nepravidelné dráze. Brzy se zřítí. Během přibližně šesti týdnů.“*

„Kdy to dostihneme?“ zeptal se Tripley.

Kane položil otázku UI.

„Zítra před polednem,“ přišla odpověď.

V pilotní kabině slabě zářily dvě kontrolky.

Oknům vévodily prstence a měsíce. Ve 2.17 v noci UI probudila Kanea. *„Máme tvar, Markisi.“*

Objekt měl *hladké* křivky, nebyl to žádný zubatý kus kamene a železa, jaký by člověk čekal. Tvarem trochu připomínal želví krunýř.

Kane si jej pozorně prohlížel skoro deset minut. Vylepšoval obraz, ťukal prsty do klávesnice, sám sobě přikyvoval.

Nakonec promluvil do palubního rozhlasu. *„Přátelé,“* řekl tiše, *„máme anomálii.“*

Trousili se do pilotní kabiny jeden po druhém, naboso, všichni v županech. Všichni byli opatrně nedočkaví. Emily pohlédla na horní obrazovku, ostatní se otočili k oknům, na která Kane obraz umístil. *„Trochu jsem tomu pomohl,“* vysvětlil. *„Ale myslím si, že to nebude daleko od toho, jak vypadá doopravdy.“*

Mlčky se dívali. Joši stála blízko Tripleye a zdálo se, jako by se k sobě měli. Emily doslova zářila.

„Není to nijak zvlášť velké,“ řekl Kane.

„Kolik?“

„Něco přes půl metru dlouhé, široké asi tak dvě třetiny.“ Kim téměř cítila, jak kabinou proběhla vlna velkého zklamání.

„Vypadá to jako nějaká hračka,“ nadhodila Joši. *„Něco, co někdo vyhodil z lodi.“*

Předmět rotoval, pomalu se převracel.

Tripley stál u stolní lampičky. Zhasl ji, aby viděli lépe. *„Čistě akademicky,“* začal, *„je možné, aby se tady vyskytovala nějaká místní forma života?“*

Emily zavrtěla hlavou. *„Alnitak vydává příliš mnoho ultrafialového záření.“*

„Ale nemáme jistotu, že se to nemůže stát,“ nedal se Tripley.

„Stát se může téměř cokoli,“ řekla Emily. *„Ale neměli bychom se předhánět ve spekulacích.“*

Začínaly se objevovat antény a čidla. Kane zaklepal na okno. *„Má to Klaysonův prstenec.“*

Trvalo asi minutu, než pochopila, co to znamená. Klaysonův prstenec naznačoval schopnost hyperprostorových skoků.

„Když pomineme velikost,“ ozvala se Emily, *„viděl někdo z vás někdy loď takového typu?“*

Kane zavrtěl hlavou. *„Prohledal jsem databázi. Neodpovídá to ničemu.“*

„Je to automatická sonda,“ řekla Emily. *„Nejspíš ji tady nechal průzkumný tým.“*

„To není možné,“ namítl Kane.

„Proč?“

„Má to Klaysonův prstenec.“

„Některé sondy však mají Klaysonův prstenec,“ nedala se Emily.

„Ale ne takové velikosti. Je to moc malé. Ani bychom neuměli nacpat skokový systém do takové bedýnky. Ledaže by v posledních měsících došlo k nějakému průlomu.“

„Chceš říct, že je to artefakt mimozemského původu?“ zeptala se Joši. Konec vyslovila tak tiše, že ji téměř nebylo slyšet.

Kane vstal, došel k oknu a pozorně si předmět prohlédl. *„Nechci v nikom vzbuzovat plané naděje, ale myslím si, že jsme to tady nenechali my ani nikdo, koho známe.“*

Podívali se jeden na druhého. Na tvářích se jim objevily opatrné úsměvy. Emily si tiskla ruku na rty. Tripley se rozhlížel po místnosti, jako by se bál, že někdo bude mít jednodušší vysvětlení. Joši stála nehnutě před okny vedle Kanea.

„Nenechte se odradit velikostí,“ pravil Kane. *„Pořád je možné, že si s tím budeme moci promluvit. Na palubě by třeba mohla být nějaká UI.“*

„Chtěl bych se na něco zeptat,“ ozval se Tripley. „Musí *být inteligentní život velký?“*

Emily přikývla. *„No, teoreticky ano. Potřebuješ velký mozek.“*

„Teoreticky. Ale je to skutečně tak?“ Nikdo nevěděl.

Kane zvedl hlavu od panelu. Vypadalo to, že je v pilotní kabině sám. *„Kile?“* řekl do komunikátoru.

Tripley a ostatní se objevili doslova během několika vteřin.

„Už víme, že to vydává energii,“ oznámil jim. *„Není to mrtvé.“*

„Skvělé!“ Tripley vítězně zvedl pravou pěst do vzduchu a otočil se k ženám. *„Dámy, upřímně věřím, že jsme to dokázali.“*

Nastalo všeobecné objímání. Emily políbila Kanea na tvář, i když předstíral, že je mu to proti mysli, a Joši mu skočila kolem krku.

„Od tohoto okamžiku budeme vycházet z předpokladu, že tam je někdo naživu,“ prohlásil Tripley.

Když želví krunýř dohonili, dívali se na prstence z místa někde nad severním pólem. Kane se k objektu přiblížil na čtyřicet metrů. Úmyslně provedl přibližovací manévr tak, aby Alnitak byl za *Lovcem* a neoslepoval kamery.

Všichni kromě Kanea, který zůstal v pilotní kabině, byli v řídicím centru mise. Tripley si sedl ke komunikačnímu pultu, přelétl pohledem své kolegy a dal znamení Kaneovi, jehož virtuální podoba zabírala jedno křeslo. Kane přikývl a Tripley přiložil ukazováček na vysílací klávesu. Kane poukázal na to, že by veškeré vysílání mohla obstarávat UI, ale jednalo se o příliš historický okamžik.

„Dobrá,“ řekl Kane. *„Až budeš připravený –“*

Tripley stiskl klávesu jednou. Potom dvakrát. Zvedl hlavu ke svým kolegům a rozzářil se. *„Je možné, že první komunikace –“*

Znovu zmáčkl klávesu, tentokrát *třikrát. „– mezi lidmi a jejich bratry z hvězd –“ Čtyřikrát.*

„– byla právě odeslána.“

Plni očekáváni, pokukovali jeden po druhém. V okně bylo vidět, jak se želví krunýř pomalu převaluje na pozadí povrchu měsíce.

„Je tam tma,“ prohlásil Kane.

Emily zavrtěla hlavou. *„Je to strašně malé. Škoda. Mně však bude stačit i artefakt.“*

„Vzdáváš se moc snadno,“ řekla Joši. *„Zkus to ještě jednou, Kile.“*

Tripley vyslal signál znovu. Jedna. Dvě. Tři. Čtyři. Místnost žhnula barvami prstenců.

„Já myslím, že Emily má pravdu,“ pravil Tripley. *„Kdyby tam někdo byl, určitě by chtěl odpovědět.“*

Vyťukali signál potřetí. Potom si ke klávesnici sedla Joši a trpělivě pokračovala ve vysílání.

„Je tu otázka, kterou bychom měli zvážit,“ řekl Kane nad obrazem. Ukázal na něco, co bylo zasazené do předku želvího krunýře. Vypadalo to jako držák nebo vidlice. *„Může to mít schopnost zaútočit.“*

„Proč by to útočilo?“ zeptala se Emily.

„Šťouchás do neznámého zvířete. Chci říct jenom to, že se to může *stát. Možná bychom se nad tím měli zamyslet.“*

„Nebudou po nás střílet,“ prohlásil Tripley. *„Proč by to dělali? Vždyť nás ani neznají.“*

Z Kaneova hlasu nebyly slyšet žádné emoce. *„Zamysli se nad naší poměrnou velikostí. Jsme několiksetkrát větší než oni. Jestli tam opravdu je něco živého, čekal bych, že budou pěkně nervózní. Já bych na jejich místě určitě byl.“*

„Tak co navrhuješ?“ zeptala se Emily.

„Abychom byli připraveni na velice rychlý ústup. Což znamená, že když řeknu odlet, budu chtít, aby se všichni rychle připoutali a udělali to bez debat. Pochybuji, že taková situace nastane, jenomže kdyby se to stalo, nechci o tom diskutovat.“

„Fajn,“ řekla Emily, aniž se snažila zakrýt, jak se baví. *„Když začnou střílet, utečeme. Myslím, že proti tomu nikdo nebude mít námitky.“*

„Takže co podnikneme teď?“ zajímala se Joši. *„Vypadá to, že si ani nezapnuli rádio. Co dál bychom mohli udělat?“*

„Zablikat pozičními světly,“ navrhla Emily.

Tripley přikývl. *„Dobře.“*

Kane zhasl světla a znovu je rozsvítil. Počkal několik vteřin. Zhasl a rozsvítil.

Zkoušeli to ještě chvíli. Po několika minutách se Tripley zeptal, jestli má někdo nějaký jiný nápad.

„Ano,“ přihlásila se Joši. *„Co kdybychom se vzdálili, aby si nemysleli, že je chceme do něčeho tlačit. Ať udělají krok oni, jestli chtějí.* Určitě *jsou stejně zvědaví jako my.“*

Shodli se, že to stojí za pokus. Kane odlétl několik kilometrů daleko a navedl loď na rovnoběžnou dráhu.

Dalších několik hodin strávili dlouhou, celkově bezvýslednou diskusí. Často skončili tam, kde začali. Nezdálo se pravděpodobné, že by želví krunýř mohl být válečnou lodí, protože oblast Alnitaku byla územím nikoho, místem, které nemohlo mít žádný strategický význam. Ze stejného důvodu nebylo pravděpodobné, že by se mohlo jednat o obchodní nebo komerční plavidlo. Zbývalo průzkumné a vědecké. *Jestliže* loď nebyla plně automatická a jestliže to skutečně *byla* loď, měla by být plná vědců. Jenže pokud to tak bylo, proč neodpověděli?

Tripley navrhl, aby ještě jednou zkusili rádio. Změnili signál na jedna – tři – pět – sedm a nastavili opakování na automatiku. Po dvou hodinách to vzdali a zastavili vysílání.

„Musíme se začít bavit o tom,“ ozvala se Emily, *„co uděláme, když neodpoví.“*

„To je jednoduché,“ poznamenal Kane.

Všichni k němu překvapeně vzhlédli. Kane se obvykle nevyjadřoval k tomu, jakým způsobem by se mise měla vyvíjet, na rozdíl od technických záležitostí nebo řízení lodě. *„Vyfotíme si to ze všech stran a poletíme domů.“*

„Ne,“ namítl Tripley. *„To nepřipadá v úvahu.“*

„Bez ohledu na všechno ostatní, zdá se, že nemají možnost vlastního pohybu a jsou na dráze, která nemá

budoucnost,“ řekla Joši. *„Jestli uvnitř někdo je a my je tady necháme, zahynou.“*

„Když se vrátíme a přivezeme jen snímky, vědecká obec z nás stáhne kůži zaživa,“ přidal se Tripley.

„Napadají mě tři možné důvody, proč neodpovídají,“ řekl Kane. *„Za prvé – je to automat. Za druhé – všichni jsou mrtví. Za třetí – hrají mrtvého brouka. To, že létají po dráze, která dlouho nevydrží, naznačuje, že by mohli mít poruchu. Nemohou odletět a pravděpodobně nejsou schopni ani bojovat. Dívají se na plavidlo monumentálních rozměrů, pravděpodobně mnohem větší než všechna, jaká kdy viděli. Proto doufají, že odletíme. Nebo –“*

„Nebo co?“

„Že dorazí pomoc.“

„Myslíš, že vyslali nouzové volání?“

„Určitě. Pokud jsou toho schopni.“

„Máme možnost je zachytit?“

„Nemáme dostatek informací o jejich technickém vybavení. Jestli mají hyperkom, což je pravděpodobné, museli bychom mít astronomické štěstí, abychom jejich vysílání zachytili.“

Emily navrhla, aby ještě jednou zkusili rádio.

„Proč myslíš, že by to tentokrát mělo dopadnout jinak než předtím?“ zeptal se Tripley.

„Měli čas na to, aby pochopili, že nemáme zlé úmysly. Třeba teď budou ochotnější to risknout.“

Kane zadal UI, aby znovu začala vysílat počítání do čtyř.

„Nikdy jsem nepředpokládal, že by taková situace mohla nastat,“ přiznal Tripley. *„Vždycky jsme si mysleli, že mimozemské bytosti, na něž případně narazíme, budou stejné jako my, zvědavé, dychtivé komunikovat, přátelské.“*

Z reproduktoru se ozval nový tón.

Pípnutí. A pak dvě pípnutí. A potom tři.

„Přichází to z té želvy,“ řekl Kane.

Čtyři.

A *pět.*

Tripley udeřil mohutnou rukou do klávesnice.

Pokračovali v počítání až do *osmi.*

Zavládlo nadšení. Zvedali pěsti do vzduchu, objímali se, třásli si rukama. A našlo se i několik slz.

„Proboha, oni tam vážně jsou,“ vyhrkl Tripley.

„Nahráváme to?“ zeptala se Emily Kanea. *„Do letového záznamu?“*

Kapitán se podíval přímo do kamery. *„Nahráváme,“* řekl. *„Ještě za tisíc let si to budou pouštět ve třídách.“* Tripley vytáhl čtyři sklenky a láhev vína. *A ozvalo se další pípnutí.* Po něm dvě.

„Počítají znovu,“ řekl Tripley.

Tři. Pět.

Osm.

Podívali se na sebe. Čekali.

„Osm,“ promluvil Tripley. *„Co má přijít po osmičce? Čekají na odpověď.“*

Emily pokrčila rameny. *„Třináct,“* řekla.

„Jak jsi k tomu došla?“

„Každé číslo je součtem dvou předchozích.“

„To mi stačí,“ řekl Tripley. Přepnul vysílačku na manuální ovládání a vyťukal odpověď.

Signál přišel znovu: jedna, dvě, tři, pět, sedm.

„Prvočísla,“ uhodla Emily.

Tripley se vesele zazubil. Hra ho bavila. *„Jedenáct,“* řekl. Emily stála u okna a prohlížela si maličké plavidlo. *„Myslím, že je čas na video.“*

Tripley souhlasil *„Dobře. Ale co jim ukážeme?“*

„Na co jsou nejvíc zvědaví?“

„Na nás,“ řekla Joši.

„Ano.“ Tripley zářil. *„Někdo je pozdraví. Některá z žen _“*

„Proč některá z žen?“ podivila se Emily. *„Já myslím, že by se tam měli objevit všichni. Ať vidí, co máme.“*

„Tak dobrá. Ale udělejme to takhle. Emily, ty se na ně už dlouho těšíš. Budeš první.“

Na Emily bylo vidět, že je upřímně dojatá. *„Jasně,“* řekla. *„Ale já to zvládnu. Beru to.“* Začala si dělat poznámky.

Kane byl velice spokojený a bylo to na něm vidět. *„Třeba jazyky nebudou jejich silná stránka.“*

„To není pro ně. Je to pro ty děti za tisíc let.“

„Které poslouchají i tuhle scénu,“ připomněla mu Joši.

„To nevadí. Ony to pochopí.“

Emily si sedla a ukázala, že je připravená. Tripley seřídil obraz a stiskl tlačítko Vysílání. *„Jsi v éteru,“* řekl jí. Emily se podívala přímo do kamery a vykouzlila nejzářivější úsměv. *„Víme, že tomu nemůžete rozumět, ale stejně vás chceme pozdravit. Srdečné pozdravy z Greenwaye. Můžeme pro vás něco udělat?“*

Ostatní následovali. Tripley zapáleně mluvil o své víře, že toto náhodné setkání přinese oběma civilizacím dlouhodobý prospěch. Joši popřála *„našim mezihvězdným přátelům“* hodně štěstí a vyjádřila naději, že je to pro všechny začátek nové éry.

Nakonec přišla řada na Kanea. Vypadalo to, jako by nečekal, že bude také vyzván k účasti, ale když ho Joši představila jako kapitána a oznámila, že chce něco říct, zhostil se svého úkolu se ctí. *„Jsme šťastní, že jsme vás potkali. Jestli pro vás můžeme něco udělat, dejte nám vědět, prosím.“*

S těmito slovy ukončil relaci.

„Tak jak jsme to zvládli, co myslíte?“ zahlaholil Tripley. *„Podle mě jste byli skvělí,“* řekl Kane. *„Nějaká známka odpovědi?“* zeptala se Emily. *„Zatím ne.“*

Kane klesl zpět do křesla. Tripley se zeptal, zda je pravděpodobné, aby želví ulita měla kompatibilní technické vybavení pro příjem vizuálního signálu. Kane ho ujistil, že určitě ano.

Čekali. Minuty se zdály nekonečné. Pak se rozsvítila bílá kontrolka. *„Příjem,“* řekl Kane.

Připomínalo to motýla.

Kim, která v obývacím pokoji svého domu očekávala něco *mlhavého,* se naklonila dopředu. Tep se jí zrychlil.

Motýl se na ně díval klidnýma, zlatýma očima. Nebyly složené, dokonce se hodně podobaly savčím. Tvor měl hruď, kusadla a několik párů končetin, kterých bylo dohromady asi šest, ale nebylo to vidět úplně zřetelně. Tečkovaná červenozlatá křídla se pomalu pohybovala.

Mělo to na sobě překvapivě obyčejnou zelenou blůzu. Dolní polovinu těla nebylo vidět.

Žádná část fyziognomie nebyla schopna nést výraz v lidském chápání tohoto slova. Odněkud vycházel zvuk, jednotvárný rytmus podobný zpěvu, přerušovaný rychlým cvakáním. Zdroj tohoto zvuku nebylo možno přesně určit.

Obraz se přenášel na monitory jak v řídicím centru mise, tak v pilotní kabině, a byl rovněž v oknech.

Tvora podpírala jakási konstrukce, pravděpodobně obdoba křesla. Na stěně bylo vidět několik měřičů a zdálo se, že pilotní kabina, pokud to pilotní kabina byla, má normální velikost. Byla to zajímavá iluze: každého, kdo obraz sledoval, to muselo svádět k pozoruhodně mylným předpokladům. Vypadalo to, že motýl má řádově stejné rozměry jako člověk.

Tvor zvedl levou horní končetinu v gestu, které zřejmě bylo chápáno jako projev díků. Zůstal v této poloze jednu minutu a sedmnáct vteřin. Potom obrazovka zčernala.

„Co se stalo?“ zeptal se Tripley.

Kane zavrtěl hlavou. *„Asi konec vysílání,“* řekl. *„Třeba si nepotrpí na banality.“*

„Můžeme nějak získat záběr na hlavní průlez zvenčí?“ zeptala se Emily Kanea. „Náš *hlavní průlez.“*

„Ne. Nemáme nic, co by se dalo natočit do takového úhlu. Proč?“

„A co nákladní vrata?“

„To by šlo.“

„Co máš za lubem?“ zeptal se Tripley.

„Myslím, že bychom jim měli poslat pozvánku.“ Vysvětlila svůj nápad, ale Tripley se tvářil nerozhodně, když ji vyslechl.

„Myslíš, že je to rozumné?“

„A co můžeme ztratit? Jestli má Markis pravdu a ta loď je poškozená, mohlo by nás to všechny naladit na tu správnou notu.“

„Tak dobře,“ souhlasil nakonec. *„Pojďme to zkusit.“*

Kane nasměroval jednu z kamer na levoboku na nákladní vrata, otevřel přechodovou komoru a rozsvítil uvnitř. Emily si upravila blůzu a zkontrolovala si účes. Když byla připravená, Kane rozdělil obraz na poloviny. Na jednu umístil Emily a na druhou otevřená vrata.

„Ještě jednou vás zdravíme. Nechcete nás navštívit?“

Na okna se vrátil obraz miniaturní kosmické lodi. Poklidně plula na pozadí hvězdných mračen.

Emily počkala. Pak to zkusila ještě jednou. A do třetice.

„Myslím, že se urazím,“ řekla nakonec.

„Co je s nimi?“ Uplynuly dvě hodiny a Tripleyovi se již nedařilo skrývat zklamání. *„Myslíte, že pochopili otevřená vrata jako hrozbu?“*

„Nevím. Proboha, vypadají jako motýli. Myslíte, že mají nějakou zkušenost s pavouky?“

„Co uděláme teď?“ nadhodila Emily.

„Otevřené dveře by měly fungovat univerzálně,“ trval na svém Tripley. *„A skutečně to ukazuje, že jsou vítáni. Co kdybychom to zkusili ještě jednou?“*

„Ať jim Joši zamává,“ řekla Emily. *„Třeba bude mít víc štěstí.“*

Joši se postavila před kameru, mile se usmála, zatvářila se co nejmíň výhružně a udělala několik přátelských gest.

Ani teď nedostali žádnou odpověď.

„Něco mě napadlo,“ řekla. *„Nejspíš si neuvědomují, jak jsme velcí. Myslím jako jednotlivci. Mají za to, že jsou nás tady tisíce.“*

„Máš pravdu,“ podpořila ji Emily. *„Což znamená –?“*

„Fyzické setkání možná není nejlepší nápad. Alespoň ne prozatím.“

„Máme signál,“ oznámil Kane. *„Pouze audio.“* Pustil to do reproduktoru. Vrátili se k pípání. Jedna. Dvě. Tři. A pak čtrnáct.

„Čtrnáct?“ podivil se Tripley. *„Není to řada,“* konstatovala Joši.

Emily se zhluboka nadechla. *„Souhlasím. Ale co nám tím chtějí sdělit?“*

Sekvence se opakovala. Jedna. Dvě. Tři.

Čtrnáct.

A ještě jednou.

„Vyzývají nás, abychom odletěli,“ prohlásila Emily. *„Čtrnáctka nezapadá do řady. Chtějí ukončit kontakt.“*

„Co budeme dělat?“ zeptal se Tripley.

„Poletíme domů,“ navrhl Kane. *„Zařídíme se podle toho a odletíme. Myslím, že tady stejně nic nezmůžete, nanejvýš napácháte škodu.“*

„To přece nemůžeme udělat, Markisi,“ namítl Tripley. *„To je šílené.“*

Emily vypadala unaveně. *„Co navrhuješ ty, Kile?“*

„Markisi, pořád si myslíš, že mají poruchu?“

„Ano. Určitě.“

„Potom nemůžeme jenom tak odletět.“ Trpěl muky nerozhodnosti. *„Nevíme, jak daleko jsou od domova. A nevíme, jestli jim někdo letí na pomoc.“* Podíval se na Emily. *„Ty bys je tady chtěla nechat, aby je to stáhlo do* toho *–“* ukázal na plynného obra – *„a klidně bys s tím dokázala žít do konce života?“*

„Co kdybychom počkali, jestli je někdo přiletí zachránit?“ navrhla Joši. *„Pokud se v rozumném čase nikdo neukáže, můžeme je zkusit vzít na palubu.“*

„Co je to rozumný čas?“ zeptal se Tripley. *„Klidně se může stát, že jim vypovídají životné důležité systémy, zatímco se tady bavíme. Bůhví jak dlouho už tady jsou.“*

„Jenomže oni nám vzkazují, že máme odletět,“ připomněla Emily.

Joši se zakabonila. *„Já si nejsem tak jistá. Třeba ta zpráva je volání o pomoc. Když přerušíš řadu, znamená to, že něco není v pořádku. Třeba předpokládají, že to poznáme. Tak jako my předpokládáme, že by* měli *pochopit otevřené dveře.“*

Tripleyovi docházela trpělivost. *„Podívejte, co se může stát, když je naložíme? Vrátíme se na Greenway –“*

„– St. Johns je blíž.“

„– na Greenway. Budeme potřebovat pomoc. Zařídíme, aby tam na nás čekal tým, až přiletíme. Uděláme pro ty chudáky, co bude třeba. Potom jim dáme klíče od města a necháme je jít si po svých.“

„Kdyby to vyšlo, byl by to skvělý začátek vzájemných vztahů,“ řekla Joši.

„Takže dohodnuto. Markisi, máš nějaké výhrady?“

„Já bych od toho dal ruce pryč. Ale ty tady velíš, Kile. Já se přizpůsobím tomu, co rozhodneš.“

„Tak to pojďme udělat.“

„Jak?“ zeptala se Joši.

Tripley se zhluboka nadechl. *„Jak jsi řekla. Nevypadá to, že by ta věc mohla příliš manévrovat. Jednoduše je vezmeme na palubu.“*

● ● ●

Emily a Tripley si oblékli skafandry, sešli dolů a vyčerpali vzduch z nákladové komory.

„Až vám dám pokyn,“ řekl jim Kane, *„otevřete vrata. Ale ne dřív. Nechci, abyste dostali přímou dávku lokálního záření. Necháme hvězdu z druhé strany lodi. Ale ani tak to nebude bezpečné, takže bychom to měli vyřídit rychle. Až se vrata otevřou, teoreticky nebudete muset udělat nic. Dostanu želví krunýř na palubu sám. Ale pokud by došlo k nějaké reakci a my budeme muset manévrovat, určitě se něčeho dobře chyťte. Hned jak to bude uvnitř, zavřete. Jasné?“*

„Jasné, Markisi,“ odpověděl Tripley.

Pomocné trysky na pravoboku zabraly a *Lovec* se začal bokem posouvat k cíli.

S přilbami na hlavách vstoupili do přechodové komory a sedli si na lavici. Obrazovka zasazená do vnějších dveří plnila stejné funkce jako okno. Kim však úhel záběru neumožňoval vidět to, co spatřili oni. *„Zatím žádná reakce,“* oznámil Kane.

Trvalo mu téměř hodinu, než vzdálenost překonal. Když byl spokojený, dal znamení a Tripley otevřel vnitřní vrata přechodové komory. A vzápětí vnější.

„Pořád nic,“ oznámil Kane. *„Zbývají asi tak dvě minuty.“*

Opustili přechodovou komoru, aby zlepšili Kaneovi manévrovací prostor.

„Za okamžik vypneme gravitaci. Držte se od objektu dál. Pokud udělá něco nečekaného, nechte ho být. Když někdo

umře, je s tím spousta papírování, a v téhle situaci stačí málo.“

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Emily svého partnera. *„V pohodě,“* odvětil Tripley.

„Fajn.“ Kaneův hlas zněl monotónně. *„Vypínáme gravitaci. Nedělejte žádné prudké pohyby.“*

Mimozemská loď se objevila před otevřenou přechodovou komorou.

„Udržujte si odstup,“ upozornil Kane. *„Želví krunýř projde vraty bez pomoci. Až bude uvnitř, zavřete je. A pak tomu nechte spoustu místa.“*

Lovcovy vnější reflektory ozářily želví krunýř. Kim si povšimla jedné věci, která jí předtím unikla: geometrie připomínala hyperbolické plavidlo, které se přichytlo k *Hammersmithovi.*

„Nedělej si starosti,“ řekla Emily. *„My to zvládneme.“*

„Já vám věřím. Ale stejně si udržujte odstup, dokud nebudeme mít jistotu, že to není nebezpečné. Až skončíme, budeme muset vymyslet, jak to upevnit po dobu zpáteční cesty.“

„Možná jsme to měli líp prodiskutovat předem,“ řekla Joši, která se dívala z chodby.

Želví krunýř byl nyní těsně před přechodovou komorou. Kane viditelně posouval *Lovce* směrem k němu. Tripley se nehnutě díval. Byl příliš blízko. Možná byl hypnotizovaný, ale přes přilbu mu nebylo vidět do obličeje. Emily ho vzala za ruku a zlehka ho odtáhla stranou

Předmět vplul do komory. Prošel jí a ocitl se v nákladové komoře. Ve světle.

„Hej,“ ozval se Kane. *„Máme vizuální signál.“*

Tripley se překvapeně zahleděl na jeden z monitorů. Obraz kosmické lodi nahradil motýl. Jeho tykadla se kývala a monotónní kadence se ozývala o oktávu výš.

„Já myslím, že má strach,“ řekla Emily.

„Možná máš pravdu.“ Tripley zalétl pohledem od obrazovky k mikrolodi. *„Za chvíli nám budou vděční.“*

Tripley se vydal směrem k přechodové komoře, aby ji zavřel. Ale loď se *pohnula.* Otočila se o několik stupňů kolem své osy, namířila přídí k volné obloze za vraty přechodové komory a vyrazila dopředu. Bylo to spíš cuknutí, jako by řídící síla neměla patřičnou koordinaci.

„Uhněte,“ varoval je Kane. *„Chce to ven.“*

Emily se pokusila stáhnout Tripleye zpátky. *„Jsou vyděšení,“* řekla. *„Zjistili, jak jsme obrovští. Nedělej žádné hrozivé pohyby.“* Bylo to neuvěřitelné, ale postoupila před loď a zvedla ruce. *„To nic,“* řekla, *„chceme vám jenom pomoci.“*

Pak se stalo několik věcí najednou. Tripley stiskl tlačítko a vrata se začala zavírat. Kane výkřikem varoval Emily, že ji nemohou slyšet a aby uhnula z cesty. Motýl z obrazovky zmizel.

Emily pošetile zůstala na místě a bránila plavidlu vyletět vraty, která se rychle zavírala. *„Prosím,“* řekla. *„Dejte nám šanci.“*

Z vidlice na přídi lodi vyšlehly dva paprsky červeného světla. Zasáhly ji přímo do břicha a udělily jí takovou hybnost, že ji vystrčily do přechodové komory a ven za vrata. Tripley vykřikl a chňapl po ní, ale jediné, čeho dosáhl, bylo to, že změnil směr jejího letu a sám při tom málem vypadl. Díval se za ní, jak se vzdaluje. Potom se otočil a vrhl se na želví krunýř. Kane mu nařídil, aby toho nechal. Ale bylo příliš pozdě. Vedoucí výpravy popadl mikroloď. Setrvačností oba přelétli napříč komorou a narazili do stěny. Tripley se v nulové gravitaci odrazil, ale mimozemskou loď svíral pevně dál.

Vnější vrata se uzavřela.

„Přecházím na jedno gé,“ upozornil Kane.

Tripley a mikroloď spadli na podlahu.

Emily na jedné z obrazovek dál odplouvala od lodi a zanechávala za sebou stopu z červených bublinek.

„Zaznamenáváme nulový –“ začal Kane, ale hlas se mu zlomil. Potřeboval chvíli, aby se vzchopil a dořekl: *„– nulový puls.“*

Joši byla neoblomná. *„Podle mě bychom je měli pustit. Vypustit je, zmizet odsud a zapomenout, že se to někdy stalo.“*

„Zabili Emily,“ řekl Tripley. *„Jak bychom je mohli nechat jen tak jít?“*

„Dostali strach. Chtěli ven.“

„Nikdo jim nic nedělal.“

Do hovoru se vložil Kane. *„Nikdo nemá víc důvodů než já, aby chtěl ty hajzly vidět mrtvé.“* Zarazil se, hýbala se mu pouze čelist. *„Ale tohle je zvláštní případ. Joši má pravdu. Nasměrovat je k tomu vodíkáči“* – tím myslel plynného obra *– „a nechat je plavat.“*

Tripley zavrtěl hlavou. *„To znamená, že by Emily zemřela pro nic. Co řekneme lidem, až přiletíme domů? Našli jsme nějaké mimozemšťany, ale nechtěli s námi moc mluvit. Nevíme, jak funguje jejich loď, nestačili jsme se zeptat. Nevíme, odkud jsou. Ale jinak se nás můžete zeptat, na co chcete. A mimochodem, přišli jsme tam o Emily.“*

„A co chceš udělat?“ zeptal se Kane.

„Navrhuji, abychom je vzali s sebou. Musíme to udělat. Proboha, Markisi, zaplatili jsme za to. Už jenom kvůli ní bychom to měli udělat.“

„Kdybychom používali hlavu –“

„Na výčitky je už pozdě. Chceš, abych to vzal na sebe? Dobře, je to moje vina.“

„To ji nevrátí, Kile.“

„Já vím. Byla to hloupost. Riskovali jsme. Ale musíme z toho něco dostat. Jak bychom to teď mohli zabalit?“

„Kile?“ Podrážděný hlas Joši. *„Já myslím, že nám za to nikdo nepoděkuje.“*

„Jak to myslíš? Jak můžeš něco takového říct? To je přece ono. *Svatý grál.“*

„Z objevu jako takového budou mít radost, ale my *jim budeme pro posměch.“*

Tripley zoufale zavrtěl hlavou. *„Ty jsi je chtěla dostat na palubu úplně stejně jako já.“*

„Zamysli se nad tím,“ pokračovala Joši. *„Nevíme, jaké hyperkomové zprávy mohli vysílat. Pozor na obry s otevřenými vraty. Střílejte na potkání. Co myslíš, že lidé řeknou, až uvidí, jak se vrháš na loď a mlátíš s ní o stěnu?“*

„Markisi, to je vážně v záznamu?“

„Ano. Obávám se, že je, Kile.“

„Proboha. Ale jsou to sprostí vrazi.“

„Jenom proto, že byli uneseni,“ trvala na svém Joši. *„Tak to viděli oni. A tak to budou prezentovat média. Neber to tak, že chci na někoho házet vinu. Musíme si to však rozmyslet. Pověst, kariéra, všechno půjde do háje. Dokonce se dostaneme do učebnic dějepisu jako pitomci prvního řádu. Budou se nám smát ještě za několik století.“*

Byli v řídicím centru mise. Tělo Emily zachytili a uložili do její kajuty. Uprostřed obrazovek se vyjímala mimozemská loď, přišpendlená gravitací k podlaze nákladové komory. *„Přece to nemůžeme jenom tak zahodit,“* řekl prosebně Tripley.

Nikdo mu neodpověděl.

29

Šlechetným lidem musí záležet víc na pravdě než na tom, co si lidé mysli.

ARISTOTELES, 340 před Kr.

Kim si přehrála scénu v nákladové komoře ještě jednou. Zastavila obraz v okamžiku, kdy blesk zasáhl Emily, zvětšila jej a zaměřila se na průzor přilby. Nakonec se jí podařilo rozeznat sestřin výraz. Prozrazoval spíš překvapení než bolest.

Zemřela rychle, to byla aspoň nějaká útěcha. Ale v několika vteřinách po útoku, když záblesk pohasínal, jí Kim skoro mohla číst myšlenky: *Držím to v rukou, loď postavenou jinou civilizaci, a nikdy se nedozvím, co jsou zač –*

Další konání jejích kolegů se od toho okamžiku neslo ve znamení určité řecké nevyhnutelnosti. Odvezou želví krunýř s sebou na Greenway a pokusí se zjistit co nejvíc o něm a o jeho obyvatelích. Ale ze všeho nejdřív museli plavidlo připravit o schopnost páchat škody.

Provedli to tak, že identifikovali „vidlici“ na přídi jako zbraň použitou proti Emily. Pomocí tyče ji ulomili a potom plavidlo zavřeli do kontejneru.

Následně se pustili do vášnivé debaty, jež vyústila v jednomyslné, i když zdráhavé, rozhodnutí, zatajit výsledek mise. Tripleyovými slovy: *„Dokud nenastane vhodná*

chvíle pro odhalení toho, co jsme našli. Pokud vůbec někdy přijde.“

Nejvíc vystupoval proti plánu Kane, možná proto, že neměl rád podvody, ale také a s největší pravděpodobností proto, že musel zfalšovat lodní záznamy. Nakonec však podlehl argumentu, že pokud by nahlásili události tak, jak se skutečně staly, znamenalo by to konec jejich kariéry a zničení jejich pověsti. Dokud by lidé existovali jako druh, připomínali by si jejich hloupost.

Rozhodli se tedy, že odvezou mikroloď zpátky na Greenway a prozkoumají ji sami. Doufali, že mezitím třeba někoho z nich napadne, jak uniknout z děsivého dilematu, do něhož zabředli.

Zvolená strategie vyžadovala, aby Emily zůstala, protože její smrt se nedala žádným způsobem vysvětlit. Tripley byl autorem plánu, že ji „vrátí“ do Terminal City, rezervují pro ni hotel, pomoci její identifikační karty vzbudí iluzi, že nastoupila do taxíku, a nechají úřady lámat si hlavu tím, proč nedorazila na místo.

Když takto vytyčili svůj kurs, poslední, co provedli před opuštěním oběžné dráhy, bylo to, že svěřili Emily prázdnotě.

Všechno bylo na záznamu, jako kdyby to Kane chtěl zpřístupnit nějakému budoucímu – Komu? Historikovi? Právníkovi?

Letový záznam končil hned po pohřbu. Obrazovka zhasla a přehrávač se vypnul.

Kim seděla v prodlužujících se stínech a tiše poslouchala oceán.

„Kim, volá tě Canon Woodbridge.“

„Přepoj mi ho, Shepe.“

Nebyl to však Woodbridge, ale nějaký jeho asistent, mladík s vážným, přehnaně sebevědomým vystupováním. „Doktorka Brandywineová?“

„Ano. To jsem já.“ Pokud se jí představil, musela to přeslechnout.

„Doktor Woodbridge si přeje, abyste zítra přijela do Saloniky. Požádal mne, abych za něho vyjádřil lítost, že vám nemůže zavolat osobně, ale je mimořádně zaneprázdněný.“

„Proč?“ zeptala se.

„On je vždycky hodně vytížený, paní doktorko.“

„Ale já se ptám, proč chce, abych se dostavila do hlavního města?“

„Domnívám se, že jde o udílení nějaké ceny. Velice mu záleží na tom, abyste tady byla.“

„Asi mi nemůžete říct, o co se jedná, že?“

„Je mi líto, ale neznám podrobnosti. Doprava však je již zajištěna. Přijedou pro vás zítra v devět. Doufám, že vám to není na obtíž.“

O deset minut později jí Shep oznámil další hovor. *„Tora Kaneová.“*

Kim si povzdechla. Seděla na pohovce a marně se pokoušela číst si v nejnovějším čísle *Kosmu.* Neměla náladu na další zášť. Přesto se narovnala a řekla Shepardovi, aby ji spojil.

„Brandywineová,“ řekla Tora. S tou ženskou nebylo lehké pořízení.

„Dobrý den,“ odpověděla Kim.

Archeoložka stála vedle starožitné vázy. „Spletu se, když vyslovím hypotézu, že jste to byla vy, koho jsem včera potkala v Památníku Slavné trojky?“ zeptala se.

„Obávám se, že ano,“ řekla Kim.

„Prosím, nemarněte můj čas. Nejsem pitomá.“

Kim pokrčila rameny.

„Varovala jsem ho, že to pro ně není dobré místo," pokračovala.

Mluvila o otci? Nebo o Mikelovi? „O co přesně vám jde?" otázala se Kim.

„Mám pokyny, co udělat." Podívala se na Kim tak, jak se člověk dívá na švába.

„Pokyny? Od koho?"

„Od Markise."

„Prosím?"

„Ze všeho nejdřív potřebuji mít jistotu, jestli mluvím s tou správnou osobou. Ukradla jste včera něco v památníku, nebo ne?"

„Okamžik." Kim vypnula zvuk. „Shepe," zeptala se, „nahrává někdo ten rozhovor na druhém konci?" Chvíli mu trvalo, než to otestoval. „*Ne,*" řekl. „Jestli začne něco nahrávat, hned nás přeruš," řekla Kim. „*Provedu, Kim.*"

„Přepni mi znovu zvuk."

Tora si ji prohlížela zpod přivřených víček. „Doufám, že se už cítíte dostatečně bezpečná, abyste mi řekla pravdu."

„Letové záznamy jsou u mě," řekla Kim.

„Měla byste vidět ještě něco."

„Co?"

„Přijeďte zítra večer. V sedm."

„Nemůžete mi říct, o co se jedná?"

Tora přerušila spojení.

Státní aero dosedlo na plošinu u Kim doma přesně v devět dopoledne. Nastoupila a prokázala se čtecímu zařízení svou identifikační kartou. Stroj se vznesl a zamířil k severozápadu. Oblohou se valila bouřková mračna.

Byla vyčerpaná. Záběry z nákladové komory Lovce jí nedopřávaly klid. Pořád viděla oči Emily a šílený skok Tripleye po *Hrdinovi.*

Co by měla udělat nyní?

Vypadalo to jednoduše: pustit to do světa. Byl by to trhák. Posádka *Lovce* by z toho všeho sice nevyšla se slávou, ale přinejmenším by se rozplynula některá podezření z násilného trestného činu. Ale kdyby to udělala, musela by zároveň prozradit, že došlo ke kontaktu. A tím by porušila ujednání, které měla s Woodbridgem.

Kdyby se o tom lidé dozvěděli, nic by je neudrželo. Každý, kdo se může dostat k lodi, by se vypravil k Alnitaku. A tam by našli co? Civilizaci, která je nepřátelsky naladěná, protože má za to, že jim byla unesena jedna loď?

Aero dosedlo na plošinu na střeše Centra národní bezpečnosti. Tou dobou již hustě pršelo. Stroj zajel do přístřešku, kde na Kim čekala mladá žena, aby ji doprovodila.

Sjela s ní o několik pater níž a zavedla ji do malé kanceláře. Vzápětí se otevřely dveře a vešel Woodbridge. Potřásl si s ní rukou a zeptal se, jestli je v institutu všechno v pořádku. Dřív než mu stačila odpovědět, nahlédla dovnitř sekretářka a oznámila mu, že jsou připraveni. „Dobře –“ řekl Woodbridge. Aniž projevil jakýkoli další zájem o dění v institutu, odvedl ji přes chodbu do zasedací místnosti, kde se promenovalo asi dvacet lidí. Byla to nějaká oslava. Na stolech byly sýry, těstoviny a víno. Woodbridge ji začal představovat přítomným. Zdálo se, že každý má nějaký titul: ředitel Ten, komisař Onen. Vtom se otevřely postranní dveře a všichni rázem zmlkli. Ti, kteří ještě nestáli, povstali.

Kim neviděla, kdo vchází, ale zaslechla nějaké hlasy na chodbě, a když se potom příčina rozruchu přenesla do místnosti, poznala, že je to Talbott Edward, jeden z členů rady. Prošel mezi lidmi, kteří se před ním rozestupovali, až do čela a postavil se za řečnický pult. Pak počkal, až se všichni posadí.

„Dámy a pánové,“ začal. „Rád vás zase všechny vidím. Nedaří se mi zavítat sem dostatečně často.“ Edward byl vysoký a mimořádné hubený. Byl dokonale upravený. Na obou zápěstích nosil náramky. Jeho pohled budil dojem, že se odráží od jeho pomocníků a hostů, jako by ve skutečnosti kolem sebe nikoho neviděl.

„Dnes nás čeká obzvlášť příjemný úkol.“ Rozhlédl se po shromážděných, až našel Kim. Vypadalo to, jako by ji poznal. A skutečně ji poznal, neboť zřejmě hledal mladou ženu usazenou vedle Woodbridge. „Doktorko Brandywineová, mohla byste sem přijít? A ty také, Canone.“

Uvítal ji srdečným potřesením rukou a znovu se vrátil pohledem nahoru. Usmál se na Woodbridge a pár dalších minut vedl řeč o pokroku, jehož bylo dosaženo ve vědě a technice, a o tom, jak je důležité, že republika zůstává v popředí vědeckého bádání.

„Pravidelně si na ministerstvu pro rozvoj nacházíme čas na to, abychom ocenili ty, kteří nám ukazují cestu.“ Zřejmě měl pocit, že je to obzvlášť výmluvná fráze, poněvadž ji zopakoval. „– kteří nám ukazují cestu do budoucnosti. Dnes chceme vyjádřit uznáni doktorce Kimberly Brandywineové za zvláštní přínos na poli kosmologie.“ Woodbridge vytáhl malou bílou krabičku a podal mu ji.

Edward si krabičku vzal, otevřel ji a vytáhl stříbrnou medaili s červenou stužkou, již ukázal všem přítomným. „Cena Brayse Stilwella za zvlášť významný čin,“ řekl. Jeho ruka překonala ladným obloukem mezeru, jež je dělila, a připnula jí medaili na klopu. „Blahopřeji.“ Potřásl si rukou nejdřív s ní a potom s Woodbridgem.

Kim o žádném Braysi Stilwellovi nikdy neslyšela. Poděkovala a ucítila, jak vděkem červená. Usmála se na Woodbridge a na člena rady.

Edward jí řekl, že ví, že bude ve své vynikající práci pokračovat. Potom si potřásl rukou ještě s několika lidmi, podíval se na hodinky a zmizel.

Shromáždění k ní začali chodit, aby si medaili prohlédli a pogratulovali jí. „Je to milé," řekla Woodbridgeovi. „Díky."

„Je to docela vysoká pocta," prohlásil. „Nejvyšší, jakou můžeme udělit. Ale nikdo se nikdy nedozví, proč jste ji ve skutečnosti dostala. Kromě vás, mne, toho člena rady a několika lidí z personálu."

Ona sama si nebyla jistá, proč ji dostala.

Položil jí ruce na ramena, jako by ji posílal do boje. „Přesvědčím vás, abyste se mnou zašla na oběd?"

Začalo se stmívat, když Kim dorazila k domu Tory Kaneové. Když taxík dosedl a Kim vystoupila, Tora stála u plošiny a upíjela drink. „Dobrý večer, Brandywineová," řekla.

Kim ji pozdravila kývnutím a podívala se na taxík. „Má tu na mě počkat?"

„Nic se nestane."

Byl velmi příjemný večer na konci dubna, krátce po západu slunce. Vzduch byl prostoupen vůní lesů. Dvě veverky se přestaly honit kolem kmene starého dubu a prohlížely si je.

Vyšly na verandu a Tora jí pokynula, aby si sedla. Kim si vybrala vratké dřevěné křeslo, Tora se posadila na houpačku. Na stolku byl džbánek a ještě jedna sklenka. „Modrá četa," řekla její hostitelka. „Můžu vám nalít?"

„Jistě, děkuji." Přišla odhodlaná neopětovat Tořinu nevlídnost.

Tora naplnila sklenku a podala ji Kim. „Jak jste zjistila, kde jsou ty letové záznamy?"

„Letové záznamy?“ Kim pokrčila rameny. „Připadalo mi to jako místo, které by se mu líbilo.“

„Schované v muzeu? Vystavené na veřejnosti? Vlastně ano, líbilo se mu to.“

Modrá četa byla docela dobrá.

Kim se jí podívala do očí. „Vy jste to věděla celou dobu, že? Věděla jste, co se stalo na *Lovci.*“

„Ano,“ přiznala. „Věděla.“

„Viděla jste ty záznamy?“

„Ne.“ Odložila svou sklenku. Zhoupla se sem a tam. Zahleděla se do houstnoucího šera. „Ne. Nechtěla jsem vidět krvavé podrobnosti. Ale věděla jsem, co se stalo. Mučilo ho to.“

„A co hora Naděje? Co se odehrálo potom?“

Otevřela zásuvku stolku a vytáhla z ní disk. „Věděl, že se jednou najde někdo, kdo udělá to, co jste udělala vy, někdo, kdo pochopí alespoň část pravdy. Kdybyste to nebyla vy, byl by to někdo jiný.“ Za oknem svítila lampička. „Dostala jsem takové instrukce, abych v případě, že záznamy někdo objeví, předala toto prohlášení úřadům. To sice nejste vy, ale přesto mám pocit, že logicky jste tou osobou, která by to měla dostat.“

Kim si disk vzala. „Chcete se na to podívat?“

„Už jsem to viděla.“

Kim si schovala disk do kapsy. „Měla byste vědět, že jsem se zatím nerozhodla, zda něco zveřejním.“

Pokrčila rameny. „Klidně to zveřejněte a jděte k čertu.“

Kim vstala a obrátila se k odchodu.

Tora zůstala na houpačce. „A vy byste měla vědět, že to, co máte, je kopie. Žádná část toho, co se seběhlo kolem *Lovce*, by neměla být zveřejněna samostatně. Buď všechno, nebo nic. Pokud se o to nepostaráte vy, udělám to *já.*“

● ● ●

Když se Kim vrátila domů, pustila si disk na plochou obrazovku.

Na prvním záběru byl *Hrdina.* Časový údaj v pravém dolním rohu uváděl 3. dubna 573,18.48. Vzpomněla si, že k explozi na hoře Naděje došlo téhož dne krátce po sedmé hodině večer.

Hrdina ležel na stole. Byl jasně osvětlený. Všimla si, že nahoře je zavěšeno nějaké zařízení, které vypadá jako senzor. Nic jiného nerozeznávala, ale stůl vypadal jako jeden z těch, které viděla v Tripleyově suterénní laboratoři.

V záběru se objevila ruka a upravila senzor. Pak zaslechla Kilův hlas. *„Jak to vypadá, Joši?“* Ruka byla v bílém rukávu. Vrátila se zpátky a Kim zase viděla jen mikroloď a desku stolu.

„To je dobré. To bude fajn.“

A znovu Kile: *„Markisi, můžeme začít.“*

„Připravte se.“

Hodiny běžely dál.

„Hotovo?“ zeptal se Tripley.

Znovu Joši: *„Všechno připraveno.“* Poté její hlas zazněl o něco výš: *„Hej, Kile, co to je?“*

Kim neviděla nic.

„Ani já nevím.“ Ruka se vrátila, zajela na levé straně za loď a zakryla výhled kamery. *„Podívejte, průlez je otevřený!“*

Stůl a loď se *zavlnily.*

Z *Hrdiny* začala na tuctu míst stoupat mlha, jako by kosmická loď něco vypouštěla. Ruka ucukla zpátky. A hlasy ovládl zmatek.

„Co je to?“

„Oni nejsou mrtví.“

„Proboha, Kile, běž od toho.“

„Všichni nahoru!“

Osvětlení se prudce změnilo, jako by před lampičkou proplul závěs. A pak se zpoza lodi vynořilo něco, co vypadalo jako přerostlá vážka. V dalším okamžiku to zmizelo z obrazu.

Kile vykřikl na Joši, aby si dala pozor, a potom Kim zaslechla další výkřiky, ale Joši to nebyla. Někdo těžký – určitě Tripley – přeběhl po podlaze a začal dusavě zdolávat schody. Ozvaly se další výkřiky, tentokrát některé od Kanea, a pak uslyšela nepříjemné chňapnutí těla, které na něco narazilo, a zvuk praskajících kostí.

Joši.

Těžké kroky se vrátily po schodech dolů. Kim pochopila, že Joši spadla nebo byla shozena ze schodů a Tripley se pro ni snažil něco udělat. Pak začal přísahat, že ty hajzly zabije – přesně tato slova použil – a znovu vyběhl po schodech nahoru a pryč z laboratoře.

Hrdina zůstal nedotčeně ležet na stole až do konce nahrávky.

Objevil se nový obraz: Markis Kane ve volné černé košili. Datum poskočilo na 11. srpna 575. Více než o dva roky později.

V jeho tváři se objevily vrásky. Několik vteřin se pouze díval z obrazovky a mlčel. Na Kim působil nejistě. Měl daleko ke Kaneovi, jehož postupně poznala.

„Nemohu vědět, kdo uslyší toto líčení událostí, které provázely poslední let *Lovce* a zničení Severinu,“ začal. „Všichni jsme se provinili, úplně všichni, kteří jsme se mise účastnili. Pravděpodobně by bylo v zájmu ostatních i v zájmu mé pověsti, aby tyto události zůstaly tak, jak jsou, jedna nepovšimnutá a druhá nevysvětlená. Ale musím

předpokládat, že ten, kdo poslouchá, ví dost, aby si zasloužil objasnění zbytku.

Chtěl bych hned na začátku přiznat, že hlavní odpovědnost za zkázu, která postihla Severin 3. dubna roku 573, leží na mně. Přestože to bylo proti mé mysli, souhlasil jsem s únosem mimozemského plavidla. Navrhl jsem a uskutečnil postup, kterým se toto plavidlo dostalo na palubu lodě, což ve svém přímém důsledku vedlo k úmrtí Emily Brandywineové. Následně jsem neodradil Kila Tripleye od úmyslu dopravit plavidlo na Greenway, přestože jsem věděl, že existuje možnost přesně takové katastrofy, k níž nakonec došlo. Je nečestné, že jsem tyto skutečnosti nepřiznal. Doufám, že až vyjde najevo pravda, což se jistě dřív nebo později stane, budu již dávno po smrti, mimo dosah veřejné ostudy a jiné spravedlnosti než božské.

V době, která následovala po naložení mimozemského plavidla, se neobjevil jediný náznak, že by na jeho palubě byl život. Předpokládali jsme, že Kilův útok zabil to, co bylo uvnitř. Přijímali jsme to se smíšenými pocity. Tak si člověk první kontakt nepředstavuje. Ale oni připravili o život Emily.

Kile měl v úmyslu udržet objev nějaký čas v tajnosti a přizvat několik diskrétních vědců. Chtěl využít jednu z několika laboratoří, jež měla nadace k dispozici, aby artefakt rozřezal a odhalil jeho tajemství. Jenže problém byl v tom, že všechny laboratoře se nacházely v hustě obydlených oblastech.

Nevěděli jsme, jaký má plavidlo pohon. Ale považovali jsme za zcela logické předpokládat, že používá jediné palivo, o němž jsme věděli, že umožňuje přechod do transdimenzionálního prostoru: antihmotu. To nás postavilo před unikátní problém. Pokud skutečně používali antihmotu, hrozilo stálé nebezpečí narušení zádržného systému. Pokud by k tomu došlo, pokud by energie klesla

tak nízko, že by nestačila na udržení magnetické nádoby, plavidlo by explodovalo a vzalo s sebou nás i značnou část okolí. Proto jsme potřebovali laboratoř na odlehlém místě.

Měl bych vysvětlit, že jsme měli pocit, že máme dost času, protože podle veškerých testů, které jsme prováděli, loď měla energii a systémy, jež ji udržovaly, budily zdání stability. Jak samozřejmě ukázala následná událost, byly to z velké části jen dohady.

Aby minimalizoval riziko, Kile se rozhodl, že nadace bude sponzorovat laboratoř na Třpytu, kde by případná nehoda nemohla ublížit nikomu kromě techniků, kteří by se nabídli jako dobrovolníci. V hyperkomové zprávě odeslané ještě před odletem od Alnitaku nařídil, aby práce začaly okamžitě. Přesto bylo jasné, že potrvá několik měsíců, než bude zařízení připraveno.

Na svou obranu bych měl poukázat, že jsem po celou dobu hájil názor, aby artefakt byl ponechán na oběžné dráze kolem některé planety jupiterovského typu v helijské soustavě, kde by nikoho neohrožoval. Jenže taková žádost byla pro Kila nepřijatelná. Nemohl se dočkat, až budeme někde, kde bude možnost nález prozkoumat. Tvrdil, že přinejmenším těla posádky je zapotřebí prozkoumat nejdřív, jak to bude možné.

Kile se rozhodl odvézt artefakt do svého letního domu v Severinu. Byl to kompromis, poněvadž případná katastrofa by měla menší následky, než řekněme v Terminal City nebo Marathonu. V té době nám to nepřipadalo nerozumné.

Měl jsem za to, že pravděpodobnost katastrofy je malá, třebaže už teď nevím, co mě k takovému závěru vedlo. Domnívali jsme se, že nám bude několik dní stačit na to, abychom stanovili druh paliva a stav zádržného systému. Bohužel jsme několik dní nedostali.

Bez problémů jsme dostali artefakt přes celnici. Pronesla jej Joši. Řekla, že je to hračka pro synovce. Ocenila jej dost

skromně a dozvěděla se, že taková věc je osvobozena od cla.

Odvezli jsme artefakt ke Kilovi domů, kde se ukázalo, že skutečný stav laboratorního vybavení, které měl k dispozici, zdaleka neodpovídá tomu, co tvrdil. Museli jsme si sehnat prakticky všechno, co jsme potřebovali. Výsledkem bylo, že jsme promrhali to málo času, který jsme měli. Potřebovali jsme například celý den na to, abychom zjistili, kde mají Vanoverův senzor, který nám měl umožnit nahlédnout do nitra lodi.

Nejsem si úplně jistý některými podrobnostmi týkajícími se událostí ze 3. dubna, protože jsem byl v patře, když jsem pochopil, že se něco děje. Kile a Joši byli dole v laboratoři a začali křičet. Rozběhl jsem se ke schodům a uviděl jsem Joši, jak prchá nahoru. Byla vyděšená k smrti.

Potom jsem uviděl, jak loď opustila *bytost*, která by se dala připodobnit k živému oblaku. Okamžitě zaútočila na Joši. Když jsme se jí Kile a já vrhli na pomoc, pustila ji a Joši se zřítila ze schodů. Dopadla na hlavu, takže nejspíš byla už mrtvá, když k ní Kile doběhl. Bytost se zatím pustila za mnou. Dala mi elektrickou ránu, která mne na čas ochromila. Když jsem padal, zdálo se mi, že jsem zahlédl nějaký malý stroj, dalo by se říci miniaturní přistávací modul, který prolétl kolem mne a následoval tu bytost. Jistý jsem si nebyl, protože jsem byl trochu otřesený. Navíc jsem si v pádu pořezal ruku a krev se mi dostala do očí. *Něco* v každém případě udělalo díru do okna, načež oblak a modul, pokud to samozřejmě modul byl, zmizely do noci.

Někdy ve stejné době Kile zřejmě pochopil, že Joši již nemůže pomoci. Vyřítil se po schodech nahoru a optal se mne, kam se ti vetřelci poděli.

Ukázal jsem na okno a on se bez jediného dalšího slova pustil za nimi. Chtěl jsem mu to rozmluvit, jenže když jsem

vyběhl ven, už vzlétal z plošiny. Zavolal jsem za ním, aby to nedělal, ale nedal si říct.

Zavolal jsem mu komunikátorem. Prohlásil, že sleduje mimozemské bytosti, má je na obrazovce a tentokrát si to s nimi chce vyřídit. Potom řekl, že mi zavolá, až bude po všem, a ukončil spojení. Pokusil jsem se o kontakt ještě několikrát, ale neodpověděl.

Vrátil jsem se, abych se podíval, jestli pro Joši nemohu něco udělat. Byla však mrtvá. O několik minut později jsem uslyšel výbuch, který rozmetal úbočí hory Naděje. Dům se otřásl, světla se ztlumila a zhasla. Když jsem se dostal ven, na město ještě pršela suť.

Všude hořely požáry. Z trosek se ozýval křik.

Bůh mi pomáhej, věděl jsem, že to byly palivové články, že je ti mimozemšťané nějakým způsobem přeložili do modulu a že jsme za to odpovědní Kile a já.

Pomáhal jsem ze všech sil. Záchranné týmy z Eagle Pointu i odjinud dorazily na místo rychle. Pokusil jsem se znovu zavolat Kilovi, ale už se mi nikdy neozval.

V té době jsem si myslel, že lidé zjistí, kdo to způsobil. A jak také ne? Stalo se to jen krátce po našem návratu, výbuch způsobila antihmota a Kile při něm téměř jistě zahynul. Další členka našeho týmu se pohřešovala a třetí ležela mrtvá ve vesnici. Bylo jasné, že s tím máme něco společného.

Přesto jsem si nedokázal připustit veřejné ponížení a udělal jsem, co bylo v mých silách, aby se úřady o tyto okolnosti nezačaly zajímat. Vyšel jsem z toho, že musím vykonat dvě věci.

Tou první bylo zbavit se těla Joši, aby nebylo nalezeno na místě katastrofy, protože by to po její identifikaci vyvolalo jedině další otázky. Zabalil jsem je do igelitu, zatížil a hodil do řeky nad přehradou, v nejhlubší části.

Druhým úkolem bylo zbavit se kosmické lodi. Rozhodl jsem se, že ji zakopu v horách a pak se pokusím nějak ustát bouři podezření, která se po události jistě strhne – a jež skutečně přišla. Jenže když jsem se vrátil do Kilovy vily, s hrůzou jsem zjistil, že dorazila jeho matka a ujala se organizace. V následujících hodinách se mi nenaskytla příležitost mikroloď odnést, a tak jsem ji tam nechal a doufal jsem, že nikdo nepozná, o co se jedná. Když jsem Kilovu matku navštívil o několik dní později, zmínila se o tom, že ji poslala vnukovi.

To, co zaútočilo na Joši, se stále potuluje někde v horách. Lidé se vracejí se strašidelnými historkami. Stala se z toho místní atrakce, ale naštěstí jen velice málo lidí to bere vážně. A ostatní je mají za blázny.

Postupně jsem na toho tvora, osamoceného a ztraceného v našem světě, začal pohlížet s jistým soucitem. Nevěřím, že chtěl Joši ublížit, snažil se pouze uvolnit cestu únikovému modulu. Několikrát jsem se ho dokonce vypravil hledat. Pokud tam je a poznává mne, vyhýbá se mi.

Ztracená posádka mikrolodě má navzdory všemu mou úctu. Zabili dva, možná dokonce tři z nás. Zároveň však museli vědět, že brzy dojde k explozi, a přesto palivo odvezli. Měli pro to nějaký nepochopitelný důvod? Nebo poznali, že jsou v obydlené oblasti, a obětovali se, aby zachránili tvory, o něž se nemuseli nijak starat, k nimž nemuseli chovat žádný soucit?“

Tři jasné hvězdy v souhvězdí Orion vyšly z moře kolem deváté hodiny. Kim seděla na terase a dívala se na ně. U sousedů slavili narozeniny hlasitou hudbou a ohňostrojem. Seděla tam i potom, když hluk utichl a světla konečně zhasla.

30

Člověk čeká laskavost od přítele.
Ale laskavost od někoho cizího,
to je věc úplně jiného řádu –

SHEYEL TOLIVER, *Poznámky*, 573

„A *ty* sis myslela, že tělo hodila do řeky Tripleyova babička.“ Mattovýma očima problesklo zajiskření, které v nich bylo vidět zřídka.

„Nedokázala jsem si představit, kdo jiný by to mohl udělat. Na Kanea jsem vůbec nepomyslela.“

„Myslíš, že Tora o tom ví?“

„Určitě.“

Seděli na terase u Kim doma. Bylo trošku chladno, ale jinak byl příjemný den a hukot příboje působil uklidňujícím dojmem.

„Jsem zvědavý, co řeknou celníci, až zjistí, že jim někdo propašoval pod nosem kosmickou loď.“ Zavřel oči. „Takže co se chystáš udělat teď? Na něčem takovém nemůžeš sedět.“

„Co bys navrhoval ty?“

„Předej to Woodbridgeovi.“

„A co potom?“

„Potom nic. V tom okamžiku to pro nás skončí.“

„Matte –“

„Podívej, Kim, já chápu, jak ti je. Kaneova a Tripleyova pověst je na cucky. Lidé si myslí, že jsou vrazi. Ale spískali

si to sami, když pokazili všechno, na co sáhli. Máš dohodu s Woodbridgem a on má naprostou pravdu. My se s tím budeme muset vyrovnat, jak umíme."

Dívala se na moře. „Matte, tady už nejde o pověst. Ani o politiku. Představ si, co se tam stalo. U Alnitaku."

„Zpackali to."

„Ano, jistě. Narazili na plavidlo jiné civilizace a *unesli je."*

„Já vím."

„Je to jedna z nejdůležitějších událostí v historii lidstva. Potřebujeme vymyslet způsob, jak to napravit."

„Předpokládám, že se bavíme o *mimozemšťanech."*

„Ano. Přesně o tom mluvím."

„Proboha, Kim, jak bychom to mohli udělat? Je *konec. Fini.* Příliš pozdě."

„Možná že ne. Mohli bychom zkusit vypravit další misi. Vrátit se k Alnitaku a zkusit si s nimi ještě jednou promluvit."

„To je vážně dobré. Nebyla jsi to onehdy ty, kdo o nich prohlásil, že jsou to hnusní vrazi? Kdo je chtěl všechny pozabíjet? Nebyla jsi to ty, kdo vyburcoval Woodbridge? Varoval ho, že bychom do blízkosti těch prevítů neměli nikoho pouštět? Myslím, že tě cituji přesně."

„Matte –"

„– kdo ho vyzval, aby zrušil Maják? Projekt, na který byl ředitel mimochodem pyšný? A na kterém tvoji kolegové pracovali *roky?"*

„Matte, spletla jsem se. Představ si, co se stalo. Posádka *Hrdiny* se obětovala, aby zachránila příslušníky druhu, který je unesl a vysadil kdesi v neznámu. Proč to podle tebe udělali?"

„Nevím. Třeba nebyli moc chytří."

„Já myslím, že stojí za to, abychom je poznali."

Kolem proběhl pár rekreačních běžců. Ti na ně zamávali a Kim s Flexnerem jim to oplatili. „Tomu říkám obrat," poznamenal. „Jsou ty bytosti nebezpečné, nebo ne?"

„Ovšemže jsou nebezpečné. Ale představ si, jak jim ten incident s *Lovcem* musel připadat. Podívej, víme, že *Hrdina* dokáže létat hyperprostorem. To znamená, že mají také hyperkom. Kdyby měli problémy, což očividně měli, zavolali by si již o pomoc. Co by udělali, když se objevil *Lovec?* Poslali další zprávu, ne? ‚Proboha, přál bych vám vidět tu obrovskou mrchu, která se tady právě objevila'."

„Fajn."

„A co řeknou pak?"

„Chtějí nás unést."

„Přesně tak. Vysílání se pravděpodobně přeruší v půlce. Proto Sollyho a mě čekalo nepřátelské přivítání, když jsme se tam objevili. Zeptej se sebe, jak bychom reagovali *my*, kdyby nějaká obří loď uchvátila naše plavidlo. Není divu, že chtěli znát naši adresu." Poslouchala, jak dýchá, a přemýšlela, proč je tak ustrašený. Proč nebyl v nejvyšších patrech institutu někdo jako Solly?

Flexner zavrtěl hlavou. „Teď už je pozdě napravovat škody. Kromě toho, jak bys to chtěla udělat? Vypadá to, že tam venku platí přístup 'vystřel jako první'. A nedokážeme se s nimi ani dorozumět."

„Určitě dokážeme."

„Ovšem. Dva, čtyři, šest, osm. Výborné."

„Matte, musíme komunikovat něčím jiným než jazykem. Něčím, čemu rozumějí."

Vstal, došel na konec terasy a zahleděl se na moře. „Co bys navrhovala ty?"

„*Hrdinu.* Myslím, že bychom se měli vrátit a udělat gesto."

„To znamená –?"

„Vrátit *Hrdinu.* Říct jim, že nás to mrzí, a nechat je, aby přišli na to, co ta slova znamenají. Důležité je gesto. Takže se tam postavíme, otevřeně a nechráněně, ukážeme jim, že jim věříme, a vrátíme jim loď.“

„Zní to jako návod, jak se nechat zabít.“

„Možná,“ připustila. „Ale lidé, kteří se obětují pro cizince –“ Několik dětí, které si hrály na honěnou, s křikem proběhlo přes zahradu a kolem aera z institutu. Kim se za nimi chvíli dívala.

„Dej mi čas, abych si to mohl rozmyslet,“ pravil Flexner. „Budeme to moci lépe posoudit, až si tu věc pořádně prohlédneme. Až si uděláme lepší obrázek o tom, jak vypadá jejich technika.“ Nejistě se na ni podíval. „Co je?“ zeptal se.

„Myslím si, že laboratorní testy nemůžeme riskovat, Matte.“

Jeho výraz ztvrdl. „Proč?“

„Protože se to provalí. Nevěřím, že jsme schopni udržet to v tajnosti. A jakmile se to provalí, přijdeme o loď a bude konec.“

„Dokážeme to udržet v tajnosti,“ trval na svém. „Vybíral jsem pečlivě, koho k tomu přizveme.“ Z jeho hlasu byl slyšet strach.

„Ne. Budeme mít jen jednu šanci, jak udělat to správné.“

„Kim, ve skutečnosti je úplně jedno, co si my dva myslíme. Woodbridge by to nikdy nedovolil.“

„Souhlasím. Proto mu o tom neřekneme.“

„Ne.“ Zavrtěl hlavou. „To nemůžeme udělat.“

No tak, Matte, aspoň jednou nebuď posera. „Pak na *Hrdinu* zapomeň. Zůstane tam, kde je.“

„Kim, kéž by se s tebou dalo mluvit jen trochu rozumněji.“

Pokusila se okamžitě využít výhody. „Budeme si muset pohnout, než se rozkřikne, že vlastníme mimozemskou loď.

Budeme muset naplánovat setkání takovým způsobem, aby v ohrožení nebylo nic kromě lodi a posádky. Očesat databanky, aby nás nemohli vystopovat sem, pokud by došlo na nejhorší. Rozdat všem kapsle s jedem, jestli chceš.“

„Kim, stavíš mne do strašné pozice.“

„Já vím.“ Pohlédla na něho. „Zařiď to, Matte.“

„Phil to nikdy nedovolí.“

„Tak to neříkej ani jemu.“

„*Co?* Jak bych mohl obejít *Phila?*“

„Matte, tentokrát musíš něco obětovat ty.“

Vstal, vzal dálkové ovládání a nastartoval aero. „Ozvu se ti,“ řekl.

Dívala se, jak letoun nabírá výšku, potom vytáhla Kaneův disk, nalepila na něj etiketu ÚČETNICTVÍ a nechala ho na stolku. Na očích. Potom několik minut mlčky seděla a pozorovala postupující příliv. „Shepe, dej mi Sollyho.“

„*Já jsem proti, Kim. Tvé rozpoložení vylučuje –*“

„Shepe –“

Uslyšela bzukot elektroniky. Tentokrát trval déle než obvykle. Ale Solly se objevil a měl na sobě potápěčskou výstroj. Zamračil se, poznamenal něco nelichotivého na adresu Sheparda, sundal si ploutve a měnič, sedl si na virtuální lavičku a podíval se na Kim. „*Čau, kotě,*“ řekl.

„Ahoj, Solly.“ Síly ji opustily. „Kéž bychom to mohli udělat znovu.“

„*Co?*“ zeptal se.

„Potopit se,“ odvětila. „Potopit se do hloubky.“

Solly přikývl.

Poslouchala moře. „Chybíš mi, Solly.“

„*Já vím. Bude to chvilku trvat, ale čas to zahojí. Přijdou další.*“

„Prosím tě, ne –“

„*Promiň.*“ A po chvíli dodal: „*Neměl bych tady být.*“

„Teď mluví Shepard.“

„*Ne. To jsem já.*“ Dlouho se jí díval do očí. V místnosti bylo naprosté ticho. „*Chtěl bych ti něco navrhnout.*“

„Poslouchám.“

„*Ale slib mi, že se neurazíš.*“

Věděla, co přijde. „*Neurazím se, Solly.*“

„*Bylo by lepší, kdybys mě nechala být. Alespoň na nějaký čas, než se zase dáš dohromady.*“

Dívala se na něho. Jeho obraz se rozmazal. „Solly, já to tady bez tebe nemůžu vydržet.“

„*Já vím.*“

„Nevíš. Nikdy jsi nic takového nezažil.“

„*Kim, byla jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo. A cestu k Alnitaku bych nevyměnil za nic na světě. Stálo to za to.*“ Ztratil zřetelné obrysy a postupně se vytratil. Bylo to úplně jiné, než jakým způsobem Shep setkání obvykle ukončoval. Když Solly zmizel, vstala a zamířila do ložnice, ale pod schody se ještě zastavila. „Shepe?“

„*Ano, Kim?*“

„Jak *ty* víš, co se stalo na *Hammersmithovi?*“ UI neodpověděla.

O dva dny později jí Matt zavolal, že se podařilo pokročit ve věci mise k Alnitaku a že je optimista. Zeptala se ho, jestli může také ona nějak pomoci.

„Hlavně se do ničeho nepleť,“ řekl.

Bylo kolem půl třetí. Právě se vrátila domů z proslovu, který měla na obědě Seabrightské literární společnosti. Ostrov zkrápěl hustý déšť. V tomto ročním období přicházely bouře každý den ve čtvrt na tři. Byly přesné jako vlaky. Povalovala se na pohovce, poslouchala živly a přemýšlela o *Hrdinovi.* Vtom ji z úvah vytrhl Shep. „*Kim,*“

řekl. *„Chce s tebou mluvit Tora Kaneová. Prý je to naléhavé.“*

Kim se rozhlédla po místnosti. Nebylo tam nijak zvlášť uklizeno. „Spoj mi ji, Shepe. Jen zvuk.“ A po cvaknutí řekla. „Ahoj, Toro. Můžu pro vás něco udělat?“

„Kim, jsem u sebe doma. Můžeš ke mně přijet? Chtěla bych ti něco ukázat.“

„Jistě. O co jde?“

„Nechci o tom mluvit na nechráněné lince. Řeknu ti to, až přijedeš. Prosím, pospěš si.“

Vida, už si tykaly. Kim si udiveně objednala taxík. O deset minut později již byla ve vzduchu a mířila na sever. Do stroje bubnoval déšť a vítr jím prudce cloumal. Ale když se na dohled objevila Tořina vila, bouře se uklidnila. Aero přistálo na plošině. Kim vystoupila a řekla mu, aby počkalo. Proběhla kaluženi a vyskočila na verandu.

„Mohu pro vás něco udělat?“ zeptala se domovní UI.

„Doktorka Kaneová mne požádala, abych k ní přijela.“

„Je mi líto, ale doktorka Kaneová není doma.“

„To není možné. Víš to jistě?“

„Není tady. Ale mohu jí poslat zprávu, jestli chcete.“ Kim se dívala na dveře. Dům se díval na ni. Pomocí komunikátoru vyhledala Tořino číslo a zavolala jí. Zazvonilo to dvakrát. „Kaneová.“

„Toro, tady Kim Brandywineová.“

„Zdravím vás, Brandywineová. Co pro vás můžu udělat?“

„Jsem u vás. Chtěla jste, abych přijela.“

„Kde že jste?“

„U vás.“

„U mne? O tom nic nevím. S kým jste mluvila?“

„Zapomeňte na to,“ řekla Kim. Přepnula na Shepa, ale neodpověděl.

To nevypadalo dobře. Rychle se vrátila k taxíku a přikázala mu, aby ji zavezl zpátky domů.

Asi o dvě hodiny později vstoupila do Mattovy kanceláře. Zvedl hlavu od stolu, překvapený tím, že ji vidí, a jejím vzhledem. „Stalo se ti něco?“ zeptal se.

Zavřela za sebou dveře a sedla si. „Někdo byl u Shepa.“

„Hmm. Co z něho dostali?“

„Raději předpokládejme, že všechno.“

„Kaneův disk?“

„Ten taky.“

Rozhlédl se po kanceláři, jako kdyby ho najednou napadlo, jestli je bezpečná. „Proč? Kdo by to udělal?“

„Napadá mě jediná osoba.“

„Woodbridge?“

„Jo.“

„Co tím myslíš, když říkáš *všechno?* Vědí, o čem jsme mluvili dnes ráno?“

„Těžko říct. Shep o tom nic nevěděl, ale někdo mohl poslouchat.“

Matt pomalu přikývl. „Co nového vlastně získali?“

„*Hrdinu.*“

„Vědí, kde je?“

„Vědí, že existuje.“

„To není moc dobré.“ Nadechl se. Vydechl. Zatvářil se nejistě. „Chtěl jsem ti volat.“

„Kvůli čemu?“

„Mluvil jsem s doktorem Agostinem.“

„Nedohodli jsme se, že ho do toho nebudeme zatahovat?“

„No tak, Kim. Buď rozumná. Chápe naši situaci a je ochoten sestavit kontaktní tým.“

„*On* bude ten důvod, proč ke mně vtrhli.“

„Tomu nevěřím. Kdy se to stalo?“

„Kolem třetí.“

„Mluvil jsem s ním ani ne před hodinou.“ Bylo skoro pět.

„Tak dobře,“ řekla. „Podívej, je jasné, že půjdou po *Hrdinovi*. Musíme to urychlit.“

„Podle plánu jsme měli odletět příští týden. I *to* nám připadalo hodně nakvap.“

„Ale to nestačí. Potřebujeme být zítra na cestě.“

„To není praktické.“

„Zapomeň na to, co je praktické. Nejlíp uděláme, když zmizíme ještě dneska v noci. Řekni všem, že odlet je zítra. Jestli to někdo nestihne, odlétáme bez něho.“

„Budeš potřebovat zásoby, Kim. Taková věc se nedá zařídit přes noc.“

„Musí to jít. Udělej to přes noc, nebo na to zapomeň.“

„Udělám, co bude v mé moci,“ řekl. „Poletíme s *McCollumovou*. Je v doku, připravená na cestu. Jediné, co potřebujeme, jsou lidi.“

„Tak je začni shánět. Máme pilota?“

„Ali Kassem. Znáš ho?“

„Párkrát jsem se s ním potkala.“ Solly o něm říkal, že je dobrý. To stačilo.

Matt jí zavolal pozdě večer. „Nemohla bys zítra promluvit na zasedání Obchodní asociace Terminal City?“ zeptal se jí. „Zavolali nám na poslední chvíli.“

Byla to šifra. Odlet bude další den v noci.

Postěžovala si, že je to strašně narychlo. Matt se jí omluvil, že to původně chtěl vyřídit sám, ale něco mu do toho na poslední chvíli vlezlo, takže by mu moc pomohlo, kdyby to vzala.

„Tak dobře,“ řekla. „Ale mám to u tebe schované.“ Do postele šla šťastná.

31

V této ruce nemám nic, rukáv mám také prázdný –

Proslov používaný kouzelníky v devatenáctém
a dvacátém století po Kr.

Kim spala tvrdě celou noc. Vstala v šest, dala si vydatnou snídani a dokončila balení na cestu. Do brašny uložila potápěčský oblek a hledačku kovů, řekla Shepovi, aby informoval volající v průběhu dne, že je služebně v Marathonu, a potom aby jednoduše odpovídal, že je na dovolené a v nejbližší době nebude k zastižení.

Krátce po deváté dorazila na nádraží, nechala si poslat zavazadla do Terminal City a potvrdila rezervaci. V 9.40 byla již na cestě do Marathonu.

Marathon bylo zahradní město, kde bydleli především lidé, kterým stačilo žít ze základní podpory a věnovat se koníčkům a umění. Bylo tam víc divadel na metr čtvereční než kdekoli jinde na planetě, víc heren, víc knihoven, víc plaveckých bazénů a pravděpodobně i víc sexu.

Podle legendy mělo jméno města připomínat vrcholné představení jisté Annie Muldoonové, postavy z úsvitu dějin, jež za jedinou noc vystřídala a utahala veškerou mužskou populaci, jež tehdy údajně čítala rovnou stovku. Socha Annie s trsem banánů přes rameno stála na nádvoří městské radnice. Kim ji zahlédla z okna vlaku, když vjížděla do města.

Vystoupila, poobědvala a pak si vypůjčila koně, na němž dojela přes lesy, které byly ještě mokré po ranním dešti, kolem vodopádů a wallballových hřišť ke kanceláři doručovací služby. Kancelář se nacházela v horním patře malé roubené budovy. Dole byl jeden obchod s komunikační technikou a druhý s alkoholem. Vyšla po schodech, nechala se šipkami dovést do výdejny a zastrčila do čtečky svou identifikační kartu. Systém vyhledal její balík a dopravil jej na stůl, aby viděla štítek, který napsala v Eagle Pointu. *„V pořádku?“* zeptal se jí.

„Ano,“ řekla.

„Zatlačte zde, prosím.“ Systém chtěl, aby otiskla palec na doručenku. Uposlechla, odnesla si balík dolů a vyzvedla jej na koně. Muž, který spal na terase před domem, se probudil, pohlédl na ni a pozdravil ji. Kim mu odpověděla, vyhoupla se do sedla a rozjela se zpátky na nádraží.

Jela pomalu. Byl krásný jarní den, ale ona si všímala hlavně svého nejbližšího okolí a byla připravená vyrazit při prvním náznaku nebezpečí. V lese se cítila zranitelná. Opožděně usoudila, že nebyl nejlepší nápad dát přednost koni před taxíkem.

Ale nikdo se neobjevil a ona dojela v klidu až ke stájím. Vrátila koně a přešla na nádraží, kde se posadila na lavičku, aby počkala na vlak do Terminal City.

Na nástupišti bylo jenom málo lidí: pár rodin s dětmi, několik lidí v lyžařském oblečení, kteří zřejmě měli namířeno do hor, a dva lidé, kteří vypadali, že určitě někam jedou služebně.

Vlak do Terminal City přijel od východu. Vynořil se z pozvolného oblouku vedeného těsně nad hustými lesy. Při nízké rychlosti byl tichý a ve výhledu bránila střecha nádraží, takže na jeho příjezd nic neupozorňovalo. Jednoduše vyjel ze zatáčky, doklouzal a dosedl do lůžka. Několik cestujících vystoupilo. Lidé, kteří čekali na

nástupišti, nasedli, včetně Kim s balíkem z doručovací služby.

Ve vlaku nebyla obsazena ani polovina míst. Našla si kupé, v němž mohla být sama, zatáhla za sebou skleněné dveře a posadila se. Vlak vyjel ze stanice, nabral rychlost, pak znovu zpomalil, aby se propletl mezi horskými hřebeny na západ od Marathonu, načež vystoupal do korun stromů a začal zrychlovat.

Za oknem se míhaly jezera a řeky. Nejbližší město bylo Malé Marseille za 150 kilometrů. Ne proto, že by v kraji *nebyla* žádná města, ale proto, že rychlost vlaku vyžadovala, aby byl veden mimo obydlené oblasti. Z vagonu magnetického vlaku ujíždějícího plnou rychlostí bylo možné jenom vzácně zahlédnout člověka. A většinou každý, kdo se objevil, ležel na zemi obličejem dolů a držel se, aby ho to neodfouklo.

Kim vybalila pouzdro, na jednom konci je otevřela, nahlédla dovnitř a zatajila dech. Uvnitř byl zmenšený model kosmické lodě, ale *nebyl* to *Hrdina.* Ještě jednou se podívala na štítek: byl to tentýž, který napsala v Eagle Pointu.

Srdce se jí rozbušilo. Vytáhla loď z pouzdra. Byla to 376.

Woodbridge měl smysl pro humor.

Zaslechla v uličce nějaký pohyb. Dveře se otevřely, do kupé vstoupil plavovlasý muž v černé bundě, podíval se na ni a sedl si naproti. Poznala v něm jednoho z lidí, kteří s ní nastoupili v Marathonu.

Zavřela pouzdro. Nejbližší krajina byla rozmazaná. Vzdálený hřeben hor pomalu plynul za oknem.

„Nějaký problém, doktorko Brandywineová?“ zeptal se jí muž.

Nepodívala se na něho. „Vy víte, že ano.“

Chvíli mlčel. Pak jí ukázal svou identifikační kartu. Jména si nevšimla, ale zahlédla slova NÁRODNÍ ÚŘAD PRO HARMONII vyvedená do kruhu kolem štítu. „Mohla byste jít se mnou?“ řekl.

„Kam?“

„Prosím.“ Vstal a otevřel jí dveře. Prošla kolem něho. „Doprava, doktorko,“ řekl.

Šla chodbičku před ním až do dalšího vagonu a na jeho pokyn zastavila před zavřeným kupé. Závěsy byly zatažené. Plavovlasý muž zaklepal. Dveře se otevřely a muž ustoupil stranou.

Kim se podívala dovnitř a spatřila Canona Woodbridge. A *Hrdinu.* Byl na sedadle vedle něj, zakrytý přehozem. Ale poznala ten tvar.

„Prosím, pojďte dál, Kim,“ řekl a pokynul jí, aby si sedla. „Je mi líto, že se setkáváme takovým způsobem. Vím, že to pro vás bylo kruté.“ Dveře se za ní tiše zavřely.

„Buďte zdráv, Canone.“ Dokázala se usmát. „Nečekala jsem, že vás tady najdu.“

„To vám věřím.“ Zalétl pohledem na sedadlo k *Hrdinovi.* „Řekněte mi, *vážně* je to kosmická loď?“

Snažila se tvářit nechápavě. Pod jeho pronikavým pohledem to nebylo snadné. „Nejsem si jistá, zda vám rozumím.“

„Kim,“ řekl zklamaně. Jeho vystupování jí říkalo, že mu může věřit. Že udělá to, co je nejlepší, a všechno bude zase v pořádku. Ničeho se nemusí bát. „Bude to mnohem snazší, když k sobě budeme upřímní.“ Odtáhl látku stranou. „Je to loď z Oriona?“

„Vypadá tak,“ řekla tónem, který přiznával porážku.

„Neuvěřitelné.“ Opatrně se jí dotkl, jako by se bál, že se rozpadne. „Je tak *malá.*“

Zkřížila ruce na prsou a upřeně se zadívala na protější sedadlo.

„Zklamalo mě, že jste měla v držení tak cenný artefakt a neinformovala jste mne o tom.“

„Nejraději bych neinformovala nikoho.“

„Ano,“ řekl. „Asi ano. A já jsem si myslel, že vám můžu věřit.“

„Věděla jsem, že byste mi to vzal.“

„Kim.“ Vlak se rozkolébal a Woodbridge položil na artefakt ruku, aby zůstal na místě. „Obávám se, že nechápu vaše motivy v této věci. Chci říct, že to dalece přesahuje otázku toho, co je dobré pro vás nebo pro mne. Co jste s tím chtěla udělat?“

„Má to značnou hodnotu.“ Sklopila oči. Zahraju ti provinilou, až se budeš divit, mizero. „Chtěla jsem si to nechat.“

Pozorně si ji prohlížel. „Nechat a potom chtít výkupné?“ zeptal se nakonec.

„Jenom nechat.“

„Nepřestáváte mne překvapovat, Kim. Zdá se, že jste si založila kariéru na kradení kosmických lodí.“ Vrátil přehoz zpátky. „Že jste tak trochu bandita?“

„Je to *moje*, abyste věděl,“ prohlásila. „A to právem nálezce.“

„Ale no tak, oba víme, že to není pravda. Řekl bych, že z právního hlediska to patří Tripleyovým dědicům. A můžu vás ubezpečit, že jim to také vrátíme, až si to prohlédneme.“

„Myslím, že tou dobou už z toho moc nezbude.“

„Pravděpodobně ne.“ Povzdechl si. „Ale nejde to jinak. Kdo ví, jaké technologie jsou v tom použity? Pokud vím, mladší Tripley to měl celé ty roky v kanceláři a vůbec netušil, co to je.“

„Ben? Ano, to je pravda.“

„Ani se tomu nechce věřit.“ Něco v krajině upoutalo jeho pozornost, a tak se za tím otočil. Kim sledovala jeho

pohled ke vzdálenému mostu přes řeku. Seděly na něm dvě děti s rybářskými pruty. „Obyčejné radosti, že?“

Neřekla na to nic.

„Přesto nezůstanete s prázdnýma rukama,“ navázal. „To ani náhodou. Už brzy přijdeme s veřejným prohlášením, a já se postarám o to, aby vaše zásluhy byly náležitě oceněny.“

„Další medaile,“ řekla.

„Ano. Myslím, že tentokrát je na řadě medaile premiéra. To je docela vysoká pocta. Samozřejmě to záleží na tom, zda budete spolupracovat.“

„Díky.“

„Je s ní spojeno i nemalé stipendium. A budete si moci říct za přednášky, kolik budete chtít.“

„Dříve nebo později se s těmi bytostmi setkáme,“ řekla. „Jak si potom poradíte?“

„Abych byl upřímný, Kim, doufám, že jsme mimozemšťany viděli naposledy. Nelíbí se mně. Jsou tam kdesi ztracení a pro nás by nemělo být těžké neplést se jim do cesty. V oblasti Alnitaku je mimořádně malý provoz. Udělali jsme si dokonce studii. Kolik si myslíte, že tam bylo lodí za poslední století, když nepočítám průzkum a občasné návštěvy Kila Tripleye? A samozřejmě tu vaši.“

„Nemám ponětí.“

„Odpověď je *nula.* Nikdo. Takže je pravděpodobné, že nebudeme mít problém, pokud si o něj neřekneme.“

„Vy chcete jednoduše ignorovat fakt, že v oblasti se vyskytuje jiná civilizace? Celá tahle věc jednoduše *zmizí?*“

„Kim, překvapuje mě, jak se váš postoj změnil. Ještě před několika dny byste na ně nejraději poslala flotilu.“

„Vy víte, proč jsem změnila názor.“

„Díky tomu Kaneovu prohlášení.“

„Pochopila jsem z něho, že s těmi bytostmi můžeme *vycházet v dobrém,* Canone.“

„Jistě, to určitě můžeme. Po počátečním období nestability. Rizika. Nejistoty. Kdo ví, jaké následky může taková interakce s cizí kulturou přinést? Žije se nám dobře, nemáme žádné problémy. Status quo je docela příjemný, nemyslíte? Každý vede dobrý život. Zdá se mi, že když do toho půjdeme, nemůžeme nic získat, ale ztratit můžeme všechno.“

„Neřekla bych, že je to tentýž duch, který nám ukázal cestu ze Země.“

„Kim, buďte realista. Přemýšlela jste o tom, co by takový kontakt mohl znamenat? I za předpokladu, že ti tvorové nejsou zlí, což, to připouštím, zůstává otevřené, představte si, jaký prostor se tady otevírá pro komplikace. Je vcelku pravděpodobné, že ti vaši mimozemšťané před námi budou mít obrovský náskok v technice. Co se stane, když se setkají dvě kultury s nestejnými možnostmi? Jak dopadli obyvatelé Jižních moří? Aztékové? Nebo obraťte minci, jestli chcete. Pokud jsme dál *my,* uškodíme my *jim.* A vše nasvědčuje tomu, že ten princip funguje bez ohledu na úmysly té vyspělejší společnosti.“

„Můžeme udělat opatření, aby se to nestalo.“

„Opravdu? Já o tom pochybuji.“

„Canone, existuje možnost, že nějaké inteligentní bytosti nám otevřou úplně novou perspektivu. Potenciál nového poznání je nekonečný. Ale ani o to nejde. V některých velice důležitých ohledech jsou stejní jako my. Teď už to víme –“

„Fakticky nevíme nic, Kim. Podívejte, já netvrdím, že nemáte pravdu. Tvrdím jen, že to *nevíme.* Tak proč riskovat?“

„Je naší povinností přinejmenším je pozdravit,“ odpověděla. „Jsme součástí vesmíru, který *uvažuje.* Jak můžeme sedět s rukama za zády jen proto, že chceme

eliminovat riziko? Mluvíte tady o statutu quo. O to nám opravdu jde?“

Woodbridge si povzdechl. „To všechno je pro mě trochu moc abstraktní. Bylo by to mnohem snazší, kdybyste byla o trochu praktičtější, Kim. Přesto je možné, že z dlouhodobého hlediska vám dějiny dají za pravdu a ukážou, že já se mýlím. A možná ne. Ale přinejmenším teď se na Devíti světech žije docela příjemně a ta věc v Orionu je jedna velká *neznámá.* Proto se budeme snažit uchovat si od toho bezpečný odstup.“

„Snad chápete, že to je porušení naší dohody,“ řekla. „Již se necítím vázána mlčenlivostí.“

Pokrčil rameny. „*Tohle,*“ ukázal na mikroloď, „mění rovnici. Jsem přesvědčen o tom, že vláda v průběhu několika nejbližších dní vydá prohlášení.“

Vlak zpomalil, aby vmanévroval do úzké, stáčející se soutěsky.

„Vy to zveřejníte?“ zeptala se. „Proč?“

„Taková věc se nedá udržet pod pokličkou. Jakmile k tomu pustíme lidi, aby se na to podívali, rychle se to dostane ven. Neumíme uchovat tajemství zdaleka tak dobře, jak si lidé rádi myslí.“

„Takže nakonec poletí výpravy k Alnitaku –“

„Poletí k Zetě Tauri. To je místo, kde došlo k incidentu s mimozemskou lodí. Vynese se to, a my to samozřejmě popřeme. Takže tomu všichni uvěří. A výpravy tam budou zcela v bezpečí.“

„Pokud jim neřeknu něco jiného.“

„To jsem měl na mysli, když jsem říkal, že bychom rádi, abyste spolupracovala. Jestli budete trvat na tom, že půjdete svou cestou, Kim, jednoduše vás úplně vypustíme ze scénáře. Máme připravenou i náhradní verzi. S *vámi* nepočítá, takže není důvod, aby vám někdo věřil.“ Přitiskl dlaně k sobě. „Nechci, abyste si myslela, že vám vyhrožuji.

Prostě se snažím vypočítat reálné možnosti. Pochopte, prosím, že mi to není nijak příjemné, ale je nezbytně nutné, abychom se vyhnuli dalším kontaktům s těmito bytostmi. A vy byste měla ze všech nejlíp chápat, jak je tento postoj prozíravý."

Zaklepal na dveře. Vzápětí vešly dvě ženy s pouzdrem. Uložily do něho *Hrdinu a* zeptaly se Woodbridge, jestli něco nepotřebuje. Když řekl, že ne, odešly a mikroloď vzaly s sebou.

„Jestli vidíte možnost spolupráce, Kim, pokusím se zařídit, abyste byla u toho, až se budeme dostávat dovnitř."

Její čas vypršel. Woodbridge vstal a otevřel jí dveře. „Jste talentovaná žena," prohlásil. „Kdyby vás to zajímalo, myslím, že v konciliárním personálu by se pro vás našlo místo."

Kim se vrátila na své místo, padla na sedadlo a těkavě se rozhlédla po krajině za oknem. Les postupně přešel v bažiny. Zpomalili do zatáčky, která je vrátila do západního směru, a Kim uviděla orbitální výtah.

Vlak znovu vyrazil vpřed, projel pod několika horskými hřebeny a přehnal se přes jezero. Nárazová vlna rozrážela vodu jako lodní příď. Z břehu je pozoroval krokodýl.

Opět zpomalili, klesli k zemi a pásem cypřišů vjeli do širokého lesoparku. Několik dětí se přestalo honit za míčem a zamávalo jim. Lidé na lavičkách zvedli hlavy a pak se vrátili k přerušené četbě nebo rozhovoru.

V Morgantownské zátoce vlak najel na hlavní trať ve směru východ-západ a přes útesy, moře a ostrovy se vřítil do Terminal City. Pomalu projel centrem, doplul do budovy nádraží a zastavil se. Dveře se otevřely.

Kim sklesle vyšla na nástupiště. Po Woodbridgeovi a jeho lidech nebylo ani památky. Vyzvedla si zavazadla, dala stranou to, ve kterém měla potápěčskou kombinézu a

hledačku kovů, a zbytek nechala odeslat do Orbitálního Přístavu. *Uložit do vyzvednutí.*

Zdálo se, že ji nikdo nesleduje. Nahlédla do jízdního řádu a zjistila, že má pětapadesát minut do odjezdu dalšího vlaku do Eagle Pointu.

Vlak, ze kterého vystoupila, se znovu zaplňoval. Zvonek cinkl, dveře se zavřely, vlak se zvedl na magnetických polštářích a pomalu vyjel ze stanice. Měl namířeno zpátky na východ.

Vyšla na střechu nádraží, vzala si taxík a řekla mu, aby ji zavezl do hotelu U pláže. Taxík se hned zvedl do průzračného vzduchu, obloukem nalétl na jihovýchodní tangenciálu a rychle ji přenesl přes město.

V hotelu sjela výtahem do vestibulu. Dokola bylo několik obchodů. Jeden si vybrala, koupila si v něm hřeben, potom došla na recepci a rezervovala si pokoj. Pak nastoupila znovu do výtahu, ale místo aby vystoupila ve svém patře, vyjela až na střechu. Právě na ní přistávaly dva taxíky. Jeden si vzala a nechala se zavézt na nádraží.

Stále nic nenasvědčovalo tomu, že by ji sledovali. To bylo dobré. Doufala, že mají, co chtěli, a nechají ji na pokoji. Dorazila do cíle, došla k automatu na jízdenky, zasunula do něho identifikační kartu a koupila si lístek do Eagle Pointu. Potom si našla opuštěnou lavičku a sledovala holoprojekční debatu.

Vlak přijel za deset minut. Nastoupila, posadila se a líně začala prohledávat knihovnu. Dveře se zavřely a vlak opustil stanici podle jízdního řádu. Propluli nad parky a obytnými čtvrtěmi severní části Terminal City, přejeli po Vander-Meerově mostě na pevninu a začali zrychlovat. Stromy řídly, až je vystřídala zvlněná pole.

Klidný pohyb ji ukolébal. Zdálo se jí o rubáši, ale něco jí řeklo, že to není sen. Proti své vůli se probudila. Vagon byl

plný slunečního světla, lyží a dětského smíchu. Všichni vypadali, jako by byli na prázdninách.

Když přijel nápojový stolek, Kim si objednala ledový ananas.

Bylo již pozdě odpoledne, když zastavili v Eagle Pointu. Kim vystoupila, došla do kabinky s turistickými informacemi a vyhledala si obchodní databázi. Když našla, co chtěla, vyvezla se na lávku a o deset minut později už vcházela do domácích potřeb. Koupila si kus bílé stuhy a nechala si ji rozstřihnout na šest menších kousků asi po dvaceti centimetrech.

Jako další krok se odebrala do pobočky půjčovny Universal se sportovním zbožím. Vypůjčila si tam skládací člun, měnič, trysky a několik horolezeckých lan. Dopravili jí všechno do Wing Transport, kde si pronajala aero. Hodinu a čtvrt po příjezdu letěla k jihu nad krajinou, která jí už připadala bolestivě známá. Našla řeku Severin a sledovala ji přes kaňony a nad přehradou k jezeru Lítosti.

Jezero bylo klidné a lesklo se v odpoledním slunci. Po hladině se nepohyboval žádný člun. Měla pocit, jako by se tato oblast nějak oddělila od Greenwaye a stala se součástí toho cizího světa, z něhož přišel rubáš.

Vytáhla z brašny hledačku kovů a napojila ji na pátrací systém aera. Potom jednou prolétla nad břehem, snad proto, aby se ubezpečila, že je sama, a snad proto, aby měla dobrou únikovou pozici, kdyby se něco vynořilo ze stromů a začalo ji pronásledovat. Zachvěla se při té vzpomínce a pokusila se ji vytlačit z mysli.

Na Cabryho pláži někdo postavil pomník Sheyelovi, Benu Tripleyovi a třem členům ochranky.

Chvíli se nad ním vznášela a zápasila s pokušením slétnout a poklonit se, ale měla málo času. Předsevzala si, že se vrátí.

Pak zamířila na sever. Nabrala stejný kurs, jako když prchala před rubášem, a zopakovala let nad jezerem. Zorientovala se podle skupiny odumřelých stromů, změřila úhly mezi nimi, městem a úbočím hory. Byla asi šedesát metrů od břehu, když tenkrát zahodila *Hrdinu* do jezera.

Přesně tady!

Klesla několik metrů nad hladinu. Pomalu křižovala nad vodou a sledovala hledačku. Blikla několikrát, ale nikdy na správném místě. Moc na východě. Příliš daleko od břehu.

Nakonec se dočkala signálu, na který čekala. Označila si polohu bójkou, našla místo k přistání a slétla na zem. Když se vrátila k jezeru Lítosti s Mattem, moc toho necítila, jen jakousi otupělost. Ale dnes byla znovu sama a cítila, jak na ni to místo doléhá.

Snažila se myslet na Sollyho, představovat si, že je tam s ní a říká jí, aby si nedělala starosti. Není tady nic, čeho by ses musela bát.

Vytáhla z letounu člun, škubla poutkem a dívala se, jak se nafukuje. Vysoko na nebi se objevil nějaký dravec a začal kroužit. Byla ráda, že jí dělá společnost.

Navázala lana na sebe. Získala tak dva kusy, jeden dlouhý přibližně dvacet a druhý čtyřicet metrů, které uložila v lodi. Přidala stužky a na břehu našla dva kameny, jeden bílý a jeden šedý. Také ty naložila do člunu.

Když měla pocit, že všechno přichystala, vrátila se do aera a převlékla se do potápěčské kombinézy. Připnula si trysky a měnič, odpojila hledačku a zastrčila ji do brašny.

S pocitem bravury nastartovala člun a dojela až k bójce. Hloubkoměr ukazoval dvacet metrů. To bylo hlouběji, než doufala. Ale v žádném případě mimo dosah. Zapnula hledačku. *Tím* směrem, blíž ke břehu.

Kim přejela na označené místo, uvázala na konec kratšího provazu šedý kámen a hodila ho přes bok do vody, aby posloužil jako kotva.

Bylo by snazší pracovat s partnerem, který zůstane v člunu, tak jako to udělala se Sollym nad přehradou. Takto se musela vzdát výhody pozorovatele, který může navádět podle obrazovky. Připevnila hledačku ke svítilně, lampu si přivázala k zápěstí a sklouzla přes bok.

Voda v jezeře byla studená a čistá, ale v hloubce byla tma. Spustila se dolů, dokud se nedotkla dna. Potom se pomalu otočila kolem dokola a sledovala hledačku. Čekala, až světelný signál zjasní. Když se to nestalo, zkusila plavat v kruzích, aby rozšířila okruh pátrání, ale okamžitě ztratila orientaci. Tak jednoduše to nepůjde.

Vrátila se do člunu a zamyslela se. Po nebi přeletělo aero směrem k jihu. Dívala se za ním, dokud nezmizelo.

Připozdívalo se. Odpoledne začínalo měnit barvy.

Rozmotala druhé lano a navázala na ně stužky v pětimetrových intervalech. Když byla hotová, omotala si lano kolem ramene, dala si do brašny bílý kámen, sklouzla přes bok zpátky do vody a klesla ke kotvě. Navázala provaz se stužkami na kotevní lano, odměřila pět metrů a označila hranici bílým kamenem.

Narazilo do ní něco s tvrdým krunýřem a rychle to zase zmizelo, nejspíš želva. Dobré znamení.

Rukou se držela u první stužky, aby neopustila vymezený prostor, a takto prohledala oblast hned vedle kotvy do vzdálenosti pěti metrů. Když se vrátila k bílému kameni, přenesla svou pozornost vně hranice pěti metrů a absolvovala druhé kolo. Pak posunula kámen na deset metrů a zopakovala celý postup.

Hrdinu našla při dalším okruhu, jak leží převrácený v neprostupné houštině vegetace. Opatrně jej vytáhla, připevnila si jej k hrudi, poblahopřála si a pomalu se vynořila na hladinu.

32

Rád se plavím po zakázaných mořích…

HERMAN MELVILLE, *Bílá velryba,* 1851 po Kr.

Matt na ni čekal u nástupního rukávu. Nesla *Hrdinu* v krabici od medvěda Brumdy, zdobené obrázkem populární dětské postavičky. „To je ono?“ zeptal se.

„To je ono,“ odvětila. Překvapilo ji, že ho tam vidí. Ale tvářil se jako někdo, koho vedou na popravu. „Stalo se něco?“

„Ne. Proč se ptáš?“

„Jen tak. Je to od tebe milé, že jsi nás přišel vyprovodit.“

„Vyprovodit? Já letím taky.“

Ani na okamžik ji nenapadlo, že by Matt šel do takového rizika. „Dobrá,“ pravila. „Každá pomoc se může hodit. Kdy odlétáme?“

„Ještě dva lidé jsou na cestě nahoru. Jakmile budou tady, což bude zhruba za hodinu –“

„Čím dřív, tím líp,“ skočila mu do řeči. „Myslím, že bychom měli být připraveni odletět hned, jak se objeví ve dveřích.“

Vzal jí krabici a společně vstoupili do rukávu. „Stalo se něco?“

Řekla mu o Woodbridgeovi. Poslouchal a čím dál víc se mračil. „Máme pro tuhle misi nějaké alibi?“

„Je vedena jako návrat k Taratubě. Nic neobvyklého. Ale on ví, že jsi jela do Terminal City.“

„Jezdím tam často. Na tom není nic zvláštního. A rezervovala jsem si pokoj v hotelu U pláže. To by nám mělo dát několik hodin.“ Bylo důležité, aby byli pryč dřív, než Woodbridge zjistí, že má pouhou dekoraci, a začne se po ní shánět. Pokud by tentokrát vznikl problém s patrolou, neměla by v pilotní kabině Sollyho.

„Dobře,“ uznal. „Pokusíme se odletět nejrychleji, jak to půjde. Ale nechci tady nikoho nechat. Ti lidé kvůli tomu nechali všeho –“

„Ale nevědí proč, že?“

„Řekli jsme jim jen, že nebudou litovat.“

„Doufám, že je to pravda.“

Jestli *Hammersmith* připomínal levný hotel, *McCollumová* budila dojem sešlé kancelářské budovy s dočasným ubytováním pro lidi, kteří uvízli ve sněhové vánici. Byla šedivá, tmavá a tísnivá. Když Kim chtěla demonstrovat, jak zoufale institut potřebuje sponzorské příspěvky, ukázala snímky *Mac.*

Vlastní loď byla krabice se zaoblenými hranami. Kajuty byly spartánské. Počítalo se s tím, že jejich obyvatelé se budou střídat. Prostor umožňoval ubytování čtyřiadvaceti pasažérů. Vybavení nebylo až tak špatné: společenská místnost byla slušná, řídicí centrum mise bylo po rekonstrukci, instruktážní místnost byla pěkná a piloti považovali *Mac* za nejspolehlivější plavidlo ze skrovné flotily institutu. To pravděpodobně neznamenalo mnoho.

Technická paluba se nacházela v nejvyšším patře. A teleskop o průměru 8,6 metru byl na střeše.

„Naložili jsme robota vyhazovače,“ řekl Matt.

„*Cože?*“

„Automatický systém, který můžeme poslat ven, aby odstranil všechno, co se přichytí na trup.“

Několik členů týmu se shromáždilo v kabině pro pasažéry. Byl tam matematik, biolog, lingvista a několik

dalších. Matt všechny představil. Kim jich znala jen několik. Potřásli si rukama a všichni se začali vyptávat. O co jde? Kam letíme?

Přišli na dobré slovo, uvěřili Agostinovi. Bůh s nimi.

Vysvětlila jim, že potřebuje na chvíli do své kajuty. Další dva členové mise jsou na cestě a každým okamžikem by měli dorazit. Až tady budou, vrátí se a řekne jim, co všechny ty tajnosti znamenají.

Pak se omluvila a odebrala se do svého pokoje. Požádala Marta, aby jí dal vědět, až budou na palubě všichni. O deset minut později jí někdo zaklepal na dveře. Když je otevřela, spatřila před sebou usměvavou tvář Aliho Kassema, kapitána lodě.

„Kim," řekl místo pozdravu, „Co se děje?"

„Ahoj, Ali." Ustoupila ode dveří, aby mohl vejít, a zavřela za nimi. „Ráda tě zase vidím."

„Já tebe taky. Proč to tajnůstkaření?"

„Kolik toho víš?"

„Jenom to, že neletíme k Taratubě."

„Posaď se, Ali," vybídla ho. „Dávají ti příplatky za riziko?"

„Měli by?"

„Ano."

„To myslíš vážně?"

„Velice vážně."

„Tak dobře. Zasvěť mě."

Shrnula všechno do tříminutového vyprávění, z něhož vypustila Woodbridgeův pokus zmocnit se *Hrdiny*. Když skončila, Ali byl viditelně otřesený. „Pořád do toho chceš jít?" zeptala se.

„Co bys udělala, kdybych se rozhodl, že to pro mě není?"

„Byl by to menší problém."

Zbytek týmu dorazil v pořádku. Kromě Kim, Matta a Aliho bylo na palubě osm lidí. Shromáždili se v instruktážní místnosti, kde jim Matt vysvětlil, že chtěl pozvat další a dokonce je *pozval*. Někteří chtěli konkrétnější informace, jiní řekli, že se tak narychlo nemohou uvolnit. Řekl, že osm je na takový úkol málo, ale bude to muset stačit. Potom přenechal místo Kim.

„Do odletu zbývá jen několik minut," začala. „Proto se budu snažit, abych nemarnila čas nikoho z nás." Stoupla si na vyvýšenou část podlahy. „Došlo ke kontaktu," řekla.

V místnosti zavládlo ticho. Nikdo se ani nepohnul.

„S mimozemskými bytostmi. Je to pravda. Skutečně se to stalo. Dokonce byly ty kontakty *dva*."

Tím je dostala. Zasypali ji otázkami, ale Kim je všechny odbyla mávnutím ruky. Popsala jim objevy, které učinily lodě *Lovec* a *Hammersmith*, a řekla jim, co se skutečně odehrálo v Culbertsonově tunelu. Řekla jim, že rada je rozhodnuta držet zatím vše v tajnosti, a proto jim nikdo nemohl nic vysvětlit předem. Ukázala jim *Hrdinu*, nedovolila jim však, aby si ho prohlédli blíž. „Na to všechno budete mít čas později," prohlásila. „V tuhle chvíli potřebujete vědět to, že bychom chtěli obnovit komunikaci, a doufáme, že se nám podaří odčinit chyby, které se staly před sedmadvaceti lety. Nevíme téměř nic o tom, co máme před sebou. Máme poměrně slušnou jistotu, že v tuto chvíli jsou nepřátelsky naladěni, a můžeme se domnívat, že nebudou váhat se zničením *McCollumové*. Budeme tam sami. V důsledku toho můžete chtít ještě jednou zvážit, jestli do toho chcete jít." Otočila se k Alimu. „Každý, kdo chce odejít, má nyní příležitost udělat to. Jakmile se vydáme na cestu, nebudete moci své rozhodnutí změnit."

„*Jak moc je*, to nebezpečné?" zeptala se jejich antropoložka Maurie Pennová.

„Víte toho teď stejně jako já. Řekla bych, že *hodně*."

„Se mnou můžete počítat," řekl matematik. „Šance *promluvit* si s jinou civilizací? Sakra, to beru."

Žádná velká debata se nerozproudila. Jednak nebyl čas, jednak byla výhra prostě moc lákavá. Ti, kteří by jinak možná váhali, zda z nějakého důvodu riskovat život, jako třeba odborník na UI Gil Chase, se nechali strhnout možnostmi, jež situace nabízela. Všichni chtěli zůstat. Rozhodně, říkali, co jiného bys čekala?

Oficiální porada tím skončila. Otočili sedadla do akcelerační polohy a Ali zamířil do pilotní kabiny.

Maurie Pennová se posadila vedle ní. „Takhle bych si podobnou misi nepředstavovala," řekla. „Chtělo to nějakou přípravu."

„Podmínky to nedovolovaly," odvětila.

Aliho hlas je upozornil, že start bude za okamžik. Světla v kabině se ztlumila.

Křesla v instruktážní místnosti měla samostatné monitory, na nichž se dal nastavit vizuální výstup kterékoli z vnějších kamer. Přepnula na pohled na Greenway a zadívala se dolů na Ekvatorii. Sněhová pokrývka na severu ustoupila a celý kontinent se teď koupal v zeleni. Mandanské ostrovy se táhly západním směrem až za okraj planety.

Orbitální výtah, dlouhý a prohnutý, jako kdyby se do něj opíral silný vítr, klesal dolů a dolů až do mračen, kde mizel z dohledu.

Kim ucítila lehký tlak. „Letíme," oznámil Ali.

Přibližně o čtyřicet minut později, aniž je kontaktovala patrola, vklouzli do hyperprostoru a Kim začala dýchat volněji.

Konečně si mohli *Hrdinu* prohlédnout. Po počáteční vlně euforie došli někteří členové k závěru, že je Kim vytáhla na lehkomyslnou – a šílenou – misi. Avšak Flexnerova

reputace zachránila situaci. Matt byl spolehlivý, realistický, nebyl to někdo, kdo by se dal strhnout k něčemu nepředloženému. Tudíž mohlo na celé historce něco být.

Když se všichni dostatečně vynadívali, upozornila je, aby se nepokoušeli mikroloď rozebrat, a zavřela ji do skleněné vitríny v jedné nepoužívané místnosti v horním patře. Zdráhavě zapojila poplašný systém.

„To není dobrý nápad," řekl Matt, „dát jim najevo, že jim nevěříš."

Věděla to. Omluvila se jim, ale vysvětlila, že ví, že jsou vědci a že by mohli podlehnout pokušení. „Potřebujeme ji neporušenou," řekla. A pak vysvětlila pravý účel mise: „Vrátíme jim ji."

Všichni vytřeštili oči a začali protestovat. Bioložka Tesla Duchardová vypadala, jako by měla šok.

Ale Kim svůj postoj obhájila, a Mattovi sloužilo ke cti, že ji podpořil. „*Lovec* napáchal velké škody," řekl. „Pokud se nám to podaří odčinit a navázat konstruktivní vztah, získáme mnohem víc než jednu porouchanou loď."

I teď se ozývalo reptání, ale nakonec na to přistoupili.

Sandra Leasingová, jež navrhovala a stavěla motory mezihvězdných lodí, došla k závěru, že *Hrdina* používá systém transdimenzionálního prostupu, který se nijak neliší od toho, jejž používají oni. „Pravděpodobně se to ani jinak udělat *nedá*," konstatovala.

„Pro mě jsou záhadou chybějící trysky," prohlásila Mona Vasquezová, psycholožka. „Jak se pohybují v normálním prostoru?"

„*Mě* napadá jediný způsob," ozvala se Terri Taranaková, fyzička. „Když neházíš něco *za* sebe, musíš házet něco *před* sebe, něco, co tě *potáhne*."

„A co by to mělo být?" zeptala se Maurie.

„Gravitační pole. Vytvoříš gravitační pole v kursu, kterým chceš letět, tak jako je vytváříme tady. A pak do něho prostě *padáš.*“

„*My* to umíme udělat taky?“ zeptala se Tesla.

„Umíme,“ odvětil Matt. „Ale nedokázali bychom vygenerovat dostatečně silné pole, aby to mělo praktický význam. Ale časem by se to mohlo ukázat jako dobrý způsob. Už jenom proto, že bychom s sebou nemuseli vozit spoustu reakční hmoty.“

Kim jim přehrála letové záznamy z *Lovce* a vychutnala si, jak zalapali po dechu, když se na obrazovce objevil mimozemský pilot. *„Čcho-čcho-san,“* hlesla Terri. „Motýl.“

Rozebírali reakci *Lovce* na nečekaný nález a začínali uvažoval o tom, co čeká je a jak na to nejlépe zareagovat.

Kim nakonec usoudila, že jim bude muset říct o Woodbridgeově snaze zmocnit se *Hrdiny.* Až se v blízkosti Alnitaku vynoří do reálného prostoru, určitě obdrží oficiální zprávu, která bude požadovat navrácení artefaktu. Musela je před tím obrnit. A především musela získat na svou stranu Aliho.

Čekala však na ten správný okamžik. Ve čtvrtek nechali za sebou polovinu cesty a při té příležitosti uspořádali večírek. Ukázalo se, že tahle parta to umí na večírcích pěkně rozjet, a Kim z toho měla radost. Atmosféra v lodi zůstala slavnostní a hodně se mluvilo o tom, že se nacházejí na křižovatce epoch. To byla Gilova terminologie. Gil byl povýšený a škrobený a rychle si vysloužil pověst, že je chladnější než UI, které vytváří a obsluhuje. Kim ho znala léta, a připadal jí jako mimořádně sobecký člověk, kterého zajímají jen vlastní priority. Ale tentokrát byly náhodou jeho priority v souladu s jejími.

Když se večírek chýlil ke konci, Paul McKeep poznamenal, že institut dobře udělal, když o existenci lodě

pomlčel. „Vláda je strašně konzervativní,“ prohlásil. „Nikdy by nás nepustili z doku.“ Paul byl jejich matematik.

Kim se úkosem podívala na Aliho, jestli poslouchá. Pak mírně zvýšila hlas. „Měli byste něco vědět, dámy a pánové.“

„Ještě *něco*?“ rozesmála se Mona.

„Ano,“ řekla. „Tak docela se nám nepodařilo udržet *Hrdinu* pod pokličkou. Woodbridge to zjistil a pokusil se mi ho vzít.“

„Jak se ti podařilo mu v tom zabránit?“ zeptal se Ali.

„Dala jsem mu duplikát.“

To vyvolalo bouři smíchu.

Ale na Aliho tváři se neobjevil ani náznak úsměvu. „Víš, co to znamená,“ řekl.

„Ano.“ Kim se podívala přímo do jeho tmavých očí. „Až vyskočíme z hyperprostoru, bude nás tam čekat výzva k návratu.“

Zamračil se, otočil se a odešel z místnosti. Ostatní zmlkli. Kim se podívala na Matta. Chtěla jít za Alim a postarat se o to, aby odolal tlaku z domova.

Ale Matt zavrtěl hlavou. *Ne,* říkal. *Teď není vhodná chvíle.*

● ● ●

Cestu provázela ozvěna. Kim se nedokázala zbavit vzpomínek na let se Sollym. Vzdálenosti se zkracovaly, jako by seděla ve vlaku projíždějícím ztemnělou, ale známou krajinou, a všechny orientační body byly abstraktní, chvilkové, pouze se míhaly kolem. Místa, kde už byla. Tady jsme hráli šachy a Solly tak dlouho vyhrával, až jsem se naštvala. A *tady* jsme konečně přišli na řešení případu „Balkon, na kterém straší“ – dřív než Veronika Kingová.

Věděla, kdy byli na místě, kde Kim jako Clea předvedla pochodňový tanec.

Hloupost. Někde udělala neuvěřitelnou hloupost a nechala si to všechno utéct mezi prsty.

Převážnou většinu času trávili vymýšlením strategie pro kontakt. Měli v úmyslu začít vysílat ihned po příletu, aby je nebylo možné přehlédnout. Nový projekt Maják, blesklo hlavou Kim.

Vedli nekonečné debaty o tom, jak nejlépe vytvořit syntaxi a slovník. „Nechceme žádné další hry s čísly," připomněl jim Gil Chase.

Věděli, že obě technologie používají stejný systém pro výměnu zvukových a obrazových signálů. „Na úvod můžeme použít obrázky," navrhl Eric Climer. „Ale bylo by bývalo lepší," postěžoval si Kim, „kdybych věděl předem, o co se bude jednat. Vzal bych si s sebou potřebný software."

Sestavili seznamy otázek, které chtěli položit, jakmile se podaří zavést společný jazyk. *Jak daleko do minulosti znáte svou historii?* Aby vůbec mohli začít s vyslovením takové otázky, museli by vypracovat společný systém měření času.

Odkud jste?

„Ne," řekla Maurie. „Na to se neptejte. Příliš to připomíná získávání citlivých informací."

„Co uděláme, když se zeptají oni nás?" namítla Sandra.

„Vzhledem k tomu, co se již stalo, bychom jim neměli sdělit informaci takové povahy," přidal se Paul.

Kim přikývla. „Souhlasím." Nechtěla být zodpovědná za přílet invazní flotily, pokud by došlo na nejhorší variantu.

„Ale jestli získají pocit, že jim nedůvěřujeme, jak můžeme čekat, že uvěří oni nám?" řekl Matt.

„To ovšem nemůžeme," ozvala se Mona. „Ale nepotřebujeme žádnou velkou vzájemnou důvěru. Alespoň ze začátku ne. Určitě pochopí, proč se zdráháme takovou

informaci prozradit. Myslím, že v tomto uděláme nejlépe, když budeme upřímní.“

„A na které další otázky chceme znát odpověď?“ zeptala se Terri.

„*Existuje ještě někdo jiný?*“ zeptal se Ali. „*Našli ve vesmíru někoho dalšího?*“

„*Zdá se, že vaše lodě jsou obrněné. Proč?*“

„*Jaké máte vysvětlení pro řád vesmíru? Pro existenci vesmíru jako takového? Proč* nic *není?*“

„*Podařilo se vám ověřit existenci alternativních vesmírů? Pokud ano, zjistili jste o nich něco?*“

„*Věříte, že život má duchovní rozměr?*“

„Jak chcete definovat ‘duchovní’?“ zeptala se Mona. Nikdo netušil.

„*Co děláte ve volném čase?*“

„Vážně nám na tom záleží?“ optala se Terri. „Proč by nás mělo zajímat, jestli hrají bridž?“

Maurie, která otázku navrhla, ohromeně zavrtěla hlavou. „To, co lidé dělají ve volném čase, prozradí hodně o povaze společnosti, například o tom, jaké jsou její skutečné hodnoty v porovnání s tím, co za hodnoty *vydávají* její členové.“

„Co když se na to zeptají oni *nás?*“ zeptala se Mona. „Přiznáme, že devadesát devět procent naší populace vysedává a opájí se elektronickými představami?“

„To bych raději nedělal,“ řekl Gil. „Jestli jsou ti *tvorové* nepřátelští, mohlo by je to jedině povzbudit k útoku.“

„Tak budeme lhát,“ řekla Matt.

„No jasně.“ Na Gilově tváři bylo vidět znechucení. „Nechceme nikde nadělat problémy. Možná bychom měli přemýšlet víc o tom, na co se zeptají oni nás, než naopak. Protože oni můžou uvažovat stejně jako my. Co třeba řekneme, když nám položí otázky, kterými budou chtít otestovat naši technickou úroveň?“

„Myslím, že tím se nemusíme moc trápit," prohlásil Paul. „Stačí, aby po nás vystřelili a dívali se, jak dlouho nám bude trvat, než vypadneme."

Nikdo vážně nevěřil, že u Alnitaku narazí na někoho živého, zato byli všichni přesvědčeni, že *Mac* najde nějakou automatickou stanici, čidlo, které bude čekat, až se znovu objeví některá z těch obřích lodí. Lidé by to určitě udělali, a nikdo si nedovedl představit, že by se nějaké inteligentní bytosti jen tak přestaly zajímat o místo, kde v posledních desetiletích došlo ke *dvěma* setkáním. Pak ale Kim napadlo, že Woodbridge by přesně takové vyklizení pozic nařídil, kdyby mohl. Co to vypovídalo o lidských vládách?

Odhlasovali v poměru sedm ku třem, že každý pokus mimozemšťanů, připevnit na trup nějaký předmět, bude považován za projev nepřátelství a snaha o navázání kontaktu bude v této fázi ukončena. Ali později vysvětlil Kim, že mu na výsledku tohoto hlasování vůbec nezáleželo, protože za bezpečnost lodi odpovídá *on*, a že ona se teď nemusí ani na okamžik obávat, že by někoho žádal o povolení k odletu, kdyby se mu na chování jejich potenciálních klientů něco nelíbilo.

Pokud by navzdory jejich snaze skutečně dorazil nějaký předmět a přichytil se na *Mac*, poslali by robota, aby ho uvolnil. Aby se to nevrátilo, robot by do toho před odhozením pustil několik tisíc voltů. Po dokončení operace by se už žádný průlez neotevíral. Robot byl postradatelný, takže by ho nechali tam.

Pokud by se neobjevilo nic, co by na ně chtělo zaútočit, nebo je naopak přivítat, měli pokračovat ve vysílání pozdravu a čekat. *Mac* vezla dostatek zásob, aby se v oblasti mohli zdržet deset týdnů. Kdyby se za tu dobu nic nezměnilo, nechali by tam vlastní automatické sledovací zařízení s vysílačem a vrátili by se domů.

Jak se dalo čekat, zrodilo se několik lodních lásek. Paul se dal dohromady s Terri. Eric byl tak trochu zdrojem napětí tím, že flirtoval s Monou i Teslou. Matt, který byl ženatý, buď odmítl využít zjevného zájmu Sandry Leasingové, nebo to udělal natolik nenápadně, že si Kim ničeho nevšimla.

Ali zůstával ke všem profesionálně zdvořilý, ale od žen si udržoval diskrétní odstup. Jednou v noci při debatě o všem možném ve společenské místnosti poznamenal, že citové vazby mezi kapitánem a pasažéry neprospívají pořádku.

Kim byla o hodně mladší než všichni ostatní a věděla, že její společníci se na ni dívají jako na trochu větší dítě. A jí to tak vyhovovalo. Solly byl pro ni stále příliš blízko, než aby přemýšlela o jakémkoliv vztahu. A vzhledem ke stísněným podmínkám na palubě *Mac* se stejně všechno stalo veřejnou záležitostí během několika hodin.

V posledních dnech před příletem k Alnitaku začalo napětí narůstat.

Uznávaný psycholog ze čtyřiadvacátého století Edmund Trimble tvrdil, že prodloužení délky života škodí pokroku lidstva. Údajně jednak proto, že většina lidí začne život vnímat jako řadu nevyužitých příležitostí. V důsledku toho po sedmdesáti nebo osmdesáti letech začínají být lidé nejenom nepružní, ale také čím dál cyničtější. Ukázalo se, že Trimblovy obavy byly přehnané, ale ne úplně neopodstatněné. Průměrný věk členů kontaktního týmu, nepočítaje Kim či Aliho (kterému bylo teprve 41), činil 126 let. Obecné přesvědčení vycházející z tolika let zkušeností říkalo, že něco se pokazí. Jako nejpravděpodobnější jim vycházelo, že u Alnitaku nikdo čekat nebude, že příležitost byla promarněna a oni tak nakonec budou moci předložit

pouze *Hrdinu,* letové záznamy z *Lovce* a možná dalšího *vetřelce,* který je honil.

Poslední noc před příletem oslavili šestatřicáté narozeniny Kim. Otevřeli několik lahví a připili na ni. Gil přinesl dort, ostatní se vyšňořili a všichni společně si užili zábavu, při níž úroveň slavení, alespoň podle Kim, vysoce překročila význam události.

33

Lodě, které se míjejí v noci a při tom na sebe mluví,
Dají si znamení a pozdraví se vzdáleným hlasem ve tmě
Tak i my míjíme se a mluvíme na sebe na oceánu života,
Jen pohled a hlas, pak znovu padne tma a rozhostí se ticho.

LONGFELLOW,
Historky z hostince u cesty, 1863 po Kr.

Kim seděla s Alim v pilotní kabině, když skočili zpátky do normálního prostoru v oblasti Alnitaku. Zdola zaslechla projevy úžasu, jak se všichni rozhlédli kolem.

Kapitán vystupoval po celou dobu letu velice odměřeně, bez emocí, působil dojmem, že má všechno pod kontrolou. Takový rozhled člověk v těžké situaci ocení. Proto ji potěšilo, když uviděla, jak zatajil dech, když se v oknech objevila obrovská ozářená hvězdná mračna. Natočil lampičku dolů a vstal z křesla.

„Proto se tady *Lovec* zastavil, Ali."

„Ruka všemohoucího," hlesl. „Pořád pracuje."

Kim se obeznámila s přístroji na *Hammersmithovi* a dala si tu práci, aby se vyznala i v těch, jimiž byla vybavena *Mac*. Obzvlášť v senzorech s dlouhým dosahem, které byly nastavené tak, aby spustily poplach při první známce tělesa, které se pohybuje v rozporu s pravidly oběžných drah. Zalétla k nim očima a čekala, že něco ukážou, ale nic se nestalo.

Ali stál několik minut v tom křišťálovém světle a potom dal pokyn UI, aby upravila kurs směrem k plynnému obrovi. Otočil se ke Kim. „Hodně štěstí," řekl.

„Doufám v ně."

Svolala tým do řídicího centra, kde si krátce probrali plán. Matt se zeptal, zda zatím nezachytili nějaké vysílání.

Zatím. Teď, když tu byli, to skutečně působilo nevyhnutelně. „Ne," odvětila. „Nezaslechli jsme nic."

Začali vysílat obrazový program. Tvořila jej část číselné výměny mezi *Lovcem* a *Hrdinou* a nahrávka s Monou Vasquezovou, jak říká co nejpřívětivěji: *„Ahoj. Jsme šťastni, že vás můžeme pozdravit a říci vám ahoj."*

Záměrně zopakovali slovo „ahoj", aby se pokusili naznačit, k čemu se používá. „Měl by to být vhodný začátek," prohlásila trochu sebevědomě Maurie.

„Doufáme," pokračovala Mona, *„že se nám podaří navázat dlouhou a pro všechny přínosnou spolupráci. Těšíme se, že si s vámi při nejbližší příležitosti budeme moci vyměnit myšlenky a informace."*

Mona dodala, že ona a její přátelé jsou daleko od domova a že přicestovali výhradně proto, že by se chtěli setkat s bytostmi, které byly v oblasti Alnitaku před dlouhou dobou zpozorovány. Zdůraznila jméno hvězdy. Jeho psaná podoba a snímek se objevily vedle ní.

Když vysílání skončilo, Mona sklidila uštěpačný potlesk. Po šedesátivteřinové pauze začala relace znovu.

Nikdo nečekal okamžitou odpověď, ale Kim si zpočátku dělala velké naděje. Po několika prvních hodinách, jež ukázaly, že kontakt nepřijde tak rychle, začala v duchu reptat a přemáhat skleslost. Raději šla na oběd.

Členové týmu bloumali lodí sem a tam a nervózně čekali, co se bude dít. Většina se shromažďovala u oken. Na jednom takovém místě Kim našla Monu, jak dělá přednášku Terri a Maurie.

„Teprve tady si člověk lépe uvědomí *hloubku* oblohy," říkala. „Není to jako na Greenwayi nebo na Zemi, kde v noci vidíte jenom hvězdy a měsíce, a klidně by to mohla být jenom nějaká propíchaná slupka. Když se podíváte tady a uvidíte ta mračna, víte, že se táhnou do nekonečna. *Muselo* by to mít úplně jiný dopad na vývoj civilizace."

„Kdyby tady nějaká byla," ozvala se Maurie.

„To je pravda," řekla Terri. „Ale není. Tady žádné místní formy života nenajdeš. Příliš mnoho ultrafialového záření."

„Nemusela by obíhat kolem Alnitaku," odpověděla Mona. „Mohla by být usazená tady kdekoli. Stačí trochu odstupu, pak se záření ztratí a život zůstane."

Seděly v kroužku. Kim klesla do křesla.

„Jaké společnosti by asi vznikly, kdyby takovou oblohu měla Země?" nadhodila Maurie.

„Náboženští fanatici," řekla Kim.

Terri se tiše zasmála. „Ti byli stejně."

Mona zavrtěla hlavou. „Nejsem si jistá, jestli by z takových podmínek vyšli náboženští fanatici. Myslím, že by bylo jednodušší vidět mechanické aspekty prostředí, které doma tak zřejmé nejsou."

„Kim," ozval se Aliho hlas z pilotní kabiny. *„Máš tady zprávu."*

„Už jdu," řekla.

Když tam dorazila, hlavička zářila z obrazovky:

Komu: GR 77 *Karen McCollumová*
Od: MMV
Věc: Artefakt
Osobní zpráva pro Dr. Brandywineovou

MMV bylo Ministerstvo mimoplanetárních věcí. „Vyjeď mi text, Ali."

„Můžeš si to přečíst u sebe, jestli chceš, Kim.“ Tvářil se dost znepokojeně. „Je to reakce na tvoje jednání s Woodbridgem?“

„Pravděpodobně ano.“ Usmála se. „Stejně je pozdě, aby mohli něco udělat. Vyjeď to.“

Dr. Brandywineová,
máte-li předmět u sebe, uvědomte si, že pokud jej neprodleně nepředáte do oficiálních rukou, vystavíte se trestnímu stíhání.
Toto je poslední výstraha.
Talbott Edward

Edward byl Woodbridgeův šéf. Muž, který jí předal cenu Brayse Stilwella.

„Jak si představuje, že to uděláme?“ zeptal se Ali. „Přece ví, kde jsme.“

„Můžeš být v klidu.“

„Já bych si tak jistý nebyl.“ Jeho tmavé oči se skrývaly v pološeru. „Co dál?“

„Myslím, že dostaneme návštěvu.“ Otočil se k ní. „Skutečně chceš mikroloď vrátit jejím majitelům? *Původním* majitelům?“

„Ano.“

„Jak?“

„Jednoduše. Jen co je najdeme.“

„Řekni mi jak.“

„Prostě se vykloním ze dveří a podám jim ji.“

„Není to nebezpečné? Jsou to titíž tvorové, kteří se tě pokusili zabít v Severinském údolí.“

„Řekla bych, že to byla anomálie. Myslím, že ten tvor, který tam uvízl, se z toho pomátl.“

„Doufám, že nejsou pomatení *všichni.*“

„*Musejí* být rozumní, Ali. Jinak by tady nebyli.“

Zvuk, který zaslechla, vyšel z hloubi jeho hrdla. „Možná," prohlásil. „Ale zní mi to jako epitaf."

V průběhu několika dní se život ustálil v zaběhaných kolejích. Posádka pracovala na jednotlivých projektech a sledovala obrazovky senzorů. Maurie a Terri neúnavně postávaly u oken a vyhlížely ven. Kim měla pocit, že prázdnota jim pohled oplácí. Předpoklady, které měly navrch v průběhu letu – že kontakt je prakticky nevyhnutelný, že mimozemšťané budou nedočkavě vyhlížet objevení se další obří lodi – jim začaly připadat nejdřív nemístně optimistické, pak pochybné a nakonec beznadějně naivní. Začali spekulovat o tom, že příležitost byla promarněna, zmařena nemotorností první expedice. Kim dokonce zaslechla několik poznámek, že to se Sollym mohli zvládnout lépe, kdyby si trochu rozmysleli svůj postup.

Současná situace, kdy na ně ticho křičelo ze všech koutů prázdné oblohy, byla částečně chápána jako *její* chyba. Kdyby v lednu přišla za *nimi* s tím, co věděla, a nevypravila se sem sama, mohli všechno zachránit.

Viděla jim to na očích, slyšela to v jejich hlasech. A jak šly dny a plynný obr vyplňoval okna, jejich přístup k *Hrdinovi* se změnil. Kdysi to možná byl jedinečný artefakt, *pouto* s jinou civilizací, ale teď z toho byla jen kuriozita vyvržená ustupujícím odlivem dějin, symbol lidské neschopnosti.

„Alespoň víme, že nejsme sami," poznamenal Paul.

„Možná to tak bude lepší, když je nenajdeme," řekla Maurie.

Všichni se při té poznámce zamračili. „Proč to říkáš?" zeptal se Gil.

„Jak stará je podle tebe jejich civilizace? Zkus odpovědět přesně."

Matt na sobě nechal znát netrpělivost. „To nemůžeme vědět.“

„Klidně milion let. *Šest* milionů. Jak asi bude vypadat civilizace, která existuje tak dlouho? Opravdu s nimi *chceme* mluvit?“

„Proč ne?“

Maurie se zhluboka nadechla. „Můžeme jim vůbec říct něco, co by je mohlo zajímat?“

Kim hrála šachy s Monou, když ji Ali zavolal bzučákem. „Prosím tě, přijď na chvíli sem.“

Přerušila hru a vyšla po schodech na horní palubu. Když vstoupila do pilotní kabiny, Ali měl ve tváři zvláštní výraz. „Někdo nás sleduje,“ řekl.

„Kdo?“

Pokrčil rameny. „Netuším.“

„Kde jsou?“

„Ani to nevím. Nejsme schopni vystopovat původ signálu. Ale *někdo* si nás hlídá.“

„Myslíš, že dorazila flotila?“

„Možná. Ale pochybuji, že jsou to *naši.* Pokud ano, jsou dost dobří. Přístroje nic neukazují.“

Obrazovky byly prázdné. „Takže co to znamená? Že jsme našli to, kvůli čemu jsme přišli?“

„Říkám jen to, že technika, kterou nás sledují, je na velmi vysoké úrovni.“

„Tak to je skvělé,“ řekla a poplácala ho po zádech. „Co se o nás mohou dozvědět?“

Ali si podepřel bradu dlaní. „Samozřejmě to, kam máme namířeno. Jaké používáme motory. Možná jsou schopni udělat analýzu unikajícího světla. Těžko říct, kde by mohly být jejich meze. Pokud to skutečně jsou mimozemšťané. Proto by nám pomohlo, kdybychom mikroloď rozpitvali.“

Kim dělala, že nic neslyšela. „Mohli by nějakým způsobem nahlédnout do lodi?“

„Hádal bych, že my nemáme nic, co by dokázalo takovým trupem proniknout, a že nikdo nic takového nevymyslí. Trup, jaký má *Mac*, je postaven tak, aby umožnil přežití i v prostředích s vysokou energií. Mohli bychom s ní zalétnout docela blízko k Alnitaku, kdybychom chtěli, aniž bychom se museli bát, že se usmažíme. Takže odpověď je *ne*, není příliš pravděpodobné, že by něco takového dokázali. Ale nejspíš jsou schopni zhodnotit naše elektronické možnosti, naši výzbroj, nebo spíš nedostatek výzbroje, stavbu motoru a podobně.“

„Díky,“ řekla. „Ještě něco?“

Pokrčil rameny. „Poslyš, nenech se tím vším tolik unést, abys zapomněla, že mohou kousat. Ano?“

Vrátila se do řídicího centra, všechny tam svolala a zprávu jim přetlumočila. *Někdo nás sleduje.* Reakce byla smíšená, pocity nadšení se střídaly s nervozitou. Paul doporučil, aby začali vysílat relaci pro druhou fázi. Ostatní souhlasili, a Kim tedy dala pokyn Alimu. O minutu později oznámil, že vysílání probíhá.

Relace pro druhou fázi obsahovala slovník s obrázky a výslovností 166 předmětů, o kterých se tým domníval, že je budou oba druhy znát. Patřily mezi ně slova jako „hvězda“, „planeta“, „oblak“, „řeka“, „loď“, „déšť“, „lampa“ a podobně. Hlas poskytl Eric, který o sobě tvrdil, že navštěvoval hereckou školu, a v každém případě měl vynikající výslovnost.

Do relace zahrnuli také spojovací slovesa s příklady použití, několik osobních zájmen a tázací zájmena *kdo, co, kdy, kde* a *proč*. Eric tvrdil, že jejich vysvětlení, jemuž měly napomoci obrázky s příklady, mimozemšťané

pravděpodobně neporozumějí, ale jednalo se o termíny, které by byly natolik užitečné, že stálo za to pokusit se o to.

Relace nebyla vysílána ve zkomprimované podobě, avšak v reálném čase, neboť existovala obava, že technika mimozemšťanů by nemusela být kompatibilní. Byla dlouhá padesát šest minut a měla se opakovat každou hodinu.

Ali se ozval již na začátku prvního vysílání a oznámil jim, že sledování přestalo. Jeho celkové trvání bylo přibližně sedmnáct a půl minuty.

Kim se domnívala, že by bylo vhodné doprovodit vysílání také obrázkem *Hrdiny*. Zatímco relace běžela, probírala se různými pohledy, které do vysílače nahrála: mikroloď zepředu, mikroloď shora, zalitá paprsky Alnitaku, mikroloď jako silueta rýsující se na pozadí modré planety a tucet dalších záběrů. Cítila, že nejlepší by bylo poslat jediný obrázek.

Nakonec se rozhodla pro *Hrdinu* v plném světle při pohledu z levoboku a maličko zdola. Vypadal majestátně, jako krásná loď plující zářivým nebem. Vyzařoval optimismus a sílu a ona doufala, že na mimozemšťany zapůsobí stejnou silou emocí, jakou cítila, když se na obrázek dívala *ona*.

„Na to by měli zareagovat," prohlásil Matt, který se postavil za ni, aniž si toho všimla. „Jen to znovu dokazuje, jak je důležité mít s sebou při prvním kontaktu lidi, kteří dělají do mediální prezentace."

Kim se té myšlence musela usmát. Flexnerova věta. Ale byla to pravda.

Snažila se proniknout do uvažování mimozemšťanů. *Musela* je alespoň do jisté míry motivovat touha dozvědět se, co se stalo s jejich lodí, která před mnoha lety zmizela. Tady byl někdo, kdo o zmizelé lodi věděl a viditelně byl připraven mluvit o tom. Jak by tomu mohli odolat?

Když jí Ali řekl, že může vysílat, nabídla Mattovi, aby tlačítko stiskl on.

„Ovšem," řekl. „Jasně." A poslal obrázek *Hrdiny* zalitého sluncem do prázdna.

„Během několika následujících hodin se ozvou," předpověděla.

Vrátili se do řídicího centra, kde se zatím shromáždili všichni členové týmu, aby napjatě čekali na odpověď, která podle jejich mínění měla být historická. „V takovou chvíli by člověk nechtěl sedět na záchodě," svěřila se Kim Tesla.

Krátce po odvysílání první relace je Ali informoval, že byli znovu sledováni. „Jen několik vteřin," upřesnil.

Čekali, viseli očima na obrazovkách, jestli se na nich neobjeví nějaký příchozí signál, a sledovali, jak probíhá vysílání vlastního programu. Nikdo nemluvil.

Nedlouho po druhém odvysílání jim Ali oznámil další sledování.

A více než o hodinu později ještě jedno. „Zdá se, že se to opakuje každých třiašedesát minut," řekl.

Odpoledne se vleklo. Nakonec si Tesla našla čas, aby si odskočila na toaletu.

Večeři si udělali v šest. U stolu bylo větší ticho než obvykle. Navzájem se nabádali k trpělivosti. Ali, který běžně jedl v pilotní kabině, povečeřel s nimi.

Intervaly sledování se v průběhu večera stále opakovaly. Pokaždé je oddělovaly šedesát tři minuty a sedmnáct vteřin. „Pravděpodobně budeme muset počkat, až se to, co to dělá, spojí se svou mateřskou základnou," prohlásil Matt. „Jestliže nemají nic lepšího než hyperkom, může to nějakou chvíli trvat."

Ta možnost nikoho nepotěšila. Ale Kim si říkala, že současná situace je výrazný pokrok oproti reakci, s níž se setkala ona se Sollym.

O půl dvanácté to vzdala a šla si lehnout. Ještě hodinu si četla ve sborníku politických esejů, než konečně usnula. Probudila se kolem třetí, vyšla na chodbu a zamířila na toaletu. Zdola z řídicího střediska zaslechla hlasy Sandry, Erika a někoho, koho nepoznávala.

Sandra se smála.

Když se o několik minut později vracela do své kajuty, ozval se z palubního rozhlasu praskavě Aliho hlas. „Kim, nerad tě budím –“

„Můžeš mluvit, Ali,“ přihlásila se mu. „Jsem vzhůru.“

„Odpověď jsme zatím nedostali. Ale měla bys vidět něco jiného. Mohla bys na chvilku přijít?“

Hodila na sebe župan a přešla chodbou do pilotní kabiny.

Ali seděl před jednou vedlejší obrazovkou. Když vstoupila, otočil se k ní. „Flotila je tady,“ oznámil.

Nevěděla, co vlastně čekala. Ale teď pocítila osten zklamání. „*Naše* flotila?“

„Samozřejmě. Křižník a dvě eskortní lodě.“

„Letí k nám?“

Přikývl.

„Kolik času nám zbývá?“

„Než se dostanou sem? Asi osm hodin.“

„To není dobré,“ řekla Kim.

„Objevily se na radaru před několika minutami.“

„Ale nemohly to být objekty, které nás sledovaly, že?“

„Ne. V žádném případě.“

Hm, aspoň *někdo* si s námi přijde popovídat, pomyslela si.

34

Ticho je hluboké jako věčnost.

THOMAS CARLYLE, *Sir Walter Scott,* 1838 po Kr.

Do rána nenastala žádná změna. „Abych řekl pravdu," ozval se Ali, „není to nic příjemného, být sledován něčím, co člověk nevidí. Jsem rád, že je tady křižník. Hned si připadám mnohem bezpečněji."

Kim se napila kávy, aniž odpověděla. Tou dobou již věděli všichni na palubě, že dorazila flotila. Někteří přiznávali, že se cítí podobně jako Ali. Ale všichni věděli, že to znamená konec mise.

Upozornění, že jsou sledováni, se znovu rozsvítilo, hořelo bez přerušení *tři* vteřiny a zhaslo. Pokaždé to byly třívteřinové intervaly opakující se podle přesného harmonogramu. „Myslíš, že ke křižníku se chovají stejně?" zeptala se.

„Nejspíš ano."

„Zajímalo by mě, co si o tom myslí oni."

„Radost z toho určitě nemají. Všichni se pravděpodobně musejí zdržovat na bojových stanovištích."

„*Zpráva od flotily,*" ozvala se UI.

Ali pohlédl na Kim. „Třeba nám to řeknou. Fajn, Mac, poslechneme si to."

„*Pouze zvukový signál. Přehrávám.*"

Kim klesla do polstrování křesla.

„*McCollumová,* mluví k vám velící důstojník lodi *Neohrožený.*“ Z hlasu hřímala autorita. „Nařizuji vám okamžitě opustit oblast.“

Obrátila se k Alimu. „Tady nemají zcela žádnou pravomoc, ne?“

Ali protáhl obličej. „Podle zákona nemají,“ řekl.

„Tak mu řekni, ať jde buzerovat někoho jiného. Plete se do civilních záležitostí. Víš co, řeknu mu to sama –“

Sáhla po sluchátkách s mikrofonem, avšak Ali zvedl ruku. „Nezlob se, Kim, ale musím spolupracovat. Přišel bych o licenci.“

„Ale říkal jsi –“

„Řekl jsem, že *podle zákona* nemají pravomoc. Ale jsme registrovaní na Greenwayi. A oni mají právníky.“

„Všichni se bojí o práci,“ zabručela.

„A co čekáš?“ zeptal se frustrovaně. „Byli jsme tady skoro týden. Děje se snad něco, kvůli čemu by stálo za to přinášet velké oběti?“ Zapnul mikrofon. „Kapitáne, okamžitě zahájíme přípravy k odletu.“

„Ještě počkejte, kapitáne Kasseme,“ pravil *Neohrožený.* „Máte na palubě doktorku Kim Brandywineovou?“

Ali se na ni podíval ze strany.

„Přejdi na vizuální režim,“ řekla Kim.

Velitel válečné lodi byl vysoký a plavovlasý. Měl modré oči posazené daleko od sebe a pěstěný knír. Jeho tvář, pevná jako skála, nenaznačovala jakoukoliv pružnost. To nebyl muž, se kterým by chtěla vyjednávat. „Můžete mluvit, kapitáne. Tady doktorka Brandywineová.“

„Paní doktorko, byl jsem informován o tom, že máte v držení předmět, který je majetkem státu. Máte jej nyní u sebe?“

Otočila se k Alimu.

Zavrtěl hlavou. Nemělo smysl lhát. Jediný výsledek by byl ten, že by se nalodili a prohledali celou loď. „Ano," odpověděla.

„Výborně. Prosím, zacházejte s ním velice opatrně. Zanedlouho přirazíme k vám. Očekávám, že jej připravíte k předání."

S těmito slovy ukončil spojení.

„Nejspíš je to stejně jedno," řekl Ali. „Těžko můžeš *Hrdinu* vrátit původním majitelům, když se neobtěžují odpovědět na pozdrav." Vypadal poraženě.

„Pořád vysíláme ten slovníkový program?"

„Každých šedesát minut."

Všechno se to hroutilo. *Hrdina* půjde někam do vládní laboratoře, pátrání po civilizaci, jež jej vytvořila, bude nasměrováno špatným směrem a Kim bude moci na motýly a rubáše zapomenout do konce života. A svět se nikdy nedozví, jakou oběť přinesli mimozemšťané na hoře Naděje. A až se jednou konečně setkáme, v jakkoliv vzdálené budoucnosti, bude to setkání potenciálních nepřátel. „Každou hodinu," řekla. „To je blbost, ne? Za daných okolností. Stejně to nemá žádné výsledky."

„Zdá se, že ne."

„Zastav to, Ali. Ještě máme trochu času. Vyzkouším něco jiného." Vytáhla program, na němž byl *Hrdina*, jak letí pod srpkovitými měsíci, jak se vznáší nad noční stranou planety ozářené kalužemi světla, jak uniká před vybuchující novou. Kim odvedla dobrou práci, a tak loď vypadala střídavě majestátně, exoticky a elegantně. Jediné, co jí scházelo, byl rudooranžový plamen ze dvou trysek. „Pošli tohle," řekla. „Pošli to všechno."

Ali zadal pokyny UI. „*Ruším program pro druhou fázi,*" oznámila. „*Pokračuji vysíláním s* Hrdinou."

Dívali se na ovládací panel. Kontrolky zablikaly a záběry odešly.

Ve druhém patře se nacházela terasa s výhledem ze zádi. Nikdo ji nepoužíval. Kim na ni přišla, zůstala stát ve svitu hvězd a rozhlédla se po obloze. Křižník a jeho eskorta byly někde tam vzadu, vzdáleny ani ne dvě hodiny.

„Stálo to za pokus, Kim.“ Ten hlas ji dost překvapil. Patřil Mattovi. Z jeho obličeje se dalo vyčíst znepokojení. „Nemůžeš si to dávat za vinu.“

„Já vím,“ řekla.

Matt promluvil jiným, optimističtějším tónem. „Potvrdila jsi významný objev. Teď víme, že jsou tady. A máme artefakt. To není špatný výsledek.“

„Taky víme,“ odvětila, „na co se mimozemšťané zeptají jako první, pokud se nám někdy podaří s nimi mluvit.“

„Nezbude nám než se to pokusit vysvětlit.“

„*Zabili posádku a zmocnili se lodě.* Kéž při nás stojí štěstí, Matte.“

„Kim –“

„Nech to být.“

Posadil se do křesla. „Mají strach, Kim. Woodbridge za to nemůže. Jenom se řídí tvou radou.“

Obrovská hvězdná mračna zářila do noci.

„To na mě neházej,“ řekla. „Mám už té hry dost. Má stejně tolik informací jako já. Ví, co se stalo na hoře Naděje. Ví, co posádka *Hrdiny* udělala.“

„Jenomže má větší odpovědnost než ty. Když se zmýlíš *ty*, možná ztratíme loď. Několik životů. Pokud udělá chybu *on*, může to skončit katastrofou. Bůh ví, co bychom na sebe mohli přivolat. Zatím jsme se pořádně nezabývali tím, co by kontakt znamenal. Navzdory Majáku, a navzdory všem misím, které jsme vypravili, jsme prakticky nikdy nedomysleli možné důsledky.“ Křeslo zavrzalo, jak přenesl váhu. „Nech to být. Z dlouhodobého hlediska to tak bude lepší.“

„Ty tomu vážně věříš, Matte?“

Ze sousední chodby zaslechla pípnutí, které signalizovalo, že jsou sledováni. *To*, co se na ně dívalo, se dívalo znovu. Přesvědčovalo se, že nezměnili kurs. Přemýšlela, co si asi myslí o válečných lodích. Přítomnost flotily, pro Aliho a některé z jejích kolegů uklidňující, velice pravděpodobně vyděsí všechno v okolí.

„Víš, když to nezvládneme tentokrát, možná už další šanci nedostaneme,“ řekla.

„Děláme, co můžeme.“

Kim se zadívala na hvězdy a potom na Matta. Seděl s očima zavřenýma a vstřebával bolest, dělal to, co dělal vždy, když se snažil najít nejlepší řešení. *Z dlouhodobého hlediska to bude lepší.* Nechal dveře otevřené, a ona viděla cestu, která nakonec vedla zpátky do institutu. „Nechápu, proč neodpověděli,“ poznamenala. „Myslela jsem, že si budou chtít promluvit alespoň o *Hrdinovi.*“

Pokrčil rameny. „Kdo ví? Třeba se obávají, že se chceme zmocnit další lodě, jestli se nějaká ukáže. Nebo to, že jsme odvysílali obrázky, nestačí, aby pochopili, co chceme říct.“

„A co jiného jsme měli udělat?“

„Nevím. Co jim chceme říct?“

„*Ahoj,*“ řekla. „*Mrzí nás to.*“

„V tom případě by možná měli vědět, že máme *Hrdinu* s sebou. Zatím to nevědí –“

„Jo.“ Zamyslela se nad tím. „Možná máš pravdu, Matte. Zatím jsme jim posílali jenom –“

„– spoustu obrázků. Možná že bychom jim měli ukázat loď.“

Spojila se s kapitánem. „Ali, za jak dlouho očekáváme další sledování?“

„Právě jedno proběhlo.“

„Pořád se opakují v intervalu šedesáti tří minut?“

„Ano.“

„Kolik máme času, než dorazí náš dobrý kapitán?“

„Hodinu a půl, plus minus.“

„Ještě je čas,“ řekla.

„Čas na co?“ zeptali se Matt a Ali současně.

„Vyjít ven. Můžeš to zařídit tak, Ali, abychom byli ve stínu planety, až přijde další sledování? Budeme potřebovat maximální ochranu před sluncem.“

Mattovi se to nelíbilo, ale proti jejímu odhodlání nic nezmohl. „Ale půjdu s tebou,“ řekl. „Byl jsi někdy venku z takové lodi?“

„A ty jsi byla?“

Na konci chodby bylo schodiště, které stoupalo k přechodové komoře. Kim a Matt vytáhli *Hrdinu* z vitríny. Položili ho na podlahu a Kim ho pečlivě zabalila do igelitu.

Ali se jim to pokusil z pilotní kabiny rozmluvit. Namítal, že ani jeden z nich nemá zkušenosti s výstupem do kosmického prostoru. Je to nebezpečné. Stejně to nemá smysl. Byl bych raději, kdybyste to nedělali.

Kim mu poděkovala, že je tak starostlivý. „Musím to zkusit,“ trvala na svém. „Nic jiného nám nezbývá.“ Vynesli mikroloď po schodech nahoru do přechodové komory, našli si skafandry pro svou velikost a oblékli si je.

Ali se přišel přesvědčit, že vše je v pořádku. Ještě chvíli se ji snažil přemluvit, ale nakonec uznal, že by udělal totéž, kdyby byl na jejím místě. „Nejspíš jo,“ řekl. „Podruhé už se sem nedostaneme.“

Pak se vrátil na podestu a Kim začala z komory vypouštět vzduch.

„Když nic jiného, alespoň načasování máme dobré,“ řekl jí přes vysílačku ve skafandru. „Další sledování bude za osm minut. Co vlastně čekáte, že se stane?“

„Doufáme, že si potřeseme rukou s mimozemšťany,“ odvětila.

Vnější dveře přechodové komory se otevřely. Kim a Matt vyšli ven. Bylo to jako vylézt v noci na střechu.

Horní část trupu byla plochá a obdélníková. Ohraničovalo ji zábradlí vysoké do pasu. Dosud zůstávali v umělém gravitačním poli lodě.

Kim odložila *Hrdinu*, došla k okraji střechy a podívala se přes bok. Zmocnila se jí závrať. Měla pocit, jako by stála na vrcholu nekonečně vysoké budovy, jejíž základy se ztrácely v prázdnu. Plynný obr se soustavou prstenců a měsíců byl nalevo od ní a chránil ji před slunečním paprsky. „Co se stane, když spadnu?“ zeptala se Aliho.

„Nic,“ odpověděl Ali. „Nespadneš. Ale *odplula* bys. Takže bych ti doporučoval nechodit až úplně na okraj.“

Matt zůstal s *Hrdinou* uprostřed střechy.

„Minuta do dalšího sledování,“ řekl Ali.

Kim se vrátila k Mattovi a položila mu ruku na rameno. Vypadal ztraceně. „Chceš pomoct?“

„Ano.“

„Fajn.“ Sundala z lodě igelitový obal. Matt ji vzal za jeden konec, ona za druhý a společně ji začali zvedat. „Kam až to půjde,“ řekla. Zvedli ji do výšky ramen a pak až nad hlavu.

Ali odpočítával vteřiny. „Tak, vážení. Kontrolka svítí. Sledují nás.“

Představovala si, že *cítí* mravenčení paprsku, který prochází třemi patry *Mac* a jí a zastavuje se na *Hrdinovi*.

„K ničemu to nebude,“ ozval se Matt. „Připadá mi to jako nějaký náboženský obřad.“

„Taky to *je* náboženský obřad.“ Zakývala mikrolodí, snažila se zvednout ji ještě výš, až jí málem vypadla z ruky.

„Dávej pozor,“ řekl Matt.

„Pořád nás sledují,“ oznámil Ali. „Tentokrát to trvá dlouho.“

Kim si vzpomněla, že doposud byly sledovací intervaly třívteřinové, a začala počítat. „Myslím, že jsme je zaujali.“

„To doufám.“ Dopočítala k devatenácti. „Kontrolka zhasla,“ řekl Ali. „A je to.“ Nechali *Hrdinu* klesnout a položili ho na střechu. „Kim,“ ozval se znovu Aliho hlas. „Slyším.“

„Trvalo to *dvacet šest* vteřin.“

Matt se rozhlédl, možná proto, aby se podíval, zda se mezi hvězdami zmaterializovala nějaká světla. Ale obloha zůstávala beze změny. „Myslím, že se můžeme vrátit dovnitř,“ prohlásil. „Tady už stejně nemůžeme nic dělat.“

Kim se namáhavě posadila vedle *Hrdiny.* Skafandr byl velice neohrabaný. „Ještě chvíli tady zůstanu,“ řekla.

„Kim –“

„Nic mi není. Jenom ještě nejsem připravená to vzdát.“ Dveře přechodové komory byly dokořán. Světlo se rozlévalo na střechu. „Jakmile se tam vrátíme, bude po všem.“

Přistoupil těsně k ní.

Hleděla upřeně do věčnosti, za obrovskou kouli s prstenci, za roztroušené diamanty jednotlivých hvězd, za řeky světla. A vzpomněla si na Emily, která zemřela právě v okamžiku triumfu.

Pak se znovu ozval Aliho hlas: „Máme pohyb.“

Terri Taranoková sledovala obrazovky v řídicím centru. „Kim, něco tady máme!“

Kim se pracně postavila. „Není to *Neohrožený?*“

„Není,“ řekl Ali. Z jeho hlasu bylo slyšet rozrušení. „*Neohroženého* máme pořád za zádí.“

„Kterým směrem? Kde?“

„Azimut nula šest nula,“ řekl Ali. „Asi třicet stupňů nahoru.“

Musela se ohlédnout po přechodové komoře, aby se zorientovala vůči přídi lodě. Kde bylo nahoře se tady dalo těžko říct.

„*Teď se*, to objevilo," pokračoval. „Nevím, odkud se to vzalo."

Přestože byli schovaní za planetou, záře Alnitaku byla i tak ostrá. Matt si rukou s rukavicí zakryl průzor a podíval se udaným směrem. „Já nic nevidím, Kim," řekl.

Ona na tom nebyla o nic lépe.

„Dostáváme anomální hodnoty," ozval se Ali. „Konfigurace se stále mění. Myslím, že to není loď."

„Co jiného by to mohlo být?" To byl Sandřin hlas.

Kim pocítila, jak se jí začíná zrychlovat tep. „Nemění to tvar?" zeptala se.

„Máme na příjmu *Neohroženého*, Kim. Myslím si, že jim z toho jde trochu hlava kolem."

„Jak je to daleko? Ta věc s proměnlivou konfigurací?"

„Asi osm kilometrů. A blíží se to. Nechápu, jak to mohlo proniknout tak blízko, aniž bychom si toho všimli dřív."

„Kim." To byl Eric. „Máme obrazový signál."

„Textovou zprávu," přidal se Paul. A potom vykřikl. „To je od *nich.*"

A Maurie: „Víš to *jistě?* Je to anglicky."

Kim zaslechla potlesk, rychle však utichl.

Znovu Eric: „Nechápu, o čem to mluví."

„Hmm," ozvala se Mona.

„Co tam stojí?" zeptala se Kim.

„Stojí tam? *Kde jsou?*"

„Kde je *kdo?*" nechápal Matt.

Kim cítila, jak jí po zádech přeběhlo zamrazení. „Já myslím, že chtějí vědět, co se stalo s posádkou *Hrdiny*," řekla.

„Kim." To byl Aliho hlas. „Ta věc skutečně *vypadá* jako oblak. Ale je to soudržné. A pohybuje se to cílevědomě."

„Já tě slyším.“

„Myslím, že je to další rubáš. Raději se vraťte dovnitř.“

„Matte,“ řekla. „Běž. Zavři přechodovou komoru a neotevírej ji, dokud ti nedám pokyn.“

„To není dobrý nápad,“ řekla Terri.

„Kim, chci, abyste si nastoupili oba. A hoďte sebou. Je to jen několik minut od nás.“

Matt se co nejrychleji vrátil k přechodové komoře. Zastavil se v pruhu světla a čekal na ni. Podívala se dolů na *Hrdinu* a potom přes pravobok asi do třetiny vzdálenosti k zenitu. Neviděla nic.

„No tak, Kim,“ pobídl ji Matt. „Tady se můžeme nanejvýš tak nechat zabít.“

„Kim.“ To promluvila Maurie. „Já myslím, že máš pravdu. Zajímá je, co se stalo s posádkou. Co jim řekneme?“

Okamžik pravdy. „Řekni jim, že jsou mrtví. Mrzí nás to, ale zabili se. Při nehodě.“

„Ve slovníku nemáme ‚mrtvý‘, ani ‚zabít‘. Ani ‚nehoda‘.“

Znovu se ozval Aliho velitelský hlas. „Kim, nastup. Nemáme čas.“

„Matte?“

Matt odmítavě zavrtěl hlavou a zavřel dveře. Poté se otočil a vrátil se přes střechu zpátky k ní.

„To bylo hloupé,“ řekla.

„Nenechám tě tady samotnou.“

Snažila se vybavit si slovník. Měli spoustu slov jako kámen a tráva, strom a list, voda a hlína, světlo a tma. Měli oblak a slunce, kosmická loď a motor. Měli dokonce barvy. Jak vyjádřit smrt?

„Řekni jim: Jejich motory se zastavily. Oni ztmavli.’“

„Víš to jistě?“

„Ano, vím to jistě, Maurie.“

„Tak dobře. Už to dělám.“

„Potřebujeme nějaký způsob, jak vyjádřit lítost. Napadá někoho něco?“

„‘Mrzí nás, že se to stalo’,“ navrhla Mona.

„Nemáme žádné slovo pro ‘mrzí’. Ani pro syntaktické složitosti.“

Kim nespouštěla oči z té části oblohy, ze které se rubáš přibližoval.

Diskuse o tom, jak oslovit mimozemšťany, utonula v zoufalém tichu. „Špatný slovník.“

„Udělali jsme, co jsme mohli,“ odvětil Eric. „Musíš napřed položit základy, aby ses dostala k filozofii.“

Obloha se zavlnila. Několik hvězd zmizelo.

„Je to tady,“ řekla Kim.

„Kim.“ Z Aliho hlasu byl slyšet hněv. „Proč jste pořád ještě venku?“

„Eriku,“ promluvila Sandra. „Zkus: ‘Listí na našich stromech padá na zem’,“

„Ano,“ řekla Kim. „To je dobré.“

„Měli jsme tam dát zimu,“ řekl Paul.

Už viděla blížící se oblak, viděla přes jeho záhyby hvězdy.

„Co třeba: ‘Naše rostliny usychají’?“

„Ano. Dobře. Pošli to taky. V takovou chvíli není lítosti nikdy dost.“

Kim a Matt stáli nehnutě vedle sebe. Rubáš byl velice podobný bytosti ze Severinu, až na to, že tento se zdál být menší. „Základ je stejný,“ řekla Mattovi.

Ale tentokrát chyběly oči.

Přesto věděla, že je to vidí. Nebo je to vnímá nějakým jiným způsobem, než je zrak.

„Náš život je teď temný,“ řekla Kim Maurie, ale zároveň zápasila s nutkáním couvnout. Matt s ní překvapivě zůstal. V jejích očích tím stoupl.

„Neumíme vyjádřit čas, Kim. Nemáme žádné slovo pro ‚teď'."

„Pošli to bez ‚teď', Maurie." S bušícím srdcem vzala do ruky *Hrdinu.*

Rubáš se rozevřel, jako to dělal ten u jezera, než obestřel své oběti.

Natáhla ruku s mikrolodí směrem k němu. „Nedělejte žádné prudké pohyby," poradil Ali. Kim měla co dělat, aby se vůbec dokázala pohnout. Ve skafandru se cítila klaustrofobicky.

„Dostáváme odpověď," ozvala se Tesla. A potom Eric: „Říká se v ní: ‚My jsme vy'."

„To nedává smysl."

„Co tím chtějí říct?"

„Uvažujeme stejně," nadhodil roztřeseným hlasem Matt. „Třeba chápou, o co nám jde."

„Vážně si to myslíš?" zeptala se Tesla.

Kim v to z celého srdce *doufala.*

Pak promluvil Ali: „Jste tam venku v pořádku?"

Cítila, jak za *Hrdinu* něco zatahalo. Pustila ho a dívala se, jak začíná padat, ale pomalu, stále poslušný poutu gravitace. Mlha zavířila nad nablýskaným trupem lodi a objala ji. V dalším okamžiku ji rubáš vtáhl do sebe.

Kim zaslechla potlesk. Srdce jí bilo jako zvon.

A pak zůstali s Mattem na střeše sami.

35

V prvních několika hodinách jsme zápasili s omezenou slovní zásobou (fáze „jsem malá červená krabička na tužky“), ale postupně jsme se prokousali přes základní syntaxi. Erikovi se navíc podařilo pochytit něco málo z jejich jazyka a zreprodukovat to na syntetizéru. Potom už jsme spolu začali opravdu mluvit.

MAURIE PENNOVÁ, *Poznámky,* XXVII, 611

Kim prakticky nedostala příležitost, aby svůj triumf mohla oslavit. Hodinu poté, co se dívala, jak *Hrdina* odplouvá do tmy, z dosahu radarů a teleskopů *Mac* i plavidel flotily, byla zatčena kapitánem *Neohroženého,* obviněna ze svéhlavého nakládání s majetkem státu a přes vášnivé protesty všech dotčených odvedena na palubu křižníku, aby se vrátila na Greenway.

To nebyl problém. Aspoň ne závažný. Matt snesl všechny argumenty, které ho napadly, aby přesvědčil velitele flotily k odvolání rozkazu, který nařizoval *McCollumové* okamžitý odlet. Alimu se podařilo pokazit hlavní navigační systém, čímž získal dvanáct hodin, v nichž kontaktní tým horečně pracoval na navázání konstruktivního vztahu s mimozemskými bytostmi.

S Kim zacházeli dobře. Měla omezenou volnost pohybu, ale její ubytování bylo o třídu výš než na *Mac.* Posádka nebyla nijak zvlášť družná, ale zdvořilá. Tušila, že ji vykreslili jako velkého zločince, a proto si všichni

udržovali uctivý odstup. Kapitán odmítl rozhovor i osobní setkání. Vysvětlil jí přes prostředníky, že nemá v úmyslu nechat se tahat k soudu, aby tam svědčil o tom, co řekla či neřekla o svých aktivitách.

Malý operační svaz, ke kterému *Neohrožený* patřil, opustil oblast teprve tehdy, když se *Mac* vydala na cestu domů. Potom také vklouzl do hyperprostoru a nastoupil dlouhý let zpátky na Greenway.

Kim nedělala prakticky nic kromě toho, že si četla, cvičila a spala. Dvakrát si podala žádost kapitánovi, ve které se snažila vysvětlit, že vědecký projekt století, možná dokonce všech dob, pokračuje dál, a požádala, jestli by *Neohrožený* nemohl na hodinu opustit hyperprostor, aby mohla poslat zprávu svým nadřízeným.

Kapitán prostřednictvím svého zástupce odpověděl, že by to bylo zhola zbytečné. Údajně by jí rád vyhověl, jenže zprávu již poslal a totéž udělala *McCollumová.* Kopii této zprávy jí přenechal. Obsahovala úžasné sdělení, že mimozemšťané souhlasili s dalším setkáním, které se mělo konat za pět set otoček plynného obra. Za několik měsíců.

Tak se stalo, že ve druhý srpnový týden *Neohrožený* skočil zpět do reálného prostoru a Kim znovu dorazila do Orbitálního Přístavu v očekávání svého uvěznění. A opět ji čekalo překvapení: přivítal ji osobně ministerský předseda, hrála k tomu hudba, publikum jásalo a sdělovací prostředky vše zaznamenávaly pro budoucí pokolení.

Já jsem ti to říkal, já jsem ti to říkal, opakoval usměvavý Matt v doku, *nikdy nepodceňuj sílu informací.* Byla to příliš velká senzace, příliš dobrá zpráva. Žádný politik ji nemohl ignorovat. A pokud by se snad někdy později mělo ukázat, že mimozemšťané jsou nebezpeční, s trochou štěstí se to stane, až bude mít službu někdo jiný.

Když sjížděla výtahem dolů, zhlédla zvláštní reportáž nazvanou „Setkání u Alnitaku“. Agostino byl vykreslen

jako ten, kdo se nepřestal pídit po vyřešení záhady z hory Naděje i v době, kdy to všichni ostatní již vzdali, a kdo nakonec složil všechny dílky k sobě. O Kim sotva padla zmínka.

Zpráva probudila svět z letargie. Kim se později dozvěděla, že rada se původně pokusila všechno ututlat, ale jednoduše to nebylo možné.

Přípravy na příští setkání byly již v plném proudu. Dostala zprávu od Agostina, v níž jí blahopřál k vykonané práci a sliboval, že pokud ji neuvězní, její účast bude vítána.

Analýza testů, které udělali na *Hrdinovi*, ukázala, že Terri měla pravdu. Loď se skutečně pohybovala reálným prostorem tak, že manipulovala s gravitací. Metoda byla mnohem účinnější než vše, co bylo dosud známo na Devíti světech, jenže bez původního plavidla bohužel nebylo možné stanovit, jak systém pracuje. Nepříjemné to bylo obzvlášť proto, že mimozemšťané ani při následných setkáních nijak nespěchali s vysvětlováním toho, jak jejich technika funguje. Někdy tou dobou vešla v širší známost role, již Kim skutečně sehrála. Poté se na krátký čas stala objektem zájmu rekonstruktivní žurnalistiky. Někdo o ní dokonce napsal knihu, ve které ji vykreslil jako zrádce.

Konstrukce *Hrdiny* také ukázala, proč musí být na palubě něco jako rubáš, neboť části, které vyžadovaly periodickou údržbu nebo seřizování, se zdály být v místech, kde by se k nim nedalo dostat bez velké demontáže. Byly přístupné průduchy, které však byly příliš úzké, než aby se jimi mohl protáhnout i člen miniaturní posádky. Ukázalo se, že jednotliví členové posádky mají přibližně pět centimetrů odshora dolů nebo mezi konečky křídel, podle toho, jak je kdo chtěl měřit.

Informací o povaze rubášů bylo dosud pouze poskrovnu. A v počáteční fázi kontaktů se dokonce vedly dlouhé debaty o tom, která z obou ras má navrch. Momentálně převažuje názor, že rubáše jsou umělé formy života, biologické UI vyvinuté pro široké spektrum uplatnění. Tito tvorové pilotovali, prováděli údržbu a v případě nutnosti bránili kosmické lodě.

Kim dostávala nabídky, aby vystoupila v různých holovizních pořadech, napsala paměti a dokonce aby kandidovala na vysoký úřad. Z *Půlnoční krajky* jí nabídli, aby pózovala před pomníkem na Cabryho pláži.

Kontaktní mise, které se účastnila i Kim, proběhla dobře. Obě civilizace zřídily trvalé stanice u Alnitaku a uskutečnil se první pokus o přímý rozhovor. Lidstvo zastupoval Eric Climer a stal se slavným na celém světě, a to hlavně zásluhou snímku, který ho zachycoval s motýlem na rameni.

Když se vrátili domů, zavolal jí Canon Woodbridge. Bylo to poprvé, co spolu mluvili od pokusu o uchvácení *Hrdiny*.

„Byla jste dobrá," řekl jí. Bylo to pozdě večer na začátku podzimu, šestnáct měsíců po letu *McCollumové.* Skoro celý den pršelo, takže na obloze nebyla jediná hvězda.

„Je milé, že to říkáte, Canone."

Seděl u stolu. Pronikavé oči mu ozařovala lampička, jejíž svit se rozléval po obývacím pokoji. „Riskovala jste, mohla jste nás všechny ohrozit, vypadá to však, že jste měla pravdu."

„Mluvíte, jako by vás mrzelo, že to tak dopadlo."

„Nejsem rád, že to pro nás není hrozba." Naklonil se k ní a přiložil si prst k dolní čelisti. „Kim, nechci, abyste si špatně vyložila, co vám řeknu. Jsem moc rád, že tahle civilizace z Orionu je neagresivní. *Podle všeho* neagresivní.

Ve skutečnosti zatím nevíme, jaké dlouhodobé účinky to na náš život bude mít. Vždycky jsem si vás velice vážil. Proto se mi to neříká snadno, ale chci, abyste věděla, že to, co jste udělala, byla nejarogantnější a nejneodpovědnější věc, jíž jsem v životě viděl."

Nakonec se objevil Mike Plymouth. Strážce archivů.

Čekal na ni jednou odpoledne v zimě, když se vrátila z institutu. Od vloupání uběhly skoro tři roky.

„Mikeu," promluvila. Cítila se trapně. V hlavě měla zmatek.

Usmál se. „Ahoj, Kay."

„Já jsem Kim."

Pokýval hlavou. „Já vím. Musela sis máknout, abys získala mou DNA."

Nezaznamenala v jeho hlase žádnou hořkost. „Promiň." Dívali se na sebe. „Potřebovali jsme vzorek. Jak jsi mne našel?"

„Nebylo to těžké. Jsi jedna z nejslavnějších osob v republice."

„Vážně se ti omlouvám," vykoktala. „Chtěla jsem –"

„Já vím," řekl. „Nemusíš se omlouvat. To je dobré." Kolem se kupily vysoké závěje a další vánice se blížila.

„Jsem ráda, že jsi přijel. Chtěla jsem ti zavolat, ale bylo mi trapně."

„Rozumím." Vypadalo to, jako by váhal. „Jen mě tak napadlo, že máme pořád ještě jednu odloženou večeři, kterou jsme si domluvili. Udělalo by mi radost –"

Zaváhala, začala vysvětlovat, že už na večer něco má, ale pak se podivila, proč se vykrucuje. Vždyť o nic nejde, řekla si nakonec. „Jasně, Mikeu," řekla. „Půjdu ráda."

Vypravili se do Mořské vyhlídky, nechali si přinést bílé víno a seděli nad ním při svíčkách. Bylo ještě brzy, a tak

byla restaurace skoro prázdná. Z reproduktorů hrála tichá hudba.

Mluvili o jejích cestách do souhvězdí Oriona. Když se pokusila změnit téma a zeptat se ho, co je nového v archivu, zasmál se a odbyl to mávnutím ruky. „Pořád stejné," prohlásil. „Od toho velkého vloupání nic zajímavého."

Chtěl vědět, jak jí bylo, když přišla ta první zpráva, *Kde jsou?*, a co jí blesklo hlavou, když stála na *McCollumové* a sledovala blížící se rubáš. A jaké to bylo, být v jedné místnosti s některým z *Čcho-čchojů*, jak se nyní mimozemšťanům říkalo. Jméno, které jim dala Terri, se ujalo.

V prvním nadšení, ve druhém strach, řekla, a to třetí se nikdy nestalo. „Jenom Eric byl s jedním z nich. Jsou tak malí a je s tím tolik komplikací, že fyzické setkání se dá zařídit složitě. Mělo to být čistě symbolické. Pravděpodobně spolu nikdy nebudeme trávit mnoho času."

Zeptal se, proč byly jejich lodě ozbrojené.

„To je nedorozumění," řekla Kim. „Zařízení, které zabilo Emily, není zbraň. Používá se k přenášení gravitačního pole před loď. Přeskupuje prostor. Nebo hmotu a energii, pokud se připletou do cesty."

Také se široce rozšířil názor, že Čcho-Čchojové nejsou tak chytří jako lidé. Jejich civilizace byla koneckonců skoro o třicet tisíc let starší než naše, a přitom se nezdálo, že by jejich technika byla o mnoho dál.

„Měli cyklický vývoj," vysvětlila Kim. „Období temna. Nahoru a dolů. Vypadá to, že se nemůžeme spoléhat na to, že pokrok půjde automaticky dál. Sami jsme měli několik období temna. Velké, když padl Řím, a menší taky. Cesta pokaždé nevede dopředu." Podívala se na něho v záři svíček. „Tyhle periodické propady nemohou být jenom tak obyčejné výchylky. A již jen to poznání možná stojí za to, co jsme zaplatili."

„Tak co teď budeš dělat?“

Případná otázka. Měla nabídky z různých institucí po celých Devíti světech, na místa, která by jí umožnila přestat se sháněním sponzorských darů a věnovat se seriózně astrofyzice. „Něco si vyberu,“ řekla. „Budu dělat to, co jsem vždy chtěla.“

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. „Nikdy jsem na tebe nezapomněl,“ řekl.

Usmála se. „To vidím.“

„Odejdeš odsud?“

„Nejspíš ano.“

„Mohl bych tě nějak přesvědčit, abys zůstala?“

Naklonila se k němu a pohladila ho po tváři. „Tak to vypadá, že se vždycky pohybujeme opačným směrem, Mikeu, nezdá se ti?“

Později s ní odjel na ostrov a ona ho pozvala dál. Začalo sněžit.

„Ne,“ řekl. „Raději si to teď nevyberu. Bude lepší, když budu mít to pozvání u tebe. Tak budu mít jistotu, že tě ještě někdy uvidím.“

Epilog

Kámen byl zasazen v koutě Cabryho pláže, takže ten, kdo ho nehledal, si ho vůbec nemusel všimnout. Bylo do něj vytesáno jednoduše: NA PAMÁTKU… a pět jmen: Sheyel Tolliver, Benton Tripley, Amy Brickerová a dvě další. Zbývající členové ochranky.

Kim pravděpodobně vděčila za život Amy a jejím kolegům.

Za více než dvě desetiletí, která uplynula od té strašné noci na pláži, se do Severinu vrátil život. Vesnice byla postavena znovu, jezero opět brázdily čluny, přibylo vlakové nádraží. Dokonce i stánek s občerstvením se vrátil a v létě kotvil kousek od břehu nový vor. Teď, na začátku prosince, bylo po sezoně, ale přesto tam nebyla taková tma, jak si pamatovala. Světla vesnice prosvítala přes stromy, a když se postavila až k vodě, uviděla věž nové radnice.

Oblohou plula světla.

Některá určitě převážela hodnostáře z Devíti světů, kteří přijeli přivítat první jiné než lidské hosty. I když – možná ne tak docela první.

Zítra přijedou do Severinu, hosté i hostitelé. Bude se řečnit, budou hrát kapely a bude odhalen druhý pomník: Posádce *Hrdiny*, která obětovala život za ty, jež neznala.

Do termínu „posádka“ se pravděpodobně měl vměstnat rubáš. Příliš se tím nezabývala. Nemohla vědět, co všechno opuštěná bytost zkusila, a tak byla ochotná jí odpustit. Přesto pomník za sebou cítila.

Čcho-Čchojové nedávají svým lodím jména a označení se špatně překládá, proto se všichni shodli, že jméno, jež mikrolodi dali lidé, se pro tuto příležitost hodí. Několik lodí stejného typu jako Hrdina *již při příležitosti slavnosti dorazilo do Orbitálního Přístavu.*

Jejich rodná planeta se nacházela tři sta světelných let na druhé straně Zlatého kalichu. Lodě s lidmi ji navštívily rok předtím a vrátily se s tím, že nabízí úchvatné scenerie.

Čho-Čchojové si podobně jako lidé mysleli, že jsou sami. A zdálo se, že podobně jako lidé měli radost, když zjistili, že mají nějakou společnost ve vesmíru, o němž si mysleli, že je vymetený větrem a plný ozvěn.

Kim se rozhlédla po jezeře. I na druhé straně vyrůstaly domy.

Její taxík dosedl skoro na stejném místě, kde přistála se Sollym té lednové noci těsně po přelomu století.

Přejela pátravým pohledem po okraji stromů. Tudy *jsme vešli do lesa. A Tripleyova vila ležela* tím *směrem, na západ a trochu na jih. Teď byla pryč, strhli ji již před léty.*

„Nakonec to všechno dopadlo vcelku dobře.“ Skoro to řekla nahlas, jako by tam nebyla úplně sama.

Solly by se bavil, kdyby zjistil, že zůstala u shánění sponzorských příspěvků. Byla již starší a smířila se s tím, že prostě nemá abstraktní matematické schopnosti, bez kterých se prvotřídní astrofyzik neobejde. Nějak by to zvládla, ale raději se vrátila k práci, v níž byla dobrá: k projevům k lidem a přesvědčování, aby přispěli na dobrou věc. A světe div se – zjistila, že ji to baví. Nebylo to nijak oslnivé, ale i tak si připadala důležitá. Sama tak přispívala k všeobecnému úsilí jediným talentem, který ji, jak se zdálo, byl dopřán.

Tou dobrou věcí teď byl Hvězdný průzkum. Peníze přitékaly, lodě se stavěly a odlétaly. Zdálo se, že lidstvo je zase jednou na pochodu. V Trojúhelníku vzdáleném dva

tisíce světelných let daleko, na opačné straně oblohy, než byl Orion, byly nalezeny zajímavé zříceniny. A nový Čchangův teleskop možná zpozoroval důkaz o existenci civilizace typu II v Andromedě.

Minulý týden Solomon Hobbs *oznámil objev staré kosmické techniky u Lyry Omega.*

Další tajemství zůstávají. Čcho-Čchojové tvrdí, že jejich vzdálení předkové kdysi měli tunel do alternativního vesmíru. Ale technickou stránku věci zapomněli.

Kim s uspokojením zjistila, že Emily a její kolegové mají své místo v dějinách, hlavně proto, že Lovec *nenapáchal žádné trvalé škody. Nyní si je pamatují jen proto, že stáli u zrodu kontaktu.*

Ale lidstvo jako takové se možná poučilo. Průzkumné týmy, které pátrají po tom, zda je ve vesmíru ještě někdo další, procházejí dlouhým výcvikem, kdy se učí, jak reagovat v případě kontaktu. Podobný trénink je vyžadován po každém, kdo si dnes chce koupit nebo pilotovat mezihvězdné kosmické plavidlo.

Rozhlédla se po pláži. Pamatovala si ji větší.

Její komunikátor tiše zazvonil. Byl to Flexner, který odešel k Průzkumu s ní. „Prosím, Matte?“

„Kde jsi, Kim?“ Z jeho hlasu čišela mrzutost.

Povzdechla si. „Už jedu.“

„Dobře. Musíme přesně vědět, co budeš zítra říkat, abychom mohli tlumočníkům všechno nachystat. To znamená, že se to musí udělat ještě dnes večer.“

Měla mluvit nikoli za sebe, ale jako sestra Emily. „Za deset minut jsem tam.“

„Výborně. A ještě něco, Kim.“

„Ano?“

„To znamená, že se budeme muset držet textu, co?“

„Přesně tak,“ odvětila. „Absolutně.“ Ještě naposledy se rozhlédla a nastoupila do taxíku. „Severin,“ řekla mu. „Hotel U jezera.“

Taxík se vznesl. Cabryho pláž zmizela pod ni a ona se ponořila mezi hvězdy.

Jack McDevitt

Pláž Nekonečno

Z anglického originálu
INFINITY BEACH
vydaného firmou HarperPrism,
A Division of HarperCollins Publishers
10 East 53rd Street,
New York, N. Y. 10022-5299, USA v roce 2000
přeložil Petr Kotrle
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 870. publikaci v roce 2006
První vydání
Z dodané sazby vytiskly
Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Doporučená cena včetně DPH 329 Kč

ISBN 80-7174-640-1